#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

HOLLY BLACK

YALANCI VÂRİS

BİR ELFHAME ROMANI

DEX
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Kaçak bir kraliçe. Gönülsüz bir prens. Yıkıcı bir arayış.

Yılan Savaşı'nın üzerinden sekiz yıl geçti. Ancak kuzeyde, Dişler Sarayı'ndan Leydi Nore, Buz İğnesi Kalesi'ni geri aldı. Orada, emirlerini yerine getirecek ve intikamını alacak canavarlar yaratıyor.

Dişler Sarayı'nın küçük kraliçesi ve annesi üzerinde gücü olan tek kişi Suren, acımasız işkencelerden bıkıp insanların dünyasına kaçtı. Ormanda vahşi bir şekilde, tek başına yaşıyor ve unutulduğuna inanıyordu. Ta ki Fırtına cadısı Bogdana Suren'i bir gece sokakta kovalayana kadar. Şimdi Suren'i, bir zamanlar evlenme sözü verdiği Elfhame'in vârisi Prens Oak'tan başkası kurtaramaz.

On yedi yaşına gelen Oak büyüleyici bir güzelliğe erişti. Onu kuzeye götürecek bir görevde ve Suren'den yardım istiyor. Ama Suren bu teklifi kabul ederse, bu, bir zamanlar tanıdığı çocuğa ve güvenemeyeceği bir prense karşı kalbini korumak ve arkasında bıraktığını düşündüğü tüm dehşetlerle yüzleşmek anlamına gelecek.

Fantastik edebiyatın en sevilen ve en çok okunan yazarlarından Holly Black'in iki kitaptan oluşan yeni serisinin ilkiyle entrika, ihanet ve tehlikeli arzularla dolu Elfhame'in büyüleyici dünyasına geri dönün.

Çeviren: Solina Silahlı

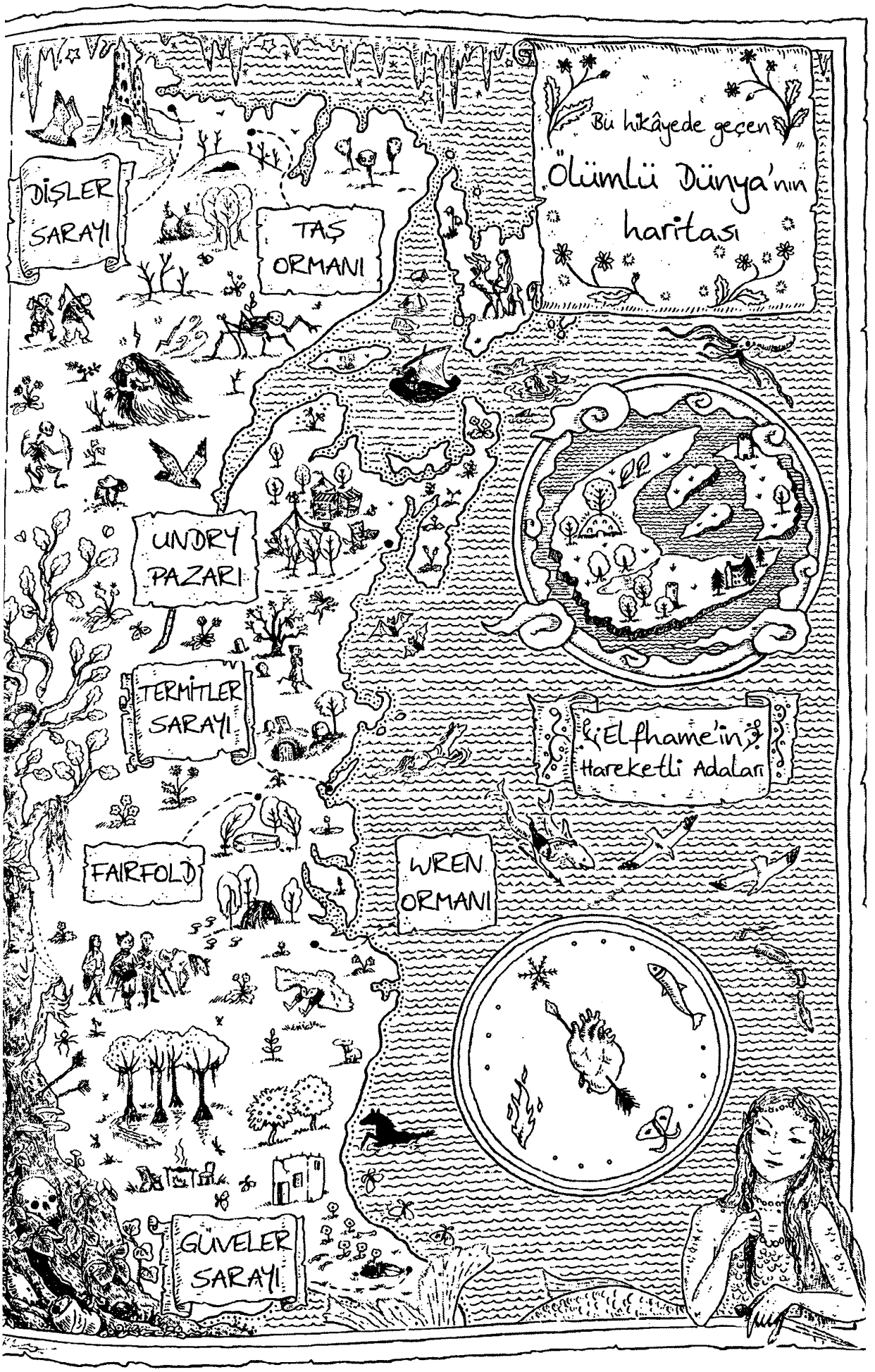

Gerçek Görüş lanetine (ve lütfuna) sahip olan
Robin Wasserman'a

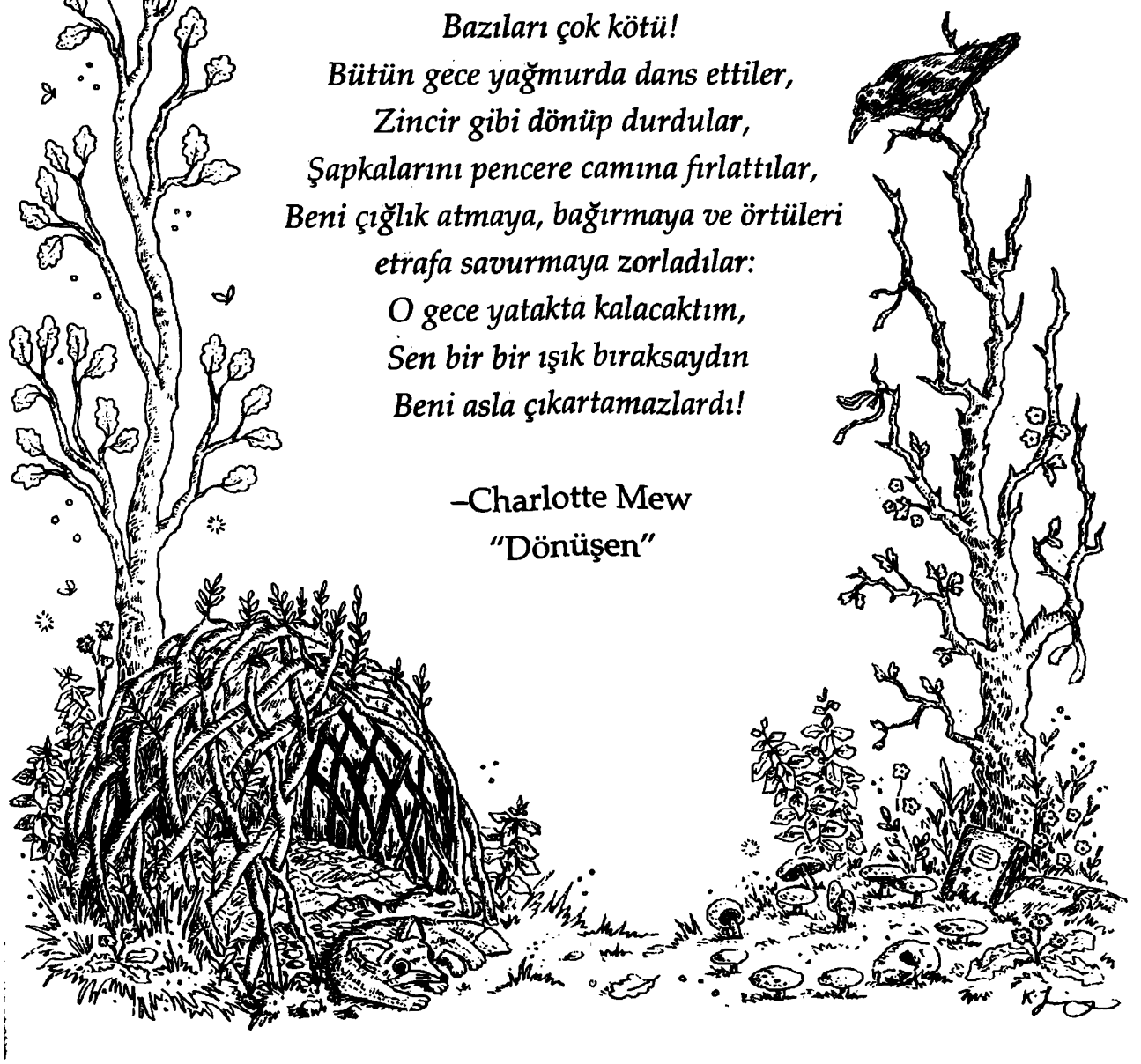

Bu hikâyede geçen
Ölümlü Dünya'nın
haritası
DİŞLER SARAYI
TAŞ ORMANI
UNDRY PAZARI
TERMİTLER SARAYI
Elfhame'in Hareketli Adaları
FAIRFOLD
WREN ORMANI
GÜVELER SARAYI

Bir akşam çocuk odasındaki ateşin yanında,
Birbirimize sokulduk ve kıpırdamadan oturduk,
Rüzgâr aniden daha sert esmeye başladığında,
Bir şey pencere pervazını çizdi,
Sıska kahverengi bir yüz içeri baktı, ürperdim;
Kimse duymuyor, görmüyordu;
Kolları savruldu ve kanatları titredi,
Vuuu – Benim için geldiğini biliyordum!
Bazıları çok kötü!
Bütün gece yağmurda dans ettiler,
Zincir gibi dönüp durdular,
Şapkalarını pencere camına fırlattılar,
Beni çığlık atmaya, bağırmaya ve örtüleri
etrafa savurmaya zorladılar:
O gece yatakta kalacaktım,
Sen bir bir ışık bıraksaydın
Beni asla çıkartamazlardı!

–Charlotte Mew
"Dönüşen"

GİRİŞ

Yoldan geçen biri, küçük bir çocuğu dar yoldaki soğuk betona oturmuş, kedi maması kabının ambalajıyla oynarken gördü. Küçük kız hastaneye getirildiğinde kollarıyla bacakları soğuktan mosmor olmuştu. Kürdan gibi zapzayıf, ufak tefek bir şeydi.

Sadece bir kelime biliyordu, o da ismiydi. Wren.

Büyüdükçe derisi yağsız süte benzer mavimsi bir renk aldı. Koruyucu ailesi onu ceketlere, paltolara, eldivenlere sarıp sarmaladı ama ablasının aksine o hiç üşümüyordu. Dudaklarının rengi ruh hali yüzüğü gibi değişiyor, yazın bile mavimsi ve mor rengini koruyor, ancak ateşe yakın olduğunda pembeye dönüyordu. Karda saatlerce oynayıp özenle tüneller kazabiliyor, buz saçaklarıyla yalancı dövüşler yapıyor, ancak onu çağırdıklarında içeri giriyordu.

Sıska ve solgun görünmesine rağmen güçlüydü. Sekiz yaşma geldiğinde, üvey annesinin taşıyamadığı yiyecek poşetlerini kolayca taşıyabiliyordu.

Dokuz yaşma geldiğinde üvey annesi ölmüştü.

Wren çocukken çok fazla peri masalı okumuştu. Bu yüzden canavarlar geldiğinde kötü olduğu için geldiklerini anlamıştı.

Penceresinden içeri girmişler, pervazı yukarı itip perdeyi öyle sessiz kesmişlerdi ki en sevdiği oyuncak tilkisine sarılıp uyuyan Wren hiç uyanmamıştı. Sadece pençelerin ayak bileğine dokunduğunu hissettiğinde uyandı.

İlk çığlığını atmasına fırsat kalmadan parmaklar ağzını kapattı. İlk tekmeyi atmasına fırsat kalmadan bacakları kıstırıldı.

"Seni bırakacağım" dedi yabancı aksanlı sert bir ses. "Ama bu evdeki bir kişiyi bile uyandırırsan emin ol seni pişman ederim."

Bu da peri masalma benziyordu ve Wren'i kuralları çiğneme konusunda temkinli olmaya itti. Onu bıraktıklarında bile sessizliğini koruyup yerinden kımıldamadı ama kalbi öyle hızlı ve şiddetli atıyordu ki annesi kalbinin gümbürtüsünü duyup gelebilirdi.

Bencil yanı öyle olmasını, annesinin gelip ışığı yakmasını ve canavarları kovmasını diledi. Annesi onun kalbinin sesine uyanıp gelse kuralları çiğnemiş sayılmazdı, değil mi?

Canavarlardan biri "Otur" diye emretti.

Wren itaatkâr bir şekilde oturdu. Ama titreyen parmaklarıyla oyuncak tilkisini battaniyenin içine itti.

Yatağının etrafındaki üç yaratığa bakınca kontrolsüzce ürperdi. İkisi taş rengi tenleriyle uzun boylu, zarif varlıklardı. İçlerinden biri, açık renk saçlarına tırtıklı obsidyenden bir taç takmış, etrafında uçuşan gümüş rengi kumaştan bir elbise giymişti. Çok güzeldi ama yüzündeki gaddar ifade Wren'i ona güvenmemesi yönünde uyarıyordu. Adam onunla satranç tahtasının taşları kadar uyumluydu ve siyah bir taç takıp kadınınkiyle aynı gümüş rengi kumaştan bir giysi giymişti.

Yanlarında mantar gibi soluk tenli, kafası vahşi siyah saçlarla kaplı iri yarı, ürkütücü, sırık gibi bir yaratık vardı. Ama en dikkat çekici yanı uzun, pençeye benzer parmaklarıydı.

"Sen bizim kızımızsın" dedi gri yüzlü canavarlardan biri.

"Sen bize aitsin" dedi diğeri kulak tırmalayıcı bir sesle. "Seni biz yarattık."

Ablasınınki gibi ziyarete gelen, ona benzeyen ve zaman zaman büyükanne ve büyükbabalarını, çörek ya da hediyeler getiren iyi kalpli *biyolojik ebeveynleri* biliyordu.

Kendisinin de biyolojik ebeveynleri olmasını hep istemişti ama dileğinin böyle bir kâbusa dönüşebileceğini hiç düşünmemişti.

"Evet" dedi taçlı kadın. "Hiçbir şey söylemeyecek misin? Haşmetimiz seni huşu içinde mi bıraktı?"

Pençe parmaklı yaratık küstahça homurdandı.

"Öyle olmalı" dedi adam. "Bütün bunlardan uzaklaştırıldığın için çok minnettar olacaksın, perilerle değiştirilen fani çocuk. Kalk. Hadi acele et."

Wren "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Yeterince sıkı kavrarsa bu andan önceki hayatına tutunabilirmiş gibi korku içinde parmaklarını çarşafına sapladı.

"Periler Diyarı'na, kraliçe olacağm yere" dedi kadın, sesinde yatıştırıcı olması gereken bir hırlamayla. "Birinin sana gelip ölümlü bir çocuk olmadığını, sihirle yaratıldığını söylediğini hiç hayal etmedin mi? İçler acısı zavallı hayatından kurtulup seçkin bir hayat yaşamanın hayalini kurmadın mı?"

Wren hayal ettiğini inkâr edemeyeceği için başıyla onayladı. Gözyaşları genzini yakıyordu. Yanlış yaptığı şey işte buydu. Kalbinin kötülüğü keşfedilmişti. "Duracağım" diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu adam.

"Bir daha böyle dileklerde bulunmayacağıma söz verirsem kalabilir miyim?" diye sordu sesi titreyerek. "Lütfen?"

Kadm Wren'in yanağına öyle sert bir tokat attı ki gök gürültüsüne benzer bir ses çıktı. Yanağı acıdı; gözyaşları gözlerini yakıyordu ama o kadar şaşkın ve öfkeliydi ki gözyaşları akmıyordu. Daha önce hiç kimse ona vurmamıştı.

"Sen Suren'sin" dedi adam. "Ve biz de senin yaratıcılarınız. Babanla annen. Ben Lord Jarel'im, o da Leydi Nore. Bize eşlik edense fırtına cadısı Bogdana. Artık gerçek ismini bildiğine göre sana gerçek yüzünü göstereyim."

Lord Jarel ona doğru uzandı ve kesmeye benzer bir hareket

yaptı. Şifonyerinin üstündeki aynaya yansıyan canavar benliği tam orada, yüzeyin hemen altında duruyordu; süt beyazı teninin yerini alan soluk mavi eti derisinin altına gömülü damarlarıyla aynı renkteydi. Dudaklarını araladığında köpekbalığınınki kadar keskin dişler gördü. Sadece gözleri aynı yosun yeşiliydi ve kocamandı ve dehşet içinde ona bakıyordu.

Benim adım Suren değil. Bu bir oyun. Bu ben değilim demek istedi. Ama bu sözleri düşünürken bile Suren'in kendi ismine ne kadar benzediğini fark etti. Su*ren*. Ren. Wren. Bir çocuk isminin kısaltması.

Dönüşen çocuk.

"Kalk" dedi tırnakları bıçak kadar uzun olan iri yarı, ürkütücü yaratık. *Bogdana*. "Sen buraya ait değilsin."

Wren evdeki sesleri, ısıtıcının uğultusunu, uykusunda rüyadan rüyaya koştururken huzursuzca yeri eşeleyen evin köpeğinin uzaktan gelen tırnak sesini dinledi. Bütün sesleri ezberlemeye çalıştı. Gözyaşları görüşünü bulandırırken, raflardaki kitap başlıklarından bebeklerinin cam gözlerine varana kadar odasındaki her şeyi hafızasına işledi.

Tilkisinin sentetik kürkünü son defa okşadı ve onu örtünün altında daha derine itti. Orada güvende olacaktı. Ürpererek yatağın üzerinden kaydı.

"Lütfen" dedi tekrar.

Lord Jarel'in yüzünün bir kenarmda zalim bir gülümseme belirdi. "Ölümlüler seni artık istemiyor."

Wren başını iki yana salladı çünkü bu doğru olamazdı. Annesiyle babası onu *seviyordu*. Annesi sandviç ekmeklerinin kabuğunu kesiyor, burnunun ucuna bir öpücük kondurarak onu kıkırdatıyordu. Babası film izlerken ona sarılıyor, kanepede uyuyakaldığında onu yatağına taşıyordu. Onu sevdiklerini biliyordu. Yine de Lord Jarel'in sesindeki kesinlik korkusunu büyütüyordu.

"Onlarla kalmanı istediklerini söylerlerse" dedi sesi ilk defa yumuşak çıkan Leydi Nore "o zaman kalabilirsin."

Wren kâbus görmüş gibi kalbi küt küt atarak anne babasının odasına koştu. Ayak sürüme sesi ve düzensiz nefes alıp verişi onları uyandırdı. Babası doğruldu ve irkilerek bir kolunu, Wren'i görünce çığlık atan annesinin omzuna koruyucu bir şekilde attı.

Wren yatağın kenarına geçip battaniyeleri küçük yumruklarıyla iterek "Korkmayın" dedi. "Ben Wren'im. Bana bir şey yaptılar."

"Git buradan canavar!" diye bağırdı babası. Sesi öyle korkutucuydu ki Wren şifonyere doğru kaçtı. Babasının hiç böyle bağırdığını duymamıştı, hele ona asla.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "*Benim*" dedi tekrar, sesi çatlayarak. "Sizin kızınızım. Beni seviyorsunuz."

Oda her zamanki gibi görünüyordu. Soluk bej rengi duvarlar. Beyaz yorgana yapışmış kahverengi köpek tüyleriyle dolu kraliçe boy yatak. Biri atmış da ıskalamış gibi sepetin yanında duran havlu. Fırın kokusu ve makyajı temizlemek için kullanılan bir kremin petrol kokusu. Ama bu, her şeyin korkunç hale geldiği dev aynası kâbusu versiyonuydu.

Altlarında köpek de havlayarak çaresizce onları uyardı.

"Ne bekliyorsunuz? Çıkartın bu şeyi buradan" diye homurdandı babası, onları değil de başka bir şey, insan otoritesi görüyormuş gibi Leydi Nore ve Lord Jarel'e bakarak.

Çığlıklara uyandığı belli olan Wren'in ablası gözlerini ovuşturarak koridora çıktı. Rebecca ona tabii ki yardım ederdi, okulda kimsenin ona zorbalık etmesine izin vermeyen, başka kimsenin kız kardeşine izin verilmezken onu fuara götüren Rebecca. Ama Wren'i görünce Rebecca da dehşet dolu bir çığlıkla yatağa atlayıp annesine sarıldı.

"Rebecca" diye fısıldadı Wren ama ablası yüzünü annesinin geceliğine iyice gömdü.

"Anne" dedi Wren yalvararak, gözyaşları sesini boğuyordu ama annesi ona bakmadı bile. Hıçkırdıkça Wren'in omuzları sarsılıyordu.

Wren onu kandırmaya çalışıyormuş gibi babası Rebecca'yı kendine çekerek "*Bu* bizim kızımız" dedi.

Rebecca da evlat edinilmişti. O da en az Wren kadar onlarındı.

Wren yatağa doğru sürünürken ağlamaktan kelimeler ağzından zar zor dökülüyordu. *Lütfen kalmama izin verin. İyi biri olacağım. Ne yaptıysam özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim ama beni almalarına izin veremezsin. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim, seni seviyorum, lütfen anneciğim.*

Babası ayağını Wren'in boynuna bastırarak onu geri itmeye çalışırken Wren çığlığa dönüşen sesiyle ona uzanmaya devam etti.

Küçük parmakları babasının baldırına dokunduğunda, babası omzuna bir tekme atarak onu yere düşürdü. Wren ağlayıp yalvararak, acıdan inleyerek geri çekildi.

"Yeter" diye homurdandı Bogdana. Wren'i kendine çekip uzun tırnaklarından birini yanağında nazikçe gezdirdi. "Gel çocuğum. Seni ben taşıyacağım."

"Hayır" dedi Wren, parmaklarını çarşafa geçirirken. "Hayır. Hayır. Hayır."

"İnsanların sana, bize ait olan sana şiddet kullanarak dokunması doğru değil" dedi Lord Jarel.

"Sadece biz can yakabiliriz" diye onayladı Leydi Nore. "Cezalandırmak bizim işimiz. Onların değil."

"Bu tavırlarından dolayı ölsünler mi?" Lord Jarel sordu ve Wren'in hıçkırık sesleri dışında oda sessizliğe gömüldü.

"Onları öldürelim mi Suren?" diye tekrar sordu, bu defa daha yüksek sesle. "İstersen köpeği içeri alıp aklını başından alarak onlara saldırmasını ve boğazlarını ısırmasını sağlayabiliriz."

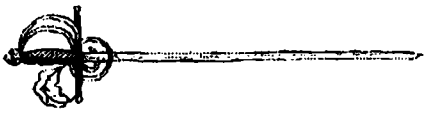
Bunu duyar duymaz Wren şaşkınlık ve öfkeyle ağlamayı kesti. "Hayır!" diye bağırdı. Kendini kontrol edemeyeceğini hissediyordu.

"O zaman dinle ve ağlamayı kes" dedi Lord Jarel. "Kendi isteğinle bizimle geleceksin, yoksa o yataktaki herkesi öldüreceğim. Önce çocuğu, sonra diğerlerini."

Rebecca korkudan hıçkırdı. Wren'in insan ebeveynleri onu yeni bir dehşetle izliyordu.

"Gideceğim" dedi Wren sonunda ama hıçkırıklarına hâlâ engel olamıyordu. "Madem kimse beni sevmiyor gideceğim."

Fırtına cadısı onu kaldırdı ve gittiler.

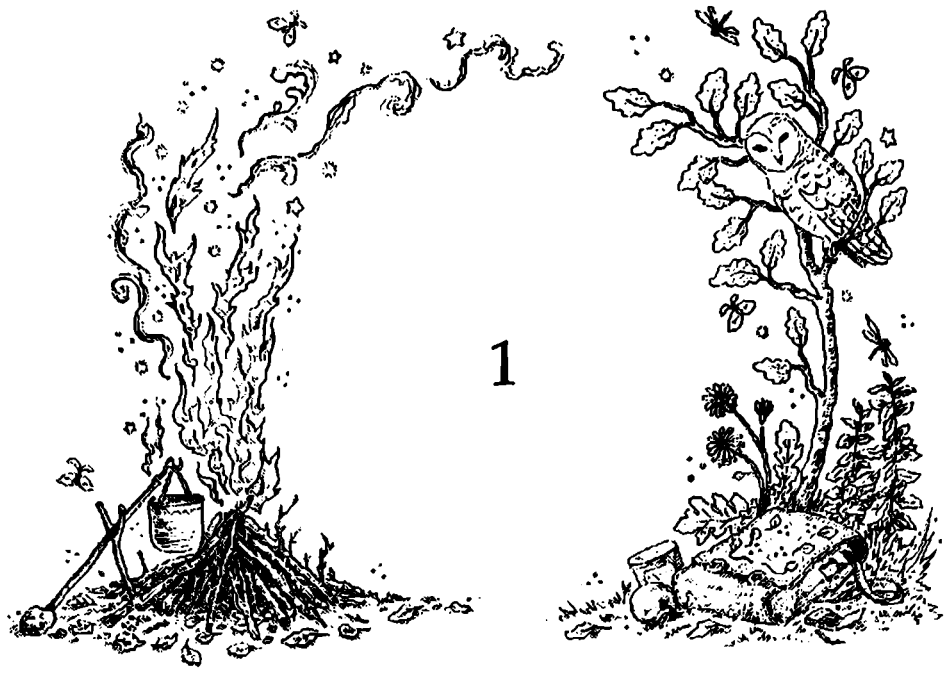

Wren iki yıl sonra bir devriye arabasının yanıp sönen ışıklarının altında otoyolun kenarında yürürken bulundu. Ayakkabılarının tabanı onlarla dans etmiş gibi yıpranmış, giysileri deniz tuzundan kaskatı kesilmişti ve bilekleriyle yanaklarının derisi yara izleriyle doluydu.

Memur ona ne olduğunu sorduğunda cevap vermedi ya da veremedi. Ona fazla yaklaşan herkese hırlıyor, onu yerleştirdikleri odada karyolanın altına saklanıyor ve onlarla gelen kadına evinin nerede olduğuna dair bir isim ya da adres vermeyi reddediyordu.

Gülümsemeleri canını acıtıyordu. Her şey canını acıtıyordu.

Arkalarını döndüklerinde, o gitmişti.

1

Üvey ablam arka kapıdan çıktığında Ay'ın eğiminden saatin on buçuk olduğunu anladım. Ablam üniversitede ikinci yılını okuyordu ve eve hep tuhaf saatlerde dönüyordu. Karanlıkta onu izlerken boş bir mısır gevreği kâsesini kıymıklarla dolu eğreti ahşap iskelenin üst basamağına bıraktı. Sonra bir kartondan süt doldurdu. Birazını döktü. Çömelip kaşlarını çatarak ağaçlara doğru baktı.

Bir an bana baktığını sandım.

Karanlığın iyice derinliklerine çekildim.

Çam iğnelerinin kokusu yoğunlaşarak yaprak küfü ve çıplak ayak parmaklarımla ezdiğim yosun kokusuna karışıyordu. Rüzgâr, geri dönüşüm kutusundaki şişelere yapışmış vıcık vıcık, çürümüş, şekerli posa kokusunu; boş çöp kutusunun dibindeki kokuşmuş bir şeyin; ablamın sürdüğü parfümün kimyasal tatlı kokusunu taşıyordu.

Onu iştahla izledim.

Bex, sütü mahallenin kedisi için bıraksa da ben onu bana, unutulmuş kız kardeşine bıraktığını düşünmeyi seviyordum.

Tepesinde güveler uçuşup sivrisinekler vızıldarken birkaç dakika orada durdu. O içeri girdikten sonra eve yaklaştım ve

televizyonun karşısında örgü ören üvey annemi pencereden izledim. Üvey babam kahvaltı bölümünde dizüstü bilgisayarıyla e-postalarım cevaplıyordu. Yorulmuş gibi elini gözlerine götürdü.

Dişler Sarayı'nda, beni yetiştiren insanlara anne ve baba dersem cezalandırılırdım. *İnsanlar hayvandır,* derdi Lord Jarel, bu uyarı son derece sert bir darbeyle gelirdi. *Pis hayvanlar. Senin onlarla kan bağın yok.*

Lord Jarel'in gazabına uğramamak için kendi kendime onlara üveyanne ve üveybaba demeyi öğrenmiştim. Eskiden benim için ne olduklarını ve bir daha asla ne olamayacaklarını kendime hatırlatmayı alışkanlık edinmiştim. Hiçbir yere ve hiç kimseye ait olmadığımı kendime hatırlatıyordum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Etrafıma baktığımda bir baykuşun yüksek bir daldan başını çevirerek beni izlediğini fark ettim. Hayır, baykuş değildi.

Bir taş alıp yaratığa doğru fırlattım.

Yaratık hob'a dönüştü ve çığlık çığlığa tüylü kanatlarını çırparak gökyüzüne havalandı, iki tur atıp Ay'a doğru süzüldü.

Yerli Halk bana dostça yaklaşmıyordu. Bundan emindim.

Hiç kimse olmamamın, hiçbir yere olmamamın bir başka nedeni de buydu.

Eskiden oynadığım arka bahçenin yakınlarında biraz daha oyalanma dürtüsüne direnerek kasaba sınırındaki alıç dallarına yöneldim. Karanlık ormanın loşluğunda çıplak ayaklarım gecenin içinde ilerliyordu. Mezarlığın girişinde durdum.

İlkbaharın erken açan gür beyaz çiçekleriyle bezenmiş alıç ağacı, mezar taşlarının ve diğer anıtların üzerine yükseliyordu. Umutsuz yerliler, özellikle de gençler buraya gelip ağacın dallarına dileklerini bağlıyorlardı.

Çocukken hikâyelerini duymuştum. Buraya Şeytan Ağacı deniyordu. Üç defa gelip üç dilek dilediğinizde şeytan size görünürmüş. İstediğiniz şeyi verir, karşılığında istediğini alırmış.

Ama o şeytan değildi. Artık Halk'ın arasında yaşadığım için,

bu pazarlıkları yapan yaratığın bir glaistig, keçi ayaklı ve insan kanına düşkün bir peri olduğunu biliyordum.

Dallardan oluşan bir beşiğe tırmanıp beklerken ağaç dalları sallandı ve taç yaprakları etrafıma döküldü. Yanağımı sert ağaç kabuğuna yaslayıp yaprakların hışırtısını dinledim. Alıç ağacını çevreleyen mezarlıkta, yakınlardaki mezarlar yüz yıldan daha eskiydi. Taşlar aşınarak incelmiş, renkleri solmuştu. Artık ziyaretlerine gelen olmadığı için burası çaresiz insanların sığınıp gizlendikleri mükemmel bir yer olmuştu.

Çiçeklerin arasından birkaç yıldız bana göz kırptı. Dişler Sarayı'nda gökyüzünün haritasını çıkartan, işkence, cinayet ve ihanet için en uygun tarihleri bulmaya çalışan bir peri vardı.

Yukarı baktım ama yıldızların bilmecesini okuyamadım. Periler Diyarı'nda aldığım ilgili eğitimim yetersiz, insan eğitimim ise tutarsızdı.

Glaistig gece yarısını biraz geçerken takır tukur ayak sesleri çıkartarak geldi. Keçi ayaklarını vurgulamak için tasarlanmış, dizlerinde biten uzun bordo bir palto giymişti. Ağaç kabuğu kahverengisi saçları tepesinde toplanıp sıkı bir örgü yapılmıştı.

Yanında çekirge yeşili derisi ve ona uygun kanatları olan bir pırtıl uçuyordu. Bir sinekkuşundan biraz büyüktü, havada durmadan vızıldıyordu.

Glaistig kanatlı periye döndü. "Elfhame Prensi mi? Kraliyet ailesinden birinin bu kadar yakında olması ne ilginç..."

Prens kelimesini duyunca kalbim küt küt attı.

"Şımarığın tekiymiş" diye cıvıldadı pırtıl. "Ve de vahşi. Hükümdar olamayacak kadar sorumsuz."

Bu benim tanıdığım oğlana benzemiyordu ama onu son gördüğümden bu yana geçen dört yılda Yüce Divan'ın sunduğu bütün zevklere alışmış, akla gelebilecek her türlü hovardalıkla tanışmış olmalıydı. Dalkavuklar ve şakşakçılar onun dikkatini çekmek için yarıştığından benim onun pelerinini öpecek kadar yaklaşmama asla izin vermezlerdi.

Pırtıl kalktı ve şansıma benim çömeldiğim ağacın dallarının arasından geçmeden uzaklaştı. Gözlemlemek için yerleştim.

O gece dilek dilemeye üç kişi geldi. Biri, ben kaçırılmadan bir yıl önce dördüncü sınıfı birlikte okuduğum kumral saçlı genç bir adamdı. Elindeki kâğıt parçasını bir iple dala bağlarken parmakları titriyordu. İkincisi, kamburu çıkmış yaşlı bir kadındı. Islak gözlerini sürekli silip duruyordu ve bir iple dala bağladığı notu sırılsıklam olmuştu. Üçüncüsü beysbol şapkası yüzünün büyük kısmını gizleyecek kadar aşağı çekilmiş geniş omuzlu, çilli bir adamdı.

Çilli adamın üçüncü gelişiydi bu ve onun gelişiyle birlikte glaistig gölgelerin arasından çıktı. Adam korkuyla inledi. Gerçek olmasını beklemiyordu. Genelde beklemezlerdi zaten. Tepkileriyle, korkularıyla, çıkardıkları seslerle kendilerini rezil ederlerdi.

Adam üç ayrı nota üç defa yazmış olmasına rağmen glaistig ona ne istediğini tekrarlattı. Dilekleri okuma zahmetine girdiğinden bile şüpheliydim.

Ben okuyordum. Bu adamın kötü bir iş anlaşması yüzünden paraya ihtiyacı vardı. Parayı alamazsa evini kaybedecek, sonra da karısı onu terk edecekti. Adam parmağındaki alyansla oynayarak bunu glaistig'e fısıldadı. Karşılığında glaistig ona şartlarını sundu: Yedi ay yedi gün boyunca her gece ona bir küp taze insan eti getirmesi gerekiyordu. Kendi etini de kesebilirdi, başkasınınkini de, hangisini isterse.

Adam bu talebi hevesle, umutsuzca, aptalca kabul etti ve glaistig'in bileğine büyülü bir deri parçası bağlamasına izin verdi.

"Bu benim kendi derimden yapıldı" dedi glaistig. "Benden gizlenmeye çalışsan da seni bulmamı sağlayacak. Hiçbir ölümlü bıçağı onu kesemez ve sözünü tutmadığın takdirde kolundaki damarları kesene kadar sıkılaşacak."

Adamın yüzünde ilk defa panik dolu bir ifade gördüm, başından beri hissetmesi gereken türden bir panik. Artık çok geçti ve bir yanı bunu biliyordu. Ama hemen sonra onu inkâr etti, bilgi yüzeye çıktı ve tekrar geri itildi.

Bazı şeyler mümkün olamayacak kadar korkunç görünürdü. Yakında, hayal edebileceği en kötü şeyin, ona yapmak istediklerinin sadece başlangıcı olduğunu öğrenebilirdi. Bunu fark ettiğimi hatırlıyordum ve umarım onu bu durumdan kurtarabilirdim.

Sonra glaistig çilli adama yaprak toplamasını söyledi. Yığındaki her yaprağın yerine yirmi dolarlık bir banknot alacaktı. Para yok olmadan hepsini harcamak için üç günü vardı.

Ağaca iliştirdiği notta 40.000 dolara ihtiyacı olduğunu yazmıştı. Bu da *iki bin* yaprak ederdi. Adam yeterince büyük bir yığın toplama çabasıyla bakımlı mezarlık bahçesinde umutsuzca dolandı. Sınırdaki ormanlık alandan biraz yaprak toplayıp alçak dallı birkaç ağaçtan da avuç avuç kopardı. Topladıklarını görünce fuarlarda oynanan, kavanozdaki jelibon sayısını tahmin etme oyununu hatırladım.

Ben o oyunda iyi değildim ve bu adamın da iyi olmadığından endişelendim.

Glaistig bıkkın bir ifadeyle elini sallayarak yaprakları paraya dönüştürdü. Adam da paraları ceplerine doldurmaya çalıştı. Rüzgârın alıp yola savurduğu birkaç banknotun peşinden koştu.

Glaistig bu görüntü karşısında çok eğlenmiş görünüyordu ama gülerek ortalıkta dolaşmayacak kadar da akıllıydı. Adamın nasıl kandırıldığını fark etmemesi daha iyiydi. Glaistig gecenin karanlığında kaybolurken büyüsünü kendini gizlemek için kullandı.

Adam ceplerini doldurduktan sonra gömleğinin içine de banknotları sokuşturunca karnında yapay bir göbek oluştu. Mezarlıktan çıktığında sessizce ağaçtan indim.

Adamın peşinden birkaç sokak yürüyüp fırsatını bulduğumda bileğine yapıştım. Adam beni görünce çığlık attı.

Üvey annemle üvey babamınkine benzeyen çığlıklar.

Sesten irkildim ama bu tepkiye şaşırmam anlamsızdı. Nasıl göründüğümü biliyordum.

Tenim ceset gibi soluk maviydi. Elbisem yosun ve çamurla kaplıydı. Dişlerim eti kemikten kolayca ayırabilirdi. Keçeleşmiş, kirli mavi saçlarımın altına gizlenmiş sivri kulaklarım tenimden

sadece biraz daha koyuydu. Ben güzel gece kelebeği kanatları olan bir piksi değildim. Güzelliği ölümlüleri arzudan serseme çeviren Seçkinlerin üyesi de değildim. Eteği yeterince uzunsa büyüye bile ihtiyacı olmayan glaistig de değildim.

Adam benden kurtulmaya çalışsa da ben çok güçlüydüm. Keskin dişlerim glaistig'in ipini ve büyüsünü kısa sürede etkisizleştirdi. Büyüyle kendimi gizleme konusunda iyi değildim ama Dişler Sarayı'nda lanetleri bozmakta ustalaşmıştım. Bana yetecek kadarını edinmiştim.

Çilli adamın eline bir not sıkıştırdım. Kâğıt onundu ve bir yüzünde dileği yazılıydı. *Aileni al ve kaç. Onlara zarar vermeden önce, ki zaten vereceksin,* diye yazdım Bex'in Sharpie'lerinden biriyle.

Ben kaçarken adam canavar benmişim gibi arkamdan bakakaldı.

Bu pazarlığın daha önce de yapıldığını görmüştüm. Başta herkes kendi etiyle ödeyeceğini söylerdi. Ama yedi ay yedi gün uzun bir süreydi ve her gece kendi vücudunuzdan bir küp et kesmek de biraz fazlaydı. Acısı yoğun olurdu ve her yeni kesikte daha da kötüleşirdi. Çok geçmeden çevrenizdekilerden bir parça kesmek için iyi gerekçeler bulurdunuz. Sonuçta bunca sıkıntıya onların iyiliği için girmediniz mi? O andan itibaren her şey hızla yokuş aşağı gitmeye başlardı.

Kendi ailemin bana dehşet ve tiksintiyle baktığını hatırlayarak ürperdim. Beni her zaman seveceklerine inandığım insanlardı onlar. Lord Jarel'in onların sevgisini *büyüyle* yok ettiğini, bu büyü sayesinde beni istemeyeceklerinden bu kadar emin olabildiğini anlamam neredeyse bir yıl sürdü.

Şu an bile, hâlâ büyünün etkisindeler miydi, bilmiyordum.

Beni gördükleri an yaşadıkları dehşeti Lord Jarel güçlendirip kullanmış ya da bu duyguyu da tümüyle büyüyle mi yaratmıştı, bilmiyordum.

Ben de Periler Diyarı'ndan intikamımı glaistig'in büyülerini çözüp bulduğum her laneti bozarak alıyordum. Tuzağa düşmüş herkesi serbest bırakıyordum. Adamın yaptığım şeyi takdir edip

etmemesi önemli değildi. Ağından bir insan daha kaçtığı için glaistig'in yaşadığı hayal kırıklığı beni yeterince tatmin ediyordu.

Ama tabii hepsine yardım edemezdim. Glaistig'in onlara sunduğu şeyi almalarını ve bedelini ödemelerini önleyemezdim. Üstelik pazarlık teklif eden tek peri glaistig değildi. Yine de elimden geleni yapıyordum.

Çocukluğumun geçtiği eve döndüğümde üvey ailemin bütün üyeleri uyumuştu.

Kapı sürgüsünü kaldırıp eve girdim. Gözlerim, ışıksız odalarda gezinecek kadar karanlığa alışmıştı. Kanepeye gidip annemin yarısı bitmiş kazağını yanağıma bastırıp yünün yumuşaklığını hissettim ve tanıdık kokusunu içime çektim. Yatağımın kenarına oturup bana şarkı söyleyen sesini düşündüm.

Parla, parla, küçük yıldız.

Çöp kutusunu açıp akşam yemeğinden kalanları topladım. Kırkırdaklı biftek parçaları ve patates püresi, salataya benzeyen bir şeyin dağılmış parçalarıyla birleşmişti. Bunlar da buruşuk kâğıt mendillere, plastik ambalajlara ve sebze kabuklarına karışmıştı. Bir kısmı ezilmiş bir erikle geri dönüşüm kutusunda bulduğum kavanozun dibindeki azıcık reçelden bir tatlı yaptım.

Onlarla masaya oturduğumu hayal etmeye çalışarak yemeğimi yedim. Kendimi yine onların kızı olarak hayal etmeye çalıştım, ondan geriye kalan şey olarak değil.

Tekrar yumurtanın içine girmeye çalışan bir guguk kuşu.

Ölümlü dünyaya ayak basar basmaz diğer insanlar bendeki tersliği hissetmişti. Yılan Savaşı yeni bitmiş, Dişler Sarayı dağılmış, Leydi Nore kaçmıştı. Bense gidecek başka yerim olmadığı için buraya gelmiştim. Döndüğüm ilk gece parkta bir grup çocuk beni bulmuş, ellerinde sopalarla beni kovmaya çalışmışlardı. Büyük olanlardan biri sopasını bana isabet ettirince ona doğru koştum ve keskin dişlerimi koluna geçirdim. Etini teneke kutuymuş gibi açtım.

Üvey ailem beni tekrar kovarsa onlara ne yapacağımı bilmiyordum. Artık güvenli bir şey değildim. Artık çocuk değil, tıpkı beni almaya gelenler gibi yetişkin bir canavardım.

Her şeye rağmen büyüyü bozmaya, kendimi onlara göstermeye çalışıyordum. Bir şey beni sürekli cezbediyordu. Ama ne zaman üvey ailemle konuşmayı düşünsem, aklıma fırtına cadısı geliyordu. Beni iki defa insan kasabasının dışındaki ormanda bulmuştu ve iki defa da kampımın üzerine bir ölümlünün derisi yüzülmüş cansız bedenini asmıştı. Fırtına cadısının Halk hakkında çok şey bildiğini iddia ettiği biriydi bu. Bir sonraki kurbanı olarak ona üvey ailemden birini seçme fırsatı vermek istemiyordum.

Üst katta bir kapı açılınca donup kaldım. Bacaklarımı büküp kollarımı dizlerimin etrafına dolayarak kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra sifon sesini duyunca tekrar normal nefes almaya başladım.

Gelmemeliydim. Aslında sürekli gelmiyordum; bazı geceler uzakta kalabiliyor, yosun ve böcek yiyip kirli derelerden su içiyordum. Restoranların arkasındaki çöp kutularını karıştırıyordum. Diğerleri gibi olmadığıma kendini inandırmak için büyü bozuyordum.

Ama tekrar tekrar geri götürülüyordum. Brownie gibi bazen lavabodaki bulaşıkları yıkıyordum ya da ıslak çamaşırları kurutucuya taşıyordum. Bazen bıçak çalıyordum. Çok kızmışsam eşyalarından birkaçını parça pinçik ediyordum. Bazen onlar işe ya da okula gidene kadar kanepenin arkasında uyukluyor, sonra tekrar ortaya çıkıyordum. Odalarda karne ve el işi gibi benden kalan şeyler arıyordum. Solgun saçlarım, sivri çenem, iri ve hevesli gözlerimle insan versiyonumun olduğu aile fotoğrafları, anılarımın gerçek olduğuna dair kanıtlar vardı burada. Üzerinde Rebecca yazan bir kutuda eski oyuncak tilkimi buldum ve bana ait eşyalarla dolu koca bir odaya nasıl bir açıklama getirdiklerini merak ettim.

Rebecca üniversiteye temiz bir başlangıç yapmak için artık Bex adını kullanıyordu. Soranlara muhtemelen tek çocuk olduğunu söylese de çocukluğuma dair neredeyse bütün güzel anılarımda o vardı. Bex televizyonun karşısında kakao içip parmakları yapış yapış olana kadar marshmallow'ları ezerdi. Annem artık dayanama-

yıp durmamızı söyleyene kadar Bex ve ben arabada birbirimizin bacaklarını tekmelerdik. Bex dolabında oturur, birlikte aksiyon figürleriyle oynardık ve Batman'i uzatıp Iron Man'i öptürerek şöyle derdi: *Hadi onları evlendirelim, kedileri olsun ve sonsuza kadar mutlu yaşasınlar.* Bu anılardan kopartıldığımı düşünürken dişlerimi gıcırdatıp kendimi iyice hayalet gibi hissediyordum.

Ölümlü dünyada büyümüş olsaydım Bex'le birlikte okulda olabilirdim. Ya da seyahat ediyor, değişik işler yapıyor, yeni şeyler keşfediyor olabilirdim. O Wren dünyadaki yerini kanıksamış olabilirdi ama artık onun bedenine giremeyeceğimi biliyordum.

Bazen çatıda oturup yarasaların ay ışığında fırıl fırıl dönmesini izliyordum. Ya da üvey ailemi uyurken izleyip elimi cüretkârca üvey annemin saçlarına uzatıyordum. Ama bu gece sadece yemek yiyecektim.

Çöpten topladığım yemeği bitirdikten sonra lavaboya gidip başımı musluğun altına soktum ve tatlı, berrak suyu höpür höpür içtim. Susuzluğumu giderdikten sonra ağzımı elimin tersiyle silip verandaya çıktım. En üst basamakta, üvey ablamın koyduğu sütü içtim. Bardağın içine bir böcek düşmüştü ve yüzeyde dönüyordu. Onu da içtim.

Tam ormana dönecektim ki yan bahçeden, parmakları dala benzeyen uzun bir gölgenin yaklaştığını gördüm.

Kalbim küt küt atarken merdivenleri indim ve verandanın altına iliştim. Bogdana evin köşesini hızla dönmeden birkaç dakika önce yapabilmiştim bunu. Onu gördüğüm o ilk geceki kadar uzun ve ürkütücüydü, hatta daha da kötü geliyordu çünkü artık neler yapabileceğini biliyordum.

Nefesim kesildi. Sessizliğimi korumak ve hareketsiz kalabilmek için yanağımın içini sertçe ısırdım.

Bogdana'nın bir tırnağını sarkık alüminyum kaplamanın üzerinde gezdirişini izledim. Parmakları çiçek sapı kadar uzun, bacakları huş ağacı dalları kadar cılızdı. Ot gibi siyah düz saç telleri mantar kadar solgun yüzüne düşmüş, kötülük saçan küçük gözlerinin yarısını gizlemişti.

Bir pencere camından içeri bakıyordu. Kanatlardan birini itip içeri girmek ve üvey ailemi uyurken boğazlamak, sonra da derilerini yüzmek ne kadar kolay olurdu.

Benim yüzümdendi. Onlardan uzak durmayı başarabilseydim Bogdana izimi süremezdi. Buraya gelmezdi. *Benim yüzümden böyle olmuştu.*

Şimdi iki seçeneğim vardı. Olduğum yerde kalıp öldürülmelerine tanıklık ederdim. Ya da onu evden çıkartabilirdim. Ölümlü dünyadan kopartıldığımdan beri ayrılmaz yoldaşım olan korku dışında hiçbir seçeneğim yoktu. Dehşet iliklerime işlemişti.

Yine de güvende olma arzumdan daha derininde üvey ailemin *yaşamasını* istiyordum. Artık onlara ait olmasam bile onları kurtarmalıydım. Onlar giderse, eskiden olduğum şeyin son parçası da onlarla birlikte gidecek, böylece ben de akıntıya kapılmış olacaktım.

Derin, ürpertici bir nefes alarak verandanın altından çıktım. Ormanın derinliklerinden çıkıp beni kolayca yakalayabileceği yola koştum. Çıplak ayaklarımın altında çıtırdayan dallara aldırmadan çimenlikte ilerliyordum. Her bir dalın çıtırtısı gecenin karanlığında yükseliyordu.

Arkama bakmasam da Bogdana'nın beni duymuş olabileceğini biliyordum. Dönüp burun deliklerini açarak rüzgârı kokluyor olmalıydı. Hareket avcının gözüne ilişirdi. Kovalama içgüdüsüydü bu.

Kaldırıma çıktığımda arabaların farları irkilmeme sebep oldu. Yapraklar çamurlu saç tutamlarıma yapışmıştı. Eskiden beyaz olan elbisem ancak bir hayaletin üzerinde görebileceğiniz kadar soluk ve lekeliydi. Gözlerim bir hayvanınki gibi parlıyor muydu bilmiyordum. Parladıklarını sanmıyordum.

Bir karga kadar çevik ve kıyamet kadar kaçınılmaz olan fırtına cadısı peşimden geliyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

Keskin çakıl taşları ve cam parçaları ayaklarıma batıyordu. Cadının nefesini hissettiğimi hayal ederek irkildim ve biraz tökezledim. Korku bana ileri atılma gücü veriyordu.

Artık onu geride bıraktığıma göre bir şekilde gözden kaybolmalıydım. Dikkati bir anlığına da olsa dağıldığında kaçıp gizlenebilirdim. Dişler Sarayı'ndayken saklanma konusunda ustalaşmıştım.

Bir ara sokağa girdim. Sokağın sonundaki tel örgüde benim geçebileceğim kadar küçük bir delik vardı. Ayaklarım çamur ve çöplerin içinde kayarken o tarafa doğru koştum. Çitin yanına vardığımda havayı saran ağır demir kokusunun içinde delikten geçmeye çalışırken metal derimi çizdi.

Koşmaya devam ederken biri ona tırmanıyormuş gibi çitin sarsıldığını duydum. "Dur, seni küçük aptal!" diye bağırdı arkamdan fırtına cadısı.

Panik düşüncelerimi esir aldı. Bogdana çok hızlı ve kendinden çok emindi. Ben daha doğmadan bile ölümlüleri ve perileri öldürüyordu. Şimşek çaktırırsa ölürdüm.

İçgüdülerim bana ormanın benim olan tarafına gitmemi söylüyordu. Söğüt dallarından ördüğüm mağaraya benzeyen kubbeye sığınmalıydım. Bir yağmur fırtınasından sonra üzerinde uyunabilecek bir yüzeye dönüşene kadar çamura gömülmüş nehir taşlarından oluşan zemine uzanabilirdim. Güveler tarafından yenmiş, lekeli ve bir köşesi ateşte yanmış olsa da üç battaniyemi koza gibi üzerime sarabilirdim.

Orada bir oyma bıçağım vardı. Onun bir parmağı kadar uzundu en fazla ama keskindi. Diğer küçük bıçaklarımdan daha keskindi.

Işık havuzlarının arasmdan yandaki apartmana doğru koştum. Sokaklardan, oyun bahçelerinden geçerken salıncak zincirlerinin gıcırtısı kulaklarımda çınladı.

Büyü yapmaktan çok çözme konusunda ustalaşmıştım ama cadının son ziyaretinden beri sığınağımın etrafını, yaklaşan herkesi dehşete düşürecek kadar korumaya almıştım. Ölümlüler buradan uzak duruyordu, Halk bile yaklaştığında tedirgin oluyordu.

Bunun cadıyı da uzak tutmasını ümit edebilirdim ama içimde hiç ümit kalmamıştı.

Bogdana, Lord Jarel ve Leydi Nore'un korktuğu tek kişiydi. Fırtınalar kopartabilen, sayısız yıllar yaşamış, büyü konusunda hayattaki çoğu varlıktan daha çok şey bilen bir cadıydı. Onun Dişler Sarayı'nda insanları kesip yuttuğunu ve ortaya çıkan bir hakaret yüzünden uzun parmaklarıyla bir perinin bağırsaklarını deştiğini görmüştüm. Sinirlendiğinde şimşekler çakardı. Lord Jarel ve Leydi Nore'a çocuk sahibi olma ve beni ölümlülerin arasına gizleme planlarına yardım eden Bogdana'ydı ve Dişler Sarayı'nda gördüğüm işkencelere birçok defa tanık olmuştu.

Kraliçe unvanıma rağmen Lord Jarel ve Leydi Nore onlara ait olduğumu bana asla unutturmadılar. Lord Jarel beni bağlayıp hayvan gibi sürüklemekten zevk alırdı. Leydi Nore, en ufak bir saygısızlığımdan ötürü bana, hırlayan, pençeleyen ve ısıran, acıdan başka neredeyse hiçbir şey hissetmeyen bir canavara dönüşene kadar şiddetli cezalar verirdi.

Bir defasmda Leydi Nore beni karla kaplı çorak topraklara atıp kalenin kapılarını üzerime kapattı.

Madem kraliçe olmak sana uymuyor işe yaramaz çocuk, o zaman kendi kaderini kendin belirle, dedi.

Günlerce yürüdüm. Buzdan başka yiyecek bir şey yoktu ve etrafımda buz gibi esen rüzgârdan başka hiçbir şey duymuyordum. Ağladığımda gözyaşlarım yanaklarımda donuyordu. Yine de bana yardım edecek birini ya da kaçmanın bir yolunu bulma ümidiyle yürümeye devam ettim. Yedinci gün, koca bir daire çizmekten öteye gitmediğimi fark ettim.

Karın üstünde yere yıldığımda beni bir pelerine sarıp içeri taşıyan Bogdana'ydı.

Cadı beni buzdan duvarları olan odama taşıyıp yatağıma yatırdı. Normalden iki kat uzun parmaklarıyla alnıma dokundu. Siyah gözleriyle bana baktı, fırtınada dağılmış vahşi saçlarıyla kaplı kafasını iki yana salladı. "Hep böyle çaresiz ya da ürkek olmayacaksın" dedi bana. "Sen kraliçesin."

Cadının bu sözleri söyleme şekli başımı kaldırmamı sağladı. Bu unvanı gurur duymam gereken bir şeymiş gibi söylemişti. Diş-

ler Sarayı güneye, Elfhame ile savaşmaya gittiğinde Bogdana bizimle gelmedi. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm ve bunun için üzüldüm. İçlerinde beni kollayabilecek biri varsa o da Bogdana'ydı.

Şimdi peşime düşen, sokaklarda beni avlamaya çalışanın o olması durumu nedense daha da kötüleştirmişti.

Cadının ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda dişlerimi sıkıp hızlanmaya çalıştım. Ciğerlerim şimdiden ağrıyor, kaslarım sızlıyordu. Belki onu ikna edebilirdim, belki kaçtığım için beni kovalıyordu.

Arkama bakma hatasına düştüm ve ritmimi kaybettim. Cadı kesmeye hazır tırnaklarıyla uzun elini bana doğru uzattığında sendeledim.

Hayır, onu ikna edemezdim.

Yapacak tek bir şey kalmıştı ve ben de dönüp onu yaptım. Dişlerimi gösterirken onları ete batırdığımı hatırladım. Beni korkutan birinin canını yakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım.

Bogdana'dan daha güçlü değildim. Ondan daha hızlı ya da daha kurnaz da değildim. Ama daha çaresiz olmam mümkündü. Yaşamak istiyordum.

Cadı aniden duraksadı. Yüz ifademi görünce bana doğru bir adım attı ve ben de tısladım. Yüzünde bir şey, siyah gözlerinde anlamadığım bir ışıltı vardı. Zafer kazanmış gibi görünüyordu. Oyma bıçağımın olmamasına tekrar hayıflanıp elbisemin altındaki küçük bıçaklardan birine uzandım.

Aldığım bıçak katlanmıştı ve onu açmaya çalıştım.

Bir çift toynak sesi duyduğumda onun, yakalanmamı izlemeye gelen bir glaistig olduğunu düşündüm. Halimi izlemekten keyif almaya gelmişti. Bogdana'yı ne yaptığım konusunda uyaran kişi o olmalıydı; bunun olmasının sebebi muhtemelen oydu.

Ama ormanın karanlığından çıkan glaistig değildi. Altın pullu bir zırh giymiş, elinde ince bir rapier tutan keçi ayaklı ve boynuzlu genç bir adam binanın yakınındaki ışık havuzuna adım attı. Yüzü ifadesizdi, rüyada gibi bir hali vardı.

Sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdığı sarı buklelerini, geniş omuzlarına attığı kırmızı pelerinini, boynunun bir tarafındaki yara izini, alnındaki tacı gördüm. Bütün dünyanın ona itaat etmesini ister gibi hareket ediyordu.

Tepemizde bulutlar toplanırken kılıcını Bogdana'ya doğrulttu.

Sonra bakışları bana kaydı. "Sayende eğlenceli bir kovalamaca yaşadık." Kehribar rengi gözleri bir tilkininki gibi parlaktı ama sıcak değillerdi.

Ona gözlerini Bogdana'dan ayırmamasını söyleyebilirdim. Cadı açıklığı görüyordu ve tırnaklarıyla onun göğsünü yırtmaya hazır vaziyette ona doğru ilerliyordu.

Adamın onu savuşturmasına gerek kalmadan başka bir kılıç cadıyı durdurdu. Bu kılıcı tutan da bir şövalyenin eldivenli elleriydi. Gümüş rengi metalden geniş şeritleri olan, kahverengi deriden bir zırh giymişti. Böğürtlen rengi saçları kısa kesilmişti, koyu renk gözleriyse temkinlice bakıyordu.

"Fırtına cadısı" dedi.

"Çekil yolumdan seni süs köpeği" dedi şövalyeye. "Yoksa seni olduğun yerde vurması için yıldırım düşürürüm."

"Gökyüzüne hükmedebilirsin" diye karşılık verdi altın zırhlı, boynuzlu adam. "Ama ne yazık ki şu an yerdeyiz. Git yoksa sen daha yağmur çiseletmeye başlamadan seni ezip geçecek."

Bogdana gözlerini kısarak bana döndü. "Senin için tekrar geleceğim çocuğum" dedi. "Ve geldiğimde, kaçmasan iyi edersin."

Sonra karanlığa doğru ilerledi. O gider gitmez, kaçmak niyetiyle adamın bir yanına doğru atılmaya çalıştım.

Boynuzlu adam kolumu tuttu. Beklediğimden daha güçlüydü.

"Leydi Suren" dedi.

Boğazımın derinlerinden homurdanarak tırnaklarımı onun yanaklarına geçirip aşağı kaydırdım. Benim tırnaklarım Bogdana'nınkiler kadar uzun ya da keskin değildi ama yine de kanatmıştım.

Adam acıyla inledi ama vazgeçmedi. Onun yerine bileklerimi arkamdan kavrayarak tüm hırlamalarıma ve tekmelemelerime

rağmen beni sımsıkı tuttu. Daha da kötüsü, ışık yüzüne farklı bir açıdan vurdu ve sonunda tırnaklarımı geçirdiğim derinin kime ait olduğunu anladım.

Elfhame vârisi Prens Oak. Hain Büyük General'in oğlu, ölümlü Yüce Kraliçe'nin kardeşi. Bir zamanlar evlilik sözü verdiğim Oak. Şimdi hatırlamamış gibi görünse de eskiden benim arkadaşımdı.

Piksi onun hakkında ne demişti? *Şımarık, sorumsuz* ve *vahşi*. Buna inanmıştım. Parlak zırhına rağmen kılıç kullanma konusunda o kadar kötüydü ki darbemi engellemeye bile çalışmadı.

Ama bu düşüncenin hemen arkasından başka bir düşünce geldi: Elfhame Prensi'ne *saldırdım*.

Ah, işte şimdi başım beladaydı.

"Şu andan itibaren sana söylediklerimizi yerine getirdiğin takdirde işler çok daha kolay olacak, hainlerin kızı" dedi deri zırhlı, kara gözlü şövalye. Uzun bir burnu vardı ve gülümsemek yerine selam vermekten hoşlanan birine benziyordu.

Benden ne istediklerini sormak için ağzımı açtım ama uzun süre konuşmadığım için sesim pürüzlü çıktı. Kelimeler karışıyor, sesler niyet ettiğim gibi çıkmıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu, böceğe benzer bir şeymişim gibi kaşlarını çatarak.

"Vahşi doğada yaşıyor sanırım" dedi prens. "İnsanlardan uzakta."

"Kendi kendine de mi konuşmuyor?" diye sordu şövalye kaşlarını kaldırarak.

Tekrar homurdandım.

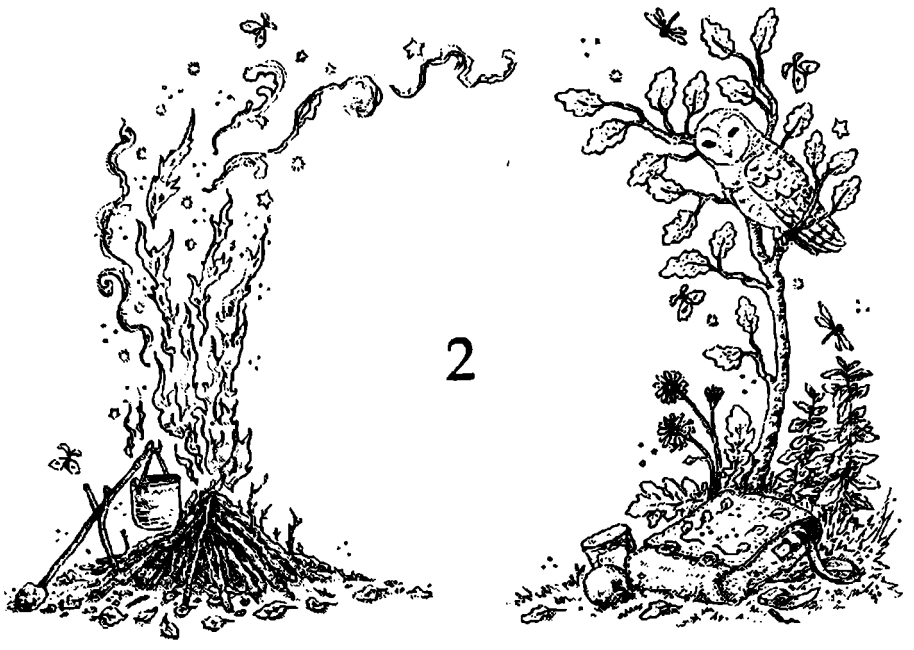
Oak parmaklarını yanağına götürdü ve irkilerek geri çekti. Üç uzun kesikten hafif hafif kan sızıyordu.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, yüzünde savaşa gitmek kadar hiçbir şeyin mutlu etmediği babası Madoc'u hatırlatan bir şey vardı.

Şövalye başım sallayarak "Dişler Sarayı'ndan hiç iyi bir şey çıkmadığını söylemiştim" dedi ve sonra bir ip alıp onu bileklerime

doladı, sabitlemek için de ortasından geçirdi. Lord Jarel'in yaptığı gibi derimi deşmedi, gümüş bir zincirin ucundaki iğneyi kol kemiklerimin arasından geçirerek beni bağladı. Henüz acı çekmiyordum.

Ama çekeceğimden hiç şüphem yoktu.

2

Ormanda ilerlerken nasıl kaçacağımı düşünüyordum. Cezalandırılmayacağım fikrine asla kapılmıyordum. *Prense vurmuştum.* Ve eğer çözdüğüm lanetleri bilseler daha da sinirlenirlerdi.

"Bir dahaki sefere gardını düşürmemeyi unutmazsın" dedi şövalye, Oak'un yanağındaki yaraları incelerken.

"En büyük darbeyi kibrim aldı" dedi.

"Güzel yüzün için mi endişeleniyorsun?" diye sordu şövalye.

"Dünyada çok az güzellik *var*" dedi prens havalı bir şekilde. "Ama bu benim en büyük kibir alanım değil."

Zırhlarım kuşanıp savaşmaya hazır bir şekilde tam da Bogdana'nın üvey ailemin evinin etrafında dolaşmasıyla neredeyse aynı zamanda ortaya çıkmaları tesadüf olamazdı. Hepsi beni arıyordu ve sebep her neyse hoşuma gidecek bir şey olmadığı kesindi.

Islak ağaç kabuklarının ve tozu kalkmış yaprak küflerinin tanıdık kokusunu içime çektim. Eğrelti otları ay ışığında gümüş bir renk alırken orman hareketli gölgelerle doluydu.

Bileklerimi denemek için kıvırdım ama ne yazık ki iyi bağlanmıştım. Parmaklarımı gererek birini bağın altından geçirmeye çalıştım ama düğümler buna bile izin vermeyecek kadar sıkıydı.

Şövalye homurdandı. "Bu iş için çok şanslı bir başlangıç yaptı-

ğımızı sanmıyorum. Hob senin küçük kraliçeni burada görmemiş olsaydı, o cadı şimdiye kadar çoktan derisini yüzüp palto niyetine giyebilirdi."

Baykuş suratlı hob. Minnettar mı olmalıyım diye düşünürken yüzümü buruşturdum. Bana ne yapmak istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şansın tanımı da zaten bu değil mi, tam zamanında gelmek?" Oak evcilleştirmeye değer mi diye düşündüğü vahşi bir hayvana bakar gibi bana doğru muzip bir bakış fırlattı.

Hain Dişler Sarayı'nın kraliçesi olarak işlediğim suçlardan mahkûm edilmek üzere olduğum Yüce Divan'daki duruşunu hatırladım. Ben on bir yaşındaydım, o ise dokuzuna yeni basmıştı. O zaman da şimdiki gibi bağlıydım. On üç yaşında, benimle ormanda karşılaştığı ve onu başımdan savdığım halini düşündüm.

On yedi yaşında esnek ve biçimli kaslarıyla boyu benden çok uzundu. Platin sarısıyla karışık sıcak altın rengi saçları ay ışığını yakalarken perçemleri küçük keçi boynuzlarının etrafından ayrılıyordu, gözleri parlak kehribar rengindeydi, burnunun üzerindeyse çiller kümelenmişti. Onda sahtekâr birinin çene yapısı ve insanlara istediğini yaptırmaya alışmış birinin havası vardı.

Peri güzelliği ölümlü güzelliğinden farklıydı. Dizginsiz ve abartılıydı. Periler Diyarı'nda öyle üstün güzellikte yaratıklar vardı ki, onlara bakmak bile acı verirdi. Öyle muhteşem güzellikteydiler ki, ölümlüler onları gördüklerinde ağlar ya da bir kez daha görme arzusuyla kendilerinden geçer, adeta büyülenirlerdi. Hatta oracıkta ölenler bile olurdu.

Periler Diyarı'nda çirkinlik de aynı derecede abartılı olabilirdi. Halk arasında öyle çirkinler vardı ki, onları gören canlılar dehşet içinde geri çekilirdi. Bazılarının düşselliği öyle abartılı, haz doluydu ki güzelliğe varana kadar etkisini gösterirdi.

Bu ölümlülerin güzel olamayacağı anlamına gelmiyordu elbette –birçoğu güzeldir– ama onların güzelliği karşısında kendinizi dayak yemiş gibi hissetmezdiniz. Oak'un güzelliği karşısında ben biraz dayak yemiş gibi hissediyordum.

Ona çok uzun süre baktığımda ondan bir ısırık almak istiyordum.

Bakışlarımı sıyrık ve yara dolu çamurlu ayaklarıma, sonra da Oak'un toynaklarına çevirdim. Çalıntı bir fen kitabından, toynakların da tırnaklarla aynı maddeden yapıldığını hatırlıyordum. Keratin. Toynakların yukarısında, saçlarıyla aynı renkteki kürkü, dizlerinin hemen altına gelen pantolon paçasının içinde kalarak bacaklarının dizden aşağısında kalan tuhaf kıvrımını ortaya çıkartıyordu. Dar kesim pantolonu kalçalarını kapatmıştı.

Bağların canımı yakmamasına karşı verdiğim mücadele gücüyle titredim.

"Üşüdün mü?" diye sordu Oak, pelerinini uzatarak. Pelerin meşe palamudu, yaprak ve dal desenli, işlemeli kadife kumaştandı. Çok güzel dikilmişti ve Elfhame'den bu kadar uzakta biraz tuhaf görünüyordu.

Bu aşina olduğum bir pandomimdi adeta. En çok endişelendiğim şey havanın soğukluğuymuş gibi, beni dizginlerken sergilenen bir nezaket gösterisi. Ama sanırım prenslerin böyle davranması bekleniyordu. Asalet bunu gerektiriyordu.

Ellerim bağlı olduğu için onu nasıl giymemi beklediğini bilmiyordum. Ben bir şey söylemeyince onu omuzlarıma atıp boğazımdan bağladı. Soğuğa alışkın olmama rağmen ona izin verdim. Üzerimde hiçbir şey olmamasından iyiydi, üstelik yumuşaktı.

Ayrıca ellerimi de örterek görünmelerini engelliyordu. Yani bileklerimdeki düğümü çözmeyi başarabilirsem bunu ancak çok geç olduğunda fark edeceklerdi.

Bu da ikinci aptallığıydı.

Kaçmaya ve umutsuzluğun beni ele geçirmesini önlemeye odaklanmalıydım. Ellerim serbest olsa bile kaçmam gerekirdi. Ama kaçabilirsem izimi sürmelerini engelleyebilirdim. Şövalye belki birinin izini nasıl süreceğini öğrenmişti ama ben de yıllar içinde kendi izimi gizleme konusunda ustalaşmıştım.

Oak'un yeteneklerini –lordçuk olmak dışında bir yeteneği varsa tabii– bilmiyordum. Bu kadar büyüklenmesine ve seçkin bir

soydan gelmesine rağmen süslü kılıcını yanlışlıkla kendine saplamamak için şövalyeyi yanında getirmiş olabilirdi.

Beni bir an bile yalnız bıraksalar kollarımı indirip bağlı ellerimi vücudumun önüne getirerek geriye doğru adım atabilir, sonra da ipi çiğneyebilirdim.

Bana bu şansı vermeleri için bir sebep aklıma gelmiyordu. Yine de Oak'un pelerininin altında, bağlarımla oynayıp onları mümkün olduğunca esnetmeye çalışıyordum.

Ormandan çıktığımızda bilmediğim bir sokağa adım attım. Evler üvey ailemin oturduğu mahalleden uzakta ve daha harabeydi, çimenleri aşırı büyümüştü. Uzakta bir köpek havlıyordu.

Sonra toprak bir yola yönlendirildim. Yolun sonunda, pencereleri kalaslarla kapatılmış ve çim biçme makinesinin içinde kaybolabileceği uzunlukta çimleriyle terk edilmiş bir ev vardı. Dışarıda boyunlarının yumuşak kıvrımı ölümlü atlarınkinden daha uzun olan iki kemik beyazı peri atı duruyordu.

"Oraya mı?" diye sordum. Sesim hâlâ kaba çıksa da kelimeyi net bir şekilde telaffuz edebilmiştim.

Şövalye kaşlarını kaldırarak "Ekselansları için çok mu pis?" diye sordu, elbisemdeki lekelerin ve ayaklarımdaki kirin farkında değilmişim gibi. Artık kraliçe olmadığımı bilmiyormuşum, Oak'un kız kardeşinin sarayımı dağıttığını hatırlamıyormuşum gibi.

Kamburumu çıkarttım. Doğru cevabın olmadığı ve her yanlış cevabın cezalandırılmaya sebep olduğu bunun gibi kelime oyunlarına alışkındım. Ağzımı açmadım, bakışlarımsa prensin yanağındaki çiziklere kaydı. Zaten yeterince hata yapmıştım.

"Tiernan'ı boş ver. İçerisi o kadar da kötü değil" dedi Oak ve bana bir saray mensubu gibi gülümsedi, gardmızı indirmenizde sakınca olmadığına sizi ikna etmeye çalışan türden bir gülümsemeydi bu. Bense daha da gerildim. Böyle gülümsemelerden korkmayı öğrenmiştim. Prens bir elini sallayarak devam etti. "Sonra da neden bu kadar kaba olmamız gerektiğini açıklayabiliriz."

Kaba. Beni bağlamanın bir adı da buydu.

Şövalye –*Tiernan*– omzuyla yüklenerek kapıyı açtı. İçeri girerken Oak arkamda olduğu için kaçma şansım yoktu. Eğri ahşap döşeme tahtaları toynaklarının altında adeta inledi.

Ev belli ki uzun zamandır boştu. Çiçekli duvar kâğıtları grafitilerle kaplanmıştı ve lavabonun altındaki dolap da muhtemelen bakır borulara ulaşmak için sökülmüştü. Tiernan beni, birkaç eski sandalyeyle birlikte mutfağın köşesinde duran çatlak plastik masaya doğru yönlendirdi.

Sandalyelerden birinde kolunun olması gereken yerde bir kanadı olan, açık kahverengi tenli, uzun kızıl kahverengi saçlı ve kaplanboğan moru gözlü bir asker oturuyordu. Onu tanımıyordum ama sanırım laneti biliyordum. Oak'un kız kardeşi Yüce Kraliçe, Yılan Savaşı'ndan sonra Madoc'un peşinden giden ve tövbe etmeyen askerleri şahine dönüştürmüştü. Lanetlenmişlerdi ve gerçek bedenlerine dönmek istedikleri takdirde, bir yıl ve bir gün avlanamayacak ve sadece kendilerine verilenleri yiyebileceklerdi. *Yarı* lanetli göründüğü için bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum şu an. Gözlerimi kıstığımda onu sarıp sarmalayan büyü şeritlerinin, yeniden büyümeye çalışan kökler gibi kıvrılıp büküldüğünü görebiliyordum.

Çözmesi kolay bir büyü değildi bu.

Ağzını kapatan ince deri bantları ve ince deri kayışları ve bir dizginin altın bağlantılarını görebiliyordum. O an ürperdim. Çünkü *bunu* da biliyordum.

Usta demirci Grimsen tarafından yapılıp ebeveynlerime verilmişti.

Lord Jarel o dizgini benim ağzıma uzun zaman önce, irademin bir örümcek ağı gibi temizlenmesi gereken bir sıkıntı olarak görüldüğü zamanlarda takmıştı. Dizgini görünce bantlar yavaşça derime batarken hissettiğim o panik, korku ve çaresizliği yeniden hissettim.

Lord Jarel bunu Yüce Kral ve Kraliçe'yi tuzağa düşürmek için de kullanmaya çalışmıştı. Başarısız olmuş, bant onların eline geç-

mişti ama hiçbir önemi yokmuş gibi Oak'un onu bir tutsağa taktırması beni dehşete düşürmüştü.

"Tiernan onu annenin Kale'sinin önünde *yakaladı*. Onun planlarını öğrenmemiz gerekiyordu ve o da bize fazlasıyla yardımcı oldu. Öte yandan son derece tehlikeli." Oak konuşuyordu ama dizginden başka bir şey görmek mümkün değildi. "Vasallardan oluşan karışık bir tebaası var. Ve çaldığı şey..."

"Birden fazla şey" dedi dizginlenmiş eski şahin.

Tiernan şahinin sandalyesinin bacağını tekmelese de şahin ona sadece gülümseyerek karşılık verdi. Bu dizginlenmiş askere istedikleri her şeyi yaptırabilir, her şeyi söyletebilirlerdi. Herhangi bir iple bağlanabileceğinden çok daha güvenli bir şekilde kendi içine hapsolmuştu. İşe yaramasa da isyankârlığına hayrandım.

"Vasallar mı?" diye prensin sözünü cızırtılı bir sesle tekrar ettim.

"Dişler Sarayı'nın Kale'sini geri aldı ve artık o saray olmadığı için yenisini yaptı" dedi Oak kaşlarını kaldırarak. "Ayrıca eski bir büyü yapabiliyor. Bir şeyler *yaratabiliyor*. Anladığımız kadarıyla genelde dallardan ve ağaçtan yaratıklar yapıyor ama bazen ölülerin parçalarından da yapabiliyor."

"Nasıl?" diye sordum dehşetle.

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Tiernan. "Onu kontrol altında tutman gerekiyordu."

Umarım gözlerimdeki nefreti görebiliyordu. Yüce Kraliçe'nin savaştan sonra Leydi Nore'u bana sadakat yemini etmesi için zorlamış olması, benim onu yönetebiliyor olmam, ne yapmam gerektiğini bildiğim anlamına gelmiyordu.

Oak beni şaşırtarak "O daha çocuktu Tiernan" dedi. "Ben de öyle."

Şöminede birkaç köz parlarken Tiernan oflayarak yanına diz çöktü. Bir yığından aldığı kütükleri, yırtık bir yemek kitabından kopardığı sayfalarla birlikte şömineye attı. Bir sayfanın kenarı tutuştu ve alevler yükseldi. "Dişler Sarayı'nın eski kraliçesine güvenmekle aptallık etmiş olursun."

"Müttefiklerimizi düşmanlarımızdan ayırabildiğinden bu kadar emin misin?" Oak odun yığınından tutuşacak kadar ince, uzun bir çubuk aldı. Ucu alev alana kadar ateşin içinde tuttu. Sonra onunla odadaki mumların fitillerini yaktı. Biraz sonra sıcak ışık havuzları titreyerek gölgeleri hareket ettirmeye başladı.

Tiernan'ın bakışları dizginlenmiş askere takıldı. Uzun süre ona baktıktan sonra bana döndü. "Aç mısın, küçük kraliçe?"

"Bana öyle deme" diye mırıldandım.

"Biraz huysuzuz sanki?" dedi Tiernan. "Bu zavallı hizmetkârın size nasıl hitap etmesini istersiniz?"

"Wren" dedim, alaycı tavrını duymazdan gelerek.

Oak yarı kapalı gözlerle bu etkileşimi izliyordu. Ne düşündüğünü tahmin edemedim. "Peki yemek istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Şövalye kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Biraz sonra arkasını döndü ve ateşten kararmış bir çaydanlık çıkartıp banyo lavabosundaki musluktan içine su doldurdu. Sonra da bir destek çubuğuna astı. Elektrik yoktu ama evde hâlâ şu akıyordu.

Çok uzun zamandır ilk defa duş almayı düşündüm. Saçlarım taranıp düğümleri çözüldüğünde, kafa derimin kurumuş çamurun kaşıntısından kurtulduğunda nasıl hissettiğimi hatırladım.

Oak, arkadan bağlı bileklerimin omuzlarımı geriye çeker şekilde oturtulduğum yere doğru yürüdü.

"Leydi Wren" dedi tilkilerinkine benzeyen kehribar rengi gözlerini benim gözlerime dikerek. "Bağını çözersem bu evde kaldığımız süre boyunca kaçmaya yeltenmeyeceğinden ya da bize saldırmayacağından emin olabilir miyim?"

Bir defa başımı salladım.

Prens bana şüpheci bir ifadeyle sırıttı. Dudaklarım o gülümsemeye karşılık vererek bana ihanet etti. Bu da bana çocukken bile ne kadar çekici olduğunu hatırlattı.

Yoksa ben durumunu yanlış mı yorumladım? Yoksa aynı taraftа mıydık?

Oak beyaz keten gömleğinin altına gizlediği bilekliğinden bir bıçak çıkartıp onu arkamdaki ipe sapladı.

"Sakın kesme" diye uyardı şövalye. "Yoksa onu tekrar bağlamak istersek yeni ip almanız gerekir."

Oak'un, kendisine ne yapacağının söylenmesine kızmasını gergin bir halde bekledim. Kraliyete mensup biri olarak, kendisinden düşük statüdeki biri tarafından yönlendirilemezdi ama prens başını sallamakla yetindi. "Artık endişelenme. Kılıcımın ucunu sadece özenle bağlanmış düğümlerinizi çözmeme yardımcı olması için kullanıyorum."

Ateşin loş ışığında Tiernan'ı inceledim. Halk'ta yaş tahmini yapmak zordu ama Oak'tan fazla büyük göstermiyordu. Böğürtlen rengi saçları karmakarışıktı; sivri kulaklarından birinde tek bir küpe vardı, gümüş bir halka.

Ellerimi kucağıma koyup parmaklarımı ipin tenimde bıraktığı izlerin üzerinde gezdirdim. Bağları bu kadar germezsen izler de bu kadar derin olmazdı.

Oak bıçağı bırakıp büyük bir resmiyetle "Leydi'm, Elfhame'in senin yardımına ihtiyacı var" dedi.

Tiernan ateşten başını kaldırıp baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. İlgiye alışkın değildim ve şimdi onun ilgisi beni telaşlandırmıştı. "Ben ablana sadakat yemini ettim zaten" diye mırıldanabildim. Etmesem hayatta olmazdım zaten. "Ben onun emrindeyim."

Oak kaşlarını çattı. "Şöyle açıklayayım. Yılan Savaşı'ndan aylar önce, Leydi Nore kalenin altında bir patlama olmasına sebep oldu."

Eski şahine bakıp onun da bu işin bir parçası olup olmadığını merak ettim. Onu hatırlamalı mıydım yoksa? O döneme dair bazı anılarım kâğıt üzerindeki mürekkep izi gibi silinip giderken bazıları son derece canlıydı.

"O zamanlar bunun Elfhame casuslarına yönelik bir saldırı olduğu ve Kraliçe Mab'in mezarının zarar görmesinin de tamamen bir tesadüf olduğu düşünülüyordu." Oak onu dinleyip dinlemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. "Peri bedenlerinin büyük kısmı köklere ve çiçeklere dönüşür ama Mab'inki dönüşme-

mişti. Kaburgasından parmak kemiklerine kadar bütün kemikleri parçalanmalarını engelleyen bir güçle, bir şeyleri hayata döndürme gücüyle doluydu. Leydi Nore işte bunu çaldı ve yeni gücünü de bundan alıyor."

Prens dizginlenmiş askere eliyle işaret etti. "Leydi Nore, davası için daha fazla Halk toplamaya çalıştı. Lanetlenip şahin olanlara, Kale'ye geldikleri takdirde, avlanmalarının yasak olduğu bir yıl ve bir gün boyunca onları kendi eliyle beslemeyi teklif etti. Ve asıl bedenlerine döndüklerinde sadakatlerini talep etti. Ona sadık kalan kendi Halkı ve yarattığı canavarlarla yaptıkları Elfhame'den intikam alma planları yolunda gidiyor."

Mahkûma baktım. Yüce Kraliçe, onlara katılmayan ve kendisine sadakat yemini eden, tövbe etmiş bütün askerlere merhamet ederdi. Ama o reddetmişti.

Yüce Kraliçe'nin huzuruna çıktığım gece Oak'un benim adıma konuştuğunu hatırladım. *Ona yardım edemeyeceğimizi söylediğini hatırla. Şimdi ona yardım edebiliriz.* Sesindeki acımayı duydum.

Yüce Kraliçe'nin karşısında Leydi Nore ve Lord Jarel'in bütün sırlarını bildiğimi söyleyerek böbürlenmiş, bana küçük bir kız yerine aptal bir hayvan muamelesi yaparak hiçbir şey gizlemeden önümde umursamazca konuştuklarını sanarak faydalı olacağımı ümit etmiştim. Ama bundan hiç bahsetmemişlerdi. "Mab'in kemiklerinden bahsedildiğini hatırlamıyorum."

Oak bana uzun uzun baktı. "Buz İğnesi Kalesi'nde bir yıldan fazla yaşadığına göre düzenini biliyor olmalısın *ve* Leydi Nore'u yönetebilirsin. Sen onun en zayıf noktasısın. Başka ne planlar yaparsa yapsın seni ortadan kaldırmak istemesinin bir sebebi var."

Bu düşünce beni ürpertti çünkü bunu şimdiye kadar çoktan düşünmüş olmalıydım. Bogdana'nın uzun tırnaklarını, sokaklarda beni kovalarken yaşadığı paniği hatırladım.

"Onu durdurmak için sana ihtiyacımız var" dedi Oak. "Ve seni öldürmesi için gönderdiği herkesi savuşturmak için senin de bizim yardımımıza ihtiyacın var."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Leydi Nore Elfhame'den ayrılmadan önce ondan bir söz aldın mı?" diye sordu Tiernan umutla.

Başımı iki yana salladım ve utançla başka tarafa baktım. Leydi Nore fırsatını bulur bulmaz gitmişti. Ona bir şey söyleme fırsatım olmamıştı. Ve gittiğini fark ettiğimde de hissettiğim şey daha çok bir rahatlamaydı.

Jude kendisinden bana bağlılık yemini etmesini istediğinde, Yüce Kraliçe'nin ettiği yemin aklıma geldi: *Ben, Dişler Sarayı'ndan Leydi Nore, Suren'in peşinden gideceğime ve emirlerine itaat edeceğime yemin ederim.* Ne yazık ki sırtıma hançer saplamayacağına dair bir şey söylememişti. Peşimden bir fırtına cadısı göndermeyeceğini de söylememişti.

Tiernan, Leydi Nore'a emir vermemiş olmam güvenilmez biri olduğuma dair şüphesini doğrulamış gibi kaşlarını çattı. Oak'a dönüp "Leydi Nore'un haklı olsun olmasın Madoc'a karşı kin beslediğini biliyorsun. Kim bilir *bunun* unutamayacağı ne hakaretler vardır."

"Şu an babamdan bahsetmeyelim" diye karşılık verdi Oak.

Madoc, Dişler Sarayı'yla birlikte Elfhame üzerine yürüyen haindi. Ondan önce, kraliyet ailesindeki birçok kişinin katledilmesinden sorumlu olan Büyük General. Ve Oak'un üvey babası.

Madoc, Oak'u onun aracılığıyla yönetebileceği bir tahta oturtmak istemişti. Taç Oak'un başında olsa da, bütün güç kızılkafada olacaktı. En azından Lord Jarel ve Leydi Nore, Madoc'u kandırıp yönetimi ele geçirene kadar.

Gücü olmayan, kontrol altında ve iyice aşağılanmış bir kraliçe olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Oak'un kaderi de bu olabilirdi. Ama prens babasına karşı kötü niyet besliyorsa bile yüz ifadesinden anlaşılmıyordu.

Tiernan öne doğru eğilip metal çaydanlığı bir demir çubukla destek çubuğundan aldı ve katlanmış havlunun üzerine yavaşça bıraktı. Tepesinden sürekli buhar yükseliyordu.

Sonra mutfak dolabından köpük kap içindeki hazır erişteleri birkaçını ve önceden açılmış bir kutu nane çayı aldı. Baktığımı fark

edince başıyla Oak'u işaret etti. "Prens beni ölümlüler dünyasının bu lezzetiyle tanıştırdı. Bu kadar tuz almak büyüyü bir süreliğine bozuyor ama bağımlılık yaptığını inkâr edemem."

Koku bana ağız yakan sıcak bir şeyin, çöp kutusundan değil de doğrudan fırından çıkmış bir şeyin verdiği zevki hatırlattı.

Erişte kabını almadım ama Oak bana bir fincan çay uzattığında onu kabul ettim. İçine baktığımda dibindeki çamuru gördüm. Sorsam *şeker* derdi. Evet, bir kısmı öyleydi ama geri kalanının ilaç ya da zehir gibi bir şey olmadığından emin değildim.

Ölmemi istemiyorlar, demeye çalıştım kendi kendime. *Bana ihtiyaçları var.*

Ve yaşamak istiyorsam benim de onlara ihtiyacım vardı. Leydi Nore peşimdeyse ve Bogdana da ona yardım ediyorsa, onlardan kaçabilmem için prens ve arkadaşı tek umudumdu.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" Sesim çatlamadan cümlenin tamamını söyleyebildiğime sevindim.

"Benimle kuzeye gel" dedi Oak, yanımdaki plastik sandalyeye oturarak. "Leydi Nore'a vücuduna büyük bir fiyonk bağlamasını ve kendini Elfhame'e hediye etmesini emret. Mab'in kemiklerini geri alacağız ve tehdidi..."

"*Seninle* mi?" Yanlış anladığımdan emin bir şekilde ona baktım. Prensler saraylarda kalır, zevk ve sefahat içinde yaşarlardı. Boyunları riske atılamayacak kadar değerliydi.

"Ve cesur dostum Tiernan'la." Oak başını gözlerini deviren Tiernan'a çevirdi. "Hyacinthe'i de sayarsak dördümüz birlikte Kale'yi geri alıp Elfhame'e karşı tehditlere son vereceğiz."

Hyacinthe. Demek lanetli askerin adı buydu.

"Ve amacımıza ulaştığımızda benden bir iyilik isteyebilirsin, gücüm yeterse ve korkunç bir şey değilse onu sana veririm." Prensin güdüsünü merak ediyordum. Belki de hırstı. Leydi Nore'u teslim ederse Yüce Kral'dan kendisi için bir iyilik isteyebilir ve vâris olarak konumunu pekiştirerek gelecekteki çocuklarının halef olma haklarını ellerinden alabilirdi.

Bir prensin tahta giden sarsılmaz bir yol arayışında birçok şey yapabileceğini hayal edebiliyordum. Bazılarına göre daha en baştan onun olması gereken bir taht.

Yine de onun hükümdarlığa uygun olmadığını söyleyen pırtılı düşünmeden edemiyordum. Çok şımarık. Çok vahşi.

Ama tabii glaistig'in yoldaşı olduğu ve glaistig de korkunç olduğu için, onun fikrinin bir önemi yoktu belki de.

Tiernan sarmaşık desenli ahşap bir parşömen kutusu çıkardı. Kutunun içinde bir harita vardı ve onu masanın üzerine yaydı. Oak çay fincanları, kaşık ve bir pencereden fırlatılmış olabilecek bir tuğlayla kenarları sabitledi. "Önce güneye gitmeliyiz" dedi prens. "Leydi Nore'u kandırmamıza yardımcı olacağını düşündüğüm bir bilgi verecek olan cadıya. Sonra suyun üzerinden kuzeye ve doğuya, Uluyan Geçit'e, Taş Ormanı'ndan kalesine gideceğiz."

"Küçük bir grup çevik hareket eder" dedi Tiernan. "Taş Ormanı'ndan geçmek bana göre aptalca bir fikir olsa bile saklanmak daha kolay."

Oak parmağını kıyı rotası üzerinde gezdirip bize muzipçe sırıttı. "Bu aptal fikir bana ait."

İkisi de bana cadı ya da ilham verdiği varsayılan oyunlar hakkında bilgi vermeye niyetli görünmüyordu.

Yola ve varış noktasına baktım. Buz İğnesi Kalesi. Hâlâ orada, güneşin altında keten helvasından ya da sıcak camdan yapılmış gibi parlıyor olmalıydı.

Taş Orman *tehlikeliydi*. Orada yaşayan troller hiçbir saraya ait değildir, kendilerininki dışında hiçbir otorite tanımazlar ve ağaçlar kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünürler. Ama artık her şey tehlikeliydi zaten.

Bakışlarım Hyacinthe'e kaydı ve kuş kanadıyla yanaklarına gömülmüş dizginini fark ettim. Oak dizgini uzun süre orada tutarsa görünmez olup onun bir parçasına dönüşecek ve çıkartılamayacaktı. Böylece o da sonsuza dek prensin kölesi olacaktı.

O dizgini son taktığımda Leydi Nore ve Lord Jarel'in, elmacık kemiklerimde yara izi bırakan bantları derimden kesmelerinin tek sebebi Yüce Divan'a karşı harekete geçme planlarıydı. Ayrıca onlara itaat etmediğim takdirde bana ne yapacaklarını da görmüştüm.

Sonra beni Yüce Kraliçe'nin huzuruna çıkarıp kardeşi ve vârisi Prens Oak ile evlenmemi önerdiler.

Umudun vahşetini açıklamak çok zordu.

Yüce Kraliçe'nin bu teklifi kabul edeceğini düşünmüştüm. Oak'un en az iki ablası ölümlüydü ve ne kadar aptalca olduğunu bilsem de, ölümlü oldukları için nazik de olacaklarına inanıyordum. Belki de bir ittifak herkesin işine gelirdi ve böylece ben de Dişler Sarayı'ndan kaçmış olurdum. Olabildiğince boş bir ifade takınmaya çalıştım. Leydi Nore ve Lord Jarel bu fikrin hoşuma gittiğini düşünseler bunu eziyete dönüştürmenin bir yolunu mutlaka bulurlardı.

Oak, ablasının ayaklarının dibindeki minderde uzanıyordu. Kimse ondan herhangi bir nezaket göstermesini beklemiyor gibiydi. Evlilik bahsi geçince başını kaldırıp bana baktı ve irkildi.

En büyük ablasının dudağı hafifçe büküldü, benim ona yaklaştığım fikrini bile iğrenç bulmuştu. *Oak'un bu insanlarla ya da ürkütücü kızlarıyla hiçbir ilgisi olmamalı,* dedi.

O an, Oak'un ablaları için bu kadar değerli olmasmdan, beni koruyan kimse yokken onun üzerine titrenip korunmayı hak ediyormuş gibi davranılmasından nefret ettim.

Belki hâlâ ondan biraz nefret ediyordum. Ama çocukluğumuzda o da nazikti. Belki bir yanı hâlâ nazikti.

Oak, Hyacinthe'in dizginlerini istediği zaman çıkartabilirdi. Onu bana takmaya karar verirse de çıkartabilirdi. Eğer ben Leydi Nore'un en büyük zaafıysam, o zaman beni elinden kaçırmaması gereken değerli bir silah olarak görebilirdi.

Bir prensin bunu yapmayacak kadar nazik olduğunu düşünmek büyük riskti.

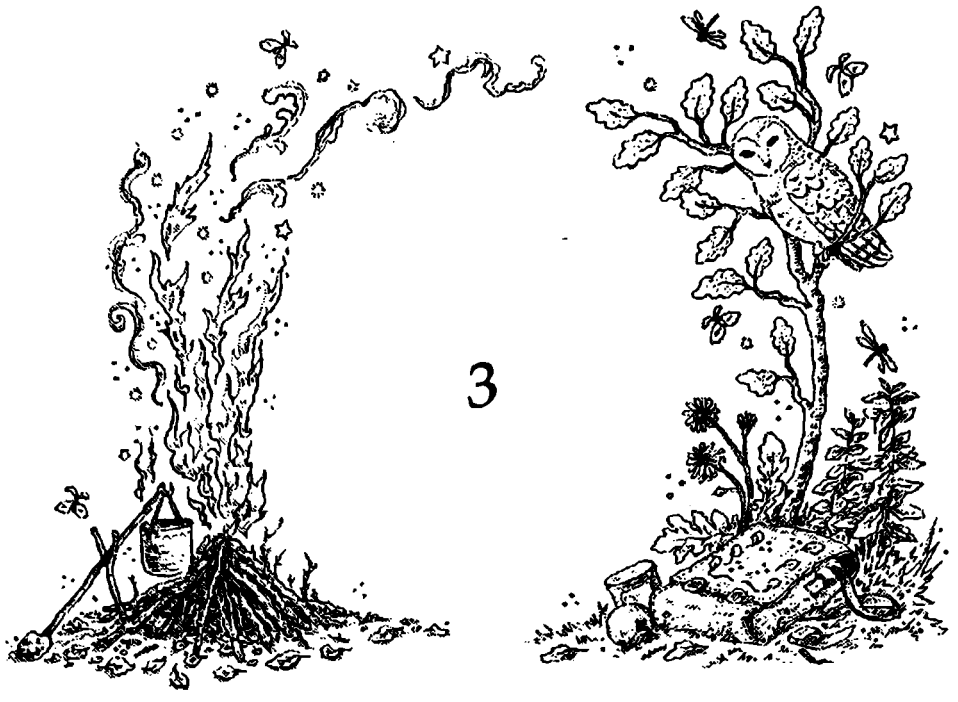
Ama beni kontrol etmek için dizgini kullanmasa ya da ablası-

nın otoritesine başvurmasa bile benim kuzeye gidip Leydi Nore'la yüzleşmem gerekiyordu. Bunu yapmazsam, fırtına cadısını ya da başka bir canavarı tekrar gönderecek ve onlar da işimi bitirecekler-di. Onu durduracak kadar hayatta kalmamın ve onu emrim altına alacak kadar yaklaşabilmemin tek yolu Oak ve Tiernan'dı.

"Evet" dedim, sanki başka bir seçeneğim varmış gibi. Sesim bu defa çatlamadı. "Seninle geleceğim."

Sonuçta Leydi Nore değer verdiğim her şeyi benden almıştı. Aynısını ona yapmak beni yeterince memnun edecekti.

Ama bana ne kadar nazik davranırlarsa davransınlar, benim de kanatlı asker gibi tutsak olduğumu bilmediğim anlamına gel-miyordu. Leydi Nore'u emrim altına alabilirdim ama Elfhame Prensi'nin bana emir verme yetkisi vardı.

3

Madoc, Leydi Nore ve Lord Jarel'in evliliğimizi ayarlayamadıkları gecenin ertesinde, Oak gizlice Madoc'un hain ordusuyla Dişler Sarayı'nın kurduğu kampın sınırına gitti. Orada beni keçi gibi direğe bağlı halde buldu.

O dokuz yaşında, bense on olmalıydım. Ona hırlamıştım. Bunu hatırlıyordum.

Babasını aradığını ve aptalın teki olduğunu düşünmüştüm. Madoc onu ateşte kızartıp etini yiyecek ve buna aşk diyecek birine benziyordu. Artık böyle aşklara aşinaydım.

Oak beni görünce üzülmüş gibiydi. Duygularını yüzüne yansıtmaması gerektiğini öğrenmiş olmalıydı oysa. Ama o diğerlerinin onun duygularını *önemseyeceğini* varsaydığı için onları gizlemeye gerek duymuyordu.

Yeterince yaklaştığında onu yere yığarsam ne olacağını merak ettim. Onu bir taşla öldüresiye döversem Lord Jarel ve Leydi Nore beni ödüllendirebilirdi ama cezalandırmaları da bir o kadar muhtemeldi.

Üstelik onu incitmek de istemiyordum. Periler Diyarı'na geldiğimden beri tanıştığım ilk çocuktu. Merak ediyordum.

"Yanımda yiyecek var" diyerek yaklaştı ve omuzundaki çantasından bir paket çıkardı. "Acıkmışsındır belki."

Ben hep açtım. Burada, kampta, genelde yosun ve bazen de toprakla karnımı doyuruyordum.

Oak, bildiğim her şeyden daha ince örümcek ipeğinden yapılmış işlemeli bir örtüyü yere yaydı ve içinden kızarmış tavukla erik çıktı. Sonra asıl ürkütücü olan kendisiymiş gibi yemeğimi yemem için bana alan açarak uzaklaştı.

Yakındaki çadırlara ve ormana, közleri hâlâ parlayan birkaç metre ötedeki ateşe baktım. Sesler vardı ama uzaktan geliyorlardı ve uzun sürede edindiğim deneyimlerimden Lord Jarel ve Leydi Nore dışarıdayken çığlık atsam bile kimsenin beni kontrol etmeyeceğini öğrenmiştim.

Midem gurulduyordu. Nezaketi şüphe uyandırıcı olmasına ve karşılığında ne isteyeceğini merak etmeme rağmen yemeği almak istedim. Hilelere, oyunlara alışkındım.

Ona baktım, vücudunun dayanıklılığını, yeterince yemek yediğine ve dışarılarda koşturduğuna işaret edecek kadar güçlü olduğunu gördüm. Yumuşak bronz ve altın sarısı buklelerinin arasından çıkan küçük keçi boynuzlarının yabancılığına ve gözlerinin tuhaf kehribar rengine baktım. Faun bacaklarını çaprazlayıp toynaklı ayaklarını dövülmüş altından örtülerin altına saklayarak rahat oturuşunu inceledim.

Üzerine oturabileceği kadar uzun koyu yeşil yün pelerinini boynundan bağlamıştı. Pelerinin altına altın düğmeli kahverengi bir tunik ve keçi bacaklarının büküldüğü noktanın hemen üzerinde biten diz boyu bir pantolon giymişti. Bende olan ve onun isteyebileceği tek bir şey bile aklıma gelmiyordu.

"Zehirli değil" dedi, endişem buymuş gibi.

Cazibe galip geldi. Bir kanadı yakalayıp etini parçaladım. Kemiğine kadar yedim ve iliğine ulaşabilmek için kemiği kırdım. Beni hayranlıkla izliyordu.

"Ablalarım peri masalları anlatırdı" dedi Oak. "Onlar uyuyakalırdı ama ben uyumazdım."

Bu cümle buraya gelme *sebebini* açıklamıyordu ama sözleri göğsümde tuhaf, keskin bir acı yarattı. Bir süre sonra bunun imrenme olduğunu anladım. Ablaları olduğu için. Hikâyeleri olduğu için.

"Konuşuyor musun?" diye sordu ve o an ne kadar uzun zamandır sessiz kaldığımı fark ettim. Ölümlü dünyada utangaç bir çocuktum ve Periler Diyarı'nda konuşmamdan hiç iyi bir sonuç çıkmamıştı.

"Pek sayılmaz" diye itiraf ettim ve o gülümsediğinde ben de gülümsedim.

"Bir oyun oynamak ister misin?" Işıl ışıl parlayan gözleriyle bana yaklaştı. Cebinden küçük metal figürler çıkardı. Nasırlı avucunun ortasında üç gümüş tilki duruyordu. Yeşile çalan sarı gözleri kıvılcım saçıyordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunca yolu yere oturup bana oyuncaklarını göstermek için mi gelmişti gerçekten de? Belki o da uzun zamandır başka çocuk görmemişti.

İncelemek için tilkilerden birini elime aldım. Detaylar çok güzel işlenmişti. "Nasıl oynayacağız?"

"Bunları fırlatarak." Ellerini içinde tilkilerin olduğu bir kafese dönüştürüp salladı ve sonra onları çimlere fırlattı. "Ayakta dururlarsa on puan alırsın. Sırt üstü düşerlerse beş puan alırsın. Yan yatarlarsa puan alamazsın."

Onunkilerden ikisi yan yatmış, biri de sırt üstü düşmüştü.

Hevesle uzandım. O tilkileri tutmak, parmaklarımdan düştüklerini hissetmek istiyordum.

Düştüklerinde ve ikisi sırt üstü yattığında sevinçten nefesim kesildi.

Bu oyunu tekrar tekrar oynadık. Toprağın üzerinde çetele tuttuk.

Bir süre sadece olduğum yerden ve kim olduğumdan kaçmanın keyfini hissetmiştim. Ama sonra onun benden istediği çok az şey varken benim onda olan birçok şeye ihtiyacım olduğunu hatırladım.

"Bahse girelim" diye teklif ettim.

İlgisini çekmişti. "Ne kadarına bahse gireceksin?"

İlk seferde fazla şey isteyecek kadar aptal değildim. "Kaybedersen bana bir sır vereceksin. Herhangi bir sır. Ben de aynısını yapacağım."

Oynadık ve ben kaybettim.

Eğilip giymeden önce giysilerinin içine koyduğu adaçayı ve biberiyenin kokusunu alabileceğim, boğazını ısırıp bir parça et kopartabileceğim kadar yakınıma geldi.

"Ben ölümlü topraklarda büyüdüm" dedim.

"Oraya gittim." Ortak bir noktamız olduğunu keşfetmek hoşuna gitmiş gibiydi. "Ve pizza yedim."

Periler Diyarı prensinin insanların dünyasına kötü niyetten değil de başka bir şey için yolculuk ettiğini hayal etmek zordu ama pizza yemek o kadar da kötü niyetli bir şey değildi.

Tekrar oynadık ve bu defa o kaybetti. Gülüşü kayboldu ve sesi fısıltıya dönüştü. "Bu gerçek bir sır. Kimseye söylememelisin. Ben küçükken, ölümlü ablama büyü yaptım. Kendine defalarca vurmasını sağladım ve o vururken ben de güldüm. Kötülük yapmıştım ve pişman olduğumu ona hiç söylemedim. Ona hatırlatmaktan korkuyorum. Çok kızabilir."

Hangi ablasına büyü yaptığını merak ettim. Umarım şu an tahtta oturan ve hayatı onun ellerinde olan değildi.

Yine de sözleri bana, ne kadar yumuşak ya da genç görünürse görünsün onun da diğerleri kadar zalim olabileceğini hatırlatmıştı. Ama zalim olsun olmasın yardım etmesi sağlanabilirdi. Bakışlarım bağlı olduğum direğe kaydı. "Bu defa ben kazanırsam ipi kesip beni serbest bırakacaksın. *Sen* kazanırsan... benden herhangi bir şey yapmamı isteyebilirsin, ben de yaparım."

Benim için umutsuz bir pazarlıktı ama umut beni kayıtsızlaştırmıştı.

Kaşlarını çattı. "Seni serbest bırakırsam ne olacak?" dedi.

Tehlikeli olduğum için buraya bağlandığımı düşünmüştü belki de. Serbest kaldığım an ona saldırıp canını yakacağımı da düşün-

müş olabilirdi. Sanırım o kadar da aptal değildi. Ama benden ona hizmet etmem için yemin etmemi istediyse, bunu yapamazdım.

Bütün Saraylar hükümdarlarına sadakat yemini eder ve bu hükümdar da Yüce Divan'a sadakat yemini ederdi. Yüce Kral Cardan iktidara geldiğinde, ben gizlendiğim ve Dişler Sarayı'nın Kraliçesi olduğum için ona sadakat yemini etmemiş olmam Leydi Nore ve Lord Jarel'in ona ihanet edebilmesini sağlanmıştı. Kendimi birine adasaydım beni oracıkta öldürürlerdi çünkü artık onların işine yaramayacaktım.

"Saraya gidebiliriz ve sen de bana diğer oyunlarını gösterebilirsin" dedim. Orada saklanabilirdim, hatta belki Leydi Nore ve Lord Jarel'den kaçacak kadar uzun süre saklanabilirdim.

Oak başıyla onayladı. "Önce sen at."

Tilkileri avucumun içine aldım ve onlara usulca "Lütfen" diye fısıldadım.

Biri sırt üstü, biri ayakta, biri de yan yatmış halde düştüler. Toplam on beş puan almıştım. İyi ama harika değildi.

Oak tilkileri alıp salladı ve fırlattı. Hepsi ayaklarının üzerine düştü. Otuz puan almıştı.

Gülerek ellerini çırptı. "Şimdi ne istersem yapmak zorundasın!"

Sırf eğlenmek için ablasma yaptırdıklarını düşünerek ürperdim. O an bana söylediği sır itiraftan çok uyarıydı sanki.

"Eee?" diye homurdandım.

Oak kaşlarını çattı, belli ki bir şey bulmaya çalışıyordu. Sonra kaşları düzeldi ve birazdan duyacaklarım beni korkuttu.

"Bir şarkı söyle" dedi Oak muzip bir sırıtmayla.

Panik içinde kampa doğru baktım. "Duyarlar" diye itiraz ettim.

Oak sırıtmaya devam ederek başını salladı. "Alçak sesle söyleyebilirsin. Hem bu kadar zamandır konuşuyoruz. Sesini bundan daha fazla yükseltmene gerek yok."

Zihnim boşaldı. Daha bir yıl önce üvey ablamla birlikte evde cesur prenseslerin olduğu filmlerdeki şarkılar eşliğinde dans ediyorduk ama o an hiçbirinin sözleri aklıma gelmiyordu. Hatırlaya-

bildiğim tek şey Dişler Sarayı'nda duyduğum hunhar baladlardı. Ama ağzımı açtığımda üvey annemin beni yatırırken söylediği bir ninninin melodisi dudaklarımdan döküldü. Sözleri de iki ninninin karışımıydı.

"Altı penilik bir şarkı söyle" dedim olabildiğince yumuşak bir sesle. "Cebim yalanla dolu. Kafamı kopartırlarsa acılarım dinecek."

Oak söylediğim şarkı aslında komikmiş ve tuhaf, acımasız bir saçmalık değilmiş gibi güldü. Ama ne kadar kötü söylersem söyleyeyim borcum ödenmişti ve bu da özgürlüğümü kazanmak için bir şansım daha olduğu anlamına geliyordu.

Bahsi değiştirmesine fırsat bırakmadan tekrar oynamak için tilkileri aldım.

Benimkilerin biri ayakta kalmış, ikisi yan yatmıştı. Beş değersiz, aptal, işe yaramaz puan. Kazanmak neredeyse imkânsızdı. O küçük figürleri tekmeleyip Oak'a fırlatmak istedim. Ona iki kat borçlu olacaktım ama buna rağmen elime hiçbir şey geçmeyecekti. Gözyaşlarının eski yakıcılığını, ağzımda bıraktığı tuz tadını hissedebiliyordum. Ben şanssız bir çocuktum, talihsizdim ve...

Oak atışını yaptığında tilkilerin hepsi yan yatınca hiç puan alamadı.

Nefesimi tutarak ona baktım. Ben kazanmıştım. Kazanmıştım.

Kaybettiği için hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Sırıtarak ayağa kalktı ve o ana kadar fark etmediğim bıçağını gömleğinin koluna sakladığı kılıfından çıkardı. Bıçak küçük ve yaprak şeklindeydi, sapı altınla işlenmişti ve ağzı keskindi.

Buna rağmen dayanıklı ipin kalın liflerini zar zor ayırıyordu ve her birini kesmek için dakikalarca uğraşmak gerekiyordu. Daha önce kendi dişlerimle ipi koparmayı denemiş, başarılı olamamıştım ama bu kadar dayanıklı olduğunu fark etmemiştim.

"İpin üzerinde büyü gibi bir şey var" dedi kızgınlıkla.

"Daha sert kes" dedim ve sinirli bir bakışla karşılaştım.

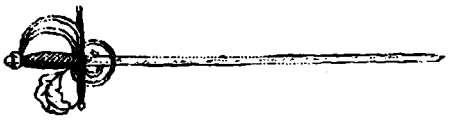
Parmaklarım beklemenin verdiği gerilimle titriyordu. Daha işin dörtte birini bitmeden duyduğum atların gürlemesi ve bir ara-

banın takırtısı galibiyetimin çok geç geldiğini bana söylüyordu. Leydi Nore ve Lord Jarel kampa dönüyorlardı. Bıraktıkları yerde olup olmadığımı kontrol edecekleri kesindi. Oak çılgınca ipi kesmeye başladı ama kaçamayacağımı biliyordum.

"Git" dedim ona, hayal kırıklığının acı tadıyla.

Oak elimi tuttu ve gümüş tilkilerden birini avucuma bastırdı. "Yarın yine geleceğim" dedi. "Söz veriyorum."

Öylesine verilmiş bu söz karşısında nefesimi tuttum. Periler sözlerinden dönemezdi, dolayısıyla ona inanmaktan başka çarem yoktu.

Ertesi gece bütün Dişler Sarayı, Lord Jarel'in büyük bir kibirle kutlama şöleni olarak ilan ettiği şeyin hazırlığını yapıyordu. Ölümlü Yüce Kraliçe, ateşkes teklifinin yanı sıra dizgini de kabul etmişti. Bana bir elbise verilip onu kirletmemem söylendiği için yere oturmak yerine ayakta durdum.

Oak'un şölene götürülmemi engellemek için oraya zamanında varamayacağından endişeleniyordum. Ormandan çıkıp geldiğinde kalede ona nasıl yalvaracağımı düşünüyordum. Yanında taşıyamayacağı kadar uzun bir kılıcı arkasından sürüklüyordu. Yılan kral annesine saldırdığında, peri masalında ejderhayı alt eden prens misali annesinin önüne nasıl atladığını hatırladım. Yumuşak ve sevecendi ama aynı zamanda cesurdu da.

Oak bana göz kırptı ve içinde bulunduğu tehlikeyi anlamadığı için mi öyle cesur davrandığını merak ettim.

Önce kampa, sonra ona baktım ve gözlerimi onu uyarırcasına açtım. Buna rağmen yanıma gelip kılıcını çekti ve bağlarımı kesmeye başladı.

"Kılıcın adı Nightfell," diye fısıldadı. "Jude'a ait."

Ablası. Yüce Kraliçe. Kraliyet mensubu olmanın, unvanlarından önce sizinle olan ilişkilerini göz önünde tutup silahını çalmak-

tan korkmayacağınız bir aileye sahip olmanın çok farklı bir yoluydu bu.

Büyülü ipi küçük bıçaktan çok daha hızlı kestiğine göre kılıcın ağzı keskindi ve sağlam yapılmış olmalıydı.

"Onun insan babası demirciydi" diye devam etti Oak. "Kılıcı o doğmadan önce yapmış."

"Şimdi nerede?" Jude'un bir yerlerde üvey ailesi olup olmadığını merak etmiştim.

"Madoc onu öldürdü." Oak'un ses tonu bunun *kötü* bir şey olduğunu ama ablasının kin besleyeceği kadar kötü olmadığını bildiğini gösteriyordu. Ne beklemeliydim bilmiyorum; Oak ablaları için bir istisna oluşturabilir, pizzayı sevmiş olabilirdi ama bu ölümlü hayatı düşündüğü anlamına gelmiyordu.

Bakışlarım Madoc'un çadırının olduğu ana kampa kaydı. İçeride şölen için hazırlık yapıyordu. Bu kılıcın sahibi olan ve babasını öldürdüğü evlatlık kızı Jude'u kandırmaya hazırlanıyordu. Oak, Madoc'un onu, yakalansa bile güvende olacağı kadar önemsediği yanılsamasına kapılmış gibi görünüyordu ama ben bundan şüpheliydim.

İpin son lifi de koptu ve hâlâ bacağımın etrafında olmasına rağmen serbest kaldım.

"Şölene gidecekler," diye fısıldadım. "Bizi fark edebilirler."

Oak elimi tutup beni ormana doğru çekti. "O zaman acele edelim. Hadi, odamda saklanabiliriz."

Birlikte yosunlu ormanda, kırmızı yapraklı beyaz ağaçların ve geçişimizi izleyen soluk gözlü nixie'lerin bulunduğu derelerin yanından koştuk.

Bu biraz da Leydi Nore ve Lord Jarel'in oyunlarına benziyordu. Bazen şefkatli görünüyorlar, bazen de tiksintiden başka bir şey hissetmemişler gibi davranıyorlardı. Umutsuzca arzuladığım bir şeyi –yiyecek, Kale'de saklanabileceğim bir odanın anahtarı, saklanırken okuyabileceğim bir hikâye kitabı– çıkartıyor, sonra da onu aldığım için beni cezalandırıyorlardı.

Buna rağmen kaçtım. Ve beni başka türlü oyunların mümkün

olduğu bir dünyaya götürebilecekmiş gibi parmaklarına tutundum. Umut kalbimi aydınlattı.

Halk'tan birini gördüğümüz belli noktalarda yavaşlıyorduk. Dişler Sarayı'nın kampından bu kadar uzakta, uzak durmaya çalıştığımız askerler Elfhame'e aitti. Yine de bu beni pek rahatlatmamıştı. Oak'a onlardan zarar gelmezdi ama beni zindanlarına atabilir ya da Unutma Kulesi'ne götürebilirlerdi.

Sarayda ilk muhafız grubunu geçtik. Oak'u saygıyla selamladılar ve onu peşinde pis bir ipi sürükleyen başka bir çocukla gördüklerinde şaşırdılarsa da hiçbir şey söylemediler. Elfhame sarayı pencereli, çimen kaplı bir tepedeydi. İçeride, yer yer sıva ya da toprak kaplı taş duvarlar vardı. Kale'nin soğuk, oyulmuş buz odalarına hiç benzemiyordu. Bir kat merdiven çıktık, sonra bir kat daha çıktık ve bir şövalye karşımıza çıktı.

Kadın baştan ayağa yeşil giyinmişti ve zırhına akıllıca yaprak şekli verilmişti. Kereviz rengi saçları köşeli, böceğe benzeyen yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Prens" dedi şövalye. "Hanımefendi anneniz sizi arıyor. Güvende olduğunuzdan emin olmak istedi."

Oak başını sertçe salladı. "Ona döndüğümü söyleyebilirsin."

"Peki nerede olduğunuzu söyleyeyim...?" Şövalye önce bana, sonra da çalıntı kılıca baktı. Gözlerinde onu tanımış gibi bir ışıltı gördüğümü sandım.

"Ona iyi olduğumu söyle" dedi prens, onu bile bile yanlış anlamış gibiydi.

Kadın şövalye aynı anda hem onu sorgulamaya hem de konumuna saygılı olmaya çalışarak "Ama hangi isimle sesleneyim..." diye başladı.

Oak'un sabrı taşmış gibiydi.

"Nasıl istersen öyle seslen!" diyerek kadının sözünü kesti. Sonra tekrar elimi tuttu ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktık, odasına girdik ve kapıyı hızla kapatıp arkasına çöktük.

Oak sırıtıyordu ve ona bakarken nedense gülme isteği duydum.

Oda genişti ve parlak beyaza boyanmıştı. Yuvarlak bir pencere dışarıdaki lambalardan gelen ışığı içeri taşıyordu. Birazdan başlayacak olan şölen mekânından geldiğini tahmin ettiğim bir müzik sesi duyuyordum. Duvarlardan birinin yanında, üzerine kadife bir örtü serilmiş bir yatak vardı. Duvara ise ormanda elma yiyen geyiklerin betimlendiği bir tablo asılıydı.

"Bu senin odan mı?" diye sordum. Sehpanın üstünde duran birkaç ciltsiz kitap ve bir koltuğun yanma saçılmış iskambil kâğıtları dışında ona ait görünen hiçbir şey yoktu.

Oak başıyla onayladı ama bu konuda biraz temkinli görünüyordu. "Adalara yeni döndüm. Ölümlüler dünyasında ablalarımdan biriyle kalıyordum. Dün gece sana söylediğim gibi."

Aslında böyle söylememişti. Orada yaşadığını değil de sadece ziyaret ettiğini düşünmüştüm, üstelik bu kadar yakın zamanda olabileceği aklıma gelmemişti.

Pencereden dışarı baktım. Ormanı ve ötesindeki denizi görüyordu, karanlık su ay ışığında hafifçe dalgalanıyordu. "Geri dönecek misin?" diye sordum.

"Sanırım." Diz çöktü ve şifonyerin çekmecesini açıp birkaç oyunla oyuncak tuğlaları çıkardı. "Yanımızda fazla bir şey getiremedik."

Ablasına karşı bu kadar komplonun kurulduğu ve tacını korumasının çok da mümkün olmadığı bir ortamda Oak da hiçbir şeyden emin olamazdı elbette.

"Uno var" dedim, onu elime alıp yıkılmış bir şehrin kalıntısıymış gibi ona baktım.

Oyunu bilmeme sevinerek sırıttı. "Dokuz Taş, Sorry! ve Monopoly ama o *sonsuza kadar* bitmez."

"Bazılarını oynamıştım." Artık sarayda, onun bölgesinde olduğumuz için utanıyordum. Ne kadar kalmama izin verecekti acaba?

"Sen birini seç" dedi. "Ben de mutfaktan ne aşırabileceğime bakayım. Bu gece için ne kadar yemek hazırladıklarını düşünürsek mutfakta çok fazla artık olmalı."

O gittikten sonra Sorry! oyununu dikkatle kutusundan çıkar-

dım ve parmaklarımı plastik parçaların üzerinde gezdirdim. Bu oyunu, kaybedecek ne çok şey olabileceğini henüz öğrenmeden önce üvey ailemle oynadığım ve Rebecca'nın beni arka arkaya üç defa Başlangıç noktasma göndererek benimle dalga geçtiği geceyi hatırladım. Ağlamıştım ve üvey babam Rebecca'ya iyi bir kazanan olmanın iyi bir kaybeden olmak kadar önemli olduğunu söylemişti.

Oak'un bana iyi bir kazanan olma fırsatı vermesini istedim.

Döndüğünde elinde koca bir turta ve bir sürahi krema vardı. Kaşık, tabak ve bardak getirmeyi unuttuğu için yaban mersini dolgusuyla ekmeğini avuçlayarak ağzımıza atıp sürahiden içmek zorunda kaldık. Parmaklarımızı, sonra da oyun kartlarının kenarlarını lekeledik.

O anın neşesine kendimi öyle kaptırmıştım ki, kapının mandalı dönene kadar tehlikede olabileceğimiz aklıma gelmemişti. Oriana odaya girmeden Oak'un yatağının altına son anda yuvarlanıp yapış yapış lekeli parmaklarımı ağzma götürebildim.

Elimden geldiğince hareketsiz kalmaya çalıştım. Madoc'un karısı kuzeyde bizimle kamptaydı ve beni gördüğü an tanıyacağı kesindi.

Bir an kendimi onun merhametine bırakmayı bile düşündüm. Belki işe yarar bir rehine olabilirdim. Oriana beni Yüce Kraliçe'ye teslim ederse belki çok da zalim davranmayabilirdi. O yönde kötü olduğuna dair hiçbir söylenti kulağıma gelmemişti.

Ama bir anlaşma yapılacaksa, o zaman beni Lord Jarel ve Leydi Nore'a verirlerdi. Yüce Kraliçe onlara istedikleri tüm kolay şeyleri sunacaktı ki zor olanları reddetmek için yarı yarıya şansı olsun.

Üstelik Oriana'nın kimin tarafında olduğunu da tam olarak bilmiyordum.

"Neredeydin?" diye sordu Oak'a sert bir sesle. "Vivi ve Heather denen kız ölümlü dünyada bunu yapmana, yani kimseye haber vermeden kaçıp gitmene izin mi veriyordu?"

"Git buradan" dedi Oak.

"Muhafızlar yanında birinin olduğunu söyledi. Ve Dişler

Sarayı'ndan canavar bir çocuğun kaybolduğuna dair de bir söylenti dolaşıyor."

Oak ona bıkkın bir bakış attı.

"Ona yaklaşmamalısın."

"Ben prensim" dedi. "Ne istersem yapabilirim."

Oriana önce şaşkın, sonra da incinmiş göründü. "Ben senin için Madoc'un evinden ayrıldım."

"Ne olmuş?" Oak hiç üzgün görünmüyordu. "Seni dinlemek ya da söylediklerini yapmak zorunda değilim. Sana bir şey söylemek zorunda da değilim."

Oriana'nın ona bir tokat atmasını ya da muhafızları çağırmasını bekledim ama sonra muhafızların Leydi Oriana'nın emirleri yerine prensin emirlerine itaat edeceklerini fark ettim. Ablaları onu seviyordu ve şu an güç onlardaydı.

Ama annesinin onun yanına gidip alnını okşadığını, parmaklarıyla koyu altın rengi saçlarını boynuzlarından geriye ittiğini tahmin edemezdim. "Biliyorum" dedi. "Ben de bir tarafın kazanmasını umut edemiyorum. Eskiden Madoc'un o kızları aramaya hiç gitmemiş olmasını dilerdim ama şimdi eskisi gibi bir arada olmaktan başka bir dileğim yok."

Oak ona söylediklerine rağmen başını onun eline yaslayıp gözlerini kapattı. O an onlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Ama o sevgi ifadesini tanımıştım ve ellerinin Oak'un saçlarında gezinmesini kıskanmıştım.

Oriana iç geçirdi. "Bu gece odanda kal, bunu benim için değil, şölen sıkıcı geçeceği ve ablan dikkatini dağıtacak bir şeyi daha kaldıramayacak durumda olduğu için yap."

Sonra alnına bir öpücük kondurup gitti.

Kapının kapanmasıyla birlikte durumumun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladım. Oak'u beni sarayda tutması için ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Benim için annesine ve ablalarına karşı durması için bir sebep. Ölümlülerin dünyasına daha yakın bir zamanda gitmiş olmasına rağmen ölümlülerin oyunlarını ondan daha iyi bildiğimden şüphem yoktu. Üstelik bu oyunlarda na-

sıl hile yapılacağını da biliyordum. Yaban mersini lekelerini sayabilir, kartları ilk birkaçı işime yarayacak şekilde karıştırabilirdim. Rebecca bunu hep yapardı.

"Hadi Go Fish oynayalım" dedim.

Ona annesiyle ilgili, kendisine neden kızgın olduğu ya da buna rağmen ona neden nazik davrandığı gibi sorular sormadığım için rahatlamış görünüyordu. Bir gece önce beni bulduğunda Madoc'u mu arıyordu, diye yeniden merak ettim.

Kartları karıştırmaya başladığımda ellerimi fark etmemesi için konuşmayı sürdürdüm. "Mutfakta başka ne vardı?"

Oak hafifçe kaşlarını çattı ve sadece saklandığını fark edene kadar biraz gerildim. "Sülün" dedi. "Meşe palamudu keki. Bir de buralarda şeker mi şaka mı oyunundan kalma Ring Pops var. Kendim olarak gittim."

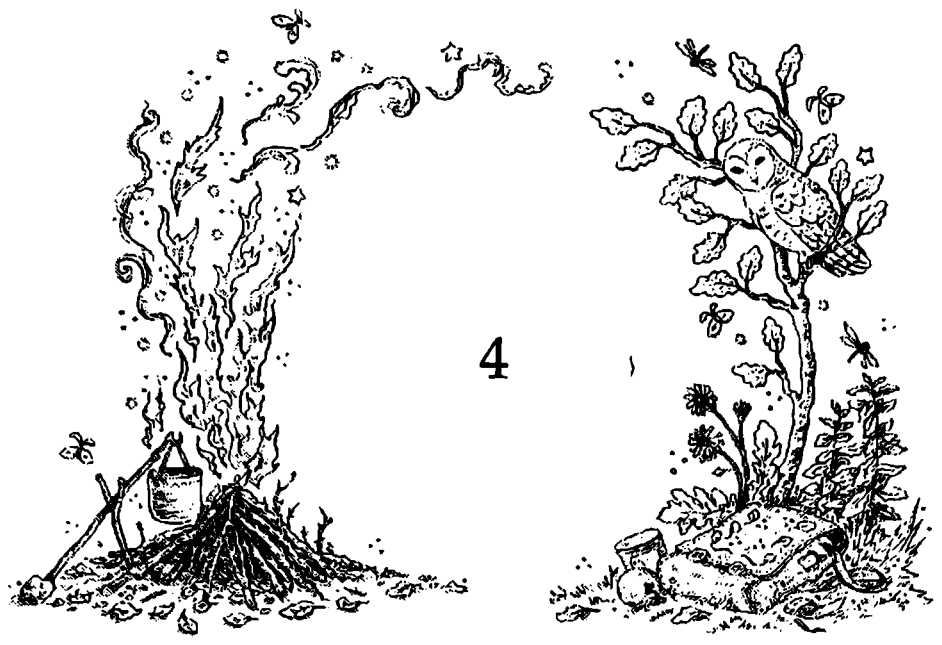
Bunun dehşet verici bir yanı vardı ama bir yanım aynısını yapabilmeyi diledi.

Ona destenin en altından, kendime ise eşlerini özenle yerleştirdiğim en üstünden dağıttım. Yine de bir el kazanmayı başardı. Ama ben iki defa kazandım.

O gün yatağının altında saklanmama izin verdi ve ertesi gün barış şansı kalmadığını, Dişler Sarayı'nın savaşı kaybettiğini ve babam Lord Jarel'in öldüğünü öğrendim.

Bir yıldan uzun bir süredir ilk defa bütün gece ve öğleden sonraya kadar deliksiz uyudum.

Muhafızlar üç gün sonra beni Oak'un odasından zincire vurarak çıkardıktan sonra bile, Yüce Kraliçe beni Elfhame'den gönderirken Oak onu durdurmak için tek kelime etmemiş olsa bile ona her zaman minnettar kalacaktım.

4

Terk edilmiş evin arkasında, iki peri atı binicilerini beklerken karahindiba çiğniyordu. Vücutlarını çevreleyen yumuşak bir ışık halesiyle geyik gibi narin, ağaçların arasında hayalet gibi süzülüyorlardı.

Oak ilk atın yanına gitti. Kürkü yumuşak griydi, yelesi ise ağa benzer bir şekilde örülmüş, uçlarına altın boncuklar takılmıştı. El yapımı deri heybeler iki yanağından sarkarken burnunu Oak'un eline sürtüyordu.

"Daha önce ata bindin mi?" diye sorunca ona hak ettiği bakışı attım.

Dişler Sarayı'nda, kraliyet mensubu bir çocuğun bilmesi gereken şeylerin neredeyse hiçbiri bana öğretilmemişti. Kendi sihrimi kullanmayı bile güçbela öğrenmiştim, dolayısıyla kendimi geliştirememiş, büyü ve görgü kuralları konusunda yetersiz kalıp peri atlarıyla tanışmamıştım.

"Öyle mi? Ama arkanda savrulan saçlarınla çok iyi görünürdün eminim" dedi Oak. "Eskilerdeki Halk gibi vahşi."

İçimdeki utanç burgacı fazlasıyla hızlı dönmeye başlamıştı. Oak bana takılmak için öyle söylemiş olsa da sözleri beni utandırdığı kadar memnun da etmişti. Tiernan elini Hyacinthe'in sırtına

koyup çimenlerin üzerinde onu yönlendiriyordu. Bir tutsağa dokunmanın garip bir yoluydu bu. "İstediği kadar acımasız ya da vahşi olsun, karşına çıkan her yılanı büyülemeye çalışmaktan kendini alamıyorsun. Bırak öyle olsun."

Dişlerimi göstermek istesem de bunun Tiernan'ı haklı çıkarmaktan başka işe yaramayacağını biliyordum.

"Sanırım yıllar önce kendine vermen gereken nasihati bana veriyorsun" dedi Oak, gerçek bir kızgınlık duymadan ve Tiernan'ın ifadesinden okun tam yerine isabet ettiğini anladım. Şövalyenin gözleri kısıldı.

Oak bir eliyle yüzünü ovuştururken bitkin görünüyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve yüz hatları bu kez hafiften eğleniyormuş gibi bir ifadeye dönüştü. Bütün bunları hayal ediyor olabilir miydim? "Yol arkadaşlarıyla keyifli sohbetler etmek yolculuğun sefaletini hafifletiyor bana kalırsa."

"Öyle mi?" dedi Tiernan, prensin kelimeleri uzatarak söylemesini taklit ederek. "Peki öyleyse, devam et."

"Ah, *edeceğim* elbette" diye karşılık verdi Oak. Şimdi ikisinin de birbirine kızgınlığı açıkça görülüyordu ama nedenini bilmiyordum.

"Atının adı ne?" diye sordum ardından gelen uzun sessizlikte. Sesim biraz gıcırtılı çıkmıştı.

Oak parmaklarını atın böğründeki kadife tüylerin üzerinde gezdirirken ruh halinin değiştiği açıkça görülüyordu. "Ablam Taryn biz küçükken ona Damsel Fly derdi ve öyle kaldı. Ona binmene yardım edeceğim."

"Çok hoş, değil mi?" Hyacinthe'in ağzından duyduğum ilk sözlerdi bunlar. "Ablanın atıyla savaşa gitmek. Kendine ait bir şeyin var mı prens? Yoksa sadece o kızların eskileri ve artıkları mı?"

"Kalk" dedi Tiernan, Hyacinthe'e sertçe. "Atına bin."

"Emredersin" dedi asker lanet edercesine. "Emir vermeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Sana evet" diye karşılık verdi Tiernan, tutsağın arkasına atlayarak. Hemen ardından ne söylediğinin farkına vardı ve yanakları

kızardı. Hyacinthe'in gördüğünü sanmıyorum ama ben görmüştüm.

Diğerleri hiç konuşmamış gibi "Atına Rags diyor" diye devam etti Oak ama onları görmezden gelmek biraz zor gibiydi.

Tiernan ona doğru baktığımı gördüğünde bana öyle bir bakış attı ki, elinde olsa beni bağlayıp ağzımı bantlayarak arkalarından sürükleyebilirdi.

"Eşyalarımı almalıyım" dedim onlara. "Kamptan."

Oak ve Tiernan bakıştı. Aralarındaki sessiz konuşmanın ardından Oak "Elbette" dedi. "Yolu göster bize Leydi Wren."

Sonra Prens, ata rahat binmem için parmaklarını basamak gibi birbirine kenetledi. Ben de bacağımı uzatarak binmeye çalıştım. O beni taşımaya çabalarken ben ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum.

Oak ısrarla "Sıkı tutun" dediğinde tırnaklarımı kalça kemiğinin etine, pullu zırhın hemen altına geçirip düşmemeye çalışmaktan başka çarem yoktu. Altın zırhın altına giydiği ince kumaştan teninin sıcaklığını hissettim ve utançtan o sıcaklık yanaklarıma yükseldi. Peri atı olağanüstü süratle koşuyor, hızla hareket ederken uçuyormuşuz gibi hissediyordum. Oak'un kulağına doğru konuşup ona yolu tarif etmeye çalışıyordum ama söylediklerimin yarısı rüzgârla birlikte savrulup gidiyordu adeta.

Söğüt dallarından ördüğüm kulübeme yaklaştığımızda at tırısa geçti. Burayı korumak için yaptığım büyüyle karşılaştığında prens ürperdi. Dönüp bana suçlayıcı bir bakış attıktan sonra uzanıp büyüyü örümcek ağı gibi savurdu.

Bunu kaçmak için, ona zarar vermek için mi kullandığımı düşünmüştü? Durduğunda rahatlayarak titreyen bacaklarımla aşağı kaydım. Genelde bu saatlerde uyurdum ve küçük evime doğru sendeleyerek yürürken her zamankinden daha bitkin düşmüştüm.

Oak'un beni süzen bakışlarını üzerimde hissettim. Bir hayvanın inine benzeyen bu yere elimde olmadan onun gözüyle bakıyordum.

Dişlerimi sıkıp içeri girdim ve çöplükten bulduğum eski bir sırt çantasını karıştırdım. Neye ihtiyacım olabileceğini bilmeden içine bir şeyler tıkıştırdım. Üç battaniyemden en az lekeli olanı. Üvey annemle babamın mutfak çekmecesinden aldığım kaşığı. İçinde yedi meyan kökü jölesi olan plastik torbayı. Sakladığım çürük elmayı. Üvey annemin püsküllerini örmeyi henüz bitirmeden çaldığım bir atkıyı.

Oak, yakınlardaki bir mantar halkasının içinde yürürken uzaktan eşyalarımı inceliyordu.

"Son konuştuğumuzdan beri burada mı yaşıyorsun?" diye sorduğunda bu sorudan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım. Tiksinmiş ya da benzer bir ifade takınmamıştı ama ne düşündüğünü gizlemediğine beni inandıramayacak kadar nötr bakıyordu.

Dört yıl önce ne kadar düştüğümü gizlemek daha kolaydı. "Sayılır" dedim ona.

"Yalnız mı?" diye sordu.

Sayılmaz. On iki yaşında bir insan arkadaş edinmiştim. Onunla bir kitapçının arkasındaki çöp kutusunda kapakları çıkartılmış kitaplar ararken tanışmıştım. Ayak tırnaklarımı parlak, ışıltılı bir maviye boyamıştı ama bir gün onu ablamla konuşurken görünce ondan saklandım.

Birkaç ay sonra da Bogdana ortaya çıkmış, kampımın üzerine bir insan derisi sermişti ve sırlarımızı kimseye söylememem yönünde beni uyarmıştı. Ondan sonra bir yıl boyunca ölümlülerden uzak durmuştum.

Ama ben on dört, o ise on yedi yaşındayken glaistig'den kurtardığım bir oğlan vardı. Buradan birkaç kilometre ötedeki bir göletin kenarmda birlikte otururduk ve ona fırtına cadısının hoşuna gitmeyeceğini bildiğim şeyleri söylemekten özellikle kaçınırdım. Sanırım beni elektronik sigarasıyla hayali bir kız arkadaş olarak yarattığından neredeyse emindi. O yangın çıkarmayı severdi, ben de izlemeyi. Sonunda, gerçek olmadığıma göre bana ne yaptığının önemli olmadığına karar vermişti.

Ben de ona hem kendimin hem de dişlerimin gerçek olduğunu gösterdim.

Fırtına cadısı ondan sonra başka bir deri ve ölümlüler hakkında başka bir uyarıyla tekrar geldi ama artık uyarıya pek de ihtiyacım yoktu.

Zaman zaman ziyaretine gittiğim gümüş saçlı bir banshee vardı. Sluagh'lardan olduğu için diğer yerli periler ondan uzak dururdu ama o ağlarken saatlerce birlikte otururduk.

Ama bunları Oak'a anlatmayı düşündüğümde, hayatımın daha iyi değil, daha kötü görüneceğini fark ederek tekrar "Sayılır" dedim.

Eşyaları topluyor, onları yanıma almak istesem de hepsinin sığmayacağını bildiğim için tekrar bırakıyordum. Eski bir kupa. Bir daldan sarkan tek bir küpe. Sharpie kalemle yanına kalın harflerle *REBECCA* yazılmış yedinci sınıftan kalma ağır bir şiir kitabı. Tiernan'ın şüpheyle baktığı, aile mutfağından aldığım bir kasap bıçağı.

Üzerimde taşıdığım iki küçük bıçak yeterliydi.

İkisi de görmeden hızlıca aldığım son bir şey daha vardı. Yeşile çalan sarı gözlü küçük gümüş bir tilki.

Tiernan bir kütüğe oturup tehlikeli küçük bıçağıyla bir dalın kabuğunu yontarken Oak'u "Güveler Sarayı vahşi bir yerdir, bir Elfhame prensi için bile risklerle doludur" dedi. Bu konuşmayı ilk defa yapmadıklarını hissettim. "Tabii onlar ablanın köleleri ama akbabalar kadar vahşiler. Kraliçe Annet âşıklarından bıktığında onları yer."

Hyacinthe su içmek için yakınlardaki bir dere kenarına diz çöktü. Destek alabileceği tek eli ve içinden içebileceği ikinci bir eli olmadığı için ağzını doğrudan suya sokup olabildiğince yuttu. Tiernan'ın sözlerini duyunca yüzünü kaldırdı. Belki de bir kaçış yolu bulmak için tetikte bekliyordu.

"Sadece Thistlewitch'le konuşmamız gerekiyor" diye hatırlattı ona Oak. "Kraliçe Annet bataklıklarını aşıp cadıyı bulmamızın

bir yolunu gösterebilir. Güveler Sarayı aşağıda ve doğuda denize doğru sadece yarım günlük mesafede. Oyalanmak yok. Bunu göze alamayız."

"Thistlewitch" diye tekrarladı Tiernan. "Termitler Sarayı'nda iki kraliçenin ölümüne tanık oldu. Söylentilere göre, bu işin idaresinde parmağı varmış. Kim bilir şimdi nasıl bir oyun peşinde."

Oak "Mab'in hükümdarlığı sırasında hayattaydı" dedi.

"Mab'in hükümdarlığı sırasında *yaşlanmıştı*" diye ekledi Tiernan, bu ne demek istediğini yeterince açıklıyormuş gibi. "O tehlikeli biri."

"Thistlewitch'in dovsing çubuğu her şeyi bulabilir." Bu konuşmanın yüzeyinin altında derin bir endişe vardı. Bu duyguyu o kadar iyi tanıyordum ki fark etmemem mümkün değildi. Ablasının güzel atına binip ilk macerasına çıkan bir prens, açığa vurduğundan daha da mı büyük bir korku içindeydi?

"Sonra ne olacak?" dedi Tiernan. "Aklından geçen şey tehlikeli bir kumar."

Oak derin bir iç geçirip cevap vermeyince amacını tekrar merak etmeye başladım. Planının hangi kısmım atladığını, bir cadıdan onun için ne bulmasını isteyeceğini düşünmeye başladım.

Tiernan yontmaya devam ederken başka bir uyarıda bulunmadı. Oak'u beladan uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu ve Tiernan'ın bunu dostluktan mı yoksa Elfhame'e sadakatinden mi yaptığını anlamaya çalışıyordum. Oak değişken altın sarısı ve gölgeleriyle ormandaki ağaçların arasından süzülen güneş ışığı gibiyken Tiernan da çıplak ve soğuk dallarıyla aynı ormanın kış haline benziyordu.

Kalkmaya yeltendiğimde kulübemin kenarma sıkışmış, ormanın kıvrımlarına itilmiş beyaz bir şey fark ettim. Üzerinde toprak izi olmayan buruşturulmuş bir kâğıt parçası. Onlar konuşurken, kâğıtta ne yazdığmı okuyabilmek için onu kirli battaniyelerimden birinin altında düzleştirdim.

Kaderden kaçamazsın.

Bogdana'nın örümcek ağına benzeyen el yazısını tanıdım. Kendimi en güvende hissettiğim yere izinsiz girdiği düşüncesinden

tiksiniyordum ve notun kendisi de beni kızdırdı. Beni avlamaktan vazgeçmediğini açıkça göstermek için benimle alay ediyordu. Kazanacağından emin olduğu bir oyunda bana avantaj verdiği bir alaydı bu.

Notu buruşturup sırt çantamda, küçük gümüş tilkinin yanına koydum.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordu Oak ve suçluluk duygusuyla doğrulup çantamı bir omzuma attım.

Rüzgâr, etek kısmı her zamankinden daha kirli olan eski püskü elbisemi savuruyordu.

"Daha önce hızlı gittiğimizi düşünüyorsan..." diye söze başladı prens, muzip gülüşüyle. İsteksizce ata doğru yürüdüm ve tekrar sırtına binmeye çalıştım.

Tam o sırada karanlığın içinden oklar fırladı.

Bir tanesi tam tepeme, yanımızdaki akçaağacın gövdesine isabet etti. Diğeri şövalyenin atının böğrünü vurarak hayvanın acı acı kişnemesine sebep oldu. Panik halimle ok sapının pürüzlü, düzensiz biçimini, karga tüyleriyle kaplı olduklarını fark ettim.

"Değnek yaratıklar!" diye haykırdı kanatlı asker.

Tiernan ona, bütün bunlar onun hatasıymış gibi öfkeli bir bakış attı. "Hadi bin!"

Oak elimi tutup beni Damsel'ın üzerine çekip oturttuğunda sırtım onun metal kaplı göğsüne yaslandı. Atın yelesindeki düğümlerine tutundum ve gece boyunca yıldırım hızıyla ilerleyen atımızın üzerinde, topuklarımızın yanından geçen oklarla yarışarak yol aldık.

Dallardan ve sazlardan oluşan yaratıklar, çubuk canavarlar ortaya çıktı; bazıları devasa kurtlara, bazıları örümceklere benzeyen, biri ise daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen üç kafalı şeylerdi. Birkaçı yaylarla silahlanmış insana benzer yaratıklardı. Hepsi yosun ve asmalarla kaplıydı ve ortalarındaki toprağa taşlar sıkıştırılmıştı. Ama en kötüsü, bu ağaçlık ve düzlük yerlerin arasında balmumuna benzer ölümlü parmakları, deri parçaları ve içi boş ölümlü gözleri görmüştüm.

Dehşet dalga dalga üzerime çöktü.

Üzerinde Tiernan ve Hyacinthe'le birlikte arkamızdan gelen yaralı ata panikle baktım. Böğründe kan lekeleri vardı ve dengesizce tökezleyerek yürüyordu. O ne kadar hızlı hareket etse de sazdan yaratıklar daha hızlıydı.

Oak bunu biliyor olmalıydı çünkü dizginleri çekti ve Damsel dönüp saldırganlara yöneldi. "Arkama geçebilir misin?" dedi.

"Hayır!" diye bağırdım. Bacaklarımı atın böğrüne olabildiğince sıkı bastırıp parmaklarımı yelesine dolayarak boynuna sıkıca tutunmakta yeterince zorlanıyordum zaten.

Kolunu belime sarıp beni kendine daha sıkı bastırdı. "O zaman olabildiğince çök" diye uyardı. Diğer eliyle de heybesinden küçük bir yaylı tüfek çıkartıp dişleriyle oku yerleştirdi.

Ateş etti ama nefes kesecek şekilde ıskaladı. Ok Tiernan ve sazdan adamların geyiği arasındaki toprağa saplandı. Tüfeği yeniden dolduracak vakit yoktu ve prens de denemeyip keskin, beklenti dolu bir nefes aldı.

Kalbim sıkışarak umutsuzca lanet bozmaktan başka bir yeteneğim olmasını diledim. Fırtına cadısının gücüne sahip olsaydım şimşekleri çağırır, onları yakıp kül ederdim. Kendi sihrimi daha iyi kontrol edebilseydim belki de bir illüzyonla hepimizi gizleyebilirdim.

O an Oak'un fırlattığı ok yıldırım mavi parıltılı bir ateşe dönüştü ve ıskalamadığını fark ettim. Yanan değnek adamlar değnek bineklerinin sırtından düşüyordu ve örümcekli yaratıklardan biri alevler içinde ormana koştu.

Dörtnala uzaklaştığımızda Tiernan'ın atı neredeyse bizimkine yetişmişti. Oak'un arkamda gerildiğini hissederek döndüm ama başımı iki yana sallayınca ben de tutunmaya odaklandım.

Leydi Nore'un gücünü anlatılırken dinlemek etkileyiciydi ama et parçalarıyla birlikte o değnek yaratıkları görünce şehirlerden insan parçaları toplamanın onun için taş ocaklarından kaya toplamak ve ormanlardan ordular oluşturmak kadar kolay olacağını

anlamamı sağladı. Elfhame endişelenmeli, ölümlü dünya korkmalıydı. Bu düşündüğümden de kötüydü.

Atlar ormandan çıktığında kendimizi banliyö yollarında bulduk, sonra da bir otoyoldan geçtik. Saat geç olduğu için trafik azdı. Tiernan'ın büyüsünün etkisindeydik, tam anlamıyla bir kılık değiştirme sayılmasa da yanlış bir şey yaptığı belliydi. Ölümlüler hâlâ göz ucuyla bir şeyler görüyordu ama bizi görmüyorlardı. Beyaz bir geyik ya da büyük bir köpek belki. Görmeyi bekleyebilecekleri ve açıklayabildikleri dünyaya uyan bir şey. Büyü omuzlarımı kaşındırıyordu.

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca yola devam ettik.

Bir kavşağa geldiğimizde şövalye "Oak?" diye seslendi ve sonra bana baktı. "Prens ne zaman vuruldu?"

Oak öne doğru yaslanmış gibi sırtımdaki ağırlığın arttığını o an fark ettim. Eli hâlâ beni sarmıştı ama dizginleri daha gevşek tutuyordu. Eyerin üstünde döndüğümde gözlerinin kapalı olduğunu, kirpiklerinin yanaklarına değdiğini, kol ve bacaklarınınsa gevşediğini gördüm.

"Farkında değildim..." diye açıklamaya başladım.

"Seni *aptal*" diye mırıldandı Tiernan.

Eyerin üstünde dönüp düşmesin diye Prens'i tutmaya çalıştım. İri ve sıcak bedeni üzerime yıkılırken zırhı onu taşıyamayacağım kadar ağırlaştırmıştı. Prens'in bedeninin yere düştüğünü hayal etmek kolay olsa da parmaklarımı bastırıp onu daha iyi tutabileceğimi ümit ettim.

Tiernan "Dur" diyerek atını yavaşlattı. Damsel da şövalyenin atına ayak uydurarak yavaşladı.

Hyacinthe'e "İn" diyerek onu sırtından dürttü.

Kanatlı asker, daha önce defalarca ata bindiğini gösteren bir rahatlıkla indi.

Prens'in olduğu tarafa bakışlarını çevirerek "Demek peşinden gittiğin kişi bu?" dedi asık suratla.

Tiernan attan indi. "Yani bu *şeylerin* kaderine mi ortak olayım?"

Hyacinthe sakinleşti ama onun tarafında olup olmadığımı merak ediyormuş gibi beni süzdü. Onun tarafında değildim ve bakışlarımla bunu anlatabildiğimi ümit ettim.

Tiernan uzun adımlarla Damsel'ın yanına yürüdü. Uzanıp Oak'u kollarına aldı ve onu yapraklarla kaplı yere bıraktı.

Zarafetten yoksun bir şekilde eyerden inip sertçe ayağımı yere bastım ve sendeleyerek bir dizimin üstüne çöktüm.

Kanlar oklardan birinin Oak'un kürek kemiğinin hemen üstüne isabet ettiğini gösteriyordu. Altın zırhının pulları onu durdurmuş, sadece ucu etini delmişti.

Zehirliydi belli ki.

"O...?" Göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum. Ölmemişti ama zehir hâlâ vücudunda dolaşıyor olabilirdi. Belki de ölüyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Arkamda olmasaydı, vurulanın ben olacağımı düşünmek istemiyordum.

Tiernan Oak'un nabzına baktı. Sonra eğilip kokuyu tanımlamaya çalışıyormuş gibi onu kokladı. Parmağına bir parça kan alıp diline götürdü. "Ölümşekeri. Vücut sistemine yeterince girerse seni yüzlerce yıl uyutabilir."

"Okun üzerinde çok az vardı" dedim, bu kadarının yeterli olamayacağını söylemesini bekleyerek.

Buna rağmen Tiernan beni görmezden gelip belindeki çantayı karıştırdı. Çantasmdan çıkardığı bitkiyi prensin burnunun dibinde ezdikten sonra diline bastırdı. Şövalyenin parmakları ağzına girdiğinde Oak'un bilinci kafasını başka tarafa çevirecek kadar açıktı.

"Bu onu iyileştirecek mi?" diye sordum.

"Öyle umut edebiliriz" dedi Tiernan, elini pantolonuna silerek. "Geceyi geçirmek için sığınacak bir yer bulmalıyız. Ölümlülerin arasmda, Leydi Nore'un değneğinin görünmeyeceği bir yerde."

Hemen başımı salladım.

"Çok uzun bir yürüyüş olmamalı." Oak'u kaldırıp atının sırtına bindirdi. Sonra Tiernan Damsel Fly'a liderlik ederek ilerlemeye

başladı. Hyacinthe onun arkasında yürüyor, ben de şövalyenin atına liderlik ediyordum.

Atın böğründeki kan lekesi büyümüştü ve topallıyordu. Yan tarafına saplanmış bir ok parçası görünüyordu. "O da mı zehirlendi?"

Tiernan başıyla onayladı. "Ama bu güçlü kızı yere serecek kadar değil."

Sırt çantama uzanıp yanımda getirdiğim çürük elmayı çıkardım. Onu iki at için parçalara böldüm ve elimden nazikçe yediler.

Rags'in burnunun üstündeki tüyleri okşadım. Ok ona fazla acı vermiş gibi görünmediğinden iyileşeceğine inanmayı tercih ettim.

Tiernan "Belki de yüz yıl uyusa daha iyi olur" dedi, benden çok kendine. "Bizim onu avladığımız gibi Leydi Nore da bizi avlayacak. Uyumak ölmekten iyidir."

"Oak bunu neden *yapıyor*?" diye sordum.

Şövalye bana sert bir bakış attı. "Neyi?"

"Bu görev ona göre *değil*." Başka nasıl söyleyebilirdim bilmiyorum. Dişler Sarayı'nda, Leydi Nore derimi delip içinden gümüş ağdan bir tasma geçirebileceğini, düşüncelerimi bir hayvanınkine dönüştürecek kadar büyük acılar çektirebileceğini, ancak *alelade* birinden bana gelecek her türlü saygısızlığın ölümle cezalandırılacağını anlamamı sağlamıştı. Kraliyet ailesine ait olmak önemliydi.

Tabii en kötü ihtimalle bile Yüce Kraliçe prense Leydi Nore'un bana verdiğinden daha az değer veremezdi. Jude, tek bir muhafızla kendi kardeşini göndermek yerine bir düzine şövalye göndermeliydi.

"Belki de kahramanlıklarıyla bir leydiyi etkilemek istiyordur" dedi şövalye.

"Ablasını belki de" dedim.

Şövalye buna güldü. "Ya da hakkında yazılmış bir şiire göre, saçlarında canlı kelebeklerden bir taç olan al dudaklı Leydi Violet'a. Oak onun yatağında üç gün geçirdi, ta ki leydinin kıskanç âşığı gelip hançerini sağa sola sallayarak olay çıkartana kadar. Bir de Leydi Sibi vardı ve onu dinleyen herkese Oak'un kendisini tut-

kuyla delirttiğini, ondan sıkılınca da kalbini paramparça ettiğini anlatıyordu."

"Aslında şimdi düşününce Sibi'yi hali hazırda etkilediğinden daha fazla etkilemese iyi olur. Ama Elfhame'de onun kahramanlıklarından etkilenmeye hevesli iki düzine daha güzel var."

Yanağımın içini ısırdım. "Bu çok saçma bir sebep."

"Bazı insanlar böyle saçmalayabilir" dedi Tiernan dönüp peşlerinden gelen dizginlenmiş asık suratlı Hyacinthe'e bakarak. "Özellikle de söz konusu aşk olduğunda."

Oak açısından çok da gurur verici bir değerlendirme değildi bu ama şu an bir atın sırtından sarkıyordu. Ayrıca şövalyenin de hayatını kurtarmış olabilirdi. Tabii benimkini de.

"Gerçekten buna mı inanıyorsun?" diye sordum.

"Neye? Bir kız olduğuna mı? Bundan eminim zaten. Her zaman vardır. Ama cesaretin bir prensi aşmaması gerekir" dedi Tiernan.

Cardan'ın tahtı hiçbir zaman istemediğine, ileride belirsiz bir tarihte tahtı kendi isteğiyle Oak'a teslim edeceğine dair söylentiler vardı. Ama siyah bukleleri ve gaddar ifadesiyle Yüce Kral Cardan'ı düşündüğümde hem saçma hem de ürkütücü tavırlarıyla tahttan vazgeçebileceğine inanmıyorum. Öte yandan Oak'u geri dönmeyeceği bir göreve gitmeye ikna edebilirdi. Onu onurlu ve erdemli hikâyeleriyle dolduruşa getirebilirdi. "Yüce Kral ve Kraliçe onu senin dışında bir koruma olmadan gönderiyorsa birileri onun ölmesini istiyor demektir."

Tiernan kaşlarını çattı. "Çok şüphecisin."

"Bunu bir hainin sevgilisi mi söylüyor?" Haklı olduğumdan emin değildim ama sonra Tiernan'ın aşktan bahsederken Hyacinthe'e baktığını gördüm ve daha önce Oak'un güven hakkında ona söylediklerini hatırladım.

Darbenin indiğini görmek memnun ediciydi.

Tiernan, sesimin kullanılmamaktan çatallı çıkmasının, bir kızdan çok canavara benzememin dikkatsiz olduğum anlamına gelmediğini hiç fark etmemiş gibi şaşkınlıkla gözlerini bana dikti.

Hyacinthe boş bir kahkaha attı.

"Yüce Kral'ın benim aracılığımla Oak'a komplo kurduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu şövalye.

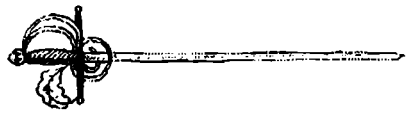
Omuz silktim. "Prensi korumak için her türlü riski göze alsan da senden sadece bir tane var. Ve bence kraliyet ailesinin bir prensin görkem uğruna hayatını tehlikeye atmasına izin vermesi tuhaf."

Şövalye bakışlarını başka tarafa çevirdi ve cevap vermedi.

Bir kilometreden fazla bir süre yürüdükten sonra Oak hafifçe inleyip doğrulmaya çalıştı. *"Jude"* diye mırıldandı. *"Jude, ölmesine izin veremeyiz."*

Tiernan elini onun omzuna koyarak "İyi olacaksın" dedi. "Onları kaybettik."

Prens sarımsı tilki gözlerini açıp etrafına bakındı. Beni görünce hâlâ orada olduğum için rahatlamış gibi kendini tekrar bıraktı.

Şafak sökmek üzereyken rüzgârlı bir sahile vardık.

Siyah taştan bir iskeleye yaklaştığımızda Tiernan bana "Prensle burada bekle" dedi. "Hyacinthe, emirlerin geçerli. Benim düşmanım senin düşmanındır. Gerekirse onu savun."

Tutsak dudaklarını gererek gülümsedi. "Yeminimi unutan ben değilim."

Tiernan'ın yüzünü göremediğim için Hyacinthe'in hoşnutsuzluğunun onu rahatsız edip etmediğini anlayamadım.

Havada yoğun bir tuz vardı. Üst dudağımdaki tuzu yaladım ve Tiernan'ın yaralı atını kumlara yönlendirmesini izledim. Rags'in toynağı bir dalganın ucuna değdi. Deniz köpüğünün dokunuşuyla yelesini savurup kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar yüksek sesle kişnedi.

Hyacinthe bana döndü. Dalgaların sesi Tiernan'ın onu duymasını engellese de sesini kıstı. "Dizginim olmazsa sana bazı şeyleri

anlatabilirim. Beni serbest bırakırsan sana yardım ederim."

Hiçbir şey söylemedim. Dizginlenmiş olduğu için ona acıyordum ama bu onu benim müttefikim yapmazdı.

"Lütfen" dedi. "Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Yakalandığımda Oak laneti kaldırdı ama geri gelmesini engelleyecek gücü yoktu. Önce kolum, kim bilir ne. Kendini yavaş yavaş kaybetmek şahin olmaktan daha kötü."

"Açıkçası ben Leydi Nore'dan *nefret* ediyorum" dedim hırıltılı bir sesle çünkü onu dinlemek istemiyordum. Ona halihazırda duyduğumdan daha fazla sempati duymak istemiyordum. "Ve ona sadıksan senden de nefret ederim."

"Madoc'un peşinden gittim" dedi Hyacinthe. "Ve şimdi oğlunun tutsağı oldum. Çünkü ben daha kararlıydım. Kendini başka birinin kontrolüne bırakıp benden vazgeçen sevgilimden daha sadıktım. Leydi Nore ona katılacak bütün şahinlerin üzerindeki laneti kaldıracağına söz verdi ama ben ona hiç yemin etmedim. Bana güvenebilirsin leydim. Diğerlerinin aksine, ben seni kandırmıyorum."

Tiernan'ın atı kumsalda, üzerine gelen dalgalara aldırmadan kapkara suya doğru ilerliyordu.

Kendini başka birinin kontrolüne bırakıp benden vazgeçen sevgilimden daha sadık.

"Rags boğuluyor mu?" diye sordum.

Hyacinthe başını iki bana salladı. "Deniz halkı onu tekrar Elfhame'e götürecek ve orada iyileşecek."

Nefesimi dışarı verdim. Bakışlarım, yanağını Damsel'ın böğrüne yaslayan Oak'a kaydı. Zırhı ay ışığında parlıyordu. Çırpınan kirpikleri, nasırlı elleri. "Dizgini çıkarmak lanetini durdurmayacak, hızlandırmayacak da" diye hatırlattım Hyacinthe'e.

Şövalye kayalıklardan bize doğru tırmanırken "Prens Oak'un büyüsüne kapılma" diye uyardı. "O göründüğü gibi biri değildir."

Dilimin ucunda sayısız soru vardı ama onları soracak zamanım yoktu. Tiernan yaklaşırken denize baktım. Rags kaybolmuştu. Başım dalgaların üzerinde göremiyordum bile.

"Tek atımız kaldı" dedi Tiernan.

Dinlenecek yerimiz de yoktu. Kaldırımın altındaki gölgeli alanı inceledim. Serin, yumuşak kumlara rahatsız edilmeden kıvrılabilirdik. Bunu düşünmek bile ne kadar yorgun olduğumu bana göstermişti.

Şövalye yolu işaret etti. "Şu tarafta bir motel var. Kıyı şeridinde tabelasını gördüm."

Oak'un atının dizginlerini tutup onu tepeye yönlendirdi. Ben de kanatlı askerin önünden onu takip ediyordum. Birbirlerine karşı ne kadar katı olduklarını, doğası gereği güvenli bir mesafede duran ya da birbirine yapışan mıknatıslar gibi birbirlerinden nasıl dikkatle ayrı durduklarını gördüm.

Tepemizde soluk yıldızlar, havada tuzlu su eşliğinde yürüdük. Trafiğin uğultusunun ya da demir kokusunun onları rahatsız edip etmediğini merak ettim. Ben buna alışkındım. Burada kaldığımız sürece sağlam bir zemindeydim. Güveler Sarayı'na vardığımızda Periler Diyarı'na, işlerin belirsizleşip içinden çıkılmaz hale geleceği kadar uzak olacaktık.

Bu düşünceyle kurumuş bir fast-food içecek bardağını tekmeleyerek onu dümdüz ettim.

Birkaç blok sonra otoparktaki çatlaklardan çelimsiz otların fışkırdığı bir motele vardık. Tek katlı binanın yanına birkaç eski araba park edilmişti. Tepedeki tabela boş yerleri, kabloları ve birkaç şeyi daha gösteriyordu.

Prens tekrar doğrulmaya çalıştı.

"Olduğun yerde kal" dedi Tiernan. "Anahtarlarla birlikte döneceğiz."

"Ben iyiyim" dedi Oak, attan iner inmez yere yığılarak.

"*İyi misin?*" diye tekrar etti şövalye, kaşlarını çatarak.

Prens "Öyle olmasa söyleyemezdim" dedi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Yakındaki bir arabaya tüm ağırlığıyla yaslandı.

"Hyacinthe" dedi Tiernan ona dönerek. "Tekrar düşmesine izin verme."

"Wren, sen benimle gel."

"Bu kadar önemli bir şahsiyetin düşmesine izin vermeyi ancak rüyamda görebilirim" dedi Hyacinthe alaycı bir dille. "Hatta rüyamda filan bile göremem."

"Senin rüyanda görmen gereken uçmak" dedi Oak öfkeyle, öyle ki konuştuklarımızı duyup duymadığını merak ettim. Hyacinthe irkildi.

"Wren" dedi Tiernan tekrar, moteli işaret ederek.

"Büyü yapmak konusunda kötüyümdür" diye uyardım onu.

"O zaman biz de yapmayız."

Kapıdaki sigara içilmez tabelasına rağmen resepsiyona sigara kokusu sinmişti. Masanın başında telefonunda oyun oynayan yorgun görünümlü bir kadın vardı.

Başını kaldırıp bize baktığında gözleri ardına kadar açıldı. Sonra çığlık atmak için ağzını açtı.

Tiernan ona "Burada tümüyle normal sebeplerle tümüyle normal insanlar görüyorsun" dedi ve ben onu izlerken yüz hatları sakinleşip donuk bir görünüme büründü. "Yan yana iki oda istiyoruz."

Üvey annemle üvey babamın nasıl büyülendiklerini düşündüm ve ondan kötü bir şey yapmasını istemese de bu durumdan nefret ettim. Her şeye rağmen.

"Elbette" dedi kadın. "Yılın bu zamanı fazla turist olmaz; odaların çoğu boş."

Kadın boş bir motel anahtarını makineye sokarken şövalye belli belirsizce başını salladı.

İkincil işler için bir karta daha ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi ama bir şeyler daha söyledikten sonra bunu tamamen unuttu. Tiernan ödemeyi, büyülü yaprakların şüphe uyandıran gıcır gıcır görünümüne hiç benzemeyen banknotlarla yaptı. Ona tuhaf bir bakış atıp bir kibrit kutusunu cebime attım.

Dışarıda, geriye kalan tek atımız tüm parlaklığıyla küçük bir çimenliğin üzerinde durmuş, bir karahindiba yiyordu. Kimsenin Damsel'ı bağlamaya niyeti yok gibiydi.

Bir arabanın tamponuna oturan Oak biraz daha iyi görünüyordu. Hyacinthe kirli bir sıva duvara yaslanmıştı.

"O para gerçek miydi?" diye sordum.

"Ah tabii" diye onayladı prens. "Yoksa ablam hiddetlenirdi."

"Hiddetlenirdi." Ne anlama geldiğini bilsem de bu eski kelimeyi tekrar ettim. Kızardı.

"*Hem de ne* hiddetlenmek" dedi prens sırıtarak.

Periler için ölümlüler genelde ya önemsizdi ya da eğlence demekti. Ama anladığım kadarıyla ablası için tamamen farklı bir anlamı vardı. Halk'ın büyük kısmı bu yüzden ondan nefret ediyordu belki de.

Tiernan bizi 131 ve 132 numaralı odalarımıza götürdü. İlk odanın kapısını açıp bizi içeriye aldı. İki adet ikiz yatak ve yırtık görünümlü örtüler vardı. Duvarda, yere sabitlenmiş ve halının vidaları çevreleyen kısmını küçük pas halkalarıyla lekeleyen bir masanın üzerinde televizyon duruyordu. Isıtıcı açıktı ve havada belli belirsiz bir yanık toz kokusu vardı.

Hyacinthe yanaklarını sırtına sımsıkı kapatmış, kapının yanında duruyordu. Muhtemelen şövalyeye bakmamak için bakışlarını benim üzerime dikmişti.

Oak en yakındaki yatağa süründü ama gözlerini kapatmadı. Onun yerine tavana bakıp gülümsedi. "Yeteneklerine dair bir fikrimiz oldu."

"Ve bunun zehirlenmene değdiğini söylememi mi bekliyorsun?" diye sordu şövalye.

"Ben hep zehirleniyorum. Ne yazık ki allık mantarı değildi" dedi prens anlamsızca.

Tiernan başıyla beni işaret etti. "O kız sırf burada olduğun için bile aptalın teki olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı çattım çünkü kastettiğim bu değildi.

"Ah, Leydi Wren" dedi Oak, ağzında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Kadifeçiçeği saçları alnını okşayıp boynuzlarını yarı gizliyordu. "Beni yaraladın."

Duygularını incittiğimden şüpheliydim. Ama yanağında hâlâ tırnaklarımın izleri vardı. Üç çizgi halinde kenarları pembe kurumuş kan. Söyledikleri yalan değildi ama her kelimesi bilmece gibiydi.

Tiernan diz çöktü ve Oak'un zırhını yanlardan çözmeye başladı. "Bana yardım eder misin?"

Prensin diğer tarafına çömelirken yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum. Beceriksiz parmaklarımla yarasına yapışmış pul zırhı çıkarmaya çalışırken Oak beni izliyordu. Acıdan hafifçe ofladığında çıkarmak istediği sesleri bastırmak için dudaklarını sıkmaktan kenarlarının nasıl beyazladığını görebiliyordum.

Altında, lekeli keten gömleği düz göbeğinin, kalça kemiklerinin üzerinden yukarı çekiliyordu. Ezilmiş ot kokusu terine karışmıştı ama daha çok kan kokuyordu. Kirpikleri gözlerine düşmüş, beni izliyordu.

Altın zırhı olmadan neredeyse hafızamdaki çocuk gibi görünüyordu.

Tiernan ayağa kalkıp havluları topladı.

"Leydi Nore benim için geleceğini nereden biliyordu?" diye sordum, kendimi o anın tuhaf samimiyetinden, bedeninin sıcaklığından ve yakınlığından uzak tutmaya çalışarak.

Hem Bogdana'yı hem de değnek yaratıkları Leydi Nore yolladıysa sekiz yıl beni görmezden geldikten sonra aniden çok istemişti belli ki.

Oak kıpkırmızı olan yüzünü buruşturarak yastıkların üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Benimle gelmeni istememin akıllıca olacağını fark etmiş olabilir" dedi. "Belki de Elfhame'den ayrıldığımızda casusları hangi yöne gittiğimizi görmüş olabilir."

Tiernan, musluktan akan sıcak suda elindeki bezleri yıkadığı banyodan Hyacinthe'i işaret etti. "Onun gibi casuslar bence."

Dizginlenmiş şahine kaşlarımı çatarak baktım.

Hyacinthe kendini savunurcasına elini kaldırarak "Dışarıda kuşların yapacağı çok iş yok" dedi. "Ayrıca ben *seni* gözetlemedim."

Tiernan havluları getirdi ve birini prensin yarasını yıkamak istiyormuş gibi aldı. Ama buna fırsat bulamadan Oak havluyu alıp omzuna bastırdı ve acıya karşı gözlerini kapattı. Su sırtından aşağı damlayarak çarşafları pembeye boyadı.

Tiernan "Güveler Sarayı'na birkaç günlük mesafedeyiz ama tek atımız kaldı" dedi.

"Başka bir at için pazarlık yapacağım" dedi Oak dikkati dağılarak. Ölümlülerin dünyasında atların yerel çiftçi pazarından alınamayacağını bilip bilmediğinden emin değildim.

Prens yarasını sarmaya başladığında Tiernan başıyla beni işaret etti. "Gel" dedi ve beni odadan dışarı yönlendirdi. "Bırakalım da yarın yapacağı şeylerin hayalini kursun."

"Zehirlendiğimde benimle alay etmeyeceğinize dair bir ferman yayınlamak gibi" dedi Oak.

"Hayal kurmaya devam et" dedi Tiernan ona.

Hyacinthe'e dönüp baktım çünkü prens şövalyeyi parmağında oynatıyormuş gibi gelmemişti bana. Aksine, uzun zamandır birbirini tanıyan arkadaşlara benziyorlardı. Ama eski şahin bir hançerle tırnaklarını keserken bizi görmezden geldi.

Tiernan ikinci anahtarla diğerinin neredeyse aynısı olan bir mekânın kapısını açtı. İki yatak, bir televizyon. Cıvataların halıyla temas ettiği yerde oluşmuş pas lekeleri. Üzerinde boncuk boncuk su damlaları varmış gibi görünen polyester bir örtü.

Orada şövalye, uzanabileceğim, hatta dönebileceğim gevşeklikte bir ipi ayak bileğime dolayarak beni yatağa bağladı. Bunu yaparken ona tıslayıp beni bağlamasına karşı geldim.

"O sana güvenebilir" dedi Tiernan. "Ama ben Dişler Sarayı'ndan kimseye güvenmem."

Sonra düğümün üzerine eğilip birkaç kelime söyledi, glaistig'in büyülerini bozma konusundaki onca tecrübeden sonra bozacağımdan neredeyse emin olduğum bir büyüydü bu.

"İyi uykular" dedi bana ve kapıyı arkasından sertçe kapatarak dışarı çıktı. Çantasını bırakmıştı, dolayısıyla dönüp burada, gözü-

nün önünde olacağım ve Hyacinthe'e dair hislerinden kaçabileceği bir yerde uyumayı planladığını anladım.

Kızgınlıkla ayağa kalkıp ipi gererek sürgülü kilidi açtım.

Şafak söküp gün ağarırken motelin çevresindeki ölümlü dünya uyanmaya başlıyordu. Bir arabanın motoru çalışıp bir otomatın yanında iki kişi tartışırken yanımdaki kapı sertçe kapandı. Pencereden dışarı bakarken sabahın içine süzülüp ortadan kaybolduğumu hayal ettim. Geri dönüp de gittiğimi fark ettiğinde Tiernan'ın yüzünün alacağı ifadeyi hayal ettim.

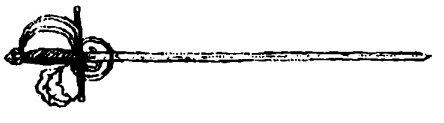
Ama fırtına cadısıyla ya da Leydi Nore'la tek başıma yüzleşmem de aptallık olurdu. Prensi etkisi altına alan zehrin aynısını bana da verirlerdi, üstelik zırhım olmadığı için ok vücuduma daha derin saplanırdı. Bana panzehir verecek ya da beni at üzerinde taşıyacak birini de bulamazdım.

Yine de hayvan gibi sürüklenip bana tasma takarlar mı diye endişe etmek de istemiyordum.

Saygı görmeyeceksem, onlarla eşit muamele görmeyeceksem, hiç değilse Oak bu maceraya atılmakta benim de onun kadar hakkım olduğunu, Leydi Nore'dan nefret etmek için daha fazla sebebim ve onu durduracak gücüm olduğunu görmeliydi.

Ama ayak bileğim yatağın ayağına bağlıyken ve düşüncelerim yorgunluktan birbirine karışmışken onları buna ikna etmenin yolunu bulmam zordu. Çantamdan bir battaniye alıp yatakla zemin arasındaki tozlu aralığa kıvrıldım. Üzerimdeki çıtaların verdiği his ve battaniyemin tanıdık orman kokusu rahatlatıcıydı.

Başımı yastık yerine kollarımın üzerine koyarak yerleşmeye çalıştım. Tuhaf seslerle dolu bu yabancı yerde uykuya dalmak zordu. Bacaklarım at üzerinde yolculuk etmekten, ayaklarım da yürümekten ağrıyordu. Ama ılık, sarımsı güneş ışığı, çatlamış kabuğundan akan yumurta sarısı gibi odaya süzülürken gözlerim kapandı. Rüya bile görmedim.

Uyandığımda gökyüzü karanlıktı. Yatağın altından sürünerek çıktım, açlıktan midem kazınıyordu.

Tiernan ben fark etmeden içeri girip tekrar çıkmış olmalıydı çünkü sürgü açılmıştı ve çantası da yerinde değildi. Saçmasapan büyülü düğümünü hemen çözdükten sonra banyoya gidip orada bulduğum plastik bardağa su doldurdum. Onu bir dikişte içip tekrar doldurdum ve onu da içtim.

Başımı kaldırdığımda kendi yansımamı gördüm ve otomatik olarak geri adım attım. Büyüsüz, solgun tenim ortanca çiçeklerinin açık mavi-gri rengine bürünmüş, bir yanağımla burnuma kir bulaşmıştı. Saçlarımın koyu mavisi, aralarına karışan yaprak, dal ve çamurdan görünmüyordu bile. Ölümlü olduğumu zannettiğim zamanlardaki sivri çenem aynıydı. Yüzüm inceydi ve kocaman gözlerim, aynaya baktığımda başka birini görmeyi bekliyormuşum gibi irkilmiş bir ifadeyle bakıyordu.

En azından gözlerim insan gözüne benziyordu. Yeşil, derin ve karanlık.

Keskin dişlerimin korkunçluğunu görmek için hafifçe gülümsedim. Keskin bıçaklarla dolu bir ağız. Halk'ı bile ürkütüyordu.

Bakışlarım küvete kayarken artık ikimiz de büyüdüğümüze göre Oak'un gözüne nasıl göründüğümü düşündüm. Musluğu çevirip sıcak suyu elime akıttım. Kirler yıkandıkça alttaki derinin daha sıcak, daha açık bir mavi olduğunu gördüm.

Ama ben kırmızı dudaklı, saçlarında kelebekler uçuşan bir Saray Leydisi değildim. Bir değnek böceği gibi cılızdım.

Küvetin tıpasını takıp içine su doldurdum. Sonra yavaşça içine girdim. Neredeyse dayanamayacağım kadar sıcaktı. Yine de sivri tırnaklarımla derimi ovaladım. Su dakikalar içinde öyle kirlendi ki tıpayı çıkartıp suyu akıtmam gerekti. Sonra tekrar yaptım. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip düğümleri çözmeye çalıştım. Canım yandı ve küçük saç kremi şişesinin içinde kalanı saçıma sürmek de pek işe yaramadı. Sudan çıktığımda küvetin içinde kalan kum tabakasına rağmen tamamen temizlenmiş değildim.

Yıkandıktan sonra elbisem gözüme her zamankinden daha kirli, yer yer kâğıt kadar incelip yıpranmış, güneş ve çamurlar yüzünden rengi solmuş göründü. Başka kıyafetim olmadığı için onu alıp lavabo musluğunun altına tuttum, yırtılmamasını ümit ederek sabunla hafifçe ovdum. Sonra onu duş perdesinin çubuğuna asıp saç kurutma makinesini üzerine tuttum. Onu aldığımda hâlâ nemliydi.

Tam giyineceğim sırada pencerenin önünde hareket eden bir gölge gördüm.

Yere çöktüm ama uzun parmakları ondan önce fark etmiştim. Çırılçıplak halde yatağın altına sürünürken cama sürtünen tırnak seslerini duydum. Bogdana'nın camı paramparça etmesine ya da kapıyı tekmeleyerek açmasına kendimi hazırladım.

Hiçbir şey olmadı.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha aldım.

Dakikalar sonra kapı çaldı. Yerimden kımıldamadım.

Oak'un ısrarlı sesi kapının diğer tarafından geldi. "Wren, aç kapıyı."

"Hayır," diye bağırdım ve yatağın altından sürünerek çıkıp kıyafetlerimi giymeye çalıştım.

Takırtıların ardından sert bir gümleme sesi geldi ve metal bir şey kapıyla pervazın arasındaki boşlukta kaydı. Ardından kapı açıldı.

"Ben seni..." diye açıklamaya başladım ama onun beni dinlediğinden şüpheliydim. Kapıyı açmak için kullandığı şeyi bir kenara bıraktı; sonra bir içecek kabıyla büyük bir kese kâğıdını bıraktığı yerden aldı.

Başını kaldırdığında, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bir an donup kaldı. Sonra bakışlarını kaçırıp omzumun hemen üstündeki bir şeye odaklandı.

Gözlerimi indirdim ve elbisemin nemli kumaşının vücuduma nasıl yapıştığını fark edince irkildim. Göğüslerim, hatta meme uçlarım bile görünüyordu. Bunu onun dikkatini çekmek için yaptığımı düşünmüş olabilir miydi? Utançtan yanaklarımın boynuma kadar kızardığını hissettim.

Yanımdan geçip kese kâğıdını yatağa bıraktı. Altın sarısı bukleleri çok az dağılmıştı, temiz keten gömleği bembeyaz ve buruşuksuzdu; hiç zehirlenmemiş, vurulmamış ya da attan düşmemiş gibi görünüyordu. Elbiselerini lavaboda temizlemediği belliydi. Ve dudakları eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bükülmüştü.

Yatak örtüsünü alıp vücuduma sardım.

"Ne sevdiğini bilmiyorum." Oak bir mango, üç yeşil elma, bir avuç kuru incir, bir poşet balık kraker, dondurulmuş pizza dilimleri ve folyoya sarılı dört sosisli sandviç çıkardı. Bunu yaparken bana hiç bakmadı. "Et gibi görünüyorlar ama değiller."

O tuhaf vegan sosislilerden birini yiyecek kadar acıkmıştım. "Et yemiyor musun? Babanın hoşuna gitmiyordur."

Oak omuz silkti ama yüzünde bu konunun daha önce de konuşulduğuna işaret eden bir ifade vardı. "Daha fazlası."

Sonra yemek yemeğe odaklanınca dikkatim dağıldı. Dört sosisli sandviçin üçünü o kadar hızlı yedim ki, durduğumda Oak'un kalan tek sandviçi kendine saklamaya çalışır gibi elini üzerine koyduğunu gördüm. Bir incir alıp daha küçük ısırıklar almaya çalıştım.

Yemekten artanları yatağın üzerine bırakıp kapıya gitti. "Tiernan, çok cazip görünse de benim kafamın üstüne düşmeme izin vermediğin için sana minnet duymam gerektiğini söyledi" dedi. "Beni tuttuğun için uğruna türküler söyleyecekler."

"Neden bana cazip göründüğünü düşünüyorsun?" Sesimde kurtulamadığım bir hırıltı vardı.

"Çoğu kişi için öyle. Yüzümle ilgili bir şey olmalı." Gülümsedi ve aklıma bıçaklı kıskanç âşık geldi.

"Belki de onları sen maceraya çağırıyorsundur" dedim.

Güldü. "Seni böyle göreceğimi düşünmemiştim."

"Beni bir daha *asla* göremeyeceğini sanıyordun sanırım" dedim kendime, hayattaki konumlarımız arasındaki sayısız farkı hatırlatarak.

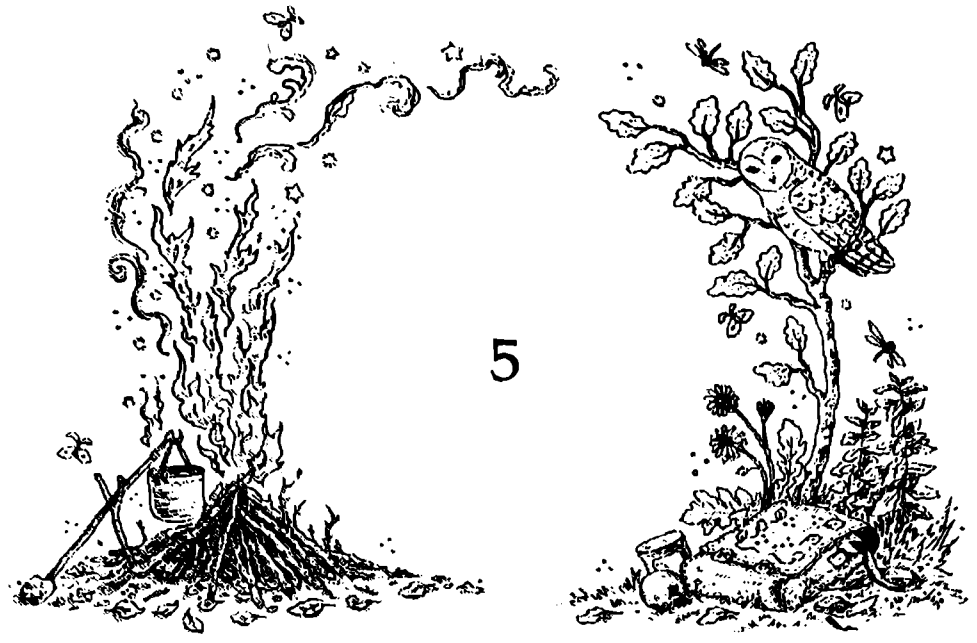
Gülüşü kayboldu. "Senin istediğin buydu sanırım."

Keşke yüzündeki gülümseme ifadesinin kaybolması beni rahatsız etmeseydi ama ediyordu.

Kapı açıldı. Tiernan kapının diğer tarafından bize ters ters baktı. "Hadi gidelim artık. Yolumuz uzun."

Dışarı çıktığımızda mürekkep kadar siyah ve deniz suyu kokan yeni bir at bulduğunu gördüm. Oak'un peri atı ondan uzak duruyor, nefesini geniş burun deliklerinden panikle dışarı üflüyordu.

Yeni atı merakla incelerken nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumu idrak ettim. Bu yaratık tek başına Halk'tan biri, et yiyen bir şeydi. Bir kelpie'ydi.

5

"Hadi bin ona" dedi Tiernan sabırsızca, kelpie'yi işaret ederek. O şeyin dizginleri olmadığı gibi eyeri de yoktu. Damsel'a özlemle bakarken şövalyenin beni sevmediği için bu etobur canavara bindirmek istediğini düşündüm.

Oak ise hevesle yanına gidip böğrünü kayıtsızca okşadı. Sonra kelpie'nin sırtına atlayıp elini bana uzattı. Yine altın zırhını giymiş, arkadaşım olan oğlan yeniden tanımadığım bir adama dönüşmüştü.

Şövalye beni kaldırıp prensin arkasına oturttu. Ellerimi Oak'un beline sardığımda pullu zırha rağmen teninin sıcaklığını, kalçalarıma yasladığı bedenini hissediyordum ve bana ödünç verdiği pelerin elbisemin inceliğini örtse de beni bundan koruyamamıştı.

"O ölüm şekerinden sonra umarım dinlenebilmişsindir" dedi Tiernan Oak'a. "Çünkü bu şekilde programımız bozuluyor."

Oak ona öyle bir bakış attı ki prensin sonunda bu yakınlığından dolayı ona hesap soracağını düşündüm. Ama bunu yapacak olsa bile şu an bunun sırası değildi.

Kelpie'nin doğruca gölete koşup ikimizi birden boğma ihtimalini düşündüm. Ama yalnız feylerden biri olarak büyük ihtimalle Elfhame'e itaat yemini etmişti ve umarım yeminini tutardı. Kollarımı prensin beline sarıp düşmemeyi son anda başardım.

Sonra yola koyulduk ve akşama kadar mola vermeden yola devam ettik.

Pine Barrens'ın bitki özüne bulanmış ormanlarmda, arabaların parlak farlarının aydınlattığı otoyollardan geçerek ilerliyorduk. Saçlarım arkamda dalgalanırken Oak arkasına baktığmda bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Başında tacı, belinde kılıcı, parlak zırhıyla bir çocuğun hayalindeki, masal kitaplarından fırlamış şövalyelere benziyordu.

Mola verdiğimizde gün, pembe ve altın sarısı renkleriyle ağarıyor, güneş tam tepemizde parlıyordu. Bacaklarım kelpie'nin böğrüne sürtünmekten şimdi eskisinden daha çok ağrıyor, kemiklerime kadar kendimi yorgun hissediyordum. Saçlarım her zamankinden daha fazla düğümlenmişti.

Sessiz ormanın derinlerinde kamp kurduk. Trafiğin uzaktan gelen uğultusu ölümlü yollarının yakında olduğuna işaretti ama dikkatinizi vererek dinlemediğinizde bunu bir nehrin uğultusu da sanabilirdiniz. Tiernan ateşi yakarken Oak battaniyeleri çıkartıp yaydı. Hyacinthe kendisinden yardım istenmesini bekliyormuş gibi izliyordu.

Yanlarından uzaklaştım ve avuç dolusu hurma, miğfer büyüklüğünde iki pullu mantar, yabani sarımsak ve lindera dallarıyla döndüm. Tiernan, Oak'un oradan uzaklaşmama izin vermesine sinirlense de bulduklarımdan etkilenmiş gibiydi.

Prens onu görmezden gelerek mantarları pişirmek için bir yol bulmaya çalıştı. Peynir ve iyi siyah ekmek getirmişlerdi ve yerken Oak bize sarayla ilgili hikâyeler anlattı. Yüce Kral'ın düzenlediği saçma partiler. Oak'un bizzat yaptığı ve bu yüzden cezalandırıldığı muziplikler. Sevgililerinden hiç bahsetmiyordu ama bir phooka, bir piksi ve kralın danışmanlarından birinin dahil olduğu ve gittikten sonra da devam eden trajikomik bir aşk hikâyesini anlattı.

Alev ışığında Tiernan bile farklı görünüyordu. Hyacinth'e çay doldurdu ve daha önce defalarca yapmış gibi, kendisinden istenmeden içine bal ekledi. Çayı uzatıp parmakları birbirine değdiğinde özlemin derin acısını, reddedileceğini bildiği şeyi istemekten

çekindiğini gösteren ifadeyi yüzünde gördüm. O ifadeyi hemen gizledi ama benim görmemi engelleyecek çabuklukta değil.

"Güveler Sarayı'ndaki cadının bizim için ne bulacağını söyleyecek misin?" diye sordum hikâyeler bittiğinde.

Cevap almak istiyordum ama daha da önemlisi, bana bunun cevabını verecek kadar güvenip güvenmediklerini bilmek istiyorum.

Tiernan Oak'a baktı ama prens keskin bakışlarıyla doğruca bana. "Umarım Leydi Nore'un gücünün sınırlarını. Thistlewitch'in Mab'in yaşadığı dönemini. Ayrıca doğru anladıysam Mab'in kemiklerinde bir lanet vardı."

"Yani bir nesne değil mi?" diye sordum ormandaki konuşmalarını düşünerek.

Oak omuz silkti. "Bu onun bize anlatacaklarına bağlı."

Prensin battaniyelerine sarılıp yatarken verdiği cevabı düşündüm. Battaniyelere Elfhame'in kokuları sinmişti ve o kokuları bastırmak için kendi çamurlu örtümü burnuma çektim.

O gün, sadece öğle sonrasında yemek için kısa bir mola vereceğimiz yine uzun ve yorucu bir yolculuk vardı önümüzde. Durduğumuzda, kelpie'nin sırtından inmeye hazırdım ve beni kemirmeye başlaması umurumda değildi.

Yakınlarda geniş, acımsı bir nehir kayalarm etrafında köpürerek akıyordu. Uzun, ince cüce palmettoları moloz ve köklerden küçük adalar oluşturuyordu. Dik bir yamaçta, beş katlı beton bir binanın tek bir duvarı yükseliyordu. Elişi kâğıdından kesilmiş, üç boyutlu değil düz bir kaleye benziyordu.

"Güveler Sarayı'nın girişi buralarda bir yerde olmalı" dedi Tiernan.

Oak ve Tiernan malikânenin girişinin ne tarafta olabileceğini tartışırken ben de kelpie'nin üzerinden inip otların arasına uzandım. Suyun üzerinde yükselen ince sis bulutunu, balçık ve topak topak olmuş nehir otu kokularını içime çektim.

Gözlerimi açtığımda kelpie'nin olduğu yerde genç bir adam duruyordu. Saçlarının kahve rengi nehir yatağındaki çamurla,

gözleri durgun suyun bulanık yeşiliyle aynı renkteydi. İrkilip kaçmaya çalışarak bıçağımı almak için çantama uzandım.

"Merhaba" diyerek beni eğilerek selamladı. "Seni sırtında taşıyan, genç bir prense hükümdarlığı henüz başlamadan, ihtiyaç anında böylesine cesurca yardım eden birinin ismini bilmek istersin eminim..."

"Elbette" dedim sözünü keserek.

"Göller'in Jack'i" dedi ürkütücü bir sırıtışla. "Neşeli hayalet. Ben kiminle konuşma şerefine ermiş bulunuyorum?" dedi bana bakarak.

"Wren" dedim ve anında söylediğime pişman oldum. Bu benim gerçek ismim değildi ama bütün isimlerin bir gücü vardı.

"Değişik bir sesin var" dedi. "Gıcırtılı. Büyüleyici, gerçekten."

"Uzun zaman önce ses tellerim zarar gördü" dedim ona. "Çığlık atmaktan."

Oak aramıza girdi ve beni rahatlattığı için ona minnet duydum. "Nasıl da iyi bir beyefendi oldun Jack."

Jack prense dönerken o uğursuz gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşmişti. "Oak ve Wren. Wren ve Oak. Enfes! İsimlerinizi ormandaki varlıklardan almışsınız ama ikiniz de sıradan değilsiniz." Tiernan ve Hyacinthe'e döndü. "Bu ikisinin sıradanlığıyla ilginiz yok."

"Bu kadarı yeter" dedi Tiernan.

Jack bakışlarını Oak'tan ayırmadı. "Güveler Kraliçesi'ni eğlendirmek için muziplik mi yapacaksınız? O acımasız bir hükümdardır ve memnun edilmesi de zordur. Kimseyi etkilemeye çalışmanıza gerek yok Majesteleri."

Bu sözler içimde buz gibi bir his uyandırdı.

Oak "Muzipliğin benim için sakıncası yok" dedi.

"Bu kadar küstahlık yeter" dedi Tiernan, konuşmaya dahil olarak. Madoc'un ordusunda subay olduğu zamanlardaki gibi omuzlarını geriye atıp kollarını kavuşturarak öylece duruyordu. "Prensi taşıma ayrıcalığına sahip oldun, hepsi bu. Karşılığında sana vermeyi uygun gördüğümüz şeyi, ki bu para da olabilir kıçına tekme de, alıp minnettar olacaksın."

Göllerin Jack'i gücenerek burnunu çekti.

Hyacinthe'in gözleri, şövalye doğrudan kendisiyle konuşuyormuş gibi öfkeyle parladı.

"Saçmalık" dedi Oak, Jack'e. "Toynakların seri ve kendinden emindi. Bizimle Saray'a gel, ayaklarını dinlendir ve biraz rahatla." Sonra Tiernan'ın omzunu sıvazladı. "Minnettar olması gereken bizleriz, öyle değil mi?"

Şövalye, Göller'in Jack'ine gösterdiği huşuyla karışık duygular konusunda Prens Oak'a katılmadığını açıkça belli ederek onu görmezden geldi.

"Bu taraftan" dedi prens ve bizi kıyıya yönlendirdi. Ben de ıslak çamurda kaymamaya çalışarak peşinden gittim.

Hyacinthe dizgininin deri kayışma dokunarak kelpie'ye "Minnettarlıklarının karşılığını ne kadar iyi verdiklerine kendin karar ver" dedi. "Ve onlara çok fazla sebep verme."

Tiernan gözlerini devirdi.

Bir tarafında nehir, diğer tarafında zehirli manchineel ağaçlarıyla kaplı bir tepe olan beton bir duvar yolumuzu kapatmıştı. Eski binanın kalıntılarının kapısı yoktu, biraz ötesinde daha da tehlikeli ve bataklıklarla dolu manzarası olan büyük pencereler vardı sadece. Buna rağmen havadaki durgunluğu, büyünün çıtırtılı varlığını hissedebiliyordum. Oak kaşlarını çatarak durdu. Eminim o da hissedebiliyordu.

Prens kaynağını bulmaya çalışıyormuş gibi elini betona bastırdı.

Göller'in Jack'i birini suyun derinliklerine çekmeye hevesli bir ifadeyle suda ilerliyordu.

Hyacinthe yaklaşırken boştaki elini bir şeyi ıskalıyormuş gibi sıkmıştı. Askerken hangi silahı kullandığını merak ettim. "Eminim şimdi hepiniz çok iyi arkadaş olduğunuzu düşünüyorsunuz."

Deniz kenarındaki konuşmamızı hatırlayarak sesimi alçalttım. "Ben kimsenin büyüsü altında değilim."

Hyacinthe bakışlarını pencere kenarındaki prense, sonra tekrar bana çevirdi. "Açık bir kitap gibi görünüyor ama oynadığı oyun

tam da bu işte. Bir sürü sır saklıyor. Örneğin Leydi Nore'dan bir mesaj aldığını biliyor musun?"

"Mesaj mı?" diye tekrar ettim.

Beni şaşırttığına sevinerek gülümsedi.

Ben daha detayları sormaya fırsat bulamadan Oak cevap veriyormuş gibi bir sırıtışla bize döndü. "Gel de bak."

Pencerenin diğer tarafında çiçeklerle dolu bir çayır vardı. Ne nehir ne çalılıklar ne de çamur göze çarpıyordu. Uçsuz bucaksız çiçekler ve aralarma serpiştirilmiş, taç yaprakları kadar beyaz kemiklerden başka bir şey yoktu.

Oak çayıra doğru koşarken toynakları çiçeklerin dibine gömülüyordu ve sonra elini bana uzattı.

Onun büyüsüne kapılma.

Oak'u çocukluktan tanıdığımı, düşmanlarımızın aynı olduğunu, beni kandırmak için bir sebebi olmadığını kendime hatırlattım. Yine de Hyacinthe'in sözlerini düşünerek Oak'un yardım teklifini reddedip kendim aşağı indim.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Tilki gözleri ışık saçıyordu.

Öyleydi tabii ki. Hemen altında gizlenen katliamla beraber Periler Diyarı'nın her yeri böyle güzeldi. "Eminim Güveler Kraliçesi, Veliaht Prens'in böyle düşünmesine çok sevinecektir."

"Biraz huysuzsun" dedi bana.

Her zaman böyle değil miydim ki?

Girdap gibi dönen siste yarı gizlenmiş derin bir çukurun olduğu toprak parçasına varana kadar tepemizde güneşin ya da Ay'ın görünmediği bir arazide yürümeye devam ettik. Toprağa oyulmuş spiral basamaklar karanlığa doğru iniyordu.

"Güveler Sarayı" dedi Göller'in Jack'i usulca.

Araziye dönüp baktığımda kemiklerden rahatsız oldum: Çiçek kaplı bir halıya serpilmiş ölüm işaretleri. Keşke buraya gelmeseydik. İçimde önseziye benzer bir korku hissettim.

Oak inmeye başladığında elinin kılıcında olduğunu fark ettim.

Biz de peşinden gidiyorduk, Tiernan prensin arkasında, ben ve Jack onun arkasında, Hyacinthe ise yanaklarına sıkıca oturmuş dizginle en arkadaydı. Bıçağımı karnıma yaslayıp toprağın zengin kokusunu içime çektim ve lanetleri bozduğum zamanları, Halk üzerinde oynadığım bütün oyunları hatırladım.

Cansız köklerin tavanda bir kafes oluşturduğu yoğun topraktan uzun bir salona adım attık. Zaman zaman parlayan kristaller yolumuzu aydınlatıyordu. Tepenin derinliklerine indikçe daha da rahatsız oluyordum. Geçit çökecekmiş de hepimiz altında kalacakmışız gibi toprağın ağırlığını üzerimde hissediyordum. Dudağımı ısırıp devam ettim.

Sonunda, duvarları parlak mikadan yüksek tavanlı bir mağaraya adım attık.

Orada, yanakları piercingli, tepesinden iki çift siyah boynuz çıkan yeşil tenli bir trol kadın duruyordu. Kalçasının iki yanından kılıçlar sarkıyordu. Göğüs plakasında çığlık atan bir düzine ağız varmış gibi görünen özenle işlenmiş deri bir zırh giymişti.

Bizi görünce kaşlarını çattı. "Güveler Sarayı'na giden geçidi koruyorum. Adını ve buraya geliş amacını söyle. O zaman seni büyük ihtimalle öldüreceğim."

Tiernan'ın yüzündeki ifade sertleşti. "Kendi hükümdarını tanımıyor musun? Bu Prens Oak, Elfhame vârisi."

Trolün bakışları Oak'a yönerken onu üç lokmada yiyebilirmiş gibi bakıyordu. Sonunda isteksiz ve yüzeysel bir selam verdi. "Bizi onurlandırdınız."

Prens derin kibrinden ya da aptallığından olsa gerek en ufak bir korku duymuyor, kendi adına onunla tanıştığına memnun görünüyordu. "O onur bize ait" dedi ve kadın elini uzattığı takdirde onu öpebilirmiş gibi görünüyordu. Birinin nezaketine bu kadar güvenebileceğimi hayal edemiyordum.

Hayal etmesi bile mideme sancılar soktu.

"Kraliçe Annet'in topraklarında yaşayan Thistlewitch'i arıyoruz. Onu görmek için izin alamayanların yüz yıl bataklığında kaybolduğunu biliyoruz" dedi Oak.

Trol hâlâ onun hoşluğunu değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. "Bazıları hiç geri dönemiyor."

Prens, trol onun şüphelerini doğrulamışçasma başını salladı. "Yazık ki bu iki seçenek için de vaktimiz yok."

Trol, onun sözlerinin saçmalığına rağmen hafifçe gülümsedi. "Peki ya refakatçilerin?"

"Sir Tiernan" dedi şövalye, kendini işaret ederek. "Göller'in Jack'i. Leydi Wren. Tutsağımız Hyacinthe."

Trolün bakışları Hyacinthe'le Jack'in üzerinden bana kayıp rahatsız edecek derecede uzun bir süre üzerimde kaldı. Dudağım otomatik bir tepkiyle kıvrılıp dişlerimin ucunu ortaya çıkardı.

Trol kadın rahatsız olmak bir yana dişlerimin keskinliğini ve şüpheci halimi takdir edercesine başım salladı.

"Kraliçe Annet sizi bizzat karşılamak isteyecektir" dedi trol, arkasındaki duvarı üç defa tekmeleyerek. "Sizi salonunda ağırlamaktan ve ikramlarda bulunmaktan memnun olacaktır. Sizi odalara götürmesi için bir hizmetçi çağırdım. Orada yıkanıp akşamki eğlenceye hazırlanabilirsiniz. Hatta tutsağınızı da bu gece için kilit altında tutabiliriz."

"Buna gerek yok" dedi Oak.

Trol sırıttı. "Yine de öyle yapalım."

Hyacinthe Tiernan'a baktı, belki de eski sevgilisinin onun adına konuşmasını istemişti. Bir tuzağa kapandığımı hissediyordum ama yakalanması gereken kişinin ben olduğumu sanmıyordum.

"Güveler Sarayı'nın misafiri olmaktan mutluluk duyarız" dedi Oak. Almaya geldiği şeyi gerçekten almak istiyorsa başka bir şey söyleyemezdi zaten.

Trol muhafızın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Güzel. Dvort'u takip edebilirsiniz."

Bakışlarını fark edip döndüm ve Halk'tan birinin arkamızdan içeri süzüldüğünü görünce irkildim. Derisi ve sakalı tavandan sarkan köklerle aynı renkteydi, gözleriyse kan çanağına dönmüş gibi pembeydi. Kulakları, tavşan kulakları kadar uzundu, giysileri ise

tüm ağırlığıyla omuzlarına çöken bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Konuşmayıp sadece selam verdi, sonra dönüp geçitten aşağıya doğru yürüdü.

Hyacinthe omzuyla beni dürttü. "Onlar beni götürmeden önce, söylediklerimin doğruluğunu kanıtlamama ve en azından sana bu bilgiyi vermeme izin ver. Prensin annesi bir gancanagh'dı. *Baştan çıkartıcı*. Biz onlara sarayda tatlı dilli derdik."

Şimdi söyleyeceği şeyden korkarak başımı hızlıca salladım.

"Onları hiç duymadın mı? Baştan çıkartıcılar ölümlülerde öyle bir arzu uyandırır ki, bu arzudan ölebilirler. Halk bu tutkuyu ölümcül bulmasa da biz hissederiz. Oak'un ilk annesi büyüyle Yüce Kral Eldred *ve* oğlu Dain'i yatağına çekmişti. Oak'un üvey erkek kardeşinin hem Jude'u hem de ikizi Taryn'i kendine sevgili yaptığı ve Cardan'ın nişanlısını kendi tarafına çektiği söylenir. Prens senin gibi..."

Hepsi sarmal metal menteşeli dört taş kapının önünde durduğumuz için Hyacinthe son sözlerini kısa kesti.

Ama cümleyi gerçekleşmesinden korktuğum şekilde onun yerine tamamlamaktan kendimi alamadım. *Prens senin gibi birine neler yapabilir?* İnkâr etmeyi tercih edeceğim bir arzunun farkına varırken içim ürpererek.

Herkese böyle mi hissettiriyordu? Hep bir kız olması hiç şaşırtıcı değildi. Hyacinthe'in, prensin Tiernan'ı parmağında oynattığına inanması da öyle.

Dvort tekrar eğilip odaları işaret ettikten sonra Hyacinthe'i üçe ayrılan geçidin bir koluna doğru devam ettirmek üzere uzaklaştı.

"O bizimle kalacak" dedi Oak.

"*Majestelerini* duydun." Oak'tan bahsederken küçümseyici bir dil kullansa da Hyacinthe'in götürülmek istemediği belliydi. Hizmetçinin etrafından dolaşıp prensin yanına gitmeye çalıştı. Ama hizmetçi konuşmadan ona engel oldu.

Oak'un eli kılıcının kabzasına gitti.

Tiernan prensin kolunu tutup "Yeter" dedi. "Misafirperverlik-

lerini bozmanı istiyorlar. Kes artık şunu. Hyacinthe'in bir geceliğine kraliçenin hapishanesinde beklemesinden zarar gelmez. Ben ona eşlik edip rahat olmasını sağlayacağım."

"Unseelie, her zaman Unseelie'liğini gösterir" dedi Göller'in Jack'i keyifle.

Grubumuzun ikiye ayrılmasıyla içimdeki panik büyürken gidişlerini izledim. Odama gittiğimde kendimi daha da kötü hissettim.

Duvarları taş ve topraktan oyulmuş, iç karartıcı bir odaydı burası. Bir köşede, üzerine battaniyeler ve süslü yastıklar yığılmış kaba bir yatak vardı ve duvar halıları asılmıştı. Perdeler, yeşilin her tonuyla kaplı ormanlarda kanlar içinde yatan, vücutları oklarla dolu avlanmış yaratıklarla betimlenmişti.

Bir tezgâhta bir sürahi su ve bir lavabo, duvarda da birkaç kanca vardı. Odanın içinde bir tur atıp gözetleme delikleri, gizli geçitler ve gizli tehlikeler aradım.

Burası beni kaşındırıyordu. Sıcak olmasına ve hiçbir şeyin buz tutmamış olmasma rağmen, bana tümüyle Dişler Sarayı'nı hatırlatıyordu. Gitmek istiyordum.

Yatağa oturup panik hissinden kurtulmak için yüze kadar saymaya başladım.

Seksen sekize geldiğimde Oak kapıyı açtı. "Kraliyet terzisiyle sana bir randevu ayarladım."

Bakışlarım yakasının hemen üstünde, boğazındaki çukura takıldı. Onunla göz göze gelmekten kaçındım.

Baştan çıkartıcı.

"Gitmek istemiyorum." Buradan gidene kadar tek istediğim bir köşeye kıvrılmaktı.

Oak inanılmaz görünüyordu. "Eğlenceye bu halde katılamazsın." Onun şıklığını görünce kendimden utanarak yanaklarım kızardı.

Bu haksızlıktı. Haftalardır olmadığım kadar temizdim. Elbisemde delikler vardı, etek ucu yırtıktı ve kumaşı daha yer yer yırtılacak kadar incelmişti. Yine de benimdi.

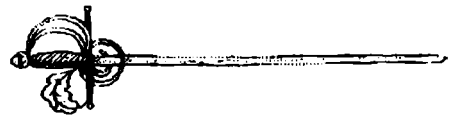
"Seni utandıracağımı düşünüyorsan beni bu odada bırak" diye homurdandım, kabul etmesini niyet ederek.

"Bu halde gidersen Elfhame'de sana değer verilmiyormuş gibi düşünülür ve bu da Güveler Sarayı için tehlikelidir" dedi.

Mantıklı düşünmek istemediğim için kaşlarımı çattım.

Prens iç geçirip tilki gözlerine düşen saçlarını geriye attı. "Sen bu odada kalırsan Tiernan da sana göz kulak olmak için kalır, oysa o şarap içip Güveler Sarayı'nın şarkılarını dinlemeyi hevesle bekliyor. Şimdi, kalk. Eski elbiseni yarın yine giyebilirsin."

Aşağılanmış halde ayağa kalkıp peşinden gittim.

Terzinin kapısının diğer tarafında biri tüyler ürpertici bir şarkı söylerken ben büyünün çekimini, yoğun perdesini hissediyordum. İçerideki her şeyin bir gücü vardı.

Oak'a uyarıcı bir bakış atsam da o yine de kapıyı çaldı.

Şarkı sustu.

"Habetrot'un odasına kim geliyor?" dedi fısıltılı bir ses.

Oak cevap vermemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Madem istediği bu. "İnsanların eğlencelere *çıplak* gittiğini görsem de kıyafeti kötü bir prens tarafından yetersiz bulunan Suren."

Oak buna kırılmak yerine keyifle güldü.

Kapı açıldığında derisi kurbağa yeşili, altdudağı geniş ve kaşları vahşi bir kadın karşımıza çıktı. Vücudunu yutacak kadar geniş siyah bir giysi giymişti ve parmakları neredeyse yere değecek kadar eğik duruyordu.

Bana bakıp ıslak siyah gözlerini kırpıştırdı. "Gel, gel" diye seslendi.

"Seni yalnız bırakayım" dedi Oak, başıyla beni selamlayarak.

Hırlamamak için dudağımı ısırıp perinin peşinden, eğilmemi gerektirecek kadar alçak tavanlı bir tünele girdim.

Tünelden çıktığımızda, karanlıkta kalacak kadar yüksek rafların üzerinde duran kumaş yığınlarıyla dolu bir odaya girdik. İçerideki azıcık ışık da odadaki apliklere yerleştirilmiş, buğulu cam kürelerle kaplı mumlardan yayılıyordu.

"Benim için ne derler bilir misin?" diye fısıldadı Habetrot. "Giysi dikmiyor, onları hayallerden koparıyormuşum. Benim diktiğim giysiler ne öncesinde ne de sonrasında görülmemiştir. Sen nasıl bir şey hayal ediyorsun?"

Şaşkınlık içinde kaşlarımı çatarak eski püskü elbiseme baktım.

"Orman kızı mıydın? Saray'a getirilen yalnız feylerden biri misin?"

Başımı sallayıp onayladım çünkü bir bakıma söylediği doğruydu.

"Ağaç kabuğu ve kürkten bir şeyler ister misin?" diye sordu ve beni içine sokacağı bir şeyi görüyormuş gibi gözlerini kısarak etrafımda gezindi.

"Mümkünse" dedim emin olamadan.

Kadın kolumu tutup parmaklarıyla ölçüsünü aldı. "Beni savurgan olmamakla suçlayamazsın herhalde?"

Ne yapacağımı bilemedim. Hayallerimi görse bile kafamda canlandırmamı istediği türden bir kıyafet bulamazdı. "Ne istediğimi bilmiyorum." Kısmen doğru olan kelimeler fısıltı şeklinde dudaklarımdan döküldü.

"Yıkım ve çöküş" dedi dilini şaklatarak. "Üzerine sinen kokusunu alabiliyorum."

Başımı iki yana salladım ama glaistig'in büyülerini bozmaktan duyduğum memnuniyeti düşünmeden edemiyordum. Bazen içimde bir düğüm varmış gibi hissediyordum ve o düğüm çözülürse ortaya çıkan her şey dişlerden ibaret olacaktı.

Habetrot boncuğa benzeyen siyah gözleriyle gülümsemeden bana baktı. Sonra kumaş yığınları arasmda bir şeyler aramaya başladı.

Üzerimdeki şey eskiden kolları fırfırlı bir güneş elbisesiydi. Döndüğümde etrafımda uçuşan beyaz şeffaf bir elbise. Bir gece

geç saatte bir dükkânda bulmuştum. Dişler Sarayı'nda bana verilen kıyafetleri çıkarıp orada bırakmış, yerine bunu giymiştim.

Elbiseyi o kadar sevmiştim ki kendime karacaotlarından bir taç ördüm ve gece sokaklarda dans ettim. Su birikintilerinde kendime baktım, gülümsemediğim sürece güzel bile göründüğüme ikna oldum. Artık öyle görünmediğimi bilsem de kendimi başka bir şeyin içinde hayal edemiyordum.

Elbise uzun zamandır eskisi gibi görünmese de keşke Oak onu o haliyle görebilseydi.

Birkaç dakika sonra Habetrot ışığa tuttuğunda rengi kahverengi ile mavi arasında değişen yumuşak, koyu gri bir kumaşla yanıma geldi. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirip kadifemsi kıvrımlarını okşadım. Prensin omuzlarıma örttüğü pelerin kadar yumuşaktı.

"Evet, evet" dedi. "Bu iş görür. Kollarını kuş gibi iki yana aç. İşte böyle."

Orada durup beni kumaşla sarmasını izlerken bakışlarım düğme, iplik ve kumaş koleksiyonlarına kaydı. Bir köşede duran eğirme makinesine ve içindeki ipliğin yıldız ışığı kadar parlak parıltısına baktım.

"Sen" dedi Habetrot beni dürterek. "Omuzlarını dikleştir. Hayvan gibi çömelme."

Dediğini yaptım ama bir yandan da ona dişlerimi gösterdim. O da karşılığında dişlerini gösterdi. Onunkiler körelmiş, diş etleri boyunca kararmışlardı.

"Kraliçeleri ve şövalyeleri, devleri ve cadıları giydirdim ben. Seni de giydireceğim ve sana istemeye korktuğun şeyi vereceğim."

Bunun nasıl olacağını anlamasam da karşı çıkmadım. Onun yerine geldiğimiz yolu düşündüm. Geçitleri saydım ve yerdeki sisle örtülü deliğe dönüş yolunu bildiğimden neredeyse emin oldum. Kaçmak zorunda kalırsam, daha doğrusu hepimiz kaçmak zorunda kalırsak diye tekrar tekrar üzerinden geçip hafızama kazıdım.

Ölçülerimi ve belki de oranlarımı aldıktan sonra masasma gidip kesip dikmeye başladı. Bense odada hantalca dolaşıp bazıları

örülmüş saçtan, bazıları kurbağa derisinden kurdelelere baktım. Sapı kuğu şeklinde olan bir çift keskin makası cebime attım. Bıçaklarımdan daha hafifti ve gizlemesi çok daha kolaydı.

Her ne kadar Halk'tan uzak dursam da onlardan etkilendiğimi inkâr edemem. Aldatıcı ve tehlikeli olsalar bile.

Gözlerim o sırada Oak'un altın bronz saçıyla aynı ışıltıyı saçan bir düğmeye, sonra Hyacinthe'in gözlerinin moruna benzeyen bir diğerine takıldı.

Zindandaki halini düşündüm. O korkunç yarı lanetlenmiş dizginli Hyacinthe, benden bile yardım isteyecek kadar çaresizdi.

"Gel de bunu dene" dedi Habetrot, beni düşüncelerimden sıyırarak.

"Ama sadece birkaç dakika oldu" dedim şaşkınlıkla.

"Sihir," diye hatırlattı ve ardından beni bir paravanın arkasına yönlendirdi. "Üzerindeki elbiseyi de bana ver. Onu yakmak istiyorum."

Eski kumaşı başımın üzerinden çekip yere bıraktım ve onu benden almaya yüreklendiren bir ifadeyle ona baktım. Kendimi derisini çıkaran bir selkie kadar savunmasız hissediyordum.

Habetrot yumuşak mavi-mor-gri giysiyi elime tutuşturdu. Astarının kayganlığını, kumaşın rahatlatıcı ağırlığını tenimde hissederek dikkatlice giydim.

Bu bir elbiseydi ama daha önce hiç görmediğim türden bir elbiseydi. Genel olarak bana gösterdiği kumaştan oluşuyor ama bazıları saydam, bazıları saten, bazıları kelebek kanadı desenli, bazıları keçeli yünden farklı materyaller de şeritler halinde içinden geçiyordu. Yırtık kenarlardan sarkan iplikler ve birkaç ince kumaş parçası buruşturulup yeni bir doku kazandırılmıştı. Ortaya çıkardığı dalgalı yama işi aynı anda hem eski hem güzel görünüyordu.

Elbiseye bakarken ne düşüneceğimi bilemedim. Her ne kadar ustalıkla bir araya getirilmiş olsa da bana böyle bir paçavra giydirerek dalga mı geçiyordu? Ama belki de bana en çok yakışacağını düşündüğü elbise bu tarz bir şeydi. Belki de yakaladığı kurda

elbise giydirip ona kız muamelesi yaparak gerçekten öyle birine dönüşeceğini sanmakla asıl aptallık eden Oak'tu.

En azından elbisenin eteği yerlerde sürüklenmiyordu.

Ay'a karşı ulurken bu elbiseyle konuşabilirdim.

"Hadi çık, çık" dedi kadın.

Perdenin arkasından çıkarken aynada kendimi görüp daha fazla küçük düşecek olmanın yakıcılığını hissetme korkusuyla derin bir nefes aldım.

Ufak tefek terzi beni kalkana benzeyen cilalı bronz bir şeye doğru itti. Aynadaki yansımam bana bakıyordu.

Hatırladığımdan daha uzundum. Motelde yıkayıp parmaklarımla tarayarak düzeltmeye çalıştığım saçlarım hâlâ karmakarışıktı. Düğümleri tümüyle çözememiştim. Köprücük kemiğim yakanın üstünden görünüyordu ve çok zayıf olduğumu biliyordum. Ama elbise göğsüme ve belime yapışmıştı ve eteği kalçalarımda genişliyordu. Yırtık pırtık kenarları, alacakaranlığın gölgesine sarılmışım gibi ona eşsiz bir zarafet katmıştı. Yerde uyuyan birine değil de sarayın mensubu birine bakıyordum sanki.

Habetrot çizmeleri yanıma bıraktığında ne kadar uzun zamandır orada durup kendime baktığımı fark ettim. Yanaklarım farklı türden bir utançla ısındı.

Ellerimi eteğin üzerinde gezdirdim. Elbisenin cepleri bile vardı.

"Bunları saklamıştım" dedi çizmeleri göstererek. "Senin kendinden hoşlandığının yarısı kadar senden hoşlanıyorsa eminim beğenecektir."

Bir anda "Kim?" diye sordum ama o omuz silkmekle yetinip elime kemik bir tarak tutuşturdu.

"Saçını tara" dedi ve tekrar omuz silkti. "İstersen daha da dağıtabilirsin. Her iki şekilde de güzel görünüyorsun."

"Bunların karşılığında ne isteyeceksin?" diye sordum, kulak misafiri olduğum bütün peri pazarlıklarını, üzerimdeki elbiseyi ne kadar beğendiğimi, çizmeleri nasıl kullanabileceğimi düşünerek. Ormandaki bütün aptalların hissettiği cazibeyi şimdi anlıyordum.

Kadın boncuk siyahı gözleriyle beni inceleyip başını salladı.

"Kraliçe Annet'e hizmet ediyorum ve o da bana yeteneklerim dahilinde olduğu sürece Yüce Divan prensinin her istediğini yapmamı emretti."

Tabii birileri Oak'a Habetrot'un odasının nerede olduğunu söyleyip istediği şeyi yapabileceğine dair güvence vermiş olmalıydı. Yani bunu borçlu olduğum kişi Habetrot değil, Oak'tu. Ve o da Kraliçe Annet'e borçluydu. Yüreğim burkuldu. Periler Diyarı'nda borçlar kolay kolay unutulmazdı.

Ve Güveler Sarayı da ne kadar iyi ev sahipleri olduklarını gösteriyordu.

"Bu elbise şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey" dedim, hakaret etmek dışında başka hiçbir şekilde karşılık veremeyeceğim Habetrot'a. Alay etmek için bile olsa birinden hediye almayalı çok uzun zaman olmuştu. "Hayal gibi."

Bu sözümle Habetrot'un yanakları pembeleşti. "Güzel. Belki sonra tekrar gelip bana Günışığı Prensi'nin Gece Kraliçesi'ni ne kadar beğendiğini anlatırsın."

Ne kadar güzel olursa olsun bir elbisenin beni arzu nesnesine dönüştüreceğine nasıl inanabildiğimi düşünerek utançla koridora çıktım. Eğlenceye gelen herkes Oak'un peşinden koştuğumu düşünüp gülecek miydi?

Koridordan odama doğru yürüyüp kapıyı açtığımda Oak'un uzun bacaklarını utanmaz bir rahatlıkla açarak bir koltuğa uzanmış olduğunu gördüm. Boynuzlarının hemen üstünde mersin ağacının çiçeklerinden bir taç vardı. Onunla birlikte yeni beyaz keten bir gömlek ve sarmaşıklarla işlenmiş kırmızı bir pantolon giymişti. Toynakları bile cilalıydı.

Her şeyin ve herkesin sevdiği yakışıklı bir peri prensi gibi görünüyordu. Tavşanlar muhtemelen onun elinden yemek yiyordu. Mavi alakargalar onu kendi çocuklarına ayırdıkları solucanlarla beslemeye çalışıyordu.

Beni güzel bir elbisenin içinde gördüğüne şaşırmamış gibi gülümsedi. Elbiseye şöyle bir göz gezdirip bakışlarını ilginç bir yo-

günlukla yüzüme odakladı. "Çarpıcı" dedi ama bunu anlayacak kadar dikkat ettiğinden emin değildim.

Hem utanmıştım hem de kızmıştım.

Güneş Işığı Prensi.

Ben ona nasıl göründüğünü söylemeye zahmet etmedim. Zaten bildiğinden emindim.

Bir elini altın sarısı buklelerinin arasından geçirdi. "Annet'in huzuruna çıkacağız. Umarım bizi hemen Thistlewitch'e göndermesi için onu ikna edebiliriz. O zamana kadar salonda dolaşıp şölen sofralarında yemek yemeye davet edildik."

Bir tabureye oturdum ve yeni çizmelerimi giyip bağcıklarını bağladım. "Sence Hyacinthe'i neden aldı?"

Oak elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım bunu yapabileceğini göstermek istedi. Umarım bundan fazlasını yapmaz."

Yeni elbisemin cebinden tarağı çıkardım ama sonra biraz tereddüt ettim. Düğümleri çözmeye başlarsam saçlarımın nasıl matlaşıp keçeleştiğini görecek ve beni nerede bulduğunu hatırlayacaktı.

Ayağa kalktı.

Güzel. Gidecekti ve saçlarımı rahatlıkla tarayabilecektim demek ki.

Ama gitmek yerine arkama geçip tarağı elimden aldı. "Bırak ben yapayım" dedi saç tutamlarımı parmaklarının arasına alarak. "Çuha çiçeklerinin renginde."

Omuzlarım gerildi. Birinin bana dokunmasına alışkın değildim. "Bunu yapmana gerek..." diye başladım.

"Sorun değil" dedi. "Benim üç ablam vardı ve ne kadar ağlarsam ağlayayım saçlarımı tarayıp örerlerdi. Kendimi savunmak için ben de onların saçını taramayı öğrendim. Ve annem de..."

Parmakları ustalıkla hareket ediyordu. Her bir tutamı dibinden tutup uçtaki düğümleri yavaşça açıyor, kafa derisine doğru adım adım ilerliyordu. Saçlarım onun ellerinde pürüzsüz şeritlere dönüşüyordu. Bunu ben yapacak olsam sinirden yarısını koparırdım.

"Annen..." diye tekrar ettim, hafiften titreyen sesimle devam etmesini isteyerek.

Sonra örmeye başladı. Saçımı geriye tarayınca kalın örgüler başımı çevreleyerek onun tacına benzer bir şekil aldı.

"Ölümlüler dünyasında, hizmetçilerinden uzaktayken, saçlarına şekil vermek için yardıma ihtiyacı vardı." Sesi yumuşaktı.

Sesinin yanı sıra saçlarımın gerilmesiyle kafa derimde duyduğum acı, tutamları ayırırken parmak uçlarının boynuma değmesi, yaptığı işe odaklanırken kaşlarını hafifçe çatması karşı konulmazdı. Birinin bana bu kadar yakın olmasına alışkın değildim.

Başımı kaldırdığımda davetkâr bir gülümsemeyle bana baktı.

Artık oyun oynayan, yatağının altına saklanan çocuklar değildik ama bu da kurallarını anlamadığım farklı bir oyunmuş gibi hissediyordum.

Bir ürpertiyle şifonyerden aynayı aldım. Bu saç ve bu elbiseyle güzel görünüyordum. Canavarların insanları kandırıp ormanlara, yazgılarıyla karşılaşacakları danslara götürmelerini sağlayan türden bir güzellik.

6

Kapı çaldı ve saçları çürümüş bitki renginde, gözleri oniks kadar siyah Lupine adlı şövalyenin gelişini duyurdu. Kadın bizi sarayın büyük salonundaki eğlenceye götüreceğini belirtti. Konuştuğunda ağzının içinin de gözleri kadar siyah olduğunu gördüm. "Güveler Kraliçesi sizi bekliyor."

Yarı ölü Halk'tan biri, Sluagh'lardan biri gibi görünüyordu. Banshee'lerin keder içinde ölenlerin ruhları oldukları söylenirdi. Fetch'lerse ölenlerin yüzlerini yansıtır, sonlarının geldiğini haber verirlerdi. Seçkinler perilerin sonsuza dek yaşayabileceğinin ve sonsuza dek genç kalabileceğinin kanıtıyken Sluagh'lar ondan sonra da yaşayabileceklerinin kanıtıydı. Onları eşit derecede hem endişe verici hem de büyüleyici buluyordum.

Tiernan ve Jack kendilerine çeki düzen vermişlerdi. Kelpie siyah saçlarını geriye doğru taramış, gömleğinin yakasının altına bir çiçek iliştirmişti. Tiernan, çantalarından birinden çıkardığı, bir saray mensubundan çok bir askerin giyeceği türden hafif buruşuk kahverengi kadife bir ceket giymişti. Oak'un benimle birlikte odamdan çıktığını görünce kaşlarını çattı.

Oak, Lupine'e "Sen önden git" dedi ve hafifçe eğilerek bizi arkasına alıp yola koyuldu.

Güveler Sarayı'nın tünelleri yeni işlenmiş toprak ve deniz suyu kokuyordu. Kıyının en güneyindeki Saray olduğuna göre duvarları midye kalıntılarıyla dolu deniz mağaralarından geçmemiz pek de şaşırtıcı olmasa gerekti. Suyun çarpma sesi duyuldu ve bir an okyanusun hızla içeri girip hepimizi boğduğunu hayal ettim. Sesler azaldığında dalgalarm tehlike oluşturmayacak kadar uzakta olduğunu fark ettim.

Biraz ileride bir yeraltı korusuna ulaştık. Hava boğucu derecede nemliydi. Kalın gri gövdeleri iki parmağımdan büyük dikenlerle kaplı tüysü-ipeksi ağaçların yanından geçtik. Üzerlerinden beyaz tohumlu yüne benzer yuvalar sarkıyordu. Ben onları incelerken birkaçı, tohumdan başka bir şey içeride hapsolmuş da doğmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı.

Diğer odada gece kadar karanlık sularla bilinmeyen derinliklere inen durgun bir havuz vardı. Göller'in Jack'i bu tarafa gidip elini daldırdı. Tiernan onu ceketinin yakasından sertçe çekti. "Emin ol orada yüzmek istemezsin kelpie."

"Sence büyülü mü?" diye sordu Jack etkilenerek ve yansımasına bakmak için çömeldi.

Şövalye sertçe "Sanırım deniz halkının geldiği yer burası" dedi. "Çok uzağa yüzersen kendini, göl sakinlerinin pek sevilmediği Denizleraltı'nda bulursun."

Eteğimi iterek yürüdüm. Parmaklarım ceplerime girip içlerine doldurduklarıma değdi. Habetrot'tan çaldığım keskin makas, kibrit kutusu, tilki heykelciği, tek bir meyan kökü jölesi. Eşyalarımın odada kalmasından ve meraklı hizmetkârlar tarafından kraliçe adına incelenmesi fikrinden nefret ediyordum.

Üç dönüş daha yaptıktan sonra müzik sesi duymaya başladım. İçlerinden birinin dudaklarını yalayarak bana baktığı bir muhafız grubunun yanından geçtik.

"Hyacinthe'i görmene izin verdiler mi?" diye sordum Tiernan'a, adımlarımı onunkilere uydurmaya çalışarak. Eski şahinin özgür kalmayı bu kadar isterken böyle hapsedilmesi düşün-

cesi hiç hoşuma gitmemişti. Kraliçe Annet'in istekleri yetmezmiş gibi planları konusunda da endişeleniyordum.

Tiernan kendi isteğimle onunla konuşmama şaşırmış gibiydi. "O yeterince iyi."

Şövalyeyi inceledim. Yüzünde sert bir ifade vardı ve omuzları dikti. Kirli sakalı çenesine koyu bir renk vermişti. Kısa siyah saçları taranmamış gibi görünüyordu. Hapishanede ne kadar kaldığım ve bu yüzden ne kadar hızlı giyinmek zorunda kaldığını merak ettim.

"Sence Kraliçe Annet ona ne yapacak?" diye sordum.

Tiernan kaşlarını çattı. "Pek bir şey yapmaz. Prens söz verdi..." Cümlenin sonunu getirmedi.

Ona hızlıca, yandan bir bakış attım. "Hyacinthe'i yakalanması için gerçekten oyuna getirdin mi?"

Tiernan bir anda bana döndü. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Neden söylemesin? Söyleyeceğini bilsen konuşmasını engellemek için dizgini takar mıydın?" Kısık sesle konuşuyordum ama ses tonum Göller'in Jack'inin bana bakmasına sebep oldu ve ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki hayır!" diye atıldı Tiernan. "Hem zaten o benim emrim altında değil."

Önemsiz ayrıntılar üzerinde durduğuna göre Oak, Hyacinthe'e şövalyeye itaat etmesini söylemişti belli ki. Benim yanımda sayısız emir vermişti. Yine de dizginlerin prensin elinde olduğunu hatırlatması hoşuma gitmemişti. Onu sevmek istiyordum. Madoc'a benzemediğine inanmak istiyordum.

İleride, Lupine Oak'a kristal yapılarla, hapishanelerin yakınında yakut ve safirden odalar olduğuyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Biraz ötesinde basamaklarını görebildiğim kemerli bir kapıyı işaret etti. Prens karşılığında bir şey söylemek için eğilince kadının yüzü değişip gözleri hafiften donuklaştı.

Baştan çıkartıcı.

"Orada mı tutuluyor?" diye sordum başımı Lupine'in işaret ettiği yöne çevirerek.

Tiernan başını salladı. "Benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Hyacinthe'in babası, Oak'un öz annesi Leydi Liriope'un yeminli şövalyesiydi. Leydi zehirlendiğinde, şövalye onu koruyamamanın utancıyla kendini öldürdü."

"Hyacinthe babasının intikamını almaya yemin etti. Madoc ona bunun sorumlusunun Prens Dain olduğunu kanıtladığında, onun ölümüne sebep olan generale sadık kalacağını ilan etti. Ve Hyacinthe son derece sadıktı."

"Bu yüzden mi tövbe etmek yerine cezalandırılmayı tercih etti?" diye sordum.

Tiernan bilmediğini gösteren bir hareket yaptı. "Hyacinthe yeni Yüce Kral hakkında, ona boyun eğmeyen Halk'ın kanatlarını kopardığına benzer korkunç şeyler duymuştu. Cardan da Prens Dain'in kardeşiydi. Yani evet, Madoc'a sadakati bunun bir parçasıydı ama tümüyle değil. Artık kimi suçlayacağını bilemese de intikam arzusundan vazgeçemiyor."

"Dizgini bu yüzden mi takıyor?" diye sordum.

Tiernan kaşlarını çattı. "Bir olay oldu. Bu ceza diğerlerinden daha tercih edilirdi."

Tiernan'ın benimle en çok konuştuğu an buydu ve aslında onda bile daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Her şeye rağmen Hyacinthe'i Hyacinthe'in iyiliği için dizginlediğine inanmamı bekliyorsa bu konuda biraz zorlanacağım kesindi. Dişler Sarayı'nda başıma gelen bütün korkunç şeyler sözde benim iyiliğim içindi. Boğazımı kesip bunun bir hediye olduğunu söyleyebilirlerdi.

Büyük salonun önünde durduk.

"Sana eşlik etmeme izin verir misin?" dedi Oak kolunu uzatarak.

Lupine iç geçirdi.

Elimi, diğerlerinde gördüğüm gibi onun elinin üzerine koydum. Teninin avucumdaki baskısı şaşırtıcı derecede samimi hissettirmişti. Parmaklarındaki üç altın yüzük dikkatimi çekti. Tırnaklarının temiz olduğunu fark ettim. Benimkiler yer yer pürüzlü ya da yenmişti.

Barış zamanlarındaki Peri Sarayları'na alışkın değildim ama buna rağmen şiddete doğru çekildiğimizi tek hissettirenin bu olduğunu düşünmüyordum. Periler birbiriyle kesişen çemberler oluşturarak dans ediyorlardı. Bazıları ipek ve kadife giysiler giymiş, birbirine tutturulmuş yaprak ya da ağaç kabuğundan elbiseler giyenlerle ve çıplak kalanlarla birlikte zıplıyordu. Taç yaprakları, otlar, ipekler ve işlemeli kumaşlar arasında tişört, deri ceket, tül etekler gibi insan kıyafetleri de vardı. Bir ogre deri pantolonunun üzerine gümüş pullu bir elbise giymişti.

Devler kalabalığın etraflarında ikiye ayrılmasına yetecek kadar yavaş hareket ediyor, birkaç goblin dans ediyor, bir trol geyik ciğerine benzeyen bir şeyi dişliyor, bir kızılkafa kana bulanmış şapkasını düzeltiyor, piksiler kubbeli tavanın birbirine geçmiş köklerine doğru uçuyor ve su perileri hâlâ ıslak olan saçlarını savurarak hoplayıp zıplıyordu. Bir köşede kestane oyunu oynayan üç hob'u fark ettim; belki de içlerinden birinin kuş kafesinde tuttuğu, ayakları bala saplanmış bir pırtılm kaderini belirlemeye çalışıyorlardı.

İçeri girdiğimizde Halk bize doğru döndü. Bana, beni tutsak edenleri ısırmaya çalışıp zincirlerimi çekiştirirken sık sık teşhir ettikleri Dişler Sarayı'ndaki gibi dehşetle bakmıyorlardı. Beni izleyen bakışlarda hayranlıktan tümüyle arınmış olmayan merak vardı ama bu hayranlık şüphesiz ya elbiseme ya da buraya birlikte girdiğim prenseydi.

Havayı saran çiçek ve olgun meyvelerin tatlı kokusu ciğerlerime dolduğunda başımın döndüğünü hissettim. Küçük periler canlı toz zerreleri gibi vızıldıyordu.

Uzun, alçak masalar yiyeceklerle doluydu; mürekkep kadar siyah üzümler altın elmaların yanında duruyor, şeker ve gül yapraklarıyla süslü pastalar kuleler halinde yükseliyor ve narların kırmızı çekirdekleri masa örtüsüne dökülürken soluk ipek örtülerin saçakları yere sürtünüyordu. Gümüş kadehler, biri çimen yeşili, biri menekşe moru ve bir diğeri ise düğünçiçeklerinin soluk sarısı renkte olan şarap sürahilerinin yanında duruyordu.

Malikânenin dört bir yanına yayılmış keman ve gayda çalanlar ahenksiz şarkılar çalıyor, buna rağmen notalar vahşi ve çılgın bir gürültüyle bir araya geliyordu. Müzik kanımı kaynatıyordu.

Etrafta gösteri yapan hokkabazlar havaya altın toplar fırlatıyor, toplar düşmeden önce gümüş rengine dönüyordu. Boynuzlu bir akrobat çiçeklerle kaplı bir çemberin içine giriyor, sırtını eğip vücudunu bükerek çemberi çeviriyordu. Birkaç Halk zevkten nefessiz kalmıştı. Seçkinler kibirle, üstünlük taslayarak gülümsüyorlardı.

Çok yalnız kalmış biri olarak benim için bu, görüntü, ses ve koku tufanında boğulmaya benziyordu.

Kayıtsız ifademi korumak için Oak'a dokunmayan elimi yumruk yapıp pürüzlü tırnaklarımı başparmağıma batırdım. Acı işe yarayıp zihnimi berraklaştırdı.

Bağırma, dedim kendime. *Kimseyi ısırma. Ağlama.*

Rehber, Unseelie kraliçesinin mangrovdan yapılmış bir tahtta oturduğu, kökleri dev bir ahtapotun dokunaçları gibi yayılmış ve hafifçe yükseltilmiş bir çardağı işaret etti. Kraliçe Annet, onu her an savaşmaya hazır gösteren yarı deri zırh yarı çarpıcı bir savurganlık görünümünde bir kıyafet giymişti. Saçları, eflatun begonvilden tacıyla siyah buklelerden oluşan bir çağlayan gibi gülüyordu. Karnı taşıdığı çocukla yuvarlak ve ağırlaşmıştı. Pençeli ellerinden birini koruyucu bir tavırla karnına yaymıştı.

Ormanda çok şey öğrendim. Size kargaların uçuş biçimlerini, fırtınadan sonra yapraklardan su damlacıklarını toplamayı öğretebilirim. Ölümlüleri adaletsiz pazarlıklara bağlamak isteyen yarım düzine Halk'ın büyüsünü nasıl çözeceğinizi de öğretebilirim. Ama politika hakkında hiçbir şey öğrenmedim. Yine de geldiğimizden beri Kraliçe Annet'in her adımını hesaplayarak attığına dair içimde korkunç bir his vardı.

Oak yaklaşırken Kraliçe Annet ayağa kalkıp reverans yaptı.

"Lütfen zahmet etmeyin" dedi Oak ama artık çok geçti. Kendisi de onu selamlarken hamile olduğunu görünce şaşırmıştı. Periler kolay ya da sık üremezlerdi ve söylentilere göre Kraliçe Annet onlarca yıl çocuk hasreti çekmişti.

Ben de başımı eğerek reverans yaptım. Konumlarımıza özgü görgü kurallarını tam olarak bilmiyordum ama yeterince eğilip yeterince pozisyonumu korursam işe yarayacağım düşünüyordum.

"Bize dinlenme ve ferahlama olanağı sunma nezaketiniz beklentimizin çok üzerinde" dedi Oak. Ancak nezaket eğitimi almış birinden duyabileceğiniz bir cümleydi bu çünkü kibar bir sesle konuşuyordu ama bunun altında söylenmemiş çok şey de vardı.

"Size başka nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu Kraliçe Annet, bir goblin hizmetçinin yardımıyla tahtına yerleşirken.

"Thistlewitch'in evini topraklarınızdaki bir selvi bataklığının derinliklerine kurduğunu duydum. Onu orada arayanların tehlikelerle karşılaştığını biliyoruz. Dolayısıyla ona ulaşabileceğimiz temiz bir yol önermenizi rica ediyoruz."

"Peki onu hangi amaçla arıyorsunuz?" Kraliçenin bakışlarından kaçamak cevaplara tahammül etmeyeceği belliydi.

"Kaybolan her şeyi bulabildiği söyleniyor" dedi Oak. "Belki geleceği bile görebilir. Ama biz geçmişi bilmek istiyoruz."

Kraliçe Annet'in gülüşü beni endişelendirdi. "Prensi yanlış yönlendirerek Yüce Divan'ı kızdırmak istemem. Sizi doğrudan bataklığa götürecek yolu ayakkabınıza yazmanız için bir nişan verebilirim."

Oak ona teşekkür edip yola çıkmaya hazır görünerek ağzını açtı.

"Ancak" dedi Kraliçe Annet. "Yol arkadaşlarını da göz önünde bulundurmalıyız. Bir kelpie, korumanız ve düşmüş bir kraliçe." Bakışları bana yöneldi. "Seni tanımadığımı sanma Suren, buzun kızı."

Kendimi başka türlü ifade etmeme izin vermeden onun bakışlarına hızlıca ve düşmanca karşılık verdim.

"Ve Hyacinthe" dedi Oak. "Bize geri vermenizden onur duyacağım kişi."

"Tutsağınız mı?" Kraliçe Annet kaşlarını kaldırdı. "Benim evimde muhafızlık oynamanıza gerek kalmasın, dolayısıyla şimdilik onu burada tutalım."

"Bize sıkıntı yaratmıyor" dedi Oak. "Hakkımda başka ne düşünürseniz düşünün, ele geçirdiğimiz düşmana karşı görevimi biliyorum, özellikle de lanetlenmesinde babamın da büyük payı olduğunu düşünürsek. Onunla ilgilenecek kişi ben olmalıyım."

Kraliçe Annet gülümsedi. "Bazen görevin kendisi zordur. Herkes uygun hareket ettiği sürece onu en kısa zamanda geri vereceğim. Kuzeye gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Prens temkinli görünüyordu.

Kraliçe Oak'u inceleyerek "Yüce Divan babanıza yardım etmeyecek, değil mi?" diye devam etti.

Prens cevap vermeyince sessizliği yeterli bir cevapmış gibi kraliçe başım salladı.

"Yani Madoc'u kurtarmak size kaldı." Kraliçe tahtında öne doğru eğildi. "Ablanız bu maceraya atıldığınızı biliyor mu?"

Jude, onu öylece ölüme terk edemeyiz. Oak sayıklarken ve kendinden geçmiş haldeyken böyle demişti.

Yorgun ve endişeli görünmesinin sebebi buydu, yanında sadece bir şövalyeyle kendini tehlikeye atmasının sebebi de. O ve Tiernan neden sorularımın çoğunu geçiştirmişti? Çünkü Leydi Nore üvey babasını esir almıştı. Madoc Elfhame'den sürülmüş bir hain olduğu için de kimse onu geri almak için parmağını oynatmıyordu.

Oak cevap vermeyince Kraliçe Annet "Ne saygılı bir çocuksunuz" dedi.

Oak'un ağzının eğimi şimdi biraz daha keskin görünüyordu.

Kalbim iki kat hızlı atıyordu. Oak bunu benden sakladıysa bir sebebi olmalıydı. Belki de Dişler Sarayı'yla beraber hareket ettiğine göre Madoc'tan hoşlanmamak için bir sebebim olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de Kale'ye vardığımızda amaçlarımızın çelişeceğini, ben Leydi Nore'u düşürmek isterken kendisinin pazarlık yapmak isteyeceğini biliyordu.

"Size yardım ettiğim için Yüce Divan bana teşekkür etmeyebilir" dedi Kraliçe Annet. "Hatta planınızda rol aldığım için beni cezalandırabilir. Gördüğünüz gibi evime bela getirdiniz, Elfhame'li Oak. Cömertliğimizin karşılığı bu olmamalıydı."

Ve şimdi, Oak'un benimle oynadığı oyunu fark ettikten sonra, Kraliçe Annet'in de onunla oynadığı oyunu fark etmiştim.

Misafirperverlikle ilgili peri kuralları son derece açıktı. Örneğin Madoc, adalardan birinin tam sınırında kamp kurmuş bir düşman ordusu olmasına rağmen, Yüce Divan'ın onun, Lord Jarel'in ve Leydi Nore'un kimse kılma bile dokunmadan Elfhame'e girmesine izin vermesini sağlamıştı.

Ama kılıcını kaldırıp misafirperverlik kurallarını çiğnediği an her şey biterdi.

Güveler Sarayı kendilerini bizim ev sahibimiz olarak ilan etmişti, dolayısıyla bizimle ilgilenmek zorundaydılar. Kötü misafir olmadığımız sürece. O zaman istediklerini yapmakta özgür olurlardı.

Ama Annet ondan ne isteyebilirdi ki? Doğmamış çocuğu için bir lütuf mu? Dizgin mi? Elfhame'in vârisinin kellesini mi?

"Ablam bundan dolayı birine kin besleyecekse" dedi Oak, "bu ancak bana karşı olacaktır."

Kraliçe Annet bunu düşündü. "Bana elinizi verin" dedi sonunda.

Oak elini uzatıp avuç içini yukarı çevirdi. Kraliçe Annet bileğindeki kayıştan çıkardığı bıçakla parmağının ucunu kesip Oak'un derisine bir sembol çizdi. "Bu sembolü takip ederseniz bataklıkta yolunuzu bulacaksınız."

İstediğimiz şeyi bize bu kadar kolay vermesi, sonrasında bizden bir şey almayı düşündüğünün işaretiydi. Şu an istese veremeyeceğimiz bir şey.

"Hepimiz minnettarız." Oak başını ona doğru eğdi. Bu, tekrar reverans yapması için bir işaretti sanki.

Kraliçe Annet "Ev sahibi olarak yükümlülüklerimi önemserim" diye uyarıda bulunduktan sonra Oak'a küçük, tuhaf bir gülümseme verdi. "Sabah yola çıkabilirsiniz. Bu gece eğlenin. Gideceğiniz yerde samimiyete ihtiyacınız olacak."

Yakınlarda bir yerde bir müzisyenler grubu ürkütücü bir melodi çalmaya başladı.

Çardaktan indiğimizde Tiernan elini Oak'un koluna koyup "Bu hiç hoşuma gitmedi" dedi.

Kalabalığın içinde ilerledim. Düşüncelerim karmakarışıktı. Hyacinthe'in, Leydi Nore'un Oak'la iletişim kurduğundan bahsettiğini hatırlıyordum. Babasının elinde olduğunu bilmesini istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Ve niyeti ne olursa olsun, bana ne söylerse söylesin, Oak babasının özgürlüğünü Leydi Nore'u durdurmaktan çok daha fazla istiyordu. Ben onun ablası olsam onu kuzeye göndermezdim, özellikle de amacı onunkilerle uyuşmuyorsa.

Onun amacının benimkiyle uyuşmadığı neredeyse çok açıktı.

"*Elfhame'in yardımınıza ihtiyacı var.*" Alaycı bir tavırla sözlerini tekrar ettim.

Olması gerekenin yarısı kadar bile suçlu görünmüyordu. "Madoc'la ilgili açıklama yapmalıydım."

"Neden buna karşı çıktığını anlamıyorum" dedim tam tersini ifade eden bir tonda.

Bakışlarıma asalet dolu bir kibirle karşılık verdi. "Sana söylediğim her şey doğruydu."

"Evet, sen de bütün seçkinler gibi hile ve ihmallerle göz boyuyorsun. Yalan söyleme seçeneğin yokmuş gibi."

Gözümün ucuyla Tiernan'ın tartışmadan geri çekildiğini fark ettim. Ziyafet masasına ve şaraba doğru ilerledi.

Oak iç geçirdi ve sonunda sesine kedere benzer bir şeyin karıştığını duydum. "Wren, şu an bana güvenmemek için sayısız sebebin var ama ben Leydi Nore'u durdurmaya niyetliyim. Ve bunu yapabileceğimize inanıyorum. Madoc'u geri getirmeyi planlasam da, Elfhame'e hizmet ettiğini kimsenin inkâr edemeyeceği bir şey yapmış olacağız. Ben bir belanın içine düşsem bile sen kahraman olacaksın."

Kimsenin bana bu gözle baktığını düşünmüyordum, kurtardığım insanların bile. "Peki ya yolumu ayırmaya karar verirsem? Ellerimi bağlayıp beni zorla mı sürükleyeceksin?"

Yay gibi altın kaşlarının altından şakacı bir ifadeyle bana baktı. "Beni yine tırmalamazsan bağlamam."

"Neden ona yardım etmek *istiyorsun*?" diye sordum. Madoc Oak'u en azından güce ulaşmanın bir yolu olarak kullanmak istiyordu.

"O benim babam" dedi, bu kadarı yeterliymiş gibi.

"Kuzeye sadece babamı yok etmek için gidiyorum ve tereddüt edebileceğim aklına bile gelmemiş gibi" diye hatırlattım ona.

"Madoc'la aramda kan bağı yok" dedi. "O beni büyüten kişi. *Babam*. Ve evet, o karmaşık biri. Her zaman fethetmek istedi. Aslında gücü değil, savaşın kendisini istedi. Belki bir kızılkafa olduğu için, belki de sadece böyle olduğu için. Ama zorunluluk gibi."

Bunu bir zorunluluk olarak düşünmenin işi kolaylaştırdığından emin değildim.

"Strateji bir sofra sohbetiydi. Oyun oynamaktı. Her şeydi. Annemle tanışıp babamın kim olduğunu, Elfhame'in vârisi olabileceğimi öğrendikten sonra dolap çevirmekten kendini alamadı."

"Ölümlüler dünyasına sürüldükten sonra, silah almasını engelleyen geas'a takılıp kaldığında ne yapacağını şaşırmıştı. Sırf kan kokusu için bir mezbahada vardiyalı çalışmaya başladı. Kendisinin yasaklandığı çarpışmada beni eğitti. Yaşadığı apartman binasındaki komşularla siyaset oynamaya başladı. Bir ay içinde hepsinin birbirini boğazlamasına sebep oldu. En son, yaşlı kadınlardan birinin genç bir adamı kalemle boynundan bıçakladığını duydum."

Oak başını iki yana salladı ama Madoc'un canavar olduğunu bilse de onu sevdiği belliydi. "Bu onun doğasmda var. Elfhame kıyılarına bir ordu getirdiğini inkâr edemem. Halk'ın öldürülmesinin sebebi o. Kendini Yüce Divan'ın düşmanı yaptı. Fırsatını bulsa Cardan'ı *öldürürdü*. Dolayısıyla ablam babamızı ne kadar severse sevsin, yeminli tebaasından ona yardım etmesini isteyemez. Babam onları tehlikeye atmışken Halk'tan onun uğruna hayatlarını riske atmalarını istemek korkunç görünür. Ama birinin bunu yapması gerekiyor yoksa ölecek."

Şimdi onun ne söylemediğine dikkatimi veriyordum. "Sana ona yardım etmek istediğini söyledi mi?"

"Hayır" diye itiraf etti alçak sesle.

"Peki *senin* ona yardım etmeni istiyor mu?"

Köşeye sıkışmıştı ve bunun farkındaydı. "Jude benim ne planladığımı bilmiyordu ama şu an nasıl hissettiğini düşününce öfkeli olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama tuzağa düşen biz olsaydık Madoc bizi kurtarmaya gelirdi."

Yüce Kraliçe'yi kızgınken görmüştüm ve onu ne kadar severse sevsin, kendisi yerine babalarını seçmesini affedeceğini sanmıyordum. Oak aksini düşünse de prensi cezalandırdığında, ona yardım edenleri de cezalandıracaktı muhtemelen.

Ama elini uzattığında tuttum ve gerginliğini, parmaklarının benimkilerin arasmdan geçerken verdiği inanılmaz hazzı hissettim. "Güven bana, Wren" dedi. "Bana yardım et."

Baştan çıkartıcı.

Düzenbaz.

Bakışlarım yanağındaki hâlâ taze görünen sıyrıklara kaydı. Ben yapmıştım ve bunun için bana kızmamıştı. Ne kadar gizemli, babasını sevme sebebi ne kadar aptalca olursa olsun böyle olması hoşuma gidiyordu. "Seninle geleceğim" dedim. "Şimdilik."

"Sevindim." Prens salona, Güveler Sarayı'nın seçkinlerine, danslara ve şenliklere baktı. Sonra, suç ortağıymışız gibi hissettiren o ışıltılı gülümsemesiyle bana döndü. "Madem bu kadar iyilikseversin belki benimle dans edersin."

Şaşkınlığımı açıkça fark etmiş olmalıydı. "*Neden*?"

Oak sırıttı. "Bu maceraya devam etmeni kutlamak için. Çünkü bir partideyiz. Böylece Kraliçe Annet saklayacak bir şeyimiz olmadığına inanacak."

"Saklayacak bir şeyimiz mi var?" diye sordum.

Oak yüzüne yayılan gülümsemeyle beni eğlenenlere doğru çekti. "Her zaman."

Tereddüt ettim ama bir yanım ikna olmak istiyordu. "Ben dans etmeyi bilmiyorum."

"Saray mensuplarının bildiği tüm sanat dallarının eğitimini aldım" dedi Oak. "İzin verirsen sana öğretirim."

Beni kalabalığın arasına sokmasına izin verdim. Ama çember danslarından birine girmek yerine, pratik yapabilmemiz için yan tarafa gitti. Beni kollarının arasında çevirip bir hareket gösterdi ve aynısını yapmamı bekledi.

Adımları çalışırken kulağıma "Tekrar kraliçe olmak nasıl olurdu hiç düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Geri çekilip ona ters ters baktım.

Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. "Hileli bir soru değil."

"Hükümdar olacak olan sensin" diye hatırlattım ona.

"Hayır" dedi diğer dansçıları izlerken. "Olacağımı sanmıyorum."

Hayatı boyunca tahttan kaçmıştı sanırım. Yılan Savaşı sırasında odasındaki yatağın altına saklandığım düşündüm ve sonra o düşünceyi zihnimden attım. *O günleri* düşünmek istemiyordum. Hyacinthe'in uyarılarına rağmen, bir güvercin kadar uysalca prensin avucunun içine girmeye hazır olduğumu düşünmek istemediğim gibi.

O kadar kolaydı ki bu. İyiliğe açtım. İlgiye açtım. İstedikçe istiyordum.

"Bir şeyler yemeliyiz" dedim. "Önümüzde uzun bir yol var."

Bunun bir bahane olduğunu bilmesine rağmen beni bıraktı.

Kalabalığın arasından geçip lezzetli yiyeceklerle dolu bir ziyafet masasına gittik. Oak altın peri meyveleriyle dolu bir tart aldı ve ikiye bölüp yarısını bana verdi. Yemek yemeyi öneren ben olsam da ne kadar aç olduğumu ancak ilk ısırığı aldıktan sonra fark ettim. Şarapla karıştırmak için koydukları sürahiden bilinçli olarak bir bardak su doldurup yudum yudum içtim.

Oak kendine sulandırılmamış şarap doldurdu.

"Bana nasıl bu şekilde yaşamaya başladığını anlatır mısın..." Kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durdu.

Bunu öğrenmemesi için nasıl çabaladığımı hatırladım. Zamanın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini, adım adım bağımın koptuğunu, elimi uzatıp istediğim şeyi alamadığımı nasıl açıklayabilirdim? Bana daha fazla acımasına izin vermeyecektim.

"Bana gelebilirdin" dedi. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda."

Buna güldüm. "*Sana mı?*"

Kaşlarını çatıp kehribar rengi gözleriyle bana baktı. "Neden olmasın?"

Sebebi o kadar barizdi ki açıklayamazdım. O bir Elfhame prensi, bense hainlerin gözden düşmüş çocuğuydum. O, girişteki trol muhafızdan Tiernan'ın Yüce Divan'da bahsettiği kişilere kadar herkesle arkadaş olurken, ben yıllarca ormanda tek başıma kalmıştım. Ama en önemlisi, ablasından benim Hareketli Adalar'da kalmama izin vermesini isteyebilecekken bunu yapmamış olmasıydı.

"Belki de bana hâlâ borçlu olduğun o iyiliği korumak istedim" dedim.

Buna güldü. Oak'un benden hoşlanması güneşin fırtınadan hoşlanması kadar saçmaydı ama bu yine de böyle bir şeyi istememe engel değildi.

Keskin dişlerim ve soğuk tenimle ben. Ne saçma, ne tuhaftı.

Buna rağmen bana bakışından neredeyse mümkünmüş gibi görünüyordu. Bunu planladığını düşündüm. Beni etkilemek istiyordu, böylece onun yanında kalacak, benden ne isterse yapacaktım. Şüphesiz biraz ilgi ve güleryüzün yeterli olacağına inanıyordu. Saraydaki hanımefendiler gibi yumuşak başlı olmamı bekliyordu.

Bir yanım ona teslim olup onun yanında hareket etmemi söylüyordu ve bu da beni öfkeden kudurtuyordu.

Beni etkilemek istiyorsa en azından bunun ona pahalıya mal olmasını sağlayabilirdim. Güleryüz ve dansla yetinmeyecektim. Ona meydan okuyacaktım. Flörtünün içten olmadığını kendime –ikimize– kanıtlayacaktım. Ona doğru eğildim ve farkında olmadan geri çekilmesini, beni püskürtmesini bekledim. Ama o sadece beni merakla izlemeye devam etti.

Ben yaklaştıkça gözleri biraz daha açıldı.

"Wren" diye fısıldadı. Bunun bir uyarı olup olmadığından emin değildim. Bilemediğime kızdım.

Bir elimi omzuna koyduğumda irkilmesini ya da geri çekilme-

sini bekledim, sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu öptüm.

Bu çok saçmaydı. Onu öpmek saygısızlıktı. Kristal bir kadehi parçalamak kadar korkunç bir tatmin duygusu veriyordu.

Çok hızlıydı. Sadece kurumuş dudaklarımı dudaklarına bastırmıştım. Anlık bir yumuşaklık hissi, nefesinin sıcaklığı. Sonra geri çekildim, iğrenmesini beklerken kalbim korkudan küt küt atmaya başladı.

Benimle flört etmeye çalıştığı için onu gerçekten cezalandırdığımdan emindim.

Öfkeli, vahşi yanım yüzeye o kadar yakındı ki kanla kaplı tüylerinin kokusunu neredeyse alabiliyordum. Yüzünde açtığım çizikleri yalamak istiyordum.

Yine de telaşlanmış görünmüyordu. Bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi.

Biraz sonra gözleri kapanıp solgun kirpikleri yanağına değdi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmak için eğildi. Yavaşladı ve bir eliyle başımı kavradı. Omurgamda bir ürperti hissederken tenimin kızardığını fark ettim.

Geri çekildiğinde yüzünde her zamanki karmaşık gülümseme yoktu. Biri ona tokat atmıştı sanki. Onu öpmem yanağına tırnağımı geçirmem gibi bir şey miydi?

Kendini bunu yapmaya zorlamış mıydı? Maceradan vazgeçmemem için. Babası ve onun planları için.

Onu cezalandırmayı düşünmüştüm ama tek yapabildiğim kendimi cezalandırmak olmuştu.

Bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Bakışlarım başka tarafa kayarken Tiernan'ın bize doğru geldiğini gördüm. Ne kadarını gördüğünü bilmiyordum ama şu an söyleyebileceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. "Kusura bakma" dedim Oak'a. "Ama yeterince dans ettim. Sanırım gitsem iyi olacak."

Oak'un ağzının kenarı kıvrıldı. "Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bu sözlerin tenimi kızartmasından nefret etmiştim.

Beni gözden kaybetmesini umarak kalabalığa doğru ilerledim. Aptallığıma kızdım.

Gözlerim dansçıların üzerinde gezinirken Hyacinthe'le konuşmam gerektiğini düşünüyordum.

Herkes terbiyeli olduğu sürece onu en kısa zamanda geri getirebilirim. Kraliçe Annet böyle demişti ama terbiyeli olma konusunda şimdiye kadar başarısız olmuş olmamız da mümkündü. Yüce Kraliçe'ye karşı durup buraya gelmesi, onu kilit altında tutmak için yeterli bir mazeret olabilirdi.

Ama hapsedilmiş olmasına rağmen gizlice gidip onunla konuşabilirdim. Beni uyarabilir, bildiği her şeyi anlatabilirdi.

Kavrulmuş kestanelerden bir avuç aldım ve yavaşça yiyerek çıkışa doğru ilerlerken kabuklarını yere bıraktım. Kedi suratlı bir peri gümüş bir tepsideki çiğ et dilimini parçalıyordu. İki başlı bir ogre, parmaklarının arasında oyuncak bebeğe ait olacak kadar küçük görünen kadehten içiyordu.

Bakışlarımı Oak'un olduğu tarafa çevirdim. Altın saçlı, geyik boynuzlu, kahkahalar atan bir kızın dansına doğru çekiliyordu. Kızın kollarında öpüşmemizi hemen unutacağını hayal ettim. Ve bu düşünce mideme ağrılar verirken Hyacinthe'e bir an önce ulaşmam gerektiğini bana düşündürdü.

İnce telli saçları örülmüş ölümlü bir adam yanımdaki masaya atladı. Etkileyici yüzü ve belirgin kırılganlığı dikkat çekiyordu. Gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterek keman çalmaya başladı.

Söylediği şarkı kayıp yerler ve artık ev olmayacak kadar uzaktaki evler hakkındaydı. Nefretten ayırt edilemeyecek kadar yoğun bir aşktan, eski bilmecelere benzeyen ve artık onu tutmasa da kırılmayan zincirlerden bahsediyordu.

İstemsizce bir destek aradım ama bulamadım. Buraya kendi isteğiyle gelmiş gibi görünüyordu ama bu kararıyla ne kadar yanılmış olabileceğini düşünmekten korkuyordum. Yine de Kraliçe Annet adil bir ev sahibi olduğunu söylemişti. Periler Diyarı'nın

barok kurallarına uyduğu sürece, sabah kendini yatağında, cepleri altınla dolu olarak uyanabilirdi.

Ama tabii kimse ona kuralları söylemeyeceği için o kurallardan birini çiğnediğini de bilmeyecekti.

Bu düşünceyle arkamı dönüp kalabalığın arasında olabildiğince hızlı ilerledim.

7

Bana doğru aç gözlerle bakan canı sıkkın muhafızların yanından geçtim. Ya görev yerlerini terk etmeleri yasak olduğundan ya da yiyemeyecekleri kadar zayıf olduğumdan peşime takılmadılar.

Gözden kayboldukları anda koşmaya başladım. Lupin'in hapishanenin yakınındaki mücevher kaplı odalardan bahsettiği üç dönemeci o kadar hızlı geçtim ki neredeyse tökezliyordum.

Düşüncelerim de ayaklarım kadar hızlıydı. Oak'tan önce iki kişiyi öpmüştüm. Biri ateşi seven çocuktu, diğeri de ağaç halkından biriydi. O öpücüklerin hiçbiri prensle öpüşmem kadar günah hissettirmemişti, ki yeterince günahlardı.

İçgüdülerle yaşamanın sorunu da buydu. Düşünmüyordum.

Alt katta nemli, minerale benzer bir koku vardı. İleride muhafızların sesini duyunca koridordaki dönemeci dikkatle dönüp etrafıma bakındım. Korudukları devasa, bakır şeritli kapının hapishanelere açıldığı açıktı çünkü üzerinde *Acıyı Yüceltin* yazıyordu. Muhafızlardan birinin saçları kırmızı gül rengindeydi. Kıs kıs gülen koca kulaklı bir bauchan'a karşı zar oyununu kaybediyordu. İkisi de zırhlıydı. Kadının kalçasında uzun bir kılıç vardı, adamın kılıcı ise kıvrıktı ve sırtına asılmıştı.

Kimseye görünmeden ormana girip çıkmaya alışkındım ama muhafızları atlatmamı sağlayacak laf cambazlığı konusunda pek deneyimli sayılmazdım. Doğrulup dilimin bana ihanet etmemesini ümit ettim.

Sonra omzumda bir dokunuş hissettim. Çığlık atmamak için kendimi zor tutup döndüğümde Göller'in Jack'iyle yüz yüze geldim.

"Ne yapmak istediğini biliyorum" dedi, ağızlara layık bir dedikoduyu ortaya çıkarmış gibi uğursuz bir memnuniyetle. "Hyacinthe'i serbest bırakmak niyetindesin."

"Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum" dedim.

"Yani onu hapishaneden kaçırmak istemiyor musun?" dedi yeşil gözlerinde sinsi bir ifadeyle.

Bunu inkâr etmek isterdim ama yapamazdım. Tüm Halk gibi, yalan söylemeye başladığım an dilim tutulurdu ve Oak'un aksine, kolay kolay kimseyi kandıramazdım. İstiyor olmam bunu yapacağım anlamına gelmiyordu.

"Ooooooh" dedi Jack, sessizliğimi doğru bir şekilde itiraf olarak yorumlayarak. "Yoksa o senin sevgilin mi? Yoksa bu duygusal bir şarkı mı?"

"Ölüm şarkısı olabilir" diye homurdandım.

"Sonu öyle şüphesiz" dedi. "Kim hayatta kalıp bestesini yapacak bakalım?"

"Bundan mutlu mu olacaksın?" diye sordum, hayal kırıklığıyla. "Beni durdurmaya mı geldin?" Bir kelpie suyun dışında ve insan formunda ne kadar güçlü olabilir bilmiyordum.

"Seni şaşırtmaya geldim" dedi. "Sürprizler harikadır, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdattım ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. Onu tatlı sözlerle büyüleyemeyebilirdim ama kızdığını anlamıştım. "Tiernan'ın seninle konuşma tarzına kızmış olmalısın."

Jack neşeli bir hayalet olabilirdi ama bahse girerim aynı zamanda aşağılık biriydi.

"Belki de prensin karşısında aptal gibi görünmesi seni bu kadar

rahatsız etmezdi. Zira, tutsağın gittiğini fark ettiklerinde onu son kontrol eden asil şövalye de aptal gibi görünecektir."

Hyacinthe'i serbest bırakmayı planlamıyordum. Bunu yapabileceğimi bile sanmıyordum. Yine de Jack'in bunu bilmesine gerek yoktu. Ben sadece benim hakkımdaki düşündükleriyle oynuyordum.

Söylediklerimi değerlendirirken ağzında bir gülümseme belirdi. "Ya gürültülü bir ses çıkartırsam? Belki o zaman muhafızlar görev yerlerini terk edip beni takip ederler. Bu girişimi yapmam için bana ne verirsin?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum ceplerimi karıştırarak. Habetrot'tan çaldığım kuğu şeklindeki makası çıkardım. "Bu çok güzel."

"Sakla onu" diye dalga geçti. "O şeyle bıçaklanmak bir hakaret olur."

"O zaman kaderle oynama" diye homurdandım usulca ve biraz daha karıştırıp Bogdana'nın notunu ve motelin kibrit kutusunu buldum. Elbisemin ceplerine pek bir şey sığmıyordu, ki zaten fazla bir şeyim olduğu da söylenemezdi. Ama sonra parmaklarım yeşilimsi sarı gözlü gümüş tilkiye takıldı.

Onu çıkarıp avucumda tuttum. Görmesini istemiyordum. "Bu ne?" diye sordu.

Elimi açtım. "Sadece üç taneden biri. Seçkinlerin oyununun bir parçası."

Doğru olmakla birlikte en önemli detayı kaçıran cevabımla gurur duydum. Onlar gibi konuşmayı öğreniyordum.

"Onu çalmadm değil mi?" diye sordu. Benimle ilk tanıştığında ne kadar dağınık olduğumu düşünmüştü belki de.

"O benim" dedim ona. "Kimse aksini iddia edemez."

Onu iki parmağıyla kavradı. "Çok güzel. Ama elinde daha iyi bir şey olmadığı için artık benim. Karşılığında da muhafızları biraz oyalayacağım."

Küçük tilkiyi elinden kapmamak için elimi sıktım. Jack bu hareketimi görüp gülümsedi. Bibloyu ona vermek istemediğimi bildiği için onu daha çok arzuladığını biliyordum.

"İşaretimle saklan" dedi.

"Bekle" dedim ama o çoktan harekete geçmişti.

Salon iç bayıltıcı yeşil bir renk yayan kürelerle aydınlatılmış, taş duvarlara yosunsu bir görüntü vermişti. Küreler o kadar aralıklı dizilmişti ki çok yakından bakılmadığı sürece koridorun bir köşesine çöküp karanlıkta gizlenmem mümkündü.

Nefesimi tuttum. Nal seslerinin takırtısı, ardından bağırışların eşlik ettiği büyük ve saçma sapan bir uğultu duydum.

"O benim kılıcım!" diye haykırdı gül saçlı şövalye ve ardından Göller'in Jack'inin dişlerinin arasında tuttuğu parlak gümüş kılıçla at formunda gülerek hızla koştuğunu gördüm.

Şövalye ortaya çıktı ve "Seni yakaladığımda kurbağa gibi içini dışına çıkartacağım!" diye bağırarak onu kovalamaya başladı. Bauchan da kılıcını çekmiş, onun peşinden koşuyordu.

Yeterince uzaklaştıklarında karanlıktan çıktım.

Hızla hapishanelerin bakır şeritli kapısına doğru ilerledim. Kapının çevresindeki kayalar, donuk gri taşların üzerinde ışıldayan kristallerle süslenmişti.

Mandalı çevirip içeri girdim. Bütün odalar, parmaklık işlevi gören dikit ve sarkıtlarıyla bir mağaranın bölmelerine benziyordu. Sıra sıra dizilmiş korkunç dişlerle kaplı sıra sıra dizilmiş ağızlara bakmak gibi bir şeydi.

Bazı hücrelerde figürler hareket ediyor, içerinin karanlığında yer değiştirip bana göz kırpıyorlardı.

Pençeye benzer bir el fırlayıp kolumu kavradı. Elbisemi elinden kurtarıp bana ulaşamayacağı bir noktaya sıçradım. Ürpererek ilerliyordum.

Bölmelerin çoğu boştu ama birinde bir merrow gördüm. Hücresinin zemini ıslaktı ama kendini rahat hissetmesine yetecek kadar değil. Pulları matlaşıp kurumuştu. Solgun gözleriyle beni izlerken gözbebeklerini irisinden ya da göz akından ayırt etmek çok zordu.

Diğer taraftan bir ayak sürüme sesi geldi ve bir kızın havaya bir taş fırlatıp yakaladığım gördüm. Bir an için büyü altında bi-

rine baktığımı sandım ama sonra onun aslında insan olduğunu anladım.

Saman rengi saçlarıyla benim yaşlarımda görünüyordu. Yanağı morarmıştı. "Biraz su alabilir miyim? Burada daha ne kadar kalacağım söyleyebilir misiniz?" Sesi titriyordu.

Bakışlarını takip ettiğimde odanın köşesinde, bir tarafından bakır bir kepçe sarkan, gövdesi yer yer bakır pasıyla kaplanmış ahşap küveti gördüm. Kız seramik bir kâseyi parmaklıklara doğru itip ağlamaklı bir sesle bana baktı.

"Burada kol yerine tek kanadı olan bir adam var mı?" diye sordum.

İnsan hemen ayağa fırladı. "Sen muhafız değilsin." Kepçeyi küvete daldırıp kâsesine su doldurdum. Karşı taraftaki merrow kısık bir inilti çıkardı. Kepçeyi tekrar daldırdım ve onun üzerine sıçrattım.

"Kanatlı adam mı?" diye fısıldadı insan. "Şurada" diyerek koridorun sonunu işaret etti. "Gördün mü? Yardım edebilirim. Beni serbest bırakırsanız size hizmet edebilirim."

Karşısında yalvarabileceği tek kişi olarak benim olmam ne trajikti. Yırtıcı hayvanlarınkine benzeyen dişlerimi görmüyor muydu? Kim bilir ne kadar korkmuştum ki beni müttefik olarak görebiliyordu.

Merrow'a tekrar su sıçrattığımda iç geçirip yere çökerken solungaçları esnedi.

Hyacinthe'i görmeliydim ama kıza bakarken üvey ablam Bex'i düşünmeden edemiyordum. Onu böyle bir yerde, ona yardım edecek birinin ya da hiçbir çıkış yolunun olmadığı bir halde hayal ettim.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum, hakkında bilgi edindikçe ondan daha zor uzaklaşacağımın bilinciyle.

"Erkek arkadaşım" dedi. "O *kaçırıldı*. Bir yaratıkla tanıştım ve bana Dario'yu kurtarmanın tek yolunun..." *Benim* de onlardan olduğumu hatırlamış gibi sustu.

Başımla onaylamam tekrar konuşmasını sağlamaya yetti. "Bir

kürek aldım ve herkesin garip şeyler olduğunu söylediği perili tepeye geldim."

O konuşurken ben de bölmesindeki sarkıt ve dikitleri inceliyordum. Belki çok güçlü biri yeterince ağır bir şeyle ona vurursa bir tanesi kırılabilirdi ama bu hapishaneler muhtemelen ogre'leri bile hapsedebilecek şekilde inşa edilmiş olmalıydı, ki benim gücüm buna zaten yetmezdi.

"Sonra beni yakaladılar. Ve bu *şeyler* beni kraliçelerinin huzuruna çıkartacaklarını ve onun da beni cezalandıracağını söylediler. Kraliçenin emredeceğini düşündükleri şeyleri saymaya başladılar. Bütün önerileri *Testere* filmlerinden fırlamış gibiydi." Garip bir şekilde kıkırdadı, histeri krizine girmiş gibi bir kıkırdamaydı bu. "Neden bahsettiğimi hiç anlamıyorsun, değil mi?"

Ölümlüler dünyasında yaşadığım için biraz fikrim vardı ama bunu ona söylemek anlamsızdı. En iyisi başına gelebilecekleri düşünmemesiydi. "Burada bekle."

Elini yüzüne kapattı. "Bana yardım etmelisin."

Hyacinthe'in hücresini koridorun sonunda buldum. Yerde, samandan halının üzerinde oturuyordu. Yanında portakal ve şekerlemelerle dolu bir tepsi ve bir köpek gibi yalayabileceği şekilde yerleştirilmiş bir kâse şarap vardı. Ametist taşma benzeyen gözlerini kocaman açmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ben de şaşırmıştım çünkü artık dizginleri yoktu.

"Nereye gitti?" diye sordum Kraliçe Annet'in eline geçmiş olmasından korkarak.

"Dizgin mi?" Hyacinthe yanağını kanadına sürttü. Boynunda birkaç tüy vardı. Lanet yavaş yavaş yayılıyordu ama yayılıyordu sonuçta. "Prens Güveler Sarayı'nın eline geçmesinden korktuğu için Tiernan'a onu aldırttı."

"Dizgin Oak'ta mı?" diye sordum çıkartılmasını istemesinin gerçek sebebinin bu olup olmadığını merak ederek. Onunla ne yapmayı planlıyordu ki?

Hyacinthe başını salladı. "Sanırım." Sonra iç geçirdi. "Tek bildiğim onu takmak zorunda olmadığım, en azından Güveler

Sarayı'ndan ayrılana kadar. Gidiyor muyuz? Bu yüzden mi geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Kraliçe Annet senden bir şey istedi mi?"

Parmaklıklara iki adım daha yaklaştı. "Sanırım Oak'u Yüce Divan'a geri göndermenin kendisine bir getirisi olup olmayacağını anlayana kadar oyalamak istiyor ama bunu sadece muhafızların konuşmasına kulak misafiri olarak öğrendim."

"Sence ablası onu geri istiyor mu?"

Hyacinthe omuz silkti. "Onu bağlayıp teslim etmek Kraliçe Annet'e bir miktar ödül getirebilir, Jude bunu yaparsa tabii ama o ve Yüce Kral onun görevini desteklemeye başlarsa onu kızdırmaması gerekir. Ne istediklerini öğrenmek zaman alır, gecikmenin sebebi bu."

Hesaplayarak başımı salladım. "Elfhame bizi durdurmak isterse..."

Yüce Divan aşk ya da öfke yüzünden prensi esir alırsa, o zaman Leydi Nore'u kim durduracak? Beni de mi tutacaklardı? Tutmazlarsa Bogdana beni ne kadar zamanda bulabilirdi?

"Bilmiyorum" dedi Hyacinthe sormadığım sorulardan birine ya da hepsine cevap olarak.

Sesimi biraz daha kıstım. "Bana prensin bir gancanagh olarak ne gibi güçleri olduğunu söyler misin? Ve Leydi Nore'un ne mesajı yolladığını. Şu an dizginler seni kısıtlamıyor."

"Beni serbest bırak," dedi Hyacinthe ısrarcı bakışlarla. "Beni serbest bırak, sana bütün bildiklerimi anlatayım."

Elbette. Yoksa neden bildikleriyle ilgimi çekmeye çalışacaktı? Benim çıkarım için değil herhalde. Kaçmak istiyordu.

Ben de kendi hayatıma odaklanmalıydım. Hapishaneye bunun için gelmemiştim. Hyacinthe'e yardım etmem, dizgini benim takmamı garanti edecekti.

Yine de onu bir kafeste bırakıp nasıl gidebilirdim bilmiyordum. Oak da Tiernan da ona karşı acımasız olmamıştı ama yine de dehşete düşmüştüm. Güveler Sarayı çok daha kötü olabilirdi.

Oak beni asla affetmezdi.

Ama Hyacinthe'in kaçmasına yardım edenin ben olduğumu öğrenmezse... Göller'in Jack'i dışında kimse buraya geldiğimi görmemişti. Jack'in de bu işte parmağı olduğuna göre o da kimseye söyleyemezdi.

Oak benden nasıl sır saklıyorsa ben de bu sırrı ondan saklayabilirdim.

"Hiç kimseye, özellikle de Leydi Nore'a Oak, ben ya da Tiernan hakkında başımızı belaya sokacak ya da planlarımızı ele verecek bir şey söylemeyeceğine söz ver." Kendimi bu planın prensin lehine olabileceğine ve Kraliçe Annet'in planlarının en azından kısmen engellenmesinin prense faydası olacağına ikna etmeye çalıştım. Sonuçta Hyacinthe, Kraliçe Annet onu ısrarla alıkoymaya devam edince hapishaneden kaçtığı için, artık kraliçenin iyi bir ev sahibi olduğundan bahsedilemezdi.

Oak öğrenirse yaptıklarımı aynı bakış açısıyla değerlendirmeyecekti. Onu sırtından bıçakladığımı fark ettirmemek için onu öptüğüme, Tiernan'ın hakkımda söylediği her şeyin doğru olduğuna inanacaktı.

Ama hiçbir şey yapmazsam Kraliçe Annet, Oak'u alıkoyma ya da sarayına dönmeye ikna etme umuduyla Hyacinthe'i tutacaktı. Hiç kimsenin benim gibi kilit altında ve çaresiz kalması fikrine katlanamıyordum.

Hyacinthe güzelce ve eksiksiz bir şekilde "Kaçmama yardım edersen hiç kimseye, özellikle de Leydi Nore'a Oak, sen ya da Tieman hakkında başınızı belaya sokacak ya da planlarınızı ele verecek bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum" diye yemin etti.

O anın ağırlığı omuzlarıma çöktü.

"Seni buradan nasıl çıkaracağım?" diye sordum, kendimin ve Hyacinthe'in kaderini ellerime almaktan duyduğum dehşet yerine buna odaklanmaya çalışarak. Dikitleri inceleyip bir çatlak aradım. "Bu dişler bir şekilde açılıyor olmalı ama nasıl açılabileceğini bilmiyorum."

Hyacinthe parmaklarını dişe benzeyen parmaklıklardaki delik-

ten geçirip tavanı işaret etti. "Yukarıda taşa yazılı bir şey var. Muhafızlardan biri konuşurken okuyormuş gibi başını kaldırıp oraya baktı. Durmak için de özel bir yer varmış gibi ayaklarını da sürttü."

"Ne söylediğini *duymadın* mı?" diye sordum şaşırarak.

Hyacinthe başını iki yana salladı. "Bu da büyünün bir parçası olmalı. Ağzının hareket ettiğini gördüm ama sesi çıkmadı."

Gözlerimi kıstım ve titrek, ince çizgiler halinde bir yazı gördüm. İki adım geri atınca yazıyı okuyabildim. Dişe benzeyen parmaklıkları açmak için bir şifre değildi bu. Bir bilmeceydi. Baktıkça her hücrenin üzerinde farklı bir bilmece olduğunu fark ettim.

Her odanın açılıp kapanması için farklı bir kelime ya da cümle gerekiyorsa, özellikle yeni muhafızlar için faydalı bir hatırlatıcı olabilirdi bu. Herkesin hafızası kuvvetli değildi ve bir kelimenin unutulması durumunda hücre sonsuza dek çalışmayabilirdi.

"Güneşin kızı" diye okudum. "Ama gece için yaratılmış, ateş onu ağlatır ve erken ölürse kafasını kes, yeniden doğacaktır."

"Bir bilmece" diye homurdandı Hyacinthe.

Halk'ın oyun sevgisini, Habetrot'un Oak'a *Günışığı Prensi* dediğini, üvey ailemle oynadığım Scrabble, Bananagram gibi kelime oyunlarını, Bex'in okul kitaplarından ezberleyip sincaplara okuduğum şiirleri düşünerek başımı salladım.

Zihnimi toparlamaya çalıştım. "Ay mı?" Hiçbir şey olmadı. Aşağıya baktığımda durduğum yerin biraz ötesinde yere kazınmış daireyi gördüm. Dairenin içine girip tekrar söyledim. "Ay."

Bu defa dişler gıcırdadı ama hücre açılmak yerine mahkûmu ısırır gibi büzüştü.

Hyacinthe panik içinde dişe benzeyen taş parmaklıklara çarptı. *"Ay'ın boynu nasıl vurulur?"*

"İp gibi incelir" dedim, yapmak üzere olduğum şeyden dehşete düşerek. "Ama geri geliyor. Ve güneşin kızı olarak görülebilir, yani ışığı yansıtarak filan."

Cevabımın neden doğru olduğunu düşündüğüme dair hiçbir açıklama, az daha onu ezecek olduğum gerçeğini değiştiremezdi.

Şimdi hareket etmese bile yine de kapanıp onu paramparça edebilirdi.

"Dikkatli ol!" diye tısladı.

"O zaman bana cevap ver" diye homurdandım.

Bunun üzerine sustu.

Biraz daha düşündüm. *Gül* olabilir miydi? Üvey annemle birlikte arkadaşının evine gittiğimizi, arkadaşı gülleri budarken bizim de arka bahçede oynadığımıza dair belli belirsiz bir anıyı hatırladım. Ertesi yıl daha fazla çiçek açsın diye çiçek başları kesiliyordu. Ve güneşin kızı, bitkiler güneşi severdi, değil mi? Ama ateşi sevmezlerdi. Ve insanlar gülleri romantik bulurdu, dolayısıyla insanlar birbirlerine genelde geceleri âşık olduklarından belki de gece için yapılmışlardı.

Bu sonuncusu biraz zorlama gibiydi ama daha iyisi aklıma gelmiyordu.

"Aklıma bir şey geldi" dedim, güven eksikliğim sesime yansırken.

Hyacinthe bana temkinli bir bakış atıp iç geçirdi. "Söyle" dedi.

Dairenin içine girip derin bir nefes aldım. "Gül."

Dişler gıcırdadı ve tavan o kadar hızlı alçaldı ki Hyacinthe ezilmemek için yere yattı. Merrow'un hücresinden kahkahaya benzer bir ses geldi ama kanatlı asker ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Henüz değil" dedi Hyacinthe dikkatle. "Ama hücrede beni ceviz gibi kıracak kadar yer olduğunu sanmıyorum."

Tehlikede olanın ben olduğumu bilerek glaistig'i beklemek ve büyüyü bozmak farklı bir şeydi. Ölümlülerin evlerinden gizlice geçmek, hatta cadılardan kaçmak bile. Ama benim bir hatam yüzünden bir hayatın sönebileceğini düşünmek...

Güneşin kızı. Gece için yaratılmış. Kafasını kesersen yeniden doğar.

"Mum" diye haykırdım.

Taş mağara inleyerek yerinden oynadı ve parmaklıklar ağız gibi, devasa bir etobur çiçek gibi birbirinden ayrıldı. Birbirimize baktık, Hyacinthe dehşet dolu bir ifadeden kahkaha atmaya geçti.

Ayağa fırlayıp bir koluyla beni çevirdi, sonra tepeme bir öpücük kondurdu. "Sen çok tatlı, harika bir kızsın! Başardın."

"Yine de muhafızları geçmemiz gerekiyor" diye hatırlattım ona, övülmekten rahatsız olarak.

"Sen beni hapishaneden kurtardın. Ben de bizi tepeden kurtaracağım" dedi, bana gurur gibi gelen bir yoğunlukla.

"Ama önce Oak hakkında bildiklerini anlat. Hepsini" dedim.

Hyacinthe yüzünü buruşturdu. "Yolda anlatırım."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi."

"Sana ne anlatması gerekiyor?" diye sordu insan kız hücresinden ve Hyacinthe bana kızgın bir bakış attı.

"Burada olmaz" dedi, sebebi açıkmış gibi gözlerini sonuna kadar açarak. *Kız bizi duyabilir. Merrow da öyle.*

"Onları da serbest bırakacağız, o yüzden fark etmez" dedim. Ne de olsa bunu benim yaptığım anlaşıldığında başım *daha fazla* belaya girmeyecekti.

Hyacinthe gözlerini bir kez daha ardına kadar açarak bana baktı. "Bu akıllıca olmaz."

"Benim adım Gwen" diye seslendi kız. "Lütfen. Duyduklarımı kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Beni de yanınıza alırsanız her istediğinizi yaparım."

Hücresinin kapısının üzerindeki yazıya baktım. Orada da bir bilmece vardı. *Çok yiyor ama ağzı yok. İyi beslenirse, hızlı ve güçlü olur. Ona su verirsen onu öldürürsün.*

Ağzı yoktu ama yiyordu...

"Wren, beni duydun mu?" dedi Hyacinthe.

"Onlar tanık" dedim ona. "Geride tanık bırakmak hiç *akıllıca olmaz.*"

"O zaman bıçağını bana ver" dedi Hyacinthe kaşlarını çatarak. "Ben hallederim."

Gwen dikitlerin kenarına geldi. "Dur" dedi, çaresizlikten ağlamaklı bir sesle. "Size yardım edebilirim. Çok şey yapabilirim."

İnsan dünyasında gezinmek gibi. Bunu söyleyerek Hyacinthe'in gururunu incitmek istemiyordum ama bu kız onu Halk'ın bakma-

yacağı yerlere saklayabilirdi. Birlikte, tek başına kaçabileceklerinden daha kolay kaçabilirlerdi.

"Bıçak" dedi Hyacinthe, gerçekten ona bir bıçak bulup istediğini yapmasına izin vermemi bekliyormuş gibi elini uzatarak.

Kaşlarımı çatarak döndüm. "Bana prens hakkında hâlâ işe yarar bir şey söylemedin."

"Tamam" dedi Hyacinthe. "Leydi Nore Madoc'u aldığında Yüce Divan'a bir mesaj yollayıp yaşlı generalin özgürlüğü karşılığında bir şey istediğini belirtti. Ne istediğini bilmiyorum. Tek bildiğim kral ve kraliçenin onu reddettiği."

Başımı salladım. Oak bana Leydi Nore'un yenilmesini istediğini söylemişti ama karşılıklı mesajlaşma Leydi Nore'u yatıştırmaya çalıştığına işaretti. Bir an Leydi Nore'un istediği kişi *ben* miyim, diye düşündüm. Ama o zaman Thistlewitch'e gitmesine gerek yoktu. Nerede olduğumu çok iyi biliyordu. Ve Yüce Divan beni hemen ele verirdi.

"Gancanagh olma konusunda ne diyorsun?" diye sordum.

Hyacinthe hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi, belli ki buradan uzaklaşmak istiyordu. "Sana bildiklerimi olabildiğince hızlı anlatacağım. Liriope'nin gücünün bir kısmı ona geçti ve Liriope kendisine yaklaşan insanlarda sadakat, arzu ve hayranlık gibi güçlü duygular uyandırabiliyordu. Bunun ne kadarı bilinçli, ne kadarı ona yaklaşan insanları kıyıya sürükleyen bir gelgitti bilmiyorum. Oak sizi tükenene kadar kullanacak. Siz neyin gerçek neyin gerçek olmadığını öğrenene kadar sizi manipüle etmeye devam edecek."

Tiernan'ın Hyacinthe'in babası hakkında söylediklerini hatırladım.

"Bu görevi unut. Prensin o gülüşün ardında ne düşündüğünü asla bilemeyeceksin" dedi Hyacinthe. "Sen harcanacak parasın, o ise etrafındakilere altın saçan bir kraliyet mensubu."

Bakışlarım tekrar Gwen'in kapısının üzerindeki bilmeceye kaydı ve birden bu bilmeceyi çözmek diğer sorunlarımdan daha kolay göründü.

Yiyen ama içmeyen ne var? Bakışlarım suya, bakır pasına kaydı. Sonra da yemeye. Obur ağızlara.

Parmaklıkların temsil ettiği gibi ağızlar, cevabı yanlış verdiğim takdirde Gwen'i yemeye hazırdı. Hyacinthe'in hücresi üç deneme şansı vermişti ama Gwen'inkinin tavanı daha alçaktı. İkinci tahminden sonra ezilebilirdi.

Ve muhafızlar her an içeri girebileceğinden şimdi daha az vaktim vardı.

Yanlış cevap vermekten korkuyordum ama yakalanmaktan da eşit derecede endişeleniyordum. Her iki düşünce de dikkatimi dağıtıp bir sinir döngüsü yarattı.

Ona su verirsen onu öldürürsün.

Merrow'a su sıçrattığımı düşündüm. Denizi düşündüm.

Diğer kapının cevabını düşündüm, mum. Yiyor ve ona bir şey içirirsen alevi sönüyor. İki bilmecenin de cevabı aynı olabilir miydi? Bütün hücreler aynı şekilde mi açılıyordu?

Konuşmak için ağzımı açtım ama ihtiyatlı davranıp durdum. İyi beslendiğinde hızlı ve güçlü oluyor. Mumlar büyümezdi. Neredeyse yine yanlış kelimeyi söylüyordum.

Hayır, mum değildi ama muma benziyordu. Mum büyümezdi ama alev büyürdü.

"Ateş" diye fısıldadım ve Gwen'in hücresi açılarak onu dışarı attı.

Gwen tökezleyerek dışarı çıktı ve her şey bir oyun olabilirmiş gibi etrafına baktı. Hyacinthe'i dikkatle inceledi; muhtemelen, bıçağı onun üzerinde kullanabileceği konusunda endişeliydi.

"Benim yerime onu yanında götüreceksin" dedim Hyacinthe'e.

Hyacinthe bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Çünkü böyle yapmam istiyorum ve seni hapisten ben çıkardım" dedim, ona sert olduğunu ümit ettiğim bir bakış atarak.

Yine de benden korkmamıştı. "Yaptığının karşılığında aptal bir ölümlüye yardım etmek yoktu."

İçimdeki panik büyüdü. "Ya üzerindeki laneti bozarsam?"

"Mümkün değil" dedi. "Oak bile Yüce Divan'dan biri olarak bu büyüyü kalıcı olarak bozamaz."

Tabii prens lanet bozma konusunda benim kadar tecrübeli değildi. Belki de tamamen yok olmasını *istememişti.*

"Peki ya bozarsam..." diye sordum kaba bir sesle.

Hyacinthe isteksizce başını salladı.

Gwen'e dönüp dişlerimi gösterdim ve irkilmesi beni memnun etti. "Merrow'u serbest bırakacak bilmeceyi çöz. Sakın yanlış anlama."

Sonra Hyacinthe'in kanadına uzandım.

Tüylerini ellerimde hissettim, yumuşaklığını ve altındaki kemiklerin hafifliğini. Ve lanetin Hyacinthe'in içinde canlı bir şeymiş gibi yeniden örüldüğünü hissettim.

Büyüye uzandığımda ipliklerin yapışkanlığı beni şaşırtmıştı. Bir örümcek ağını çekmeye benziyordu. Ben çektikçe lanet bana daha çok yapışıyor, beni de dönüştürmeye çalışıyordu sanki. Büyünün çekimini, ışıltısını ve yakıcılığını, içimdeki bir şeye yapıştığını hissediyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hyacinthe. Kanadı parmaklarımdan kurtuldu.

Gözlerimi açtım ve ancak o zaman onları kapattığımı fark ettim. "Acıdı mı?"

"Hayır, bilmiyorum" dedi. "Derimin altına dokunuyormuşsun gibi hissettim."

Bir nefes aldım ve laneti bozma işine devam ettim. Ama her girişimimde büyünün ipleri parmaklarımın arasından kayıp gitti. Ve her defasmda daha da içine çekildim, ta ki tüyler yüzünden boğuluyormuşum gibi hissedene kadar. Suda boğulana kadar. İçimdeki, büyünün merkezindeki düğüm çözülüyordu.

"Dur" dedi Hyacinthe, omzumu sarsarak. "Yeter."

Kendimi yerde buldum, o da yanımda diz çökmüştü. Nefes alamıyor gibiydim.

Glaistig'in büyüleri bu büyü ağının yanında çok basit kalıyordu. Dişlerimi sıktım. Ölümlü dünyanın yalnız feyleri arasında iyi

olabilirdim ama Yüce Divan'ın büyüsünü çözmenin de bir o kadar kolay olacağını düşünmek küstahlıktan başka bir şey değildi.

Birkaç metre ötede Gwen ve merrow bana bakıyordu. Merrow gözlerini kırpıştırıyor, bir an sonra göz perdesi onu takip ediyordu.

Hyacinthe, Gwen'e kaşlarını çatarak "Bilmeceyi birlikte çözdük" dedi. "Hadi gidelim."

"Ama..." diye başladım.

"Onu alacağım" dedi Hyacinthe. "Ölümlü kızı. Onu buradan çıkaracağım, o yaratığı da. Ayağa kalk."

Bunu yapmalıydım. Ama ben tekrar büyüye uzanırken sözleri çok uzaklardan geliyormuş gibiydi ve bu defa beni içine çekmeye çalıştığında ben onu kendime çektim. Beni altına çekmesine izin verdim. Tüm laneti bir anda içime çektim.

Her şey durdu. Ciğerlerimde hava kalmamıştı. Kalbim atmıyormuş gibi göğsüme bir ağrı girdi. İçimde bir şey çatlıyordu. Paramparça olacakmışım gibi.

Lanete odaklandım. O yapışkan, kavrayıcı büyüyle boğuşmaya ve katı, ağır ve soğuk bir şeye dönüşene kadar bastırmaya çalıştım. Ve sonra daha fazla bastırdım, hiçliğe doğru.

Gözlerimi açtığımda, pürüzlü tırnaklarım Hyacinthe'in kolunun derisine battı. Artık tüylü olmayan, artık kanat olmayan koluna. Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Her yanım titriyordu ve öyle sersemlemiştim ki nerede olduğumu zar zor hatırlıyordum.

"Başardın. Laneti bozdun. Leydim, sana bağlılık yemini ediyorum." Kelimeleri algılayabilmem biraz zaman aldı ve ondan sonra da içim dehşetle doldu. "Sadece ve sadece sana. Şüphe etmekle hata ettim."

"Hayır" diyebildim güçlükle.

Bu sorumluluğu almak istemiyordum. Gücün insanlara ne yaptığını görmüştüm. Ve sadakat yemini edenlerin nasıl pişman olduğunu ve gücü elinde tutan kişinin yok olmasını istediklerini görmüştüm. Hiçbir zaman hükmettiğim zamandan daha az özgür olmamıştım.

"Sonsuza dek senin hizmetkârınım" dedi söylediklerime aldırmadan ve kurumuş dudaklarını elime bastırdı. Koyu kahverengi saçları perde gibi öne düşerken kolumu ipek gibi okşadı. "Emrine amadeyim."

Başımı iki yana salladım ama yeminini etmişti. Ve bunun beni neden endişelendirdiğini açıklayamayacak kadar da yorgundum. Zihnim akıntıya kapılmış gibiydi.

Serbest bıraktığım üç tutsağa baktım ve aniden nasıl büyük bir sorun yarattığımın farkına vardım. Ne kadar çok sorun yarattığımı fark etmemiştim. Uzun zamandır Dişler Sarayı'nda saklanacak bir yer arayan o korkmuş kızdan ne kadar farklı birine dönüştüğümü bilmiyordum. Ölümlüler üzerindeki büyüleri bozmak beni asileştirmişti.

Ve bir an acımasızca sevindim. Tehlikede olmak çok iyi hissettirmiyordu ama olayların içine sürüklenmektense olaylarm sebebi olmak iyi hissettiriyordu.

"Ayakkabılarını çıkar" dedim kıza, her zamankinden kötü çıkan bir sesle.

Kız ayakkabılarına baktı. "Neden?"

Ona emredici bir bakış atınca ayakkabıları çıkardı.

Doğrulup yarım yamalak planımı hatırlamaya çalıştım. Sallandığım sırada Hyacinthe kolumu tuttu ve gururdan ona çemkirsem de çok minnettardım.

"Adımların sessiz olsun diye" diye açıkladım. "Siz üçünüz su yalağının arkasına sığarsınız. Karanlık ve çömelirseniz kimse sizi göremez."

Hyacinthe duraksadı. "Ya sen?"

Başımı iki yana salladım. "Gelmeyeceğimi söyledim. Ben muhafızları oyalayacağım. Çıkış yolunu bulabilir misin?"

Hyacinthe başını şöyle bir salladı. O bir askerdi, umarım buna benzer durumlar için eğitim almıştı. Sonra kaşlarını çattı. "Burada kalırsan büyük tehlike altında olacaksın" dedi bana.

"Gitmiyorum" dedim.

"Seni affetmeyecek."

Oak ne yaptığımı öğrenirse Hyacinthe'in dediği gibi olurdu. Ama ben Leydi Nore'la yüzleşmek zorundaydım yoksa beni avlayacaktı. Şimdi olanlar bu gerçeği değiştiremezdi.

"Bana yemin ettin" diye hatırlattım ona, her ne kadar sözleri korkularımı yansıtsa da. "Birkaç dakika önce. Gwen'le birlikte Güveler Sarayı'ndan canlı çıkmanızı istiyorum. Ve merrow'u da deniz mağarasına götürün. Yolunuzun üzerinde."

"O halde beni kuzeye, Leydi Nore'a gönder" dedi Hyacinthe, neredeyse fısıldayarak. "Oraya varırsan en azından bir müttefikin olur."

"İşte bu yüzden birine itaat edeceğine dair köklü bir yemin etmemelisin" dedim hırıltılı bir sesle. "Senden istenmesini umduğun şeyi neredeyse hiç istemezler."

"Perileri ve pazarlıkları bilirim" dedi Gwen akılsızca. "Benden de bir şey isteyeceksin, değil mi?"

Ona şöyle bir baktım. Ondan bir şey istemeyi düşünmüyordum ama bu aptallık olurdu. Muhtemelen üzerinde çok az şey vardı ama giysileri ve spor ayakkabıları, mecbur kaldığım takdirde ölümlüler dünyasına daha kolay geçmemi sağlayacaktı. Ve başka şeyler de vardı. "Telefonun var mı?"

Gwen şaşırmıştı. "Hayatımın bir yılını, sevdiğim bir anımı ya da sesimi istersin sanmıştım."

Bu saydıklarıyla ne yapabilirdim ki? "Bana hayatının bir yılını vermeyi mi tercih ederdin?"

"Sanırım hayır." Gwen cebinden telefonunu ve anahtarlığından ayırdığı şarj aletini çıkardı. "Burada telefon çekmiyor."

"Sen ve Hyacinthe güvenli bir yere ulaştığınızda bana haber verin" diyerek telefonu aldım. Metal ve camdan yapılmış şey çok hafifti. Uzun zamandır elime telefon almamıştım.

"Erkek arkadaşımı arayacaktım" dedi bana. "Bir defasında telefonu açtı ve arka planda müziklerini duydum. Ararsa..."

"Ona çıkıp gitmesini söyleyeceğim" dedim. "Şimdi saklan ve onlar geldiğinde sen de git."

Hyacinthe ölümlüyü karanlığa yönlendirirken gözlerinde çok şey anlatan bir ifadeyle bana baktı.

Elimi tutan merrow'du. "Toprakların leydisi" dedi, benimkinden bile kısık bir sesle ve soğuk teniyle. "Sana verebileceğim tek hediye bilgi. Savaş dalgalarla birlikte yaklaşıyor. Denizleraltı Kraliçesi zayıfladı ve çocuğu ondan da zayıf. Sular kana bulandığında, toprakların bundan uzak durması iyi olur. Cirien-Cròin geliyor."

Sonra sendeleyerek su fıçısına doğru gitti.

Ve onun uyarısıyla bakır şeritli kapıya doğru yürüyüp tokmağı çevirdim. Uzun süren ateşli bir hastalıktan yeni çıkmışım gibi hâlâ yalpalıyor, nefessiz kalıyordum. Daha önce hiçbir laneti bozduğumda böyle hissetmemiştim ve bu da beni korkutmaya başlamıştı.

Ama diğer taraftaki bauchan ve gül saçlı şövalye beni daha fazla korkutuyordu. Şövalye beni görünce kılıcına uzandı. Onu geri almıştı belli ki. Umarım bu Göller'in Jack'inin yakalandığı değil, kılıcı düşürdüğü anlamına geliyordur.

"Nasıl..." diye başladı bauchan.

Çıkartabildiğim en sert sesle sözünü kestim. "Lanetli asker -prensin tutsağı- hücresinde değil!" Onu dışarı çıkardığıma göre yeterince doğruydu bu.

"Ama bu, olmaman gereken bir yerde ne işin olduğunu açıklamıyor" dedi gül saçlı şövalye.

"Ben geldiğimde girişi koruyan kimse yoktu" dedim ve bu suçlamayı havada asılı bıraktım.

Gül saçlı şövalye sabırsızca yanımdan geçip giderken yanakları kızardı. Hapishanenin sonuna, Hyacinthe'in olması gereken yere doğru yürüdü. Bakışlarımı gölgelerden kaçırarak peşinden gittim.

"Evet?" dedim elimi kalçama koyarak.

Gözlerindeki panik bana Kraliçe Annet'in gaddarlık konusundaki namını hakkıyla kazandığını söylüyordu.

"*Kız*" dedi gül saçlı şövalye, insanın da gittiğini fark edince.

"Ve Denizleraltı'ndan gelen *casus* da." Bauchan merrow'un hücresini açmak için bir kelime söyledikten sonra da etrafında ge-

zinmeye başladı. Bütün tutsakların serbest bırakılması en azından ne olduğuna dair tahminlerini iyice karıştırmıştı.

"Hiçbir şey görmedin mi?" diye sordu gül saçlı şövalye.

"Görecek ne vardı ki?" diye karşılık verdim.

"Ne *gördün* de bulunduğun yerden ayrıldın?"

Bauchan şövalyeye onu susturmak ister gibi bir bakış attı. İkisi de uzun bir süre konuşmadı. Sonunda şövalye "Bundan kimseye bahsetmeyin. Tutsakları yakalayacağız. Güveler Sarayı'ndan asla çıkmamalılar," dedi.

Söylediklerini değerlendiriyormuşum gibi hafifçe başımı salladım. Çenemi tıpkı seçkinlerden gördüğüm gibi, Leydi Nore'un yaptığı gibi kaldırdım. Paçavralarım ve dağınık saçlarımla kalsam oynadığım role kimse inanmazdı ama şimdi muhafızların bana inandığını görüyordum. Belki de bu elbiseyi güzelliğinden farklı sebeplerle sevmeye başlayabilirdim.

"Ben yeniden prense katılmalıyım" dedim. "Bu bilgiyi ondan elimden geldiğince saklayacağım ama şafak vakti Thistlewitch'e doğru yola koyulmadan önce Hyacinthe'i bulamazsanız artık saklamak mümkün olmayacak."

Kalbim küt küt atarken koridora çıktım. Sonra geldiğim yoldan şölenin yapıldığı yere doğru yürümeye başladım ve titrememi durdurmak için elimi göğsüme bastırdım.

Masalardan birine yöneldim ve kendime yeşil şaraptan bir miktar doldurdum. Ezilmiş ot gibi kokuyordu ve doğrudan beynime gidip adrenalinin ekşi tadını bastırdı.

Oak'u gördüm, bir elinde şarap şişesi, kollarında da daha önce gördüğüm kedi kafalı kadın vardı. Dans ederlerken kadın uzanıp pençeleriyle Oak'un altın buklelerini okşadı. Sonra eşler değişti ve bir kocakarı kedi kadının yerine geçti.

Prens kadının buruşuk elini tutup öptü. Kadın onun boynunu öpmek için uzandığında prens sadece güldü. Sonra sarhoş gülümsemesi yüzünden hiç silinmeyip tereddüt etmeden onu gavotte dansına yönlendirdi.

Sonunda kedi başlı leydiyle dans eden ogre kocakarıyı aniden çemberin dışına çekti. Onu kalabalığın içinden ikinci bir ogre'ye doğru kabaca itti.

Oak dans etmekten vazgeçip partnerini onlara bırakarak pistten ayrıldı.

Kalabalığı onun gibi kolay yaramadığım için ben daha yavaş ilerliyordum.

Yaklaştığımda, kedi başlı kadın Oak'un arkasında durmuş, yılan gibi tıslıyordu.

"Onu geri ver" dedi ogre'lerden biri. "O küçük bir hırsız ve onu gizlendiği yerden çıkartacağım."

Oak "Hırsız mı? Kalp hırsızıdır belki" diyerek kedi kadını gülümsetti. Her iki tarafında kasnaklar olan soluk pembe ipek bir elbise giymişti ve tüylü kulaklarından kristal küpeler sarkıyordu. Bir şey çalmayacak kadar varlıklı görünüyordu.

"Kraliyet kanı taşıdığın için bizden daha iyi olduğunu sanıyorsun" dedi ogre, uzun tırnaklarından birini prensin omzuna bastırarak. "Belki gerçekten öylesin. Emin olmanın tek yolu tadına bakmak."

Oak, ogre'nin elini iterken sarhoşluğun etkisiyle yalpalıyor, belirgin bir küçümsemeyle konuşuyordu. "Aradaki lezzet farkı senin damak zevkinin ayırt edemeyeceği kadar hafif olacaktır."

Kedi kafalı kadın ağzını bir mendille kapatıp Oak'un onu cesurca savunmasının sonuçlarına tanık olmak için ayak altında durmayıp nazikçe geri adım attı.

"Kanını akıtıp öğrenmek çok da zor olmasa gerek" dedi bir ogre ve bu sözüyle diğerini güldürüp yaklaşmasını sağladı. "Test edelim mi?"

Bunun üzerine prens biraz geri çekildi ama ikinci ogre tam arkasındaydı. "Bu hata olur."

Oak'un korktuğunu onlara asla göstermemesi gerekiyordu. Zayıflığın kokusu kandan daha keskindi.

Tabii ona vurmalarını *istemiyorsa.*

Kavganın içine çekilirse misafir görgü kurallarını ihlal etmiş olacaktı. Ama ogre'lerden biri daha önce saldırırsa o zaman hatalı davranan ev sahibi olurdu. Ogre'lerin büyüklüğüne bakılırsa tek darbe prensin kafasını omuzlarından ayırmaya yeterdi.

Sadece iri değillerdi, aynı zamanda şiddet konusunda eğitilmiş görünüyorlardı. Ben yüzünü tırmaladığımda Oak bana engel bile olamamıştı.

Dürtüsel, sarsak bir hareket yapmış olmalıydım çünkü prensin bakışları bana yöneldi. Ogre'lerden biri bana doğru dönerek kıkırdadı.

"Vay, vay" dedi. "Çok lezzetli görünüyor. Senin mi? Bir hırsızı savunduğuna göre sana ait bir şeyin çalınmasının nasıl bir his olduğunu sana göstermeliyiz."

Oak'un sesi sertleşti. "Dişlerin çatlayana kadar taş yemekle tatlı yemek arasındaki farkı bilmeyecek kadar akılsızsın sen ama şunu sakın aklından çıkarma; ona dokunamazsınız."

"Ne dedin?" diye sordu arkadaşı homurdanarak.

Oak'un kaşları çatıldı. "Dalga geçmekten anlamıyorsun, değil mi? Arkadaşının bir aptal, dangalak, ahmak, aşağılık, budala biri olduğunu anlatmaya çalışıyordum..."

Ogre onun yumrukladı ve devasa yumruk Oak'un elmacık kemiğine, onu sendeletecek kadar sert çarptı. Ogre ona tekrar vurduğunda ağzından kan geldi.

Prensin gözünde tuhaf bir parıltı belirdi.

Bir darbe daha geldi.

Neden karşılık vermiyordu ki? Oak ilk darbenin onlardan gelmesini istediyse bunu zaten yapmışlardı. Karşılık vermeye hakkı vardı. "Kraliçe Annet, Veliaht Prens'e saldırdığın için seni cezalandıracak!" diye bağırdım, Oak daha kötü yaralanmadan önce ogre'nin aklını başına toplamasını ümit ederek.

Bu sözlerim üzerine diğer ogre arkadaşını omzundan tutarak üçüncü darbeyi indirmesini engelledi. "Bu kadarı yeter."

"Öyle mi?" diye sordu Oak elinin tersiyle ağzını silerken. Gülüşü yüzüne yayılırken kırmızı dişleri göründü.

Büyük bir şaşkınlıkla ona döndüm.

Oak biraz daha dik durup bir gözünün altındaki morluğu umursamadan yüzüne düşen saçları geriye itti. Biraz sersemlemiş görünüyordu.

Prens "Tekrar vur" diyerek onlara meydan okudu.

İki ogre bakıştı. Bir ogre gergin görünürken diğeri yumruğunu sıktı.

"Hadi." Oak'un gülüşü ona ait değil gibiydi. Dansçılara verdiği gülüşten farklıydı. Bana gülüşüne de benzemiyordu. Tehditkâr bir gülüştü ve gözleri bıçak gibi parlıyordu. *"Vur bana."*

"Kesin şunu!" diye bağırdım, sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki birkaç kişi daha bana döndü. "Durun!"

Oak bağırdığım tek kişi kendisiymiş gibi kırgın bir ifadeye büründü. "Affedersin" dedi.

Tökezleyerek yanıma gelmesine izin verdiler. Yumruklardan mı sarhoş olmuştu yoksa zaten sarhoş muydu, anlaşılmıyordu.

"Yaralanmışsın" dedim aptalca.

"Kalabalıkta seni kaybettim" dedi Oak. Ağzının kenarında bir morluk ve çillerine karışmış birkaç kan lekesi vardı.

Öptüğüm ağzmda.

Daha fazlasını yapamayacak kadar sersemlemiş bir halde başımı salladım. Kalbim hâlâ küt küt atıyordu.

"Dans çalışmamızı bir amaç için kullanalım mı?" diye sordu.

"Dans mı?" diye sordum, biraz fazla yüksek çıkan bir sesle.

Bakışları hoplayıp zıplayan Halk'ın oluşturduğu çembere kaydı. Şokta olup olmadığını merak ettim.

Daha az önce ona ihanet etmiştim. Dolayısıyla ben kendim şoktaydım.

Büyülenmiş gibi elimi onun avucuna koydum. Soğuk tenimde parmaklarının sıcaklığından başka bir şey hissetmedim. Kehribar rengi tilki gözleri, geniş ve karanlık gözbebekleriyle bakıyordu. Gerginliğini dışa vururcasına dişleri dudaklarını ısırıyordu. Uzanıp yanağına dokundum. Kan ve çilleri hissettim.

Biraz titriyordu. Sanırım onun yaptığım ben yapsam ben de hâlâ titriyor olurdum.

"Ekselansları" dedi bir ses.

O an Oak'un elini bıraktım. Gül saçlı şövalye, arkasında üç zırhlı askerle birlikte kalabalığı yararak geldi. Yüzlerinde gaddar bir ifade vardı.

Midem burkuldu.

Şövalye onu selamladı. "Majesteleri, ben Revindra, Kraliçe Annet'in muhafızlarındanım. Size arkadaşlarınızdan birinin hapishanemize girip Leydi Nore'un casusuyla beraber Kraliçe Annet'in ölümlülerinden birini ve Denizleraltı'ndan bir merrow'u serbest bıraktığı haberini getirdim."

Ben hiçbir şey söylemedim. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Kanıtınız var mı?" diye sordu Oak bana doğru hızlı bir bakış atarak.

"Bir kelpie ona yardım ettiğini itiraf etti. Ona bununla ödeme yapmış." Revindra elini açıp yeşilimsi sarı gözlü gümüş tilkiyi işaret etti.

Oak'un çenesi gerildi. "Wren mi?"

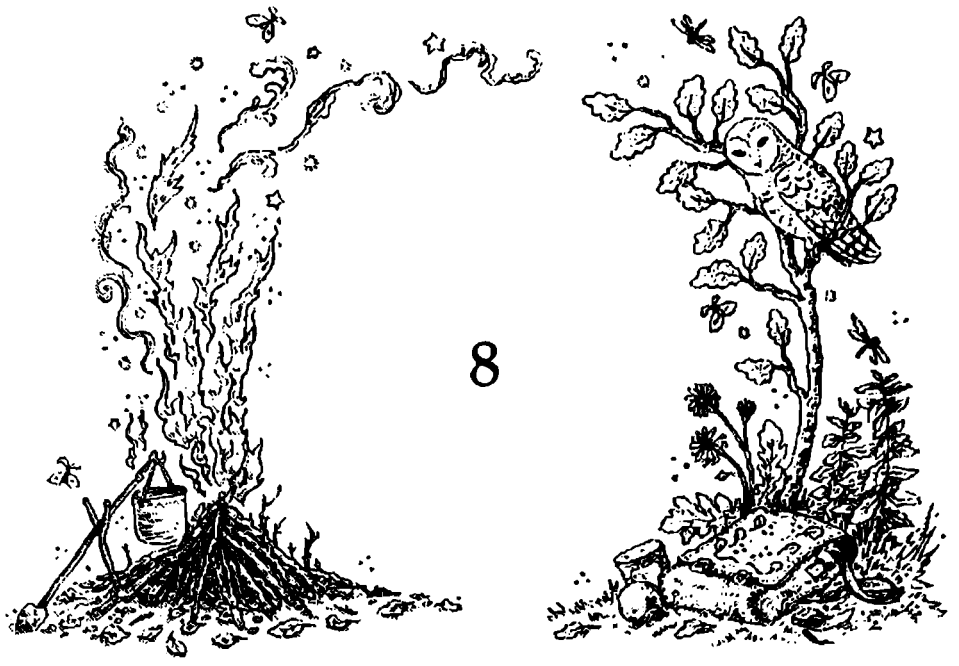
Yaptığım şeye nasıl bir cevap verebileceğimi bilmiyordum.

Oak oyun taşını alırken yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Bunu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"Suren'i almaya geldik" diye devam etti Revindra. "Bize engel olursanız karşılığımız kötü olur."

Oak'un bana yönelttiği bakışlar, ogre'lere yönelttiğinden daha soğuktu.

"Ah" dedi. "Sizi durdurmayı aklımdan bile geçiremem."

8

On dört yaşındayken öğütülmüş ladin iğneleri ve limon otu çiçeklerini ateşte kaynatarak çay yapmayı öğrenmiştim.

Çok hevesliymişim gibi "Bir fincan ister misiniz Bay Tilki?" diye sordum içi doldurulmuş peluş hayvanıma.

Ama istemedi. Bay Tilki'yi üvey anne ve babamın kutularından çaldığımdan beri her gece ona sarılıp yatıyordum ve kürkü yosun ve toprakta uyumaktan kirlenmişti.

Daha da kötüsü, birkaç defa Bex'in okulunun ya da mahalle kolejinin pencerelerinin alt kısmında oturup muhtemelen faydasız şiirleri ve tarihten kısa parçaları kendi kendime tekrarlarken ya da toprağa yazdığım rakamlarla hesap yaparken onu yanıma almamıştım. Bir gece döndüğümde onu, yuva yapmak için uygun malzeme arayan bir sincabın saldırısına uğramış, dolgusu büyük oranda çıkartılmış halde bulmuştum.

O zamandan beri kampımda kalıp ona, kütüphaneden *Foraging in the American Southeast*'i ararken bulduğum yoksul bir mürebbiye hakkındaki romandan bölümler okuyordum. İçinde iyileşme ve mayasıl hakkında çok şey olduğu için onu daha iyi hissettirebileceğini düşünmüştüm.

Bay Tilki rahatsız edici derecede, Bogdana'nın öldürdükten sonra kuruması için astığı derilere benziyordu.

"Size yeni bağırsaklar bulacağız Bay Tilki" diye söz verdim ona. "Tüy de olabilir."

Kendini yere bıraktığımda gözlerim tepemizdeki ağaca tünemiş bir kuşa kaydı. Vahşi doğada hızlı ve acımasız birine dönüşmüştüm. Onu kolayca yakalayabilirdim ama tüylerinin temiz ve parazitsiz olduğundan emin olamazdım. Belki de onun yerine üvey ailemin yastıklarından birini sökebilirdim.

Ormanda sık sık Rebecca'yla oynadığımız oyunları düşünürdüm. Bir defasında peri masalı prensesleri rolü yapmıştık mesela. O zamana kadar muhtemelen garajdan hiç çıkartılmamış paslı bir balta, sim ve kesilmiş gazete kâğıtlarından yaptığım iki kâğıt taç ve biraz çürümüş olmasma rağmen balmumuyla parlatılmış bir elmadan oluşan malzemeleri taşımıştık.

"Öncelikle ben oduncu olacağım ve sen de canını almamam için yalvaracaksın" dedi Rebecca bana. "Çok güzel ve hüzünlü olduğun için anlayışlı olup senin yerine bir geyik öldüreceğim."

Böylece oynamaya başladık ve Rebecca baltayla otları biçti.

"Şimdi ben kötü kraliçe olacağım" dedim can atarak. "Sen de bana bir şey veriyormuş gibi yaparsın..."

"*Ben* kötü kraliçe olacağım" dedi Rebecca ısrarla. "Prens de. Oduncu da."

"Bu haksızlık" diye sızlandım. Rebecca bazen fazla buyurgan olabiliyordu. "Her şeyi sen yapıyorsun, bana da sadece ağlamak ve uyumak kalıyor."

"Elmayı sen yiyeceksin" dedi Rebecca. "Tacı da sen takacaksın. Ayrıca prenses olmak istediğini sen söyledin. Prensesler böyle yapar."

Çürük elmayı ısır. Uyu.

Ağla.

Bir hışırtı sesiyle başımı kaldırdım.

Ormanın içinden biri "Suren?" diye seslendi. Kimsenin bana seslenmemesi gerekirdi. Adımı bilen de olmamalıydı.

"Burada kalın Bay Tilki" dedim ve onu evime soktum. Sonra sese doğru gittim.

Elfhame'in vârisi Oak düzlükte duruyordu. Onu mutlu bir genç olarak hatırlıyordum. Ama aniden ve çok hızlı büyüyen çocuklar gibi uzun boylu ve çelimsiz görünüyordu. Hâlâ vücuduna alışamamış gibi acemice hareket ediyordu. On üç yaşında olmalıydı. Ve benim ormanıma gelmesi için hiçbir sebebi yoktu.

Eğrelti otlarının arasına çöktüm. "Ne istiyorsun?"

Sesimin geldiği tarafa döndü. "Suren?" diye seslendi tekrar. "Sen misin?"

Oak düğme yerine gümüş kopçaları olan mavi bir yelek giymişti. Altında da keten bir gömlek vardı. Toynaklarında, sivri kulaklarından birinin tepesindeki iki gümüş halkayla uyumlu gümüş süsler vardı. Açık sarı saçları, koyu altın sarısı tutamlarla yüzünü çerçevelemişti.

Kendime baktım. Ayaklarım çıplak ve pislikten kararmıştı. Elbisemi en son ne zaman yıkadığımı hatırlamıyordum. Belime yakın bir yerde, koluma diken batan noktada bir kan lekesi vardı. Eteğimde, dizlerime yakın noktada ot lekeleri vardı. Beni Dişler Sarayı kampının dışında bir direğe hayvan gibi bağlanmış halde bulduğunu hatırladım. Bana acımasına daha fazla katlanamazdım.

"Benim" diye seslendim. "Git artık."

"Ama seni daha yeni buldum. Ve konuşmak istiyorum." Sesi içten olduğunu söylüyordu. Bunca zaman sonra bile bizi arkadaş olarak görüyordu sanki.

"Kabul edersen bana ne vereceksin Elfhame Prensi?"

Unvanı duyunca irkildi. "Arkadaşlığımı?"

"Neden?" Dostça bir soru olmasa da açıkçası şaşırmıştım.

Cevap vermesi zaman aldı. "Çünkü benim gibi kraliyet mensubu olan tek tanıdığım kişi sensin."

"Senin gibi değil" diye seslendim.

"Sen kaçtın" dedi. "Ben de kaçmak istiyorum."

Daha rahat bir pozisyona geçtim. Kaçacağımdan değil. Buradan başka gidecek yerim yoktu. Parmaklarım bir parça otu çekiş-

tirdi. Onun her şeyi vardı, değil mi? "Neden?" diye sordum tekrar.

"Çünkü insanların bana suikast düzenlemeye çalışmasından bıktım."

"Tahta ablan yerine senin geçmeni tercih edeceklerini sanırdım." Onu öldürmek kimsenin işine yaramazdı ki. Rahatlıkla yeri doldurulabilirdi. Jude başka bir vâris istese bebek sahibi olabilirdi. O insandı; bir sürü bebeği olabilirdi.

Oak toynağının ucunu toprağa bastırdı ve bir kökün etrafını huzursuzca eşelemeye başladı. "Bazı insanlar Cardan'ı korumak istiyor çünkü Jude'un onu öldürmek istediğine inanıyorlar ve ben ortalıkta görünmezsem bundan vazgeçeceğini düşünüyorlar. Bazıları da onu ortadan kaldırmak için beni ortadan kaldırmanın iyi bir ilk adım olacağına inanıyor."

"Bu hiç mantıklı değil" dedim.

"Dışarı gelsen de konuşsak olmaz mı?" Prens kaşlarını çatarak döndü ve ağaçlarla çalıların arasmda beni aradı.

"Konuşmak için beni görmene gerek yok" dedim ona.

"*Peki.*" Yapraklarla yosunlarm arasına oturup yanağını bükülmüş bir dizine yasladı. "Biri beni öldürmeye çalıştı. Yine. Zehirle. Yine. Bir başkası da beni, ablam ve Cardan'ı öldüreceğimiz bir plana dahil etmeye çalıştı, böylece onların yerine geçebilecektim. Kabul etmeyince beni öldürmek istedi. Bu sefer bıçakla."

"Zehirli bir bıçakla mı?"

Oak güldü. "Hayır, normal bıçakla. Ama canım yandı."

Derin bir nefes aldım. Girişimler olduğunu söylediğinde hepsinin bir şekilde engellendiğini sandım, saldırıya uğrayıp da *ölmediğini* değil.

Sonra devam etti. "Bu yüzden Periler Diyarı'ndan kaçacağım. Senin gibi."

Ben kendimi bu şekilde, yani bir kaçak olarak düşünmemiştim. Gidecek bir yeri olmayan biriydim. Büyüyene, daha az korkana ya da daha güçlü olana kadar beklemiştim. "Elfhame Prensi öylece ortadan kaybolamaz."

"Ama kaybolursam muhtemelen daha mutlu olurlardı" dedi bana. "Babamın sürgünde olmasının sebebi benim. Annemin onunla evlenmesinin sebebi de benim. Ben küçükken ablalarımdan biri ve onun kız arkadaşı, kendileri de henüz çocuk yaşta olmalarına rağmen bana bakmak zorunda kalmışlardı. Diğer ablam güvenliğimi sağlamak için birkaç defa ölümden döndü. Bensiz her şey daha kolay olacak. Bunu görecekler."

"*Görmeyecekler*" dedim ona, özleneceğini bilmenin hissettirdiği derin kıskançlık dalgasından kurtulmaya çalışarak.

"Seninle ormanında kalmama izin ver" dedi nefesi kesilmiş halde.

Bunu gözümde canlandırdım. Benimle ve Bay Tilki'yle çay içtiğini hayal ettim. Ona en tatlı böğürtlenleri nereden toplayabileceğini gösterebilirdim. Dulavratotu, kırmızı yonca ve şemsiye mantarı yerdik. Geceleri sırt üstü yatıp fısıldaşırdık. O bana takımyıldızları, büyü teorileri ve ölümlü dünyadayken izlediği televizyon programlarını anlatabilir, ben de ona kalbimin bütün gizli düşüncelerini anlatabilirdim.

Bir an mümkün göründü.

Ama Leydi Nore ve Lord Jarel nasıl benim peşime düştüyse er veya geç onun da peşine takılacaklardı. Şansı yolunda giderse ablasının muhafızları onu Elfhame'e götürürdü. Şansı yolunda gitmezse düşmanlarından biri onu karanlıkta bıçaklardı.

O buraya ait değildi, toprakta uyuyamazdı. Bir şeylerin kıyısında varoluşunu sürdürmeye çalışamazdı.

Kendimi ona "Hayır" demeye zorladım. "Evine git."

Yüzündeki acıyı görebiliyordum. Beklenmedik bir acıyla birlikte gelen gerçek şaşkınlığı.

"Neden?" diye sordu, ne yapacağını öyle bilmez haldeydi ki sözlerimi geri almak istedim.

"Beni o direğe bağlı bulduğunda, sana zarar vermeyi düşündüm" dedim ona, kendimden nefret ederek. "Sen benim arkadaşım değilsin."

Burada kalmanı istemiyorum. Aslında söylemem gereken bu sözlerdi ama doğru olmayacağı için söyleyemedim.

"Öyle mi?" dedi. "Tamam."

Nefesimi dışarı verdim. "Bu gece kalabilirsin" dedim cazibesine karşı koyamayıp. "Yarın evine gidersin. Gitmezsen, seni zorla göndermek için oyunumuzdan kalan son borcunu kullanırım."

"Ya gidip tekrar gelirsem?" dedi, kırıldığını gizlemeye çalışarak.

"Gelmeyeceksin." Eve döndüğünde ablaları ve annesi onu bekliyor olacaktı. Onu bulamayınca endişeleneceklerdi. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz vermesini isteyeceklerdi. "Çok onurlusun."

Cevap vermedi.

"Bir dakika olduğun yerde kal" dedim ona ve çimlerin arasından çıktım.

Ne de olsa bu gece yanımda olacaktı. Ben onun *arkadaşım* olduğunu düşünmesem de, bu benim de onun arkadaşı olamayacağım anlamına gelmiyordu. Ona sıcak ve taze bir fincan çay getirdim. Yakındaki bir kayanın üzerine koydum, yanında da tabak niyetine yapraklara koyduğum böğürtlenler vardı.

"Bir fincan çay ister misin prens?" diye sordum. "Şurada."

"Elbette" dedi ve sesime doğru yürüdü.

Tabağı bulduğunda taşın üzerine oturup çayı bacağına koydu ve böğürtlenleri de bir avucuyla tuttu. "Benimle mi içeceksin?"

"Evet" dedim.

Başını salladı ve bu defa dışarı çıkmamı istemedi.

"Bana takımyıldızlarını anlatır mısın?" diye sordum.

"Benden hoşlanmadığını sanıyordum" dedi.

"Rol yapabilirim" dedim. "Bir gecelik."

Ve böylece bana tepemizdeki takımyıldızları tarif edip kendisine büyük başarı vaat eden bir kehanete rastladığına inanan ama sonra yıldız haritasının ters olduğunu fark eden Soylu bir çocukla ilgili bir hikâye anlattı.

Ben de ona yıllar önce izlediğim bir ölümlü filmini anlattım ve komik kısımlarına güldü. Bir çalı yığınının üzerine uzanıp gözlerini kapattığında ona yaklaşıp ısınması için üzerini kuru yapraklarla dikkatlice örttüm.

Öğleden sonra uyandığımda çoktan gitmişti.

9

Koridorlarda sürüklendim ve sandığım gibi hapishaneye değil, şölen için hazırlandığım yatak odasına getirildim. Çantam hâlâ bıraktığım yerde, Oak'un kullandığı tarak hâlâ şifonyerin üzerindeydi. Gül saçlı şövalye Revindra beni o kadar sert itti ki omzumu yere çarptım. Sonra karnıma iki tekme attı.

Acıdan iki büklüm olmuş halde nefes almaya çalışıyordum. Elbisemin kıvrımı üzerine uzanıp Habetrot'un odasından çaldığım makası kavradım.

Dişler Sarayı'nda öğrenmiştim bunları. Başlangıçta, karşı koymanın bana sadece daha fazla acı çektireceğini sanıyordum. Bana öğretmek istedikleri ders buydu ama sonra her şekilde acı çekeceğimi anladım. Fırsatın varken başkasının canını yakmak daha iyiydi. Tereddüt etmelerini sağlayıp büyük bir bedel ödeyeceklerini bilmeleri daha iyiydi.

Revindra zırhlı olduğu için o üzerime atıldığında en korumasız olduğu yerini, yani yüzünü kestim.

Bıçağın keskin kenarı dudaklarının kenarına kadar yanağını yardı. Gözleri ardına kadar açıldı ve vahşi bir çığlık eşliğinde geri çekildi. Elini ağzına götürüp sildiğinde hissettiği ıslaklığın kendi kanı olması imkânsızmış gibi parmaklarına baktı. Bir başka şöval-

ye boğazımı tutup beni olduğum yere sabitlerken üçüncüsü de acı bir çığlık eşliğinde makası bırakana kadar bileğimi yere vurdu.

Göller'in Jack'inin *O şeyle bıçaklanmak hakaret olur,* dediğini hatırladım. Umarım haklıdır.

Revindra enseme tekme attığında, acı dolu inlememi bastırmaya çalışmadım. Dişler Mahkemesi'nde çığlık attığımı, ağladığımı ve uluduğumu duymak hoşlarma gidiyordu. Morartı, kan ve kemik görmekten zevk alıyorlardı. Revindra'yı iki defa utandırdım. Tabii ki kızmıştı. Ona istediği şeyden başka bir şey vermenin faydası yoktu.

En azından bana başka bir fırsat verene kadar.

"Cezan her neyse, onu uygulayan kişi olmayı isteyeceğim, seni küçük solucan" dedi bana. "Ve bunu büyük bir titizlikle yapacağım."

Yerden tıslayarak kalktım ve tekrar bana yaklaştığını görünce geri çekildim.

"Çok yakında görüşürüz" dedi ve sonra diğer şövalyeleri de alarak çıktı. Yatağa süründüm ve perişan halde iki büklüm yattım.

Sinirlerime hâkim olmalıydım; bunu biliyordum. Acı vermek beni tatmin ediyorsa bu sadece Leydi Nore ve Lord Jarel'a sandığımdan daha çok benzediğim anlamına gelirdi.

Bileğimdeki ve yan tarafımdaki acıyı unutmak, Oak'un o eski oyun parçasını alırken yüzünde beliren ifadeyi düşünmemek ya da Gwen'i dehşete düşüren yöntemlerden biriyle idam edilme olasılığımı ölçmemek için bir sebep ararken elimi cebimdeki telefona götürdüm. Telefonun camı kırılmamıştı. Parmaklarım üzerinde gezinirken ekran aydmlandı ama Hyacinthe'ten bir mesaj yoktu. Parlak ekrana bakarken ev numaramı düşündüm, Bex'in Rebecca olduğu ve benim de onların çocuğu olduğum zamanlarda üvey annemle babamın bana defalarca tekrarlattığı numarayı.

Yerin çok altında olduğumuz için sinyal zayıftı. Tek bir küçük çubuk görünüyordu ve telefonu belirsiz bir açıyla eğdiğimde bazen iki çubuk oluyordu. Numarayı tuşladım. Çalmasını beklemiyordum.

"Alo?" Üvey annemin sesi her zamankinden daha uzaktaymış gibi cızırtılıydı. Bunu yapmamalıydım. Canımı tekrar yakmaya geldiklerinde duygusuz bir ifade takınmaya çalışmalıydım ama üvey annemin sesi beni duygulandırmıştı. Her şeyden kopmak, bedenimden çıkmak, sonsuz bir hiçlik gecesinde hiçliğe dönüşmek en iyisiydi.

Ama bir daha bu şansı yakalayamayabilirim ihtimaliyle sesini duymak istemiştim.

"Anne?" dedim ama bunu o kadar kısık sesle söylemiştim ki bağlantı da kötü olduğundan beni duymadığını sandım.

"Kimsiniz?" diye sordu, onunla dalga geçiyormuşum gibi sert bir sesle.

Konuşmadım; midem bulanıyordu. Yanlış numara çevrilmiş ya da biri onunla dalga geçiyor sanmıştı elbette. Ona göre başka kızı yoktu ne de olsa. Bir süre daha hatta kalırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, tadını boğazımda hissediyordum. Nefes alıp verişini saydım.

O kapatmayınca ben de telefonu hoparlörü açık olarak yatağın üzerine bıraktım, ve yanına uzandım.

Sesi biraz titriyordu. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet" diye fısıldadım.

"Wren?" diye sordu.

Bundan sonra ne söyleyeceğini bilmekten korkarak telefonu kapattım. Adımı kalbime söylemesini tercih ederdim.

Avuç içimi duvarın soğuk taşına bastırarak kendimi rahatlatmaya, yeniden hissetmemeyi kendime hatırlatmaya çalıştım.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyordum ama uykuyla uyanıklık arasında gidip gelecek kadar uzun bir süre olduğu kesindi. Korku, pençeleri ve tüm korkunçluğuyla karnımda geziniyordu. Düşüncelerim o sis perdesini aşmak zorunda kalıyordu.

Buna rağmen düşünceler zihnimi terk etmiyordu. Oak'u öptüğüm anı canımı yakıyordu. Yaptığım şeyi her hatırladığımda utançtan irkiliyordum. Kendimi onun kollarına attığım için kim

bilir ne düşünüyordu? Üstelik sakinliğimi korumamı sağlamak dışında bana neden karşılık vermiş olabilirdi ki?

Sonra Hyacinthe'in onunla gitmemi önerdiği, güvende olmayacağım konusunda beni uyardığı anıyı hatırladım.

Ve üvey annemin adımı söylediğini tekrar tekrar duydum.

Taşın takırtısı ve menteşelerin gıcırtısı duyulduğunda kendimi köşeye sıkışmış, saldırmaya hazır bir hayvan gibi hissettim. Telefonu cebime koyup kalktım ve üzerimi silkeledim.

Gül saçlı şövalye Revindra'ydı gelen. "Sorgulanacaksın."

Hiçbir şey söylemedim ama kolumu tutmak için uzandığında uyarıda bulunur gibi homurdandım.

"Hadi" dedi omzumu iterek. "Ayrıca itaatsizlik etmenin bana ne kadar zevk vereceğini unutma."

Diğer iki şövalyenin beklediği koridora yürüdüm. Beni, Kraliçe Annet'in kanatlarını hafifçe çırparak hareket eden bir halı görüntüsü yaratan beyaz güvelerle kaplı bir tahtta oturduğu bir kabul salonuna götürdüler. Onu son gördüğümde giydiğinden daha sade siyahlara bürünmüştü ama Oak hiç uyumamış gibi aynı kıyafetlerleydi. Ellerini arkasında kenetlemişti. Tiernan taş gibi yüz ifadesi ile onun yanında duruyordu.

Artık gülümsemediği için Oak'un güler yüzüne aslında ne kadar alıştığımı fark ettim. Bir gözü morarmıştı.

Ogre'nin darbesinden sonra nasıl geri çekildiğini, dişlerindeki kanı ve bir darbe daha bekliyormuş gibi baktığı anı düşündüm.

"Sen benden çaldın." Annet'in gözleri güçlükle gizleyebildiği bir öfkeyle parlıyordu. Bir ölümlüyü ve bir merrow'u elinden kaçırmak yeterince utanç vericiyken bir de kendisinde kalması için Oak'a neredeyse zorbalık ettiği Hyacinthe'i kaybetmişti. Onu biraz daha oyalanması için aslında eline bir koz vermiş olmama rağmen özellikle de Yüce Divan'ın vârisinin karşısında küçük düşürülmek hoşuna gitmemiş olmalıydı. Yine de *Oak*'un, benim yaptığım şeyin bir parçası olduğuna dair resmi bir iddiada bulunamazdı.

En azından ben yapabileceğini sanmıyordum.

Revindra bana kızdıysa Annet'in öfkesi çok daha büyük ve çok daha ölümcül olacaktı.

"İnkâr mı ediyorsun?" diye devam etti kraliçe, bir fareye saldırmaya hazır bir şahinin ifadesiyle bana bakarak.

Beni derin ateşli bir yoğunlukla izleyen Oak'a baktım. "İnkâr edemem" diyebildim. Titriyordum. Kendi sebep olduğum acıyı bastırmak için yanağımın iç kısmını ısırdım. Kaprisli bir hükümdardan ceza beklemek hiç yabancı gelmemişti.

"Evet" dedi Unseelie kraliçesi. "Bu durumda Elfhame'in düşmanlarıyla işbirliği yaptığını söyleyebiliriz."

Bunu bana yüklemesine izin vermeyecektim. "Hayır."

"O zaman şunu söyle: Prense her şekilde sadık kaldığına yemin edebilir misin?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Bakışlarım tekrar Oak'a kaydı. Bir tuzağın yaklaştığını hissediyorum. "Buna kimse yemin edemez."

"Ahhh" dedi Annet. "İlginç."

Beni daha fazla suçlu göstermeyecek bir cevap bulmalıydım. "Ben varken prensin Hyacinthe'e ihtiyacı yok."

Kraliçe Annet "Ama anlaşılan sen benim elimdesin" diyerek Oak'un ona yan yan bakmasına sebep oldu.

"Şimdi Leydi Nore'a gidip planladığımız her şeyi ona anlatmayacak mı?" diye sordu Oak, ilk defa konuşarak. Sesini duyunca irkildim.

Başımı iki yana salladım. "Bana bağlılık yemini etti."

Kraliçe Annet prense baktı. "Sevgiliniz gözünüzün önünde onu sizden almakla kalmamış, bir de kendi küçük ordusunu kurmak için onu kullanmış."

Yanaklarım kızardı. Söylediğim her şey yaptığım şeyi daha kötü bir hale sokuyordu. Çok, çok daha kötü. "Hyacinthe'i o şekilde hapsetmek yanlıştı."

"Sen kim oluyorsun da üstlerine neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylüyorsun?" dedi Kraliçe Annet. "Sen, hain çocuk, hain

bir annenin kızı, Yüce Divan'a ihanetinden sonra balığa dönüştürülüp yenmediğin için minnettar olmalısın."

Dudağımı ısırdım ve keskin dişlerim derimi kesti. Kendi kanımın tadını aldım.

"Gerçekten sebebi bu mu?" diye sordu Oak tuhaf bir vahşilikle.

Bir defa başımı salladım ve yüz ifadesi değişti. Benden sevgilisi olarak bahsedilmesine ne kadar kızdığını düşündüm.

"Göller'in Jack'i, senin de Hyacinthe'le birlikte kaçacağını söyledi" diye devam etti kraliçe. "Bize her şeyi anlatmaya çok hevesliydi. Ama sen hâlâ buradasın. Planların mı ters gitti yoksa daha fazla ihanet etmek için mi kaldın?"

Umarım Göller'in Jack'inin göleti kururdu.

"Bu doğru değil" dedim.

"Öyle mi?" dedi Annet. "Sen de kaçmak *istemedin* mi?"

"Hayır" dedim. "Asla."

Kraliçe güveler tahtında öne doğru eğildi. "Sebep?"

Oak'a baktım. "Çünkü bu göreve çıkmak için kendimce sebeplerim var."

Kraliçe Annet homurdandı. "Cüretkâr küçük hain."

"Jack'i sana yardım etmeye nasıl ikna ettin?" diye sordu Oak yumuşak bir sesle. "Bunu gerçekten oyun taşı için mi yaptı? Asıl amacını bana söylemesi için ona daha fazla gümüş verirdim."

"Gururu için" dedim.

Oak başını salladı. "Tüm hatalarım kafama dank ediyor şimdi."

"Peki ya ölümlü kız?" diye sordu Kraliçe Annet. "Neden onun kaderiyle oynuyorsun? Merrow'u neden kurtardın?"

"Susuzluktan ölüyordu. Gwen de sadece sevgilisini kurtarmaya çalışıyordu." Periler Diyarı kurallarına göre hatalı olabilirdim ama söz konusu Gwen olunca, en azından diğer her açıdan haklıydım.

"Ölümlüler yalancıdır" diye homurdandı Unseelie kraliçesi.

"Bu, söyledikleri her şeyin yalan olduğu anlamına gelmez" dedim. Sesim titriyordu ama kendimi konuşmaya zorladım. "Burada günlerdir ölümlüler dünyasına dönmeyen ama büyüyle çok daha az zaman geçtiğini sanan bir çocuk, bir müzisyen var mı?"

"Varsa ne olacak?" dedi Kraliçe Annet itiraf etmeye en yakın şekilde. "Yalancı olsun veya olmasın onun yerini alacaksın. Güveler Sarayı'nı mağdur ettin ve bunun acısını senden çıkartacağız."

Kendime engel olamayıp tir tir titredim.

Oak'un bakışları Unseelie kraliçesine kayarken çenesi gerildi. Ama konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ne yazık ki onu alamazsınız."

"Alamaz mıyım?" diye sordu Kraliçe Annet, geçmişteki sevgililerinin çoğunu öldürmüş ve kışkırtıldığı taktirde tekrar öldürmeye hazır olduğunu gösteren bir sesle.

Gülüşü, o büyüleyici gülüşü, ördekleri bile kahvaltı için yumurtalarını kendi elleriyle ona getirmeye ikna edebilirdi. O gülüş sayesinde bir mahkûmla ilgili en hassas pazarlıklar bile oyundan ibaretmiş gibi görünebilirdi. "Hyacinthe'i kaybettiğinize ne kadar öfkelenseniz de bunun sıkıntısını çekecek olan benim. Wren onu hapishanenizden kurtarmış olsa da o hâlâ *benim* tutsağımdı. Sizin mağdur olmadığınızı söylemiyorum elbette." Özür dilercesine omuz silkti. "Ama en azından size başka bir ölümlü ya da merrow bulabiliriz."

Tatlı dilli. Malikânede o ogre'yle nasıl konuştuğunu, bu tonu ona karşı kullanabileceği halde kullanmadığını düşündüm. Görünüşe göre Unseelie kraliçesinde işe yaramıştı. Kadın yumuşamış gibiydi ve ağzındaki öfkeli erginlik etkisini kaybetmeye başlamıştı.

Böyle bir sese sahip olmak korkutucu bir güçtü.

Kraliçe gülümsedi. "Bir yarışma yapalım. Siz kazanırsanız onu ve *kelpie*'yi geri veririm. Kaybederseniz ikisinin yanı sıra sizi de Elfhame fidyeyle serbest bırakana kadar tutsak ederim."

"Ne tür bir yarışma?" diye sordu Oak ilgiyle.

"Size bir seçenek sunuyorum" dedi kraliçe. "Eşit şartlara sahip olduğumuz bir şans oyunu oynayabiliriz. Ya da benim seçtiğim şövalyeyle düello yapabilir ve kendi yeteneğinizle yarışabilirsiniz."

Oak'un tilki gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Düelloyu seçiyorum."

"Ve senin yerine ben dövüşeceğim" dedi Tiernan.

Kraliçe Annet itiraz etmek için ağzını açsa da önce Oak konuştu. "Hayır. Ben yapacağım. Onun istediği de bu."

Ona doğru yarım adım attım. Kraliçe onun bir gece önceki kötü performansını duymuş olmalıydı. Kanıt olarak morluğu duruyordu. "Düello bir yarışma değildir" dedim uyarı niteliğinde. "Oyun değil."

Oak, "Tabii ki öyle" diye cevap verdi ve o an bir kez daha onun, kendisi için her şeyin kolay olduğu sevgili prens olmaya alışkın olduğunu hatırladım. Bunun Elfhame'de yaptıkları gibi istedikleri zaman vazgeçecekleri saygı dolu kibar bir düello olmayacağının pek farkında değil gibiydi. Burada kimse yenilmiş gibi davranmayacaktı. "İlk kana mı?"

"Pek sayılmaz." Kraliçe Annet korkmakta haklı olduğumu gösterircesine güldü. "Biz Unseelie'yiz. Biraz daha fazla eğlence isteriz."

"*Ölümüne* mi?" diye sordu Oak, saçma bir fikirmiş gibi.

"Sizin kafanız uçarsa ablanız da benimkini uçurur" dedi Kraliçe Annet. "Ama biriniz pes edene kadar devam etmesi konusunda anlaşabiliriz. Hangi silahı kullanacaksınız?"

Prensin eli, kılıcının ucunun durduğu tarafa kaydı. Elini süslü kabzasına koydu. "Rapier."

Prens saç tokasıyla düello yapmayı teklif etmiş gibi kraliçe "Küçücük bir şey" dedi.

"Bunun istediğiniz dövüş olduğundan emin misiniz?" diye sordu Oak, Kraliçe Annet'e keskin bir bakış atarak. "Bilmece yarışması, öpüşme yarışması gibi farklı bir beceri oyunu da oynayabiliriz? Babam bana bir kez başlayan savaşın canlı bir şey olduğunu ve kimsenin onu kontrol edemeyeceğini söylerdi."

Tiernan dudaklarını ince bir çizgi gibi birbirine bastırdı.

"Düello yarın alacakaranlıkta yapılsın mı?" diye sordu Kraliçe Annet. "Bu ikimize de yeniden düşünmek için zaman verir."

Oak başını iki yana sallayarak Kraliçe Annet'in erteleme girişimini bastırdı. "Kusura bakmayın ama Thistlewitch'i görmek için

her zamankinden daha fazla acelemiz var. Dövüşün hemen ardından yola koyulmak istiyorum."

Bu laf üzerine Kraliçe Annet'in maiyetindeki birkaç kişi çaktırmadan güldü ama o gülmedi.

"Kazanacağınızdan bu kadar emin misiniz?" diye sordu.

Kendi aleyhine olmasma rağmen Oak da bu alaycı tavra katılıp sırıttı. "Sonuç ne olursa olsun hızlandırmak isterim."

Kraliçe ona aptal birine bakar gibi baktı. "Zırhınızı bile giymeyecek misiniz?"

"Tiernan onu buraya getirecek" dedi şövalyeyi işaret ederek. "Giymek zaman almaz."

Kraliçe Annet kalkıp şövalyesine işaret etti. "O zaman sizi daha fazla oyalamayalım. Revindra, Noglan'ı çağır ve ona elindeki en ince ve en küçük kılıcı getirmesini söyle. Prensin acelesi olduğuna göre bulduğumuzla yetinmeliyiz."

Tiernan bana doğru eğildi. Sesini sadece benim duyabileceğim kadar kıstı. "Hyacinthe'le gitmeliydin."

Ayaklarıma, Güveler Sarayı'nın prensin hatırına bana verdiği çizmelere baktım. Başıma uzansam kendi elleriyle ördüğü saç örgümü hissedebileceğimi biliyordum. Ölürse benim yüzümden ölmüş olacaktı.

Çok geçmeden salon seyircilerle doldu. Elfhame vârisinin kanının akmasını izlemek bulunmaz bir zevk olacaktı.

Tiernan, Oak'un pullu zırhını giymesine yardım ederken, kalabalık hemen tanıdığım bir ogre'ye yol açtı. Bir gece önce Oak'a iki yumruk atan ogre'ydi bu. Yüzünde tahammül edilmez bir kibirle sırıtarak salona girdi. Deri ve çelikten göğüs zırhı ve botlarının içine sokulmuş pantolonuyla seyircilerin üzerine yükseldi. Kolları çıplaktı. Alt köpekdişleri üstdudağına baskı yapıyordu. *Bu* Noglan olmalıydı.

Kraliçesinin karşısmda eğildi. Sonra beni gördü.

"Merhaba tatlı şey" dedi.

Parmaklarımı avucumun içine bastırdım.

Ogre'nin bakışları prense yöneldi. "Sanırım geçen defa yeterince sert vurmamışım. Bunu telafi edebilirim."

Kraliçe Annet ellerini çırptı. "Düello için biraz alan açın."

Saray mensupları boş bir toprak parçasının etrafına geniş bir daire şeklinde dizildiler.

"Bunu yapmak zorunda değilsin" diye fısıldadım Oak'a. "Beni de bırak. Jack'i de."

Oak o an bana yan gözle baktı. Yüzü ciddiydi. "Yapamam."

Doğru. Babasını kurtarmak için bana ihtiyacı vardı. Beni öpecek kadar. Beni elinde tutmak için kanını akıtacak kadar.

Oak, ogre'nin durmayı seçtiği yerin karşısına geçti. Ogre, hevesli ve kana susamış kalabalığın içinden birkaç kişiyle şakalaşıyordu; gülmelerinden anlamıştım bunu yoksa onu duyamayacak kadar uzaktaydım.

Savaş konseylerinde gördüğüm Oak'un babasını düşündüm. Masanın altında kendisine kemik atılmasını bekleyen bir av köpeğiymişim gibi genelde beni görmezden gelirdi. Ama bir gece beni soğuk bir köşede, zapt edildiğime üzülürken görmüştü. Diz çöküp bana kendi içtiği sıcak baharatlı şaraptan bir fincan vermiş, ayağa kalktığında büyük, sıcak eliyle enseme dokunmuştu.

Oak'a Madoc'un onun sevgisini hak etmediğini söylemek isterdim ama bunu yapabilir miydim bilmiyorum.

Kedi başlı kadın öne atıldı ve Oak'a tül bir mendil uzattı. Oak onu selamlayarak mendili koluna bağlamasına izin verdi.

Kraliçe Annet avucunda beyaz bir güve tutuyordu.

"Eğer yaralanırsa..." dedi Tiernan, tehdidini bitirmeye gerek duymadan.

"Güve uçtuğunda düello başlayacak" dedi kraliçe.

Oak başını sallayıp kılıcını çekti.

Parlak altın zırhı, rapier'inin keskinliği ve vücudunun sert hatları ile ağzının ve kehribar gözlerinin yumuşaklığı arasındaki tezat beni etkisi altına almıştı. Bir toynağını toprak zemine sürtüp dövüş duruşunu aldı ve rakibine kılıcını göstermek için döndü.

"Ben kürdan aldım," diye seslendi ogre Noglan, kendi elinde küçük görünmesine rağmen prensin kullandığından çok daha büyük kılıcını göstererek. Oak'un uzun boyuna rağmen ogre ondan en az otuz santim daha uzun, üç kat daha genişti. Kaslar çıplak kollarını derisinin altında taş varmış gibi sarmıştı.

O an prensin gözlerinin titreştiğini gördüm. Belki de sonunda içine düştüğü tehlikenin farkına varmıştı.

Güve yukarıya doğru kanat çırptı.

Oak'un ifadesi değişti, ne güler yüzlü ne de acımasız bir ifadeye bürünmüştü. Boş, duygusuz bir ifade. Korkunca böyle mi görünüyor, diye düşündün.

Ogre, ince kılıcını sopa gibi tutarak çemberin içinde ilerledi. "Hiç çekinme dostum" dedi. "Görelim hünerlerini bakalım." Sonra kılıcını Oak'un başına doğru savurdu.

Prens hızlı davranıp eğildi ve rapier'inin ucunu devin omzuna sapladı. Oak onu geri çektiğinde Noglan kükredi. Ogre'nin kasından bir damla kan aktı.

Kalabalık aynı anda nefes aldı. Şaşkına dönmüştüm. Bu şanslı bir hamle miydi sadece?

Ama Oak dönüp ogre'nin karnını, göğüs zırhının hemen altından kestiğinde artık öyle olmadığından emindim. Prensin hareketleri kesin ve kontrollüydü. Dövüşünü gördüğüm herkesten daha hızlıydı.

Islak pembe bir etin ışıltısı gözüme ilişti. Sonra Noglan yere yığılıp yoluna çıkan diğer perileri de ezdi. Seyircilerden çığlıklar yükseliyor, şaşkınlıktan nefesler tutuluyordu.

Prens çemberin diğer tarafına doğru adım attı.

"Ayağa kalkma" diye uyardı, sesi titreyerek. "Şu an bitirebiliriz. Pes et."

Ama Noglan acı içinde homurdanarak ayağa kalktı. Pantolonundaki kan lekesi büyüyordu ama görmezden geldi. "Bağırsaklarını sökeceğim..."

"Yapma" dedi prens.

Ogre kılıcını savurarak Oak'a doğru koştu. Prens ince rapier'ini

çevirince kenarı yukarı döndü ve keskin ucu ogre'nin boynuna saplandı.

Noglan elini boğazına götürdü ve kanlar parmaklarının arasında toplandı. Gözlerindeki ışığın, denize atılmış meşale gibi söndüğünü görebiliyordum. Yere yığıldı. Kalabalık şaşkınlık içinde kükrüyordu. Ölümün kokusu tüm ağırlığıyla havada asılı kalmıştı.

Oak kanlı kılıcını eldivenine silip tekrar kınına soktu.

Kraliçe Annet, Oak'un Noglan'a karşı kendini savunamadığına dair hikâyeyi duymuş olmalıydı. Dolayısıyla o da benimle aynı sonuca varıp içinde hiç mücadele isteği olmayan, o tatlı gülüşünün ardında sinsi bir şey saklanmayan, ablalarmm şımartıp annesinin üzerine titrediği ve babasının entrikalarından uzak tutulmuş Periler Diyarı'nın bir dediği iki edilmeyen prensi olduğuna inanmıştı muhtemelen.

Ben onun kılıcını nasıl tutacağını bilmediğini bile düşünmüştüm. Düşmanları onun aptal olduğuna inansın diye aptal numarası yapıyordu.

Onun strateji ve aldatmacayla büyüdüğünü nasıl unutabilmiştim? Taht için cinayetler işlenmeye başladığında o daha çocuktu ama hatırlamayacak kadar da küçük değildi. Babası ve ablasının ona kılıç kullanmayı öğreteceğini ya da suikastçıların gözde hedeflerinden biri olduğuna göre kendini savunmayı öğrenmiş olabileceğini nasıl düşünememiştim?

Kraliçe Annet'in yüzünde sert bir ifade vardı. Bu maçın kendi lehine sonuçlanacağını, Noglan'ın prensi yere sereceğini, onurunu yeniden kazanacağını ve bizi de Yüce Divan'daki bağlantılarından bir mesaj alana kadar tutsak edebileceğini sanmıştı.

Tiernan bana sert bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Umarım yaptığın şeyden memnunsundur."

Ne demek istediğini anlamadım. Oak hiç zarar görmemişti ne de olsa.

Benim yüz ifademi görünce daha da sinirlendi. "Oak'a öldürmekten başka bir dövüş yöntemi öğretilmedi. Nazikçe bertaraf et-

meyi bilmiyor. Gösteriş yapamaz. Tek baş edebildiği ölüm. Ve bir kez başladı mı, durmaz. Durabileceğinden emin değilim."

O an içim ürperdi. Noglan'ı yerde gördüğünde, yaptığına şaşırmış gibi nasıl boş boş baktığını ve yüzündeki korkunç ifadeyi fark etmiştim.

"Uzun zamandır bir çocuk istiyordum." Kraliçe Annet'in bakışları tekrar bana, sonra Oak'a döndü. Şokun etkisi geçmeye başlamıştı ve konuşması gerektiğini fark etmişti. "Şimdi biri geldiğine göre, umarım benimki de senin efendin için yaptığını benim için yapar. Dişli bir Greenbriar görmek beni memnun ediyor."

Bu son sözün, savaşmayı karısına bırakmasıyla isim yapan Yüce Kral'a bir gönderme olduğunu farz ettim.

"Evet Leydi Suren, seni prense vereceğime söz verdim ama canlı vereceğime dair söz verdiğimi hatırlamıyorum." Unseelie kraliçesi bunu söylerken keyifsizce gülümsedi. "Hapishanemdeki bilmecelerin birçoğunu çözdüğüne göre bilmeceleri sevdiğini anlıyorum. Öyleyse bir beceri yarışması daha yapalım. Cevap ver ya da kaderine boyun eğ ve Prens Oak'a sadece cesedini bırak: *"Yalan söylersen kafanı uçururum. Doğruyu söylersen seni boğarım. Seni kurtaracak cevap nedir?"*

"Kraliçe Annet, sizi uyarıyorum. O artık sizin oyuncağınız değil" dedi Oak.

Ama gülüşü solmadı. Bekledi, artık benim de bu zalim oyununu oynamaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

Zihnim artık tamamen boşalmış olmasına rağmen.

Titrek bir nefes aldım. Kraliçe Annet bilmecenin bir çözümü olduğunu söylemişti ama sonu kaçınılmaz bir durumdu. Ya boğulacaktım ya da kafam uçurulacaktı. Ya yalandı ya da gerçek. İkisinin de sonucu korkunçtu.

Ama gerçek boğulmayla, yalansa başının uçurulmasıyla sonuçlanıyorsa bu durumda ikisinden birini ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmalıydım.

Yorgundum ve canım yanıyordu. Zihnim karmakarışıktı. Şu tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıkar sorularından

biri, sonumu hazırlayan bir tuzak mıydı bu? Boğulmayı seçersem ve *doğru* olan buysa, o zaman uygulaması gerekecekti. Ki bu da kafanın kesilmesinin yalancının kaderi olduğu anlamına geliyordu. Yani...

"'Kafamı keseceksin' demeliyim" dedim ona. Çünkü bunu yaptığı takdirde ben doğruyu söyleyen oluyordum ve beni boğması gerekecekti. Beni uygun bir şekilde idam etmenin bir yolu yoktu.

Rahat bir nefes aldım; artık bir cevap *olduğuna* göre, ne yapmak isterse istesin, beni bırakması gerekiyordu.

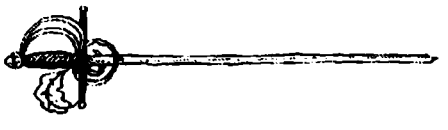
Kraliçe Annet gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Oak, Güveler Sarayı'nın lütfuyla bu haini al." Oak bana doğru bir adım atarken kraliçe devam etti. "Elfhame'in sizi burada tutma çabalarımı yanlış anlayıp bana kızacağını düşünebilirsiniz. Ama inanın ablanız, Leydi Suren'le gitmenize izin verdiğimi ve sonunda onun tarafından boğazlandığınızı öğrendiğinde eminim bana daha çok kızacaktır."

Oak yüzünü buruşturdu.

Annet onun tepkisini gördü. "Kesinlikle." Sonra bir elini hamile karnına götürüp uzun siyah eteğini savurarak arkasını döndü.

Prens bana "Gel" diye emretti. Çene kası, dişlerini çok sıkıyormuş gibi kasılmıştı.

Ondan nefret etsem daha güvenli olurdu. Ama edemediğime göre onun benden nefret etmesi belki daha iyiydi.

Göller'in Jack'ini tepenin dışına bıraktılar. Yüzü yara bere içindeydi. Alaycı yorumları duymazdan gelerek bize doğru geldi. Oak'un önünde diz çökmesi rahatsız edici bir şekilde Hyacinthe'in bana yemin ettiği anı hatırlattı.

Jack hiçbir şey söylemeyip alnı Oak'un toynağına değecek kadar eğilerek onu selamladı. Prens hâlâ zırhlıydı. Altın pullar pırıl pırıl parlıyor, ona hem asil hem ilgisiz bir görüntü veriyordu.

"Beni cezalandırabilirsiniz" dedi kelpie.

Oak bir elini uzatıp takdis eder gibi hafifçe Jack'in başına koydu.

"Benim sana borcum ödendi, seninki de bana" dedi Oak. "Bundan sonra birbirimize dostluk dışında hiçbir şey borçlu değiliz."

Onun nezaketine şaşırıp kalmıştım. Bana bu kadar kızgınken böyle bir şeyi nasıl söylerdi?

Göller'in Jack'i ayağa kalktı. "Dostluğunuz uğruna prens, sizi dünyanın en uzak köşesine bile taşırım."

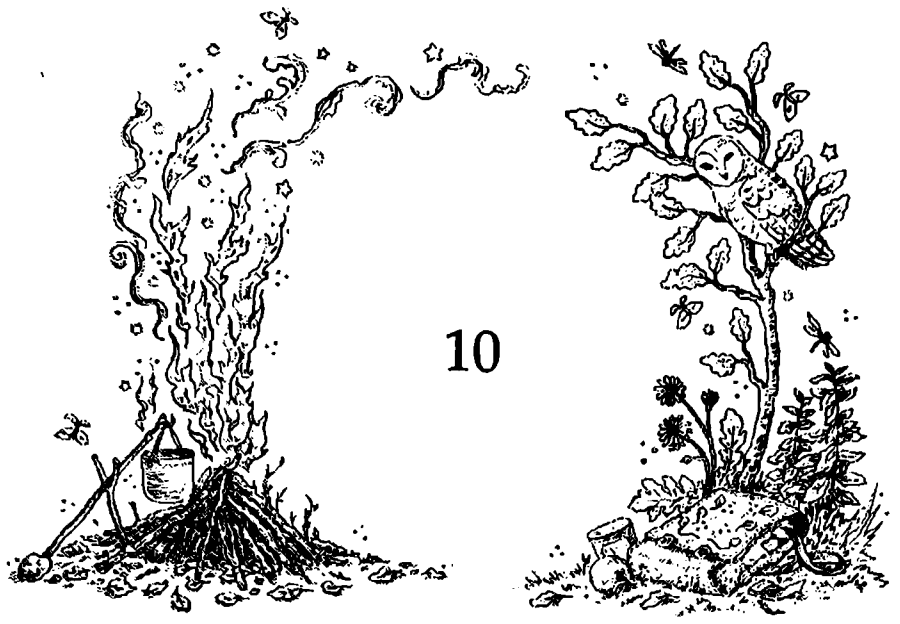
Tiernan homurdandı. "Hyacinthe Damsel Fly'ı kaçırdığına göre, bu teklifi kabul edebilirsin."

"Çok cazip" dedi Oak, yüzünde yarım bir gülümsemeyle. "Ama sanırım şu andan itibaren kendi yolumuzu çizeceğiz."

Diğerleriyle göz teması kurmamak için botlarımın üst kısımlarını inceliyordum.

"Fikrinizi değiştirirseniz beni çağırmanız yeterli" dedi kelpie. "Nerede olursanız olun gelirim."

Sonra Jack yosunlu siyah ve keskin dişli bir ata dönüştü. Solan güne doğru dört nala ilerlerken her şeye rağmen onun gidişine üzüldüm.

10

Thistlewitch'in yaşadığı sıcak ve nemli bataklıkta sivrisinek ve tatarcık bulutları uçuşuyor, çizmelerim yapış yapış çamurun içine gömülüyordu. Ağaçlar yoğun bir şekilde sarmaşık ve zehirli acemborusu çiçekleriyle kaplanmış, şeritler halinde yolu kapatmışlardı. Kahverengi suyun içinde bir şeyler hareket ediyordu.

Bir kütüğün yanına vardığımızda Oak "Otur" dedi. Kraliçe Annet'in Sarayı'ndan ayrıldığımızdan beri benimle ilk defa konuşuyordu. Çantasından bir fırçayla parlak altın rengi boyaların olduğu bir kap çıkardı. "Bir ayağını uzat."

Tiernan önden gidip etrafı inceledi.

Prens botumun önce bir tekinin, sonra diğerinin altına bize verilen sembolleri çizdi. Parmakları baldırlarımı sıkıca sabitlerken tehlikeli bir sıcaklık yanaklarıma yayıldı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum..." diye söze başladım.

"Öyle miyim?" dedi, ağzında acı bir tat varmış gibi bana bakarak. "Belki de bana en kötü halimi bulma fırsatını verdiğin için memnunumdur."

Tiernan dönüp saçımı çektiğinde hâlâ kütüğün üzerinde oturmuş, bunu düşünüyordum.

Homurdanarak ayağa kalkıp dişlerimi gösterirken elim artık bende olmayan bıçağa gitti.

Tiernan toynaklarının altına semboller çizmekle meşgul olan Oak'a duyurmamak için alçak sesle "Dizginlerin nasıl çalıştığını herkes kadar iyi biliyorsun" dedi. Üç tel açık mavi saçımı elinde tutuyordu. "Bize bir daha ihanet etme."

Bu sözleri duyunca içim ürperdi. O dizgini usta demirci Grimsen dövmüştü ve bütün eserleri gibi bunun da kötü bir sırrı vardı. Kontrol edilmek için onu takmaktan başka bir yol daha vardı –toplanmış saçlar ve birkaç kelime– Leydi Nore ve Lord Jarel, Yüce Kraliçe'yi kendini yılan krala bağlaması için böyle kandırmayı ümit etmişlerdi.

Tiernan'ın parmaklarının arasındaki saç tellerim bana onu takmasalar bile bundan kurtulamayacağımı hatırlatıyordu. Onu çoktan takmadığım için minnettar olmalıydım.

"Bana kalsa" dedi "seni orada bırakır, Leydi Nore'a karşı şansımı denerdim."

"Çok geç değil" dedim.

"Beni kışkırtma" diye homurdandı şövalye. "Sen olmasaydın Hyacinthe hâlâ yanımızda olurdu."

Bana kızmakta haklı olduğunu bilsem de ben de aniden öfkelendim. Hyacinthe, yarı bozulmuş lanetiyle bana fazlaca kendimi, hak etsem de etmesem de birinin beni serbest bırakması arzumu hatırlatıyordu. "Zincire vurulmuş hiç kimse seni gerçekten sevemez."

Tiernan bana ters ters baktı. "Aşk hakkında *her şeyi* bildiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Bunun gerçekliği darbe gibi suratıma çarptı.

Döndüm ve çamur ve çürük bitkilerin arasından ilerlerken kurbağaların sesi kulaklarımda yankılanarak bana şövalyenin sivri dilinin Oak'a Göller'in Jack'inin sadakatine mal olduğunu hatırlattı. Kelimeleri adeta bıçak gibi savruluyordu. Pervasızca. Düşüncesizce.

Tatlı dilli olmanın neredeyse tam zıttıydı.

Bedeni Yüce Kral'ın dönüştüğü zehirli yılan kadar siyah bir yılan gözüme ilişti. Suyun içinde, daha korkunç bir şey değilse bile timsah kafasma benzeyen bir şey yüzeye çıktı. Yaratığın derisi bitkilerden yeşile dönmüştü.

Adımlarını yavaşlatmasalar bile diğerlerinin de onu gördüğüne inanıyordum.

Hava aşırı sıcak ve kapalıydı, üstelik önceki gece yaşananlardan dolayı bitkindim. Kaburgalarımın Revindra'nın çizmesiyle buluştuğu nokta acıyordu. Ama yanağımın içini ısırıp yürümeye devam ettim.

Uzun bir süre yürüdükten sonra birkaç uyumsuz ve paslı insan sandalyesinin olduğu bir düzlüğe vardık. Birkaç adım sonra pörsümüş ve yaşlı bir perinin ateşin yanına çömeldiğini gördük. Ateşin üzerinde bir şiş vardı ve derisi yüzülmüş bir sıçan şişe geçirilmişti. Thistlewitch onu yavaşça çevirince cılız yağ cızırdadı.

Örgülü ot ve çalı saçları iki tarafına düşerek pelerin görevi görüyordu. Kocaman siyah gözleri keçeleşmiş saçlarının arasından bakıyordu. Üzerinde kalın kumaş ve ağaç kabuğundan bir elbise vardı. Hareket ettiğinde ayaklarının çıplak olduğunu gördüm. Ayak parmaklarının birkaçında taktığı halkalar parlıyordu.

"Gezginler" diye homurdandı. "Bataklığıma gelmişsiniz. Nedir aradığınız?"

Oak öne çıkıp eğildi. "Saygıdeğer hanımefendi, kayıp şeylerin bulucusu, gücünüzü bizim adımıza kullanmanızı istemeye geldik." Çantasından bir şişe bal şarabı, bir torba pudralı çörek, bir kavanoz da biber yağı çıkartıp yere bıraktı. "Hediyeler getirdik."

Thistlewitch bize baktı. Pek etkilenmiş görünmüyordu. Bakışları bana kaydığında yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi.

Oak'un bakışları bana yöneldi ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bu Wren."

Kadın ateşe tükürdü. "Nix. Sıfır. Hiç. İşte sen busun. *Nix Sıfır Hiç.*" Sonra elini sallayarak hediyeleri gösterdi. "Benden istediğiniz nedir ki iyiliğimi bu kadar ucuza satın alacağınızı düşünüyorsunuz?"

Oak bu gidişattan hoşlanmamış olacaktı ki hafifçe öksürüp açıklama yaptı. "Mab'in kemikleri ve Mellith'in kalbi hakkında bilgi edinmek istiyoruz. Ve bir şey bulmak istiyoruz."

Mellith'in kalbi mi? Hyacinthe'in uyarılarını ve Leydi Nore'un görünmeyen mesajını düşündüm. Madoc'a karşılık istediği fidye bu mu? Daha önce böyle bir şey duymamıştım.

Prensin yüzünü, yumuşak ağzını ve sert bakışlarını gördüğümde, ustalık ablasını tehlikeye atmak olacaksa beceriksiz saray mensubu rolünü oynamak ne kadar önemli olabilir ki, diye düşündüm.

Kaç kişiyi öldürdüğünü merak ettim.

"Ahhhhh" dedi Thistlewitch. "İşte bir hikâye."

"Mab'in kemikleri Elfhame sarayının altındaki yeraltı mezarlarından çalındı" dedi prens. "İçinde saklandıkları sandukayla beraber."

Thistlewitch'in mürekkep damlası gözleri onu izliyordu. "Onları geri mi istiyorsun? Senin için bulmamı istediğin şey bu mu?"

"Kemiklerin nerede olduğunu biliyorum." Oak'un sakinliğinin altında çatık kaşlarının, bükülmüş dudaklarının ele verdiği acımasız bir teslimiyet vardı. Bedeli ne olursa olsun babasını geri istiyordu. "Ama Leydi Nore'un onları kendi lehine nasıl kullanabileceğini bilmiyorum. Mellith'in kalbinin neden önemli olduğunu da bilmiyorum. Saray Astroloğu Baphen bana hikâyeyi kısmen anlattı. Marrow Anne'ye daha fazlasını sorunca beni sana gönderdi."

Thistlewitch çalı ve sarmaşıklarla karışmış saç pelerininin örttüğü bedeniyle ayaklarını sürüyerek bir sandalyeye yürüdü. Ormanda yeterince uzun kalsam, benim de saçlarım böyle bir giysiye dönüşür müydü, diye merak ettim. "Gelin ateşimin yanına oturun, size bir hikâye anlatayım."

Birkaç sandalye daha çektik ve biz de oturduk. Alevlerin ışığında Thistlewitch daha yaşlı görünüyor ve insana daha az benziyordu.

"Mab dünya gençken doğdu" dedi. "O günlerde Halk olarak biz bu kadar çok demirin olduğu bu zaman kadar küçülmemiştik.

Devlerimiz dağlar kadar uzun, trollerimiz ağaç boyundaydı. Ve benim gibi cadılar her türlü şeyi var etme gücüne sahipti."

"Biz kocakarılar ve büyücüler, demirciler ve yapımcılar zanaatımızı geliştirmek için yüzyılda bir toplanıp bir cadılar toplantısı düzenleriz. Aslında yabancılar bu toplantıya katılamasa da Mab girmeye cüret etti. İstediği şey için, *yaratma* gücü elde etmek için hepimize yalvardı. Küçük çaplı sihir ya da ufak tefek beceriler değildi istediği, sadece bizim sahip olduğumuz büyük sihirlerdi. Birçok kişi onu reddetti, biri hariç."

"O cadı ona yoktan var etme gücünü verdi. Karşılığında da cadının kızını alacak ve bu cadı çocuğu kendi vârisi olarak yetiştirecekti."

"Mab başta kendisine söyleneni yaptı. Önce kendine Oak Kraliçesi unvanını aldı, küçük Seelie Saraylarını kendi sancağı altında birleştirdi ve canlılara sezgi bahşetmeye başladı. Ağaçlar onun çağrısıyla köklerini kaldırıyor, çimenler etrafta koşuşturarak düşmanlarını şaşırtıyordu."

"Daha önce hiç var olmamış periler onun ellerinde var oldu. Ve Elfhame'in Hareketli Adaları'ndan üçünü denizden yükseltti."

Oak toprağa bakarak kaşlarını çattı. "Yüce Kral onun gücünün bir kısmını mı aldı? Bu yüzden mi..."

"Sabırlı ol evladım" dedi Thistlewitch. "Prens olsan da olmasan da sana ya her şeyi anlatacağım ya da susacağım."

Prens özür dilemek için şeytanvari bir sırıtış takındı. "Heyecanımın tek sebebi hikâyenin çok ilgi çekici, anlatıcının da çok yetenekli olmasıdır."

Cadı bunu duyunca kırık dişini göstererek gülümsedi. "Yağcı."

Tiernan belli ki eğleniyordu. Dirseğini sandalyesinin koluna dayamış, başını da eline yaslamıştı. Gardını almadığı zamanlarda bambaşka biri gibi görünüyordu. Etrafındaki insanlara inandırmak istediği kadar yaşlı olmayan, savunmasız biri. Dışa vurduğundan daha derin duyguları olan, daha ciddi biri.

Thistlewitch hafifçe öksürüp konuşmaya devam etti. "Mab çocuğa 'annenin laneti' anlamına gelen Mellith adını verdi. Pek

uğurlu bir başlangıç sayılmazdı. Yine de, ancak kendi kızı doğduğunda pazarlıktan kaçma yollarını düşünmeye başladı."

"Clovis" dedi Oak. "Büyükbabam Eldred'den önceki hükümdar."

Thistlewitch başını eğdi. "Evet o. Aslında bu basit bir oyundu. Mab, söylentiler sonunda cadının kulağına gidene kadar Clovis'in hüküm sürmesinin yolunu bulduğuyla böbürlenip durdu. Öfkelenen cadı, Clovis'i öldürmeye yemin etti. Ve bir gece çocuğun uyuduğu yere gizlice yaklaştı ve orada bulduğu kıza saldırdı ancak kendi kızını öldürdüğünü fark etti. Mab onun hakkından gelmişti."

Ürperdim. Zavallı çocuk. Aslında her iki çocuk da öyleydi. Cadı daha akıllı olsaydı, diğer kız da kolayca ölebilirdi. Bir piyonun daha iyi muamele görmesi onun tahta üzerinde daha güvende olduğunu göstermez.

Thistlewitch devam etti. "Ama kızı tam son nefesini verdiği sırada cadı onun kalbine bir büyü yapabildi çünkü kızı da cadıydı ve büyü onun kanına karıştı. Cadı kalbe yok etme, yıkma ve parçalama gücü verdi. Ve Mab'i lanetledi, böylece çocuğunun o parçası sonsuza dek kraliçenin gücüne bağlı olacaktı. Yaptığı büyünün işe yaraması için kalbi yanında tutmak zorundaydı. Tutmazsa, kalbin gücü Mab'in yarattığı her şeyi yok edecekti."

"Hikâyenin bu kısmı biraz muğlak ama Mab'in cadıyı lanetlediği söylenir. Bunu yapmış mıdır yapmamış mıdır, bilemem. Bizi lanetlemek kolay değildir."

Thistlewitch omuz silkip bir çubukla sıçanı dürttü. "Mab'e gelince, hikâyenin gerisini biliyorsun. Yalnız yaşayan feylerden biriyle ittifak yaptı ve Greenbriar soyunu kurdu. Gücünün bir damlası, Periler Diyarı'ndakilerin büyük bölümü kısırken ona doğurganlık verdiği torunu Eldred'e ve derinlerden dördüncü bir adayı su yüzüne çıkartan şu anki Yüce Kral Cardan'a geçti. Ancak Mab'in gücünün büyük bir kısmı kendi kalıntılarıyla birlikte kutsal emanet sandığında hapsoldu."

Oak kaşlarını çattı. "Yani Leydi Nore'un bu şeye ihtiyacı var. Kalbe."

Thistlewitch sıçandan bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnedi. "Sanırım."

"*Onsuz* ne yapabilir?" dedi Tiernan.

"Mab'in kemikleri öğütülüp toz haline getirilebilir ve bu toz etkili ve güçlü büyüler yapmakta kullanılır" dedi Thistlewitch. "Ama kemikler bittiğinde onların gücü de tükenecek ve Mellith'in kalbi olmadan her şey sonunda bozulacak..."

O anın dikkate değer ölçüde uzamasına izin verdi ama bir defa azarlanan Oak onu tekrar acele ettirmedi.

"Ama tabii" diye devam etti Thistlewitch "bu bozulma uzun zaman alabilir."

"Yani Leydi Nore'un Mellith'in kalbine ihtiyacı yok mu?" diye sordum.

Cadı bakışlarını bana çevirdi. "O kemiklerin gücü çok büyük. Elfhame onları bu kadar özensiz kullanmamalıydı. Ama kalple birlikte çok daha faydalı olacakları kesin. Ve kalbin tek başına neler yapabileceğini kimse tam olarak bilmiyor. Onun da gücü büyük, Mab'inkinin tam tersi bir güç bu ve çıkartılabildiği takdirde Leydi Nore kendini hem Meşe Kraliçesi hem de Porsuk Kraliçesi olarak biçimlendirebilir."

Korkunç bir düşünceydi bu. Leydi Nore yok etme gücünü her şeyden çok isterdi. Ve her ikisine de sahip olabilirse Mab'den bile daha tehlikeli olurdu. Leydi Nore, Yüce Divan dahil, ben dahil ona yanlış yapan herkesi yok ederdi. Ben dahil. "Bu gerçekten mümkün mü?"

"Nereden bileyim?" diye sordu Thistlewitch. "Şarabı aç."

Oak bir bıçak çıkartıp onunla folyoyu kaldırdı, sonra bıçağın ucunu mantara sokup çevirdi. "Bardak var mı?"

O an cadının şişenin ağzından bir yudum almasını bekledim ama ayağa kalkıp küçük adımlarla uzaklaştı. Sonunda dört kirli kavanoz, pürüzlü bir tabak ve içinde biri yeşil, diğeri kahverengi iki kavun olan bir sepetle geri döndü.

Oak kavanozu doldururken Thistlewitch sıçanı şişten çıkartıp tabağa koydu. Ardından kavunu kesmeye başladı.

"Mellith'in kalbi Mab'in kemikleriyle birlikte Elfhame kalesinin altına gömülmeliydi" dedi prens. "Ama orada değil. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Cadı getirdiklerini kendi keyfine göre düzenlemeyi bitirdiğinde tabağı bize doğru itip şarap kavanozunu aldı. Büyük bir yudum alıp dudaklarını şapırdattı. "Dovsing çubuğumla nerede olduğuna bakmamı mı istiyorsun? Yumurta kabuklarını nehirde çevirip sana kaderini söylememi mi istiyorsun? Peki ya sonra?"

Tiernan sıçanın bir bacağını kopartıp nazikçe çiğnerken Oak da bir dilim kavun yedi. Bense çöreklerden birini yedim.

Thistlewitch "Seni orada görüyorum, anormal yaratık" dedi bana.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Çörek aldığım için kızmıştı büyük ihtimalle.

"Sonra Leydi Nore'un onu elde etme isteğini babamı geri almak için kullanacağım. Başka?" diye sordu Oak.

Thistlewitch muzipçe sırıtırken kemikleri çatırdatarak sıçanın kuyruğunu yedi. "Cevabı elbette ki biliyorsun Elfhame Prensi. Güç sende. Mab'in kanının birazını taşıyorsun. Onun kalıntılarını çal, Mellith'in kalbini bul, belki o zaman Meşe Kralı ve Porsuk Kralı da olabilirsin."

Bu durumda ablası da onu kesinlikle affederdi. Sadece bir kahraman değil, tanrı da olacaktı.

Yemekten sonra Thistlewitch ayağa kalkıp eteklerindeki yanmış tüy ve öğütülmüş şeker artıklarını silkeledi. "Gel" dedi prense. "Uğruna buraya kadar geldiğin cevabı sana vereceğim."

Tiernan da ayağa kalkmaya yeltendi ama kadın ona oturmasını işaret etti.

"Arayan kişi Prens Oak" dedi. "Bilgiyi alacak ama bana borcunu da ödemeli."

"Onun yerine ben ödeyeceğim" dedi Tiernan. "Her ne kadarsa."

Oak başını iki yana salladı. "Hayır. Sen yapman gerekeni fazlasıyla yaptın zaten."

"Kendimi senin yerine tehlikeye atmayacaksam beni neden koruman olarak yanına aldın?" diye sordu Tiernan; Güveler Sarayı'ndaki kavgadan dolayı yaşadığı hüsran kısmen açığa çıkıyordu artık. "Ayrıca bana yol arkadaşlığına dair aptalca bir cevap verme."

Oak "Eğer bataklıkta kaybolur ve geri dönemezsem bana çok kızabilirsin" dedi.

Tiernan cevap vermemek için kendini tutarken çenesi seğirdi. "Peki, ne istiyorsun?" diye sordu Oak, Thistlewitch'e.

Cadı sırıtınca siyah gözleri ışıldadı. "Ahhhhh, çok fazla şey isteyebilirim. Şansından biraz alabilirim? Ya da en büyük hayalini. Ama geleceğini yumurta kabuklarında okudum ve istediğim şey şu: Kral olduğunda ilk istediğim şeyi bana vereceksin."

Thistlewitch'in anlattığı hikâyeyi ve cadılarla pazarlık yapmanın tehlikelerini düşündüm.

"Anlaştık" dedi Oak. "Asla kral olamayacağıma göre bunun çok da önemi yok."

Thistlewitch sinsi sinsi gülümserken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sonra Oak'u yanına çağırdı.

Gidişlerini izledim. Oak'un toynakları çamura batıp çıkarken ihtiyacı olur diye elini cadıya doğru uzattı. Cadı ise yardıma ihtiyaç duymadan arazide büyük bir çeviklikle koşturuyordu.

Bir çörek daha aldım ve Tiernan'a hiç bakmadım. Hyacinthe'e hâlâ kızgın olduğunu biliyordum ve muhtemelen şu an Oak'a kızgındı. Dolayısıyla onu kışkırtıp bana homurdanmasını istemiyordum.

Sessizce oturduk ve timsah yaratığın suyun yüzeyine çıkışını görünce bizi takip etmiş olabileceğini fark ettim. Tahmin ettiğimden daha büyüktü ve yosun yeşili tek gözüyle beni izliyordu. Bataklıkta yolumuzu kaybetmemizi mi bekliyordu acaba; kaybolduğumuz takdirde ne yapabilir, diye merak ettim.

Dakikalar sonra döndüler. Thistlewitch'in elinde boğumlu bir dovsing çubuğu vardı, Oak'un yüzünde ise kaygılı bir ifade.

"Mellith'in kalbi Leydi Nore'un bulabileceği bir yerde değil"

dedi Oak onu duyabileceğimiz kadar yaklaştığında. "Elde edemeyeceğimiz bir şeyin peşine düşerek zamanımızı boşa harcamayalım. Hadi gidelim."

"Gerçekten ona vermeyecektin, değil mi?" diye sordum.

Oak gözlerime bakmadı. "Planıma göre onun erişemeyeceği bir yerde saklamalıyım. Başka bir şey değil."

"Ama..." diye başladı Tiernan.

Oak bir bakışıyla onu susturdu.

Hyacinthe'in bahsettiği yazışmada Leydi Nore'un Madoc karşılığında istediği şey Mellith'in kalbi olmalıydı. Ve Oak onu vermeyi aklından geçirdiyse ele geçirilemez bir yerde olduğuna sevinebilirdim. Ama şunu da unutmamalıydım ki, her ne kadar Oak, Leydi Nore'a haddini bildirmek istese de onun etkisi altında olduğu belliydi. Bir kriz anında, benim yerime onun tarafında olmayı tercih edebilirdi.

Bataklığın kenarında bir mangrov ağacının lifli köklerine tünemiş olan baykuş suratlı hob bizi bekliyordu. Yakınlarda, sarı çiçekli kanarya otu vardı.

Oak asık suratla bana döndü. "Bizimle devam etmeyeceksin Wren."

Ciddi olamazdı. Prens beni yanlarında tutmak için bir ogre'yle dövüşüp onu öldürmüştü.

Tiernan da şaşkınlık içinde ona döndü.

"Ama bana ihtiyacın var" dedim, sesimin ağlamaklı çıkmasından utanarak.

Prens başını iki yana salladı. "Seni yanımıza alma riskini göze alacak kadar değil. Kıyıya kadar düello yapmak istemiyorum."

"Leydi Nore'u kontrol edebilecek tek kişi o" dedi Tiernan isteksizce. "O olmadan bu işten sonuç alamayız."

"*Ona ihtiyacımız yok!*" diye bağırdı Oak, ilk defa duygularının

gerçekten kontrolden çıktığını görüyordum. "Ve ben de onu istemiyorum."

Kelimeler canımı yaktı çünkü yalan söyleyemezdi.

"Lütfen." Kollarımı vücuduma sardım. "Hyacinthe'le kaçmaya çalışmadım. Bu benim de görevim."

Oak uzun nefesini dışarı verirken onun benden de yorgun göründüğünü fark ettim. Yediği yumruklardan göz altında oluşan çürükler koyulaşmış, mor kenarları sararmış, gözkapağma doğru yayılmıştı. Bir tutam saçını yüzünden geriye itti. "Umarım bize Güveler Sarayı'ndaki gibi bir yardımda bulunmayı düşünmüyorsundur."

"*Mahkûmlara* yardım ettim" dedim ona. "Sana sıkıntı verse de."

Uzun süre öylece bakıştık. Kalbim, koşmuşum gibi küt küt atıyordu.

"Buradan doğruca kuzeye gidiyoruz" dedi arkasını dönerek. "Maine'in Portland insan şehri yakınlarında bir peri pazarı var. Oraya daha önce gittim; Hareketli Adalar'dan çok uzakta değil. Tiernan bir tekne satın alacak ve biz de Leydi Nore'un topraklarına geçmek için gerekli malzemeleri toplayacağız."

Tiernan başını salladı. "Yola çıkmak için iyi bir nokta. Özellikle de kalabalıkta peşimize takılanlardan kaçmak için."

"Güzel" dedi prens. "Undry Pazarı'nda Wren'in kaderine karar verebiliriz."

"Ama..." diye söze başladım.

"Oraya varmak için kıyı boyunca dört günlük yolculuk yapmak gerekiyor" dedi. "Termitler Sarayı, Ağustos Böcekleri Sarayı ve yarım düzine başka Saray'ların topraklarından geçeceğiz. Beni hata yaptığıma ikna etmen için bol bol vaktin var."

Kanarya otu tarlasına gidip bitkiden bir sap aldı ve onu büyüyle püsküllü bir iskelet canavarına dönüştürdü. İkisini dönüştürdükten sonra bize binmemizi işaret etti. "Havadan giderek çok daha fazla mesafe kat edebiliriz."

"Bu şeylerden nefret ediyorum" diye söylendi Tiernan, bir bacağını canavarlardan birinin sırtına atarken.

Baykuş suratlı hob prensin koluna kondu ve prens ona bir şeyler fısıldadıktan sonra tekrar uçtu. Gizli bir göreve gidiyordu.

Kanarya otundan atın üzerinde Oak'un arkasına binip ellerimi beline koyarken kovulduğum için öfkenin yanı sıra utanç duyuyordum. Oak kılıcını çok iyi kullansa da, Tiernan çok sadık olsa da, hatta ikisi birlikte çok zeki olsalar da sadece iki kişiydiler. Prens beni de yanında götürmenin daha mantıklı olacağını er geç anlayacaktı.

Havalandığımızda kanarya otu atları beni de Tiernan kadar tedirgin etmeye başladı. Şimdi canlı görünüyorlardı ve bir yanılsama olmasalar da göründükleri gibi de değillerdi. Yine kanarya otu sapına dönüşüp toprağa düşecek, diğer kopartılmış otlardan daha bilinçli olmayacaklardı. Leydi Nore'un büyüyle dönüştürdüğü yaratıklar, yarı canlı şeyler gibi.

Uçarken Oak'u çok sıkı tutmamaya çalışıyordum. Sırtına bindiğim yaratığın tuhaflığına rağmen kalbim havada küt küt atıyordu. Yıldızlarla dolu karanlık gökyüzü, aşağıdaki insan dünyasının ışıklarını yansıtıyordu.

Gecenin içinde süzülürken birkaç örgüm gevşeyip çözüldü. Tiernan kanarya otu atlara güvenmiyordu belki ama o ve Oak onlara rahatlıkla binmişlerdi. Ay ışığında prensin yüz hatları daha etkileyici, elmacık kemikleri daha keskin, kulakları daha sivriydi.

Çam reçinesi kokan bir ormanda, bir dere kenarında, iğne yapraklarından bir halının üzerinde kamp kurduk. Oak, suskun Tiernan'ı mızrak dövüşü hikâyeleri anlatmaya ikna etti. Bazılarının komik olması ve Tiernan'ın tüm dikkatlerin üzerine çekilmesinden utanması beni şaşırtmıştı.

Su yer yer içinde yıkanacak kadar derindi ve Oak zırhını çıkartıp kıyıdaki kumlarla kendini keseleyerek yıkanırken Tiernan da çay için çam iğnelerini kaynattı.

Bakmamaya çalışsam da gözümün ucuyla soluk bir ten, ıslak saçlar ve yaralı bir gövde gördüm.

Sıra bana geldiğinde elbisemi çıkarmadan ateş basmış yüzümü özenle yıkadım.

Bir gün ve bir gece daha uçtuk. Bir sonraki kampta biraz daha peynir ve ekmek yiyip bir çayırda yıldızların altında uyuduk. Ben ördek yumurtası buldum ve Tiernan onları yabani soğanla kızarttı. Oak biraz ölümlü dünyayı ve oradaki ilk yılında gelişigüzel büyüler yapıp kendisinin ve ablasının başını neredeyse büyük belaya soktuğunu anlattı.

Üçüncü gece terk edilmiş bir binada kamp kurduk. Hava soğuyunca kartonlarla ve birkaç tahta parçasıyla ateş yaktık.

Oak ateşin yanına uzanıp sırtını kedi gibi kamburlaştırdı. "Wren, bize hayatın hakkında bir şeyler anlat hadi."

Tiernan bunu yapmayacağımı hiç sanmıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Yüz ifadesinden beni değerlendirdiğini fark ettim. Başlangıçta biraz kararsız kaldım ama sonra onlara glaistig ve kurbanlarının hikâyesini anlattım. Sanırım onlarla biraz ters düşmek, ölümlülere yardım ettiğim ve Halk'tan birini dolandırdığım için beni suçlayıp suçlamayacaklarını görmek istemiştim. Ama dinlediler, hatta o kişiyi alt ettiğimi anlattığımda güldüler. Bittiğinde her nasılsa hafiflediğimi hissettim.

Ateşin karşı tarafında prens beni izlerken yansıyan alevler ifadesiz gözlerinde titreşiyordu.

Affet beni, diye düşündüm. *Seninle gelmeme izin ver.*

Ertesi gün öğleden sonra Tiernan, Oak'un altın pullu zırhını giydi ve yanlış bir iz bırakmak için tek başına yola çıktı. Undry Pazarı'nın yakınlarında bir yerde buluşacaktık ve onları kalmama izin vermeye ikna etmek için sadece bir gecem kaldığını fark ettim.

Uçarken kafamı toplamaya çalıştım. Şu an benden kaçamayacağı için aklımdan geçenleri Oak'un kulağına söylemeyi düşündüm ama rüzgâr sözlerimi kapıp götürecekti. Hafif çiseleyen yağmur giysilerimizi ıslatıp bizi üşüttü.

Güneş batarken geceye benzemeyen bir karanlığın yaklaştığını gördüm. Uzakta bulutlar oluşuyor, yukarı doğru kabarıp dışarı doğru yayılarak gökyüzünü hastalıklı yeşilimsi bir griye dönüştürüyordu. İçeride, şimşeklerin titreşimini görebiliyordum. Bulut-

ların tepesi örs gibi bir şekil alırken stratosfere kadar uzanıyordu sanki.

Ve altında, rüzgâr dönüyor, hortumlar oluşuyordu.

Bir çığlık attım ama sesim silinip gitti. Hava ağırlaşırken Oak kanarya otu atını aşağı doğru sürdü. Bulut sisinin içine daldığımızda ıslak, ağır pus ciğerlerime battı. At altımızda titredi. Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, kanarya otu at aniden alçalıp düşmeye başladı.

Gökyüzünde düşerken hızımız çığlığımı ağzıma geri itiyordu. Tek yapabildiğim Oak'un güçlü vücuduna tutunmak ve kollarımı olabildiğince uzatıp ona sımsıkı sarılmaktı. Gök gürültüsü kulaklarımda patladı.

Sağanak yağmurun içine daldık. Bizi sağa sola savuruyor, parmaklarımızla saçlarımızı düzleştirip her şeyi kayganlaştırdığı için tutunmamızı zorlaştırıyordu. Korkumdan gözlerimi kapatıp yüzümü prensin sırtına bastırdım.

"Wren" diye bağırarak beni uyardı. Başımı kaldırır kaldırmaz yere düştük.

Çamurun içine savrulurken nefesim kesildi. Kanarya otu at, yaralı avuçlarımın altında kurumuş bir bitki sapma dönüştü.

Acı içinde kıvranıyordum ama hareket ettiğimde daha da kötüleşmeyen donuk bir acıydı bu. Bir yerim kırılmamıştı.

Titreyerek ayağa kalktım ve Oak'a yardım etmek için elimi uzattım. O da elimi tutup ayağa kalktı. Altın sarısı saçları yağmurdan koyulaşmış, kirpikleri diken diken olmuştu. Giysileri sırılsıklamdı. Yaralanan dizinden ağır ağır kan sızıyordu.

Parmaklarıyla yanağıma hafifçe dokundu. "Sen... ben sandım ki..." Gözlerinin içine baktığımda yüz ifadesi beni şaşırttı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Prens aniden benden uzaklaştı. "Buluşma noktasına gitmeliyiz" dedi. "Çok uzakta olamaz."

"Bir sığınak bulmalıyız." Sesimi duyurmak için bağırmam gerekti. Tepemizde, bir yıldırım göğü yararak hemen ötemizdeki ormana düştü. Gök gürültüsü duyuldu ve yağmur yangını söndür-

meden önce yıldırımın düştüğü noktadan yukarıya doğru dalga dalga yükselen solgun duman bulutunu gördüm. "Tiernan'ı fırtına dindikten sonra bulabiliriz."

"En azından o yöne doğru yürüyelim" dedi Oak, çantasını kaldırıp bir omzuna atarak. Fırtınaya karşı başını eğip ağaçları kalkan gibi kullanarak ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Peşinden gidip gitmediğimi görmek için arkasına dönüp bakmadı bile.

Bir süre böyle devam ettikten sonra mola verebileceğimiz uygun bir nokta gördüm.

"İşte." Toprağın bir hendeğe doğru alçaldığı yerin yakınlarında, birkaç büyük kayanın olduğu bir alanı işaret ettim. Dalları birbirine doğru uzanan, birbirinden iki metre uzakta iki ağaç vardı. "Oraya bir sundurma çatı yapabilirim."

Oak yorgun bir iç geçirdi. "Uzman olan sensin. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"İki büyük çubuk bulmalıyız" dedim ellerimle ölçerek. "Senin boyun kadar. Dalların boyunu aşmaları gerek."

Birkaç metre ötede gördüğüm çubuk kısmen çürümüş görünüyordu ama yine de onu sürükleyerek getirdim. Oak, başka bir çubuğu küçük bir sihir yardımıyla eğdi. Elbisemin etek kısmını yırtarken onu ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalıştım. "Bununla bağla" dedim, diğer tarafta çalışmaya giderken.

Onları yerleştirdikten sonra, daha küçük çubukları destek niyetine kullanarak çatı yapmak için onları yığdım, sonra yosun ve yapraklarla doldurdum.

Su geçirmez değildi tabii ama yine de iş görürdü. İçeri girdiğimizde Oak titriyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, gök gürlüyordu. Büyük bir kütüğü sürükleyip nispeten kuru kısmına ulaşmak için kabuğunu soymaya başladım.

Oak çok yavaş ilerlediğimi görünce çizmesinin içinden bir bıçak çıkartıp bana uzattı. "Bunu sana verdiğime beni pişman etme."

Haklı çıktığımı muhtemelen duymak istemeyeceğini düşünerek "Seni oyalamak istedi" dedim usulca.

"Kraliçe Annet mi?" diye sordu. "Biliyorum."

"Ve bunu benim sayemde başarmak üzere olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye sordum. Kütüğün iç kısımları daha kuruydu ve kopardığım parçaları sudan arındırmak için taşların üzerine piramit şeklinde dizdim.

Oak ıslak saçlarını, bakırla seyreltilmiş altına benzeyen o ilginç tilki rengindeki gözlerinden uzaklaştırdı. "Yine de bana niyetini söyleyebilirdin."

Ona kuşku dolu bir bakış attım.

"Hyacinthe sana benim hakkımda bir şeyler söyledi, değil mi?" diye sordu Oak.

Soğuktan etkilenmediğim halde ürperdim. "Kendini *sevdirmeni* sağlayan bir tür sihrin olduğunu söyledi."

Oak bezdiğini işaret eden bir ses çıkardı. "Buna inanıyor musun?"

"İnsanları yatıştırıp onlara kendi isteklerini yaptırma konusunda olağanüstü bir yeteneğin olduğuna mı? Sence buna inanmamalı mıyım?"

Oak'un kaşları kalktı. Bir an hiçbir şey söylemedi. Yağmur hâlâ yağıyordu ama gök gürültüsü dinmiş görünüyordu. "İlk annem Liriope ben doğmadan ölmüş. Zehirlendikten sonra –Prens Dain'in emriyle– Adriana beni kurtarmak için karnını kesmiş. Liriope'nin bir gancanagh olduğunu ve tatlı diliyle Yüce Kral'ın ve oğlunun dikkatini çektiği söylenir ama bunun ona çok faydası olmadı. Bu cazibenin bedelini hayatıyla ödedi."

Sessiz kaldığımı görünce sormadığım soruyu cevapladı. "Allık mantarı. Vücudun yavaşlayıp sonra tümüyle hareketsiz kaldığı süre boyunca bilincin açık kalır. Ben damarlarımda onunla doğdum, tabii ölen annenden kopartılmak doğum sayılıyorsa."

"Ve Liriope ve Prens Dain..."

"Annemle babam" diye onayladı. Bir parçasının Greenbriar soyundan geldiğini biliyordum ama detayları bilmiyordum. Böyle korkunç bir miras alan birine Madoc'un neden hayran olunası bir baba gibi göründüğünü, onu kurtarıp büyüten annesine neden

taptığını anlayabiliyordum. "Liriope'tan aldığım güçleri kullanmıyorum."

"Emin misin?" diye sordum. "Belki elinde değildir. Belki bilmeden kullanıyorsundur."

Bir şey itiraf etmişim gibi hafifçe gülümsedi. "Beni öpmen için seni büyülediğime mi inanmak istiyorsun?"

Utançtan yüzüm kızarırken başımı çevirdim. "Dikkatini dağıtmak için yapmış olabilirim."

"Bunu *kendin* yaptığını bildiğin sürece sorun yok" dedi.

Kaşlarımı çatıp çamura bakarken geri çekilmeseydim ne kadar ileri gidebilirdi diye düşündüm. Kalbi nefret doluyken beni yatağa götürür müydü? Bunu söyleyebilir miydim? "Sen de..."

Ayak sesleri beni durdurdu. Tiernan sundurmamızın önünde durmuş, sağanak yağmurda gözlerini kırpıştırarak bize bakıyordu. "Yaşıyorsun."

Şövalye sendeleyerek sığınağa girdi ve yere yığıldı. Pelerini yanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Oak onun kolunu kontrol ederek. Derisi kızarmıştı ama o kadar.

"Sizi beklediğim yerin yakın bir noktasma yıldırım düştü." Tiernan ürperdi. "Bu fırtına doğal değil."

"Doğru" diye ona katıldı Oak.

Bogdana'nın son sözlerini düşündüm. *Senin için tekrar geleceğim. Ve geldiğimde kaçmasan iyi edersin.*

"Yarın pazara ulaşıp gemimizi alırsak bizi Labrador Denizi'nden hızlı ve olaysız bir şekilde geçirmesi için Denizleraltı'ndan yardım isteyebiliriz" dedi Tiernan Oak'a.

"Merrow bana dedi ki" diye başladım ama ikisi birden gözlerini dikip bana baktığı için sustum.

"Devam et" dedi Oak.

Tam olarak kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalıştım ama olmadı. "Denizde kraliçe ve kızıyla ilgili bir tehlike varmış. Ve beni ismini bilmediğim biri hakkında uyardı."

Oak kaşlarını çatarak Tiernan'a baktı. "Belki de şansımızı denemeli ve Denizleraltı'ndan yardım istememeliyiz."

"Wren'in muhbirine güvendiğimi söyleyemem" dedi Tiernan. "Her iki durumda da karaya çıktıktan sonra yürüyerek seyahat edebilmeliyiz. Kale neredeyse elli kilometre içeride."

"Leydi Nore o değnek yaratıklarına Taş Orman dışında her yeri kontrol ettirecektir" dedi Oak.

Şövalye başını iki yana salladı. "O ormandan geçmek *kötü bir plan*. Orası lanetli ve trol kralı da deli."

"İşte bu yüzden kimse bizi orada aramaz" dedi Oak, bir oyun oynuyorlarmış da kusursuz bir hamle yapmış gibi.

Şövalye bıkkınlığını gösteren bir hareket yaptı. "Peki. Taş Orman'dan geçelim. Ve hepimiz ölürken özür dilemeni sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Oak ayağa kalktı. "Kaderimizi henüz belirlemediğime göre erzak almaya gidiyorum. Artık üşüdüğümü ya da ıslak olup olmadığını hissedemiyorum ve havadayken bir ölümlü kasabasının eteklerini görmüştüm."

Şövalye ıslak pelerinine daha sıkı sarınıp ona eşlik etmeye niyeti yokmuş gibi bir ifadeyle "Belki şiddetli rüzgâr zihnini açar" dedi.

Oak uygun bir selam verip bana döndü. "Sana Hyacinthe'in yaptığı gibi bir söz vermesi çok mümkün değil ama ateşin sürekli yanmasını sağlarsan belki verebilir."

"Haksızlık" diye homurdandı Tiernan.

Oak ıslak ormanda ilerlerken kahkahalar attı.

Ateş yakmak için yerde biraz alan açıp kütüğün ortasından çıkardığım kuru odun parçalarını üst üste yığdım. Ceplerimi karıştırıp motelden aldığım kibrit kutusunu buldum. İşe yaramayacak kadar ıslak olmadığını umarak bir kibrit çaktım. Alev aldığında elimi etrafına sarıp küçük, kuru parçaları tutuşturmaya çalıştım.

Tiernan bütün bunları kaşlarını çatarak izliyordu.

Prensin arkasından bakarken "Siz arkadaşsınız" dedim. "Sen ve o."

Tiernan ateşin tutuşmasını, dumanın kıvrılarak yukarı süzülmesini izliyordu. "Sanırım öyleyiz."

"Ama sen de onun muhafızısın, değil mi?" Bu sorudan ya da genel olarak ona söylediklerimden rahatsız olup olmayacağını bilmiyordum ama merak ediyordum ve bazı şeyleri bilmemek yorucu geliyordu.

Tiernan alevlerin sıcaklığını test etmek için bir elini uzattı. "Benden önce üç kişi vardı. İkisi onu korurken öldü. Üçüncüsü rüşvet alıp ona ihanet etti. Oak'un boynundaki yara izi o olaydan kalma. On dört yaşma geldiğinde artık muhafız istemediğine karar verdi. Ama ablası yine de beni gönderdi."

"Önceleri beni utandıracağını düşünerek saçmasapan partilere sürükledi. Sonra da beni bıktırmak istercesine haftalarca hiçbir yere gitmedi. Ama yine de kaldım. Bu pozisyona seçildiğim için gurur duyuyordum. Ve sadece şımarıklıktan bunu yaptığını düşünüyordum."

"Senin de böyle düşünmemi istiyordu" dedim, kısa süre önce aynı numaraya kanmış biri olarak.

Tiernan beni onaylarcasına başını salladı. "Tabii o zamanlar bilmiyordum. Ben de yirmi yaşıma yeni girmiştim ve hatırlamak istemediğim kadar aptaldım. Ama çok da önemi yok çünkü bir yıl sonra işler değişti. Bir ölümlü Oak'u bıçaklamaya çalıştı. Adamı yakaladım ama aslında onun görevi dikkat dağıtmaktı. Ve ne yazık ki işe yaradı. Hepsi de iyi silahlanmış yarım düzine kızılkafa ve goblin diğer yönden geçide doldu. Prense kaçmasını söyledim."

"Ama kaldı ve daha önce hiç görmediğim şekilde dövüştü. Atik. Etkili. Acımasız. Yine de savaş bitmeden önce iki defa karnından, bir defa da kalçasından bıçaklandı. Onu hüsrana uğratmıştım ve bunu biliyordum."

"Ondan sonra benden kurtulması kolay olabilirdi. O gece olanları herkese anlatması yeterdi. Ama anlatmadı. Tahmin etmelerini önlemek için Mandrake Market'ten merhem aldı. O ne zaman onun arkadaşı olduğumu söyler bilmiyorum ama bu olaydan sonra o benim arkadaşım oldu."

Ateşe bakıp Oak'un Tiernan'la tanışmadan bir yıl önce ormanda beni görmeye gelişini düşündüm. Muhafızı ona ihanet edip boğazını kesmeye çalıştıktan sonra mı gelmişti? Saklandığım yerden çıksaydım yara izinin yeni olduğunu fark edebilirdim.

Tiernan başını iki yana salladı. "Ama tabii bu neden muhafız istemediğini anlamamdan önceydi. Yeni bir hobi edinmişti. Hırslı olanlar için, kraliyet ailesine saldırmak isteyebilecek herkese yem olmaya karar verdi. Saldırıların kendisini hedef almasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptı."

Oak'un ormanıma geldiği zamanı düşündüm. *Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Yine. Zehirle. Yine.* Suikast girişimlerine zaten kızıyordu. Neden daha fazlasını etrafına topluyordu ki? "Onlar biliyor mu?"

Tiernan kimi kastettiğimi sormadı bile. "Kesinlikle bilmiyorlar. Yine de kraliyet ailesinin bunu anlamasını isterdim. Birinin kayalara toslayacak gemi olmaya çalışmasını izlemek çok yorucu."

Oak'un Tiernan'ın Güveler Sarayı'nda onu müdafaa etmesine izin vermeyişini, Oak'un Thistlewitch'e ödenecek borcu üstlenmesi konusundaki ısrarını hatırladım. Onlarla ilk tanıştığımda Tiernan'ın Oak'u korumaktan yorulmuş olabileceğini düşünmüştüm; şimdi ise onu koruma fırsatı yakalamak için ne kadar çok mücadele etmesi gerektiğini görüyordum.

Tiernan "Hyacinthe savaş sırasında Dişler Sarayı'nda kamp kurmuştu" deyince kirpiklerimin arasmdan ona bakarak konuyu neden değiştirdiğini anlamaya çalıştım. "Bana oradan biraz bahsetti. Çocuklara göre bir yer değil."

Ellerimi ovuşturdum ama sözlerini duymazdan gelemedim. "Kimseye göre değil aslında."

"Senin için ne planlıyorlardı sence?"

Bacaklarımı yukarı çekip omuz silktim.

"Prensle evlenmek ve sonra onu öldürmek, öyle mi?" Suçlayıcı değil, ilgili bir ifadeyle sordu bunu.

"İkimizin de uzun yaşamasını istediklerini sanmıyorum."

Tiernan buna cevap vermedi.

Ateşe bakıp alevlerin çıtırtısını dinledim.

Bir süre orada öylece oturup kütük parçalarını ateşe attım ve tutuşmalarını, közlerin ateşböceği gibi gökyüzüne yükselmesini izledim.

Sonra huzursuz hissederek kalktım. Bu kadar uzun süre ormanda yaşamış biri olarak bir şeyler toplamam gerekirdi. Belki tutsakları serbest bırakmamın telafisi yoktu ama en azından sığınağımızı inşa edebilirdim.

"Biraz daha odun toplayacağım" dedim. "Ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım."

"Saçının üç teli bende unutma" dedi şövalye ama gerçek bir tehdit değildi bu.

Gözlerimi devirdim.

Ben giderken Tiernan ıslak pelerinini toplayarak bana tuhaf bir bakış attı.

Gece beni sarmalarken havayı koklayıp yabancı ormanı içime çektim. Henüz fazla uzaklaşmamıştım ki biraz limonlu ekşiyonca ve sarmaşık buldum. Biraz toplayıp onları yeni elbisemin ceplerine tıkıştırdım. Cepler! Şimdi onu elde etmişken onsuz nasıl bu kadar uzun süre geçirdiğime inanamıyordum.

Kayıtsızca insanın telefonunu çıkardım. Ekran tamamen kararmıştı ve canlanmıyordu. Şarjı bitmişti ve başka bir ölümlünün evinde kalmadığımız sürece şarj etmemin bir yolu yoktu.

Onu tekrar cebime koydum. Belki de çalışmaması daha iyiydi. Böylece Hyacinthe ve Gwen'in güvende olduğunu, üvey annemin sesimi duyduğuna sevindiğini hayal ediyordum. Belki de bu numarayı geri aramıştı.

Ormanın derinliklerinde bir yenidünya ağacı buldum; avuç avuç toplayıp ilerledikçe hem yiyor hem de çantamı dolduruyordum. Chanterelle mantarı bulmayı umarak yürümeye devam ettim.

Bir hışırtı duydum. Tiernan'ı görme umuduyla başımı kaldırdım.

Ama uzun parmakları yakındaki dallara tutunarak ağaçlarm arasında duran Bogdana'ydı. Fırtına cadısı parlak siyah gözleriyle bana bakıp keskin, çatlak dişleriyle gülümsedi.

Kulaklarım uğuldadı ve bir an sadece kanımın gürlemesini duyabildim.

Yerden bir dal alıp onu sopa niyetine kaldırdım.

O sırada konuştu. "Bu kadar aptallık yeter çocuğum. Konuşmaya geldim."

Beni nasıl bulduğunu merak ettim. Kraliçe Annet'in sarayında bir casus mu vardı? Yoksa başka bir büyük güce saygısından dolayı Thistlewitch mi beni ele vermişti?

Üzerimdeki güzel giysiye rağmen kendimi yine bir canavar gibi hissederek "Ne istiyorsun?" diye hırladım. "Beni Leydi annem için öldürmeye mi geldin? Söyle o zaman, nasıl öleceğim?"

Cadı kaşlarını çattı. "Vay canına, büyümüş de etrafına ithamlarda bulunuyor."

Nefes almaya çalıştım. Dal ağır ve ıslaktı.

"Seni almaya geldim" dedi Bogdana. "Benimle mücadele etmenin faydası yok çocuğum. Müttefiklerini düşmanlarından ayırmanın zamanı geldi."

Aramıza biraz mesafe koymayı düşünerek bir adım geri çekildim. "*Sen* benim müttefikim misin?"

"Olabilirim" dedi fırtına cadısı. "Eminim bunu düşmanın olmama tercih edersin."

Bir adım daha attığımda tırnaklarını havaya savurarak beni yakaladı.

Dalı, mümkün olduğunca sert bir şekilde omuzuna vurdum. Sonra koştum. Gecenin karanlığında, ağaçların arasında, çizmelerim çamurda kayarak, dikenli çalılar derime batıp dallar kıyafetime takılırken.

Sonunda ayağım kaydı ve yanlışlıkla bir su birikintisine bastım. Ellerimle dizlerimin üzerine düştüm. Sonra ayağa kalkıp koşmaya başladım.

Cadının ağırlığını sırtımda hissettim.

Çarpıştık ve ıslak yapraklarla çam iğnelerinden halının üzerinde yuvarlanırken taşlar vücudumdaki çürüklere battı. Tırnaklarını derime geçirdi.

Fırtına cadısı uzun parmaklarıyla çenemi tutup ensemi yere bastırdı. "Elfhame Prensi'yle seyahat etmek seni hasta etmiş." Yüzü bana çok yakındı ve nefesi sıcaktı. "Seninle birlikte korkudan sinmeye zorlayabileceğin Oak. Ondan emir almak çok aşağılayıcıdır. Ama ondan iğrendiysen bunu gizlemen iyi olmuş."

Mücadele edip ona tekme attım. Geri çekilmeye çalıştım. Tırnakları boğazıma battı ve etimde can yakan çizgiler oluştu.

"Ama belki de seni iğrendirmiyordur" dedi Bogdana, gözlerimin içinde kendi yansımasından başka bir şey görmüş gibi. "Dediklerine göre yüzü güneşin yüzüymüş gibi, çiçekleri bile geceleri açmaya ikna edebiliyormuş. Senin de kalbini çalacak."

"Böyle bir şeyi biraz olsun isteyeceğini sanmıyorum" dedim ona, parmaklarından çekinerek.

Bu defa beni bıraktı ve saç örgülerimden birini tuttu. Onu bir tasma gibi kullanarak beni ayağa kaldırdı.

Elimi cebime sokup Oak'un kütüğü soymam için bana verdiği bıçağı kınından çıkardım.

Cadı'nın gözleri, ona bir silah doğrulttuğumu görünce öfkeyle parladı. "Prens senin *düşmanın*."

"Sana inanmıyorum" diye bağırdım, saç örgümü onun tuttuğu yerden keserek. Sonra tekrar ormana kaçtım.

Ve yine peşime düştü.

"Dur" diye seslendi ama ben yavaşlamadım bile. Çalılıkların arasından geçtik. Yolumu kaybettim ama sanırım sığınağın olduğu yöne gidiyordum. Ölümlü kasabasına doğru gittiğimi ümit ettim.

"Dur" diye seslendi. "Beni dinle, ondan sonra kalmayı ya da gitmeyi tercih edersin."

İki defa beni neredeyse yakalıyordu. Bıçağı elimden bırakmadan adımlarımı yavaşlatıp döndüm. "O zaman bana ya da arkadaşlarıma zarar vermeyecek misin?"

Cadı muzipçe gülümsedi. "Bugün değil."

Başımı salladım ama yine de aramızda yeterince mesafe bırakmaya özen gösterdim.

"Dinlesen iyi edersin çocuğum" dedi. "Çok geç olmadan."

"Dinliyorum" dedim.

Cadı'nın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Eminim prensin sana Leydi Nore'un teklif ettiği pazarlıktan hiç bahsetmemiştir. Madoc'u, prensin kuzeye getireceği şeyle, aptal bir kızla, yani seninle takas edeceğini."

Başımı iki yana salladım. Bu doğru olamazdı.

Hayır, Leydi Nore Mellith'in kalbini istemişti. Thistlewitch'e de onu bulmak için gitmişti. Ben Leydi Nore'a ne yapabilirdim ki, ona kim hükmedebilirdi? Ama sonra Oak'un terk edilmiş insan evindeki sözlerini hatırladım: *Sen onun en zayıf noktasısın. Başka ne planlar yaparsa yapsın seni ortadan kaldırmak istemesinin bir sebebi var.*

Leydi Nore beni istiyorsa ölmemi istiyordur.

Ayrıca Hyacinthe'le birlikte hapishanedeyken istediği kişi ben miyim, diye merak etmemiş miydim? Şüphelenmiştim ve sonra bu fikri kafamdan atmıştım. Buna inanmak istememiştim.

Ama düşündükçe Oak'un, Leydi Nore'un aslında Mellith'in kalbini istediğinden hiç *bahsetmediğini* fark ettim. Sadece bu ihtiyacını ona karşı kullanmayı ümit ettiğini, onu kandırmayı planladığını söylemişti.

Leydi Nore'un istediği *bensem* Oak'un planını neden gizlemeye çalıştığını anlıyordum. Beni Kraliçe Annet'in eline vermemek için neden kendini riske atmak istediğini de. Hatta belki Mellith'in kalbini, Leydi Nore'a benim yerime sunabileceği bir şey olduğu için arıyordu.

Babasını kurtarma isteği ve beni Leydi Nore'a teslim etmenin korkunçluğunu bilmesi arasında gidip geliyordu muhtemelen.

Undry Pazarı'nda Wren'in kaderine karar verebiliriz. Böyle demişti. Ve şimdi ne karar vereceğini biliyordum.

"Yerini unutma." Cadı beni dürttü. "Sen onun hizmetkârı değilsin. Sen bir kraliçesin."

"Artık değilim" diye hatırlattım ona.

"Her zaman öylesin" dedi.

Bense Oak'u, Leydi Nore üzerindeki gücümü ve benim ölümümün nasıl Madoc'un hayatına bedel olabileceğini düşünüyordum.

"Anlamıyorum, madem Oak onun istediğini yapıyordu neden bu yaratıkları bize karşı gönderdi?"

Bogdana sırıttı. "Mesaj Oak'a değil, Yüce Kraliçe'ye gönderildi. Prens görevine başladığında Leydi Nore beklemekten sıkılmıştı. İçine düştüğün tehlikenin farkına varmalısın."

"Yani senin dışında birinden gelecek tehlikenin mi?" diye sordum.

"Sana bir hikâye anlatacağım" dedi Bogdana, beni duymazdan gelerek. "Daha fazlasını söylemek isterdim ama üzerimdeki baskılar yüzünden anlatamıyorum." Gözlerimi kırpıştırdım ama Oak'a yönelttiği suçlamalar havada asılı kaldığı için söylediklerine yoğunlaşamıyordum.

"Bir tür peri masalı" diye başladı fırtına cadısı. "Bir zamanlar, umutsuzca çocuk isteyen bir kraliçe varmış. Kendisinden önceki iki kraliçeyi hamile kalamadıkları için öldüren bir kralın üçüncü karısıymış, dolayısıyla ona bir vâris veremediği taktirde onu nasıl bir sonun beklediğini biliyormuş. Kralın çocuk istemesinin sebebi peri masallarındaki hükümdarların çoğununkinden farklıymış –onu Yüce Divan'a ihanet etme aracı olarak kullanmayı planlıyormuş– ama arzusu ailevi duygulardan kaynaklanan birininki kadar şiddetliymiş. Böylece kraliçe simyacılara, kâhinlere ve cadılara danışmış. Kendisi de büyü yapabildiği için büyüler yaparak verimli gecelerinde kocasıyla otlarla kaplı bir yatakta bir araya gelmiş. Ama yine de kraliçenin rahmine bir çocuk düşmemiş."

Daha önce hiç kimse bana doğumumdan ya da Leydi Nore'un Lord Jarel yüzünden nasıl bir tehlikede olduğundan söz etmemişti. Bunların hiçbirini duymamıştım ve bundan sonra duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceğini hissederek tüylerim diken diken oldu.

Bogdana pençeli parmağını bana doğrulttu. Arkasında, gökyüzünde bir şimşek çaktığını gördüm. "Bir süre sonra bilge bir cadıya başvurmuşlar. O da istedikleri çocuğu verebileceğini ama söylediklerini harfiyen yerine getirmeleri gerektiğini söylemiş. Ona türlü türlü ödül vaadinde bulunmuşlar ama o gülümsemekle yetinmiş çünkü uzun zaman önce olanları bile hatırlıyormuş."

"Ne yaptın..." diye başladım ama o parmağını uyarı niteliğinde kaldırınca ağzımı kapattım.

"Yaşlı bilge cadı onlara kar toplamalarını ve onu bir kız çocuğu şekline sokmalarını söylemiş."

"Onlar da dediğini yapmışlar. Yaptıkları kız, taştan gözleri, donmuş gül yapraklarından dudakları ve kendi halklarının keskin sivri kulaklarıyla narin bir biçime sahipmiş. Ona şekil vermeyi bitirdiklerinde birbirlerine gülümseyip güzelliğine hayran olmuşlar."

"Cadı da başka sebeplerden gülümsemiş."

Bu kötü bir şaka gibi görünüyordu. Ben kardan yapılmamıştım. Lord Jarel ve Leydi Nore'un isteğine göre şekil verilmiş bir varlık değildim. Güzelliğimle onları asla büyülememiştim.

Yine de Bogdana'nın bana bu hikâyeyi anlatmasının bir sebebi vardı. *Sluagh.* Ben bu muydum? Kendisine bir beden verilmiş bir ruh, evlerin önünde feryat eden ya da aynalarda ölüm vaat eden yarı ölü Halk'tan biri miydim?

"*Şimdi ona can vermeliyiz,* demiş cadı onlara. *Bunun için bir damla kana ihtiyacı var çünkü o sizin çocuğunuz olacak. İkinci olarak da benim büyüme ihtiyacı var.*"

"İlkini sağlamak kolaydı. Kral ve kraliçe yüzgeçlerine iğne batırıp kanlarını karın üzerine akıttılar."

"İkincisi de kolaydı çünkü ben kendi isteğimle vermiştim. Nefesimi kızın üzerine üflediğimde içinde bir yaşam kıvılcımı yandı ve kirpiklerinin seğirdiğini, saçlarının uçuştuğunu görebildiler. Çocuk hareket etmeye başladı. Uzuvları narindi ve neredeyse gökyüzünün, yapıldığı kar üzerindeki yansıması kadar soluk mavi bir renkteydi. Saçları, yakınlarda yetişen çiçeklerin koyu mavisindendi. Gözleri, kayalara yapışmış likenlere benziyordu. Dudakları, taze dökülmüş kan kırmızısıydı."

"Kral ve kraliçe ona *Sen bizim kızımız olacaksın. Ve bize Elfhame'i vereceksin* dediler."

"Ama kız ağzını açıp ilk kez konuştuğunda, kendi yaptıkları şeyden korktular."

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru olamaz. Ben bu şekilde doğmuş olamam."

Onların eliyle şekillendirilmiş, kanlarıyla can bulmuş bir *yaratık* olmak istemiyordum. Kar ve çubuklardan yapılmış oyuncak bebek gibi bir şeydi bu. Sluagh'tan bile daha garip bir parçalar topluluğu.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sana ihtiyacım var" dedi Bogdana. "Gücü ele geçirebilecek tek kişi Leydi Nore değil. Ben de varım. Hayatını ondan daha çok borçlu olduğun bana. Diğerlerini bırak. Benimle gel ve her şeyi kendimize alalım."

Thistlewitch'i ve Mab ile Mellith'in kalbi hakkında anlattığı hikâyeyi düşündüm. *Bogdana* kendi kızını öldüren cadı olabilir miydi? Belki de hikâyeyi ben yeni duymuştum ama Leydi Nore'a kemiklerden haberi olan, olanları hatırlayan, onların gerçek değerini bilen *biri* çoktan bahsetmiş olmalıydı.

Ve Bogdana o cadıysa, hayatımı ona borçlu olduğuma inanması beni her zamankinden daha büyük bir tehlikeye sokuyordu. Kendi çocuğunu öldürmüştü ve kazayla bile olsa, benim gibi bir şeye neler yapabileceğini hayal bile edemezdim.

Leydi Nore'a hükmetme yeteneğim bir lütuftan çok lanetti. Mab'in kemiklerini isteyen herkes onları elde etmenin en kolay yolu olarak beni görecekti.

"Baskıdan bahsettin" dedim. "Nedir onlar?"

Fırtına cadısı bana sert bir bakış attı. "Birincisi, ne o Greenbriar'lı çocuğa ne de onun soyundan birine zarar verebilirim."

Ürperdim. Bu, onu görür görmez neden kaçtığını açıklıyordu. Neden sadece Tiernan'a yıldırım göndermişti peki? Ve bu, Mab'in kızını öldürmeye yeltenen cadıya yapacağı türden bir lanet olurdu.

Çılgın düşüncelerimi kontrol altında tutmalıydım. "O gece üvey ailemin bahçesine bana nereden geldiğimin hikâyesini anlatmaya mı gelmiştin?"

Cadı bana çarpık, ürkütücü bir gülümsemeyle baktı. "Prens Oak'un gelmek üzere olduğunu ve ondan uzak durman gerektiğini sana söylemeye geldim."

"Leydi Nore'un değnek yaratıklarına karşı uyarmaya gelmedin mi?" diye sordum.

Bogdana homurdandı. "Onların üstesinden tek başına gelebileceğini düşündüm. Belki de nereden geldiğin konusunda seni uyandırırlardı."

Beni oklarla vurmaları ya da değnek örümceklerle parçalamaları daha büyük ihtimaldi. "Bana hikâyeni anlattın. Seni dinledim. Şimdi gideceğim. Öyle anlaşmıştık."

"Emin misin?" Bakışları sertti ve soruyu sesinde öyle bir ağırlıkla sormuştu ki vereceğim cevabın bir bedeli olacağını anladım.

Bunun konuşmaktan daha güvenli olduğunu hissederek başımla onayladım. Sonra arkamı dönmeye haşladım.

"Biliyorsun, kız beni gördü."

Donup kaldım. "Hangi kız?"

Sinsi sinsi gülümsüyordu şimdi. "Evinin etrafında dolandığın ölümlü kız."

"Bex mi?" Yatağında uyuduğundan o kadar emindim ki. Bahçesinde bir canavar görünce dehşete düşmüş olmalıydı.

"Prens o küçük kürdan kılıcını sallamaya başlayınca ters yöne saptım. Pencerede yüzünü gördüğümü sandım. Ama dışarıdaydı."

Güçlükle nefes alıyordum.

"Çığlık atmadı. O cesur bir kız." Fırtına cadısı bu anı uzatmaktan zevk alıyordu sanki. "Seni aradığını söyledi."

"Beni mi?"

"Ona seni son gördüğümde bir prensin yanında olduğunu ve prensin seni esir aldığını söyledim. Tabii yardım etmek istedi. Ama ölümlüler hiçbir şey beceremezler, öyle değil mi?"

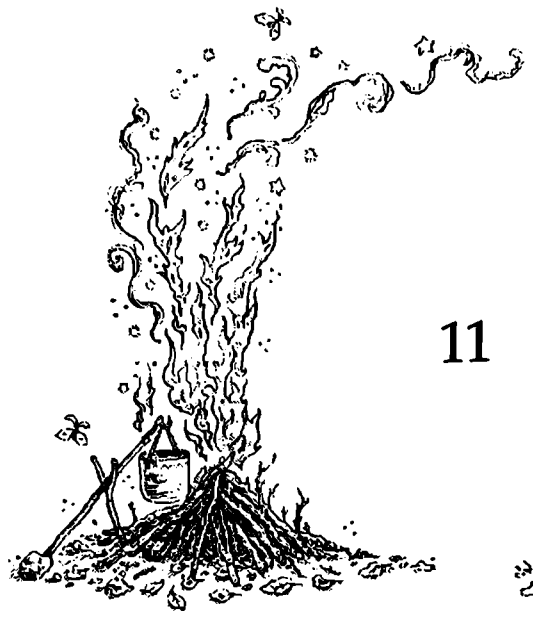
"Sen ne yaptın?" Sesim nefesten ibaretti.

"Ona biraz öğüt verdim, hepsi bu" dedi Bogdana, ağaç gölgelerine doğru adım atarak. "Şimdi de sana bir tavsiye veriyorum.

Çok geç olmadan o Greenbriar'lı çocuktan uzak dur. Ve seni tekrar gördüğümde istediğimi yapsan iyi edersin. Yoksa içine üflediğim kıvılcımı söndürebilirim. Ve gözlerinin önünde o küçük üvey aileni de söndürürüm."

Her tarafım titriyordu. "Sakın onlara..."

O an Tiernan dalların arasından çıktı. "Hain!" diye bağırdı bana. "Seni yakaladım."

11

Tiernan düzlüğün diğer ucunda kılıcını çekmiş, bana bakıyordu. Gecenin karanlığına mı kaçmam gerek, diye düşünürken bir adım geri attım.

Bogdana ormanın içinde kaybolmuş, ardında sadece yağmurun uzaktan gelen tıslamasını bırakmıştı.

Başımı şiddetle sallayıp ellerimi kendimi korumak için kaldırdım. "Yanılıyorsun. Bogdana beni şaşırttı. Ondan yine kaçtım ama konuşmak istediğini söyledi..."

Tiernan fırtına cadısını orada gizlenirken bulmayı bekliyormuş gibi ormana doğru baktı. "Onunla komplo kurduğun çok açık."

Oak yollarımızı ayırmamızı önerdiğinde Tiernan'ın nasıl şaşırdığını hatırladım. Bu göreve kendi özgür irademle çıktığıma inanmamı sağlaması ne kadar da akıllıcaydı.

Tiernan'ın beni motelde bağladığını hatırladım. Benimle zar zor konuşuyordu. Şimdi sebebini tahmin edebiliyordum. Beni hep bir kurban, uzak durulması, bağ kurulmaması gereken bir şey olarak görmüştü. Başımı iki yana salladım. Gerçeği söylemek onların kandırmacasını ortaya çıkartacakken kendimi nasıl savunabilirdim ki?

"Kuzeye gidişim konusunda beni uyardı" dedim. "Ve Oak yerine ona yardım etmem gerektiğini söyledi. Ama ben bunu kabul etmedim."

Tiernan kaşlarını çattı, belki de inkâr edemeyeceği şeyleri fark etmişti. Birlikte kampa döndük. Giderken yeni odunlar topladım.

Oak'un beni teslim edeceğini düşünmek ne kadar korkunç olsa da tüm benliğimle yaratılış hikâyemden kaçmak istiyordum. Taşıdığım değneklerden ve biraz sihirden mi ibarettim? Yaşıyormuş gibi görünen kanarya otu attan farksız mıydım?

Midem bulandı ve korkmaya başladım.

Kampa döndüğümüzde çubuklar kuruyunca her şey tümüyle alev almasın diye Tiernan ateşi sığmağm altından dışarı taşımaya başladı. Bense ellerimi meşgul etmek için dalları örüp elbisemden tekrar kestiğim bir parçayla düğümleyerek ev için bir minder yaptım. Her şey hâlâ ıslaktı ve rüzgâr estikçe ağaçlardan düşen damlacıklarla beraber ateşten duman tütüyor, cızırdıyordu. Yaptığım şeyden başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Sonunda ısı her şeyi yeterince kuruttu ve Tiernan da nemli mindere uzanıp sırılsıklam ve çamurlu botlarım çıkartarak ıslak ayaklarını ateşin başında ısıtmaya çalıştı. "Yardımın için sana ne teklif etti?"

Elimi ateşe doğru uzattım. Kardan yapıldığım için erir miydim bilmiyordum. Parmaklarımı yanacak kadar uzatıp geri çektiğimde uçlarının kızarıp batmaya başlamasından başka bir şey olmadı.

"Kes şunu" dedi Tiernan.

Ona baktım. "Bogdana beni ve ailemi öldürmemeyi teklif etti."

"Cazip teklife benziyor" dedi.

"Gücüm için beni kullanmak isteyen herhangi birinin gösterdiği nezaketten daha büyüğünü tercih ederim" dedim, onun beni çok farklı bir sebeple kullanmak istediğinin bilinciyle.

Sanırım Tiernan sesimden bir şey gizlediğimi fark etti. Ama sakladığım şeyi tahmin etmesi mümkün değildi. Ne olduğumu ya da fırtına cadısının ona neden borçlu olduğumu düşündüğünü bilemezdi. Ve bana Madoc'a karşılık olarak teslim edileceğimi söyle-

yip söylemediğini merak ediyorsa bile kendini bunun aksine ikna etmeye çalışacaktı. Kurban olduğumu bile bile yüzüme bakmak hoşuna gitmiyorsa gerçeği ben de bilirken bana bakması bundan ne kadar kötü olabilirdi?

Bogdana'nın kolay bir müttefik olacağı yanılsamasına kapılmamıştım elbette. Bex'in ay ışığında çimenlikte duran fırtına cadısıyla karşı karşıya kaldığını gözümde kolayca canlandırabiliyordum. Tıpkı Halk'tan birini ilk gördüğümde benim hissettiğim gibi korkudan sersemlemiş olmalıydı.

Yine de Bex yeterince korkmuş olamazdı. Cebimdeki telefonu düşünürken bir an önce kaçıp onu şarj etmeyi ve hemen Bex'i arayıp onu uyarabilmeyi diledim.

Ayağa kalkıp Tiernan'ın pelerinine uzandım. Bana sert bir bakış attı. "Kuruması için asmalısın" dedim.

Tokasını çözüp pelerini almama izin verdi. Pelerini bir dala asmak için kısa bir yol yürürken parmaklarım kumaşın üzerinde gezinerek benden aldığı saç tellerini aradı. İncecik, saklaması kolay şeylerdi. Kaybetmesi de kolaydır umarım, diye düşündüm ama bulamadım.

Oak'un ıslığı dönüşünü haber verdi. Saçları kuruydu ve yeni giysiler giymişti; bilek kısmı biraz kısa bir kot pantolonla krem rengi bir örgü kazak. Bir omzunda yürüyüşçülerin sırt çantasının kayışları vardı. Diğerine ise baykuş suratlı bir hob tünemişti.

Yaratık belirgin bir hoşnutsuzlukla bana baktı ve alçak sesli ıslık çalan bir hayvan sesi çıkartarak yüksek bir dala doğru uçtu.

Oak çantayı ateşin yanına bıraktı. "Kasaba gündüzleri çok güzel ama geceleri bir şeyler eksik kalıyor. Seitan Kilisesi denen vejetaryen bir yer ve buşel ile şeftali satan bir çiftlik standı vardı. İkisi de kapalıydı. Yakınlardaki bir otobüs terminalinde çeşitli etkinlikler düzenleniyordu ama ne yazık ki pazarda aradığım hiçbir şeyi bulamadım."

Fırtına dindiğinden beri görülebilen Ay'a baktım. Kanarya otu atlarıyla uçmaya alacakaranlıkta başladığımıza göre artık gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

Oak iki muşambayı yayarak eşyalarını yerleştirdi. Üzerlerine çeşitli yiyeceklerle bir yığın ölüimlü kıyafeti koydu. Hiçbir şey etiketli değildi ve muşambalardan birinde küçük bir yırtık vardı. Plastik bir kapta yarısı yenmiş bir tavuk şiş getirmişti. Stantın kapalı olduğunu söylemesine rağmen şeftali de vardı. Bir hırdavatçıdan alınmış buruşuk plastik poşet içinde ekmek, fındık ve incir. Bir galon temiz su da getirmişti ve onu önce Tiernan'a uzattı. Şövalye, üzerindeki etiketten süt sürahisi olduğu anlaşılan kaptan minnetle bir yudum aldı.

"Nereden buldun bunları?" diye sordum çünkü bir dükkânın raflarından alınmadıkları belliydi. Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Oak bana muzipçe gülümsedi. "Çiftlik standında tanıştığım aileden aldım. Rüzgârlı bir gecede fırtınaya yakalanmış bir yabancıya karşı son derece cömertlerdi. Duş almama izin verdiler. Saçımı bile kuruttular."

"Seni kibirli şeytan" dedi Tiernan homurdanarak.

"Gerçekten de öyleyim" diye onayladı Oak. Çantasının kayışını başının üzerinden çıkartarak onu ateşten çok uzak olmayan bir yere bıraktı ama ikramların yanına değil. O çantada dizginin saklanması gerekiyordu. "Aileyi ikna edip garajlarından ve buzdolaplarından birkaç şey aldım. Yokluğunu hissedecekleri bir şey almadım."

O aileyi büyülediğini ya da kendini onlara nasıl sevdirdiğini düşündükçe içim ürperdi. Evlerinin mutfağında bir hayale kapılmış bir anne, baba ve çocuğu gözümde canlandırdım. Anneyle baba prense yiyecek ve giyecek getirirken mama sandalyesinde ağlayan tombul bebeğin çığlıkları giderek daha uzaklardan geliyordu sanki.

"Onlara zarar verdin mi?" diye sordum.

Oak bana şaşkınlıkla baktı. "Tabii ki hayır."

Ama tabii *onlara zarar vermenin* ne anlama geldiğine dair sınırlı bir fikri de olabilirdi. Bu düşüncelerden arınmak için başımı iki yana salladım. Bana bir şey yapmayı planlıyor diye onlara bir şey yaptığını düşünmem saçmaydı.

Oak yığına uzanıp siyah bir kazak, tozluk ve yeni çorapları bana uzattı. "Umarım seyahat için yeterlidir."

Oak yüzümdeki ifadeden şüphemi görmüş olmalıydı.

"Kuzeyden döndüğümüzde, bir sabah uyandıklarında ayakkabılarını güzel, dolgun yakutlarla dolmuş bulacaklar. Bu yakutlarla yeni tozluklar ve kızarmış tavuk alabilecekler" diye yemin etti ama elini abartılı bir şekilde kalbine götürmesinden bunu ciddi bir yemin değil de aptalca bir şey olarak gördüğünü anladım.

"*Yakutları* nasıl satacaklar?" diye sordum. "Neden onlara daha kolay kullanabilecekleri bir şey bırakmıyorsun?"

Oak gözlerini devirdi. "Bir Periler Diyarı prensi olarak nakit para bırakamam. Çok çirkin olur."

Tiernan ikimize de başını sallayıp yiyeceklerin içinden bir avuç fındık aldı.

Benden cevap gelmeyince Oak "Hediye kartları daha kötü" dedi. "Hediye kartı bırakırsam bütün Greenbriar soyunu utandırmış olurum."

Yüreğimin ağırlığına rağmen bu sözüne gülümsemekten kendimi alamadım. "Saçmalama."

Saatler önce, Güveler Sarayı'nda olanlardan sonra benimle şakalaşacak kadar cömert olduğunu düşünebilirdim. Ama bu henüz beni hediye kartı gibi babasıyla takas edeceğini öğrenmeden önceydi.

Tavuğun bir kanadını didiklemeye başladım, önce derisini, sonra etini yedim, sonra da kemiklerini çıtırdattım. Tırtıklı kısmı ağzımı kesti ama yine de yemeye devam ettim. Ağzım dolu olduğunda konuşmuyordum.

Yemeyi bitirdiğimde Oak'un bana getirdiği kıyafetleri alıp giyinmek için bir ağacın arkasma geçtim. Güzel yeni elbisem çamura bulanmış, eteği de yırtılmıştı. Bir öncekinden de kötü olma yolunda ilerliyordu. Elbiseyi çıkartırken tenimin ıslaklığını hissettim.

Bunun gibi ölümlü kıyafetleri giymeyeli uzun yıllar olmuştu. Çocukken genellikle rengârenk bağcıkları olan ışıltılı spor ayakka-

bılarla tozluk ve tişört giyerdim. Genç halim rengârenk doğal saçlara bayılırdı.

Kazağımı başıma geçirirken Tiernan'ın Oak'a hızlı hızlı bir şeyler anlattığını duydum. Ona beni Bogdana'yla konuşurken gördüğünü anlatıyordu muhtemelen.

Omuzlarımda şüphenin ağırlığı ve beni dört bir yandan saran Leydi Nore, Bogdana ve Oak'un entrikalarıyla sığmağa döndüğümde, kaderin gelmesini bekleyemeyeceğimi anladım.

Bildiklerimi onlar öğrenmeden önce gitmeliydim. Oak beni Leydi Nore'a vermeyi planladığını itiraf etmeden, dizginlendiğim takdirde her şeyin daha kolay olacağını fark etmeden önce. Kaçınılmaz darbenin inmesini bekleyip indikten sonra da ondan kaçınmanın bir yolunu bulmayı ümit ederek delirmeden önce.

Kuzeye tek başıma gitmem ve beni kardan yapıp kalbimi nefretle dolduran annemi öldürmem çok daha iyiydi. Ancak o zaman ondan ve her ne sebeple olursa olsun gücümü ona karşı kullanmak isteyen herkesten uzak olabilirdim. Ben yalnız bir yaratıktım, kaderimde tek olmak vardı ve tek başıma daha iyiydim. Başımı belaya sokan da bunu unutmuş olmamdı.

Kat etmem gereken yolu fark ettikten sonra Bogdana beni ormanda bulduğundan beri hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. Şeftali nektarının tatlı yapışkanlığının, suyun hafif plastik tadının keyfine varabiliyordum.

Tiernan iç geçirdi. "Zindanlara açılan derin çukurlara, yolunu kaybettirmek için hareket eden ağaçlara, avını donmuş tüle saran buz örümceklerine, çılgın krala ve lanete rağmen Taş Ormanı'ndan *geçiyoruz* diyelim. Sonra ne olacak? Bizi Buz İğnesi Kalesi'ne sokabilecek bir Hyacinthe'miz yok."

"Kale'nin çok güzel olması gerekiyordu" dedi Oak. "Güzel mi Wren?"

Işık, kaleyi kaplayan buzdan geçerken soğuk koridorlarında dans eden gökkuşakları oluşturuyordu. O yerin tamamı büyük, dumanlı bir pencereymiş gibi neredeyse duvarların arkasını göre-

biliyordunuz. Oraya ilk götürüldüğümde parlak bir elmasın içinde yaşamaya benzediğini düşünmüştüm.

"Değil" dedim. "Çok çirkin bir yer."

Tiernan şaşırmıştı. Hyacinthe'i Leydi Nore'dan çaldıysa Kale'nin neye benzediğini çok iyi bileceği için şaşırması normaldi.

Ama düşündüğümde, hatırladığım şey çok tuhaftı. İnsanların kendilerine ihanet etmesini sağlamak Leydi Nore'un en sevdiği ve iyi becerdiği oyundu. Ona yalvaranları ve tutsaklarını en değer verdikleri şeyleri feda etmeye zorlamak. Kendi araç gereçlerini, parmaklarını, en sevdiklerinin boynunu kırmak.

Buz Kalesi'nde her şey ölmüştü ama umut ondan önce ölmüştü.

Gül çocuğum, diye emretti Leydi Nore, Elfhame'e yolculuğumuzdan kısa bir süre önce. Neye gülmemi istediğini hatırlamıyordum ama korkunç bir şey olduğundan emindim.

Ama ben zaten kendi içime o kadar çekilmiştim ki onu duyduğumun bile farkında değildi bence. Bana tokat attı ve ben de onu ısırarak elinin derisini yırttım. Yüzündeki korkuyu gördüğümü düşündüğüm ilk andı bu.

Geri dönmem gereken yer orasıydı, hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı o soğuk yer. Her şeyi yapabileceğim yer.

"Şimdilik" dedi Oak "Undry Pazarı'na gitmeye odaklanalım. Başka bir yer bulsak bile kanarya otu atı riskine tekrar girer miyiz bilmiyorum. Yürüyerek gitmemiz gerekecek."

"Ben önden gideceğim" dedi şövalye. "Ve tekne için hazırlıklara başlayacağım. İz bırakmamak için siz de farklı bir rotada ilerleyin."

Tiernan'ın üzerinde –ya da çantasında– bir yerlerde saç tellerim vardı. Ama onları bulsam bile daha fazlasının olmadığından emin olabilir miydim? Oak'un omuzlarıma arttığı pelerine bir telin yapışmadığından emin olabilir miydim? Oak saçımı tararken bir tel daha almış olamaz mıydı?

Bakışlarım prensin çantasına kaydı. Onlarla yapabilecekleri bir şey olmasa saç tellerini de önemsemezdim zaten.

Dizgini kapıp kaçarsam Leydi Nore'a ulaştığımda dizgini ona ben takabilirdim.

Oak ateşin yanında oturmuş, kendi kendine sadece bir kısmını yakalayabildiğim bir şarkı söylüyordu. Yıpranmış bir kumaş ve sarkaçla ilgili bir şeydi. Ateşin ışığı saçlarına düşerken altın rengini koyulaştırıyor, gölgeler yüz hatlarına keskin ve sert bir ifade veriyordu.

Bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandıran bir güzelliği vardı.

Bu gece onlar uyurken dizgini çalacaktım. Oak, her saatte açık olan bir otobüs terminalinden bahsetmemiş miydi? Oraya gidip bir ölümlü gibi yolculuk yapacaktım. Gwen'in telefonu bende olduğuna göre üvey ailemi olacaklar konusunda uyarabilirdim.

Ben bu planı düşünürken Oak, Tiernan'a dalgaların gümüşünden saçları olan tanıdığı bir denizkızından bahsediyordu. Onunla konuşabilirse Denizleraltı'nda neler olup bittiğine dair daha fazla bilgi alabileceğini düşünüyordu.

Sonunda battaniyemin ucuna kıvrılıp, Tiernan'ın Oak'un çaldığı muşambalarıyla sığınağı örtmesini izledim. Sonra bir ağaca tırmanıp beşik niyetine dallarına yerleşti.

"İlk nöbeti ben tutacağım" dedi sertçe.

"Titch bizi birkaç saat koruyabilir" dedi Oak, ağaçtaki baykuş suratlı hob'u başıyla işaret ederek. O da kafasını olağandışı bir şekilde döndürerek onayladı. "Dinlenmek hepimize iyi gelebilir."

Büyüyen paniğimi bastırmaya çalıştım. Titch'i aşmak Tiernan'ı aşmaktan daha kolay olacaktı tabii. Ama *birinin* nöbet tutabileceğini hesaba katmamıştım. Gözden kaçırdığım başka neler olabileceğini bana düşündürten bir ihmalkârlık da buydu. Başka nasıl bir aptallık yapabilirdim?

Oak nemli pelerinine sarındı. Bir şey söylemek istermiş gibi bana baktı ama ben bakışlarına karşılık vermeyince uyumaya koyuldu. Buna sevinmiştim. Duygularımı gizlemek konusunda yeterince iyi değildim.

Önce, doğudan başlayıp batıya doğru ilerleyerek yıldızları saydım. Kolay değildi çünkü bazılarını daha önce sayıp saymadığımı

hatırlamadığım için dönüp baştan başlıyordum. Ama zaman geçiyordu en azından.

Sonunda gözlerimi kapatıp bu defa bine kadar tekrar saymaya başladım.

999'a geldiğimde doğruldum. Diğerleri uyuyor gibiydi, yumuşak hırıltılı nefesleri sabit ve derindi. Titch'in altın gözleri tepemde yanıp sönerek karanlığa bakıyordu.

Oak'un kılıcının yanında duran çantasına doğru süründüm. Ateş sönmüş, köz haline gelmişti. Yıldızların ışığı, uykunun yumuşattığı yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Diz çökerek parmağımı çantanın içine soktum; ciltsiz bir kitap, granola barlar, mumlar, bir liste ve birkaç bıçaktan sonra pürüzsüz kayışı hissettim. Parmaklarım deriye dokununca titredi. Üzerindeki büyü kıvılcım saçıyordu sanki.

Dizgini elimden geldiğince nazikçe ve yavaşça çekip çıkardım.

Yakınlardan bir tilkinin sesi duyuldu. Kurbağalar eğrelti otlarının arasından birbirine bağırıyordu.

Baykuş suratlı hob'a baktığımda hâlâ kamp dışından gelebilecek bir tehlikeyi gözetlediğini gördüm. Atıştıracak bir şeyler aradığımdan başka bir şey düşünmesi için bir sebep yok, diye düşündüm kendi kendime. Ben tehdit değildim.

Dizgini saklamak için Oak'unki gibi bir çantam yoktu ama atkım vardı ve onu içine sarıp kemer gibi belime bağladım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göldeki taşlar gibi sekiyordu sanki.

Ayağa kalkıp bir adım atarken yakalanacağımdan o kadar emindim ki bu beklenti başımı döndürdü.

İki adım daha attım ve ağaçlar göründü.

Oak'un uykudan kalınlaşmış sesini duydum. "Wren?"

Panik yapmamaya, hırlayıp kaçmamaya çalışarak döndüm. Beni yakaladığı için ne kadar korktuğumu fark etmesine izin veremezdim.

"Uyanmışsın" dedi doğrularak.

"Zihnim dönüp duruyor" dedim kısık sesle. Bu kadarı kesinlikle doğruydu.

Beni yanına çağırdı. İsteksizce gidip yanına oturduğumda o da öne eğilip bir sopayla ateşi dürttü.

Uykusunun yumuşattığı yüzünü gördüğümde onu öpmenin verdiği hissi düşündüm. Oak'un ağzının kıvrımını hatırladığımda dudaklarının nasıl alaycı bir ifadeyle döküldüğünü düşünmeye kendimi zorladım.

Onu istemiyorum. Kendime onun sözlerini hatırlattım. Ve bir yanı istiyorsa bile Hyacinthe'in dediği gibi, *harcanacak para olduğum içindi.*

Derin bir nefes aldım. "Beni göndermeyeceksin, değil mi?"

"Göndermeliyim" dedi. "Bu çok çılgınca bir plan."

Beni uyutmayanın ondan ayrılma düşüncesi olduğuna inanıp inanmadığını anlamaya çalışıyordum. "Bunu en başından beri biliyordum."

"Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım" dedi, kendine kızdığını belli eden bir sesle. Yorgunluktan dili de sürçüyordu. Yapmayı planladığı şey hoşuna gitmiyordu. Canavar değildi.

"Leydi Nore'u durdurabilirim" diye hatırlattım ona.

Oak gözlerine yansıyan tuhaf bir ışıkla bana gülümsedi. "Güvensizliği bir kenara bırakabilirsek müthiş bir çift olabiliriz."

"Evet" dedim. "Birbirimizden emin olsaydık."

Eli sırtıma hafifçe dokununca ürperdim. "Hangi yanına hayranım biliyor musun?"

Doğrusu ne söyleyeceğini tahmin edemiyordum.

"Öfkeli olmaktan asla vazgeçmemen" dedi bana. "Nefret etmek cesurca olabilir. Bazen umut gibidir."

Dişler Sarayı'nda kendimi hiç cesur ya da umutlu hissetmemiştim. Uçsuz bucaksız bir denizde boğuluyormuşum, batarken deniz suyunu yutuyormuşum ve tam kendimi dalgaların altına bırakacakken bir şey beni yeniden tekmeliyormuş gibi için için beni yiyen bir çaresizlik hissetmiştim. Belki de o şey nefretti. Nefret etmek, artık daha iyi bir geleceğe inanamadığınızda bile devam etmeyi gerektirirdi. Ama Oak'un bunu bilmesine şaşırmıştım.

"Senden ilginç bir Yüce Kral olur" dedim ona.

O an telaşlandı. "Olmayacağımdan eminim. Halk Cardan'a tapıyor, ablamdansa korkuyor, iki muhteşem sebep. Umarım Elfhame'i bin yıl yönetir, sonra da bir düzine çocuktan birine devrederler. Benim buna dahil olmama gerek yok."

"Gerçekten Yüce Kral olmak istemiyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. Lord Jarel ve Leydi Nore'un tek isteği, hırslarının odak noktası, benim yaratılış sebebim buydu. Kurtlanmış bir elmayı yemekle eşdeğermiş gibi bundan kaçınmak onun gözünde hakaret gibi bir şeydi.

Onunla aynı fikirde olsam bile.

"Cardan ben o tacı kafasına geçirene kadar bunu istemeyecek kadar akıllıydı" dedi Oak ve bu anıyı hatırlayınca dudakları büzüldü, sonra tekrar düzleşti. "Elfhame'i yönetme arzusu pek çok hayatı mahvetti. Sadece vâris olmak bile yeterince kötü."

"Ne demek istiyorsun?" Onu ateşten yansıyan ışıkta izleyip altın buklelerinin uykulu yüzüne düşüşünü ve yüz ifadesindeki merak dolu yoğunluğu gördüğümde bunu, bana kırılgan görünmenin muhtemelen gardımı düşürmeme sebep olacağını düşünmesinden çok benimle arkadaş olmak istediği için söylediğine neredeyse inanabilirdim.

Kedi gibi biraz gerindi. "Bazıları beni daha kolay manipüle edeceklerini düşündükleri için ya da bir ölümlü tarafından yönetilmemek uğruna her şeyi yapabilecekleri için beni tahtta görmeyi tercih ediyor. Doğru kelimeyi söylediğim takdirde kulağımı ve ailemin boğazını zehirle dolduracaklarını gizlemiyorlar. Ablam Jude'a gelince, sıranın bende olduğunu açıkça göstermek için çocuk yapmadığından şüpheleniyorum. Öyle olmadığını söylüyor ama çok iyi bir yalancı olduğunu biliyorum."

Yüce Kraliçe'yi o son savaştaki haliyle, yüzünde kan lekeleriyle hayal ettim. Bir zamanlar sevgilisi olan yılanın başım, kendi tarafım başarısızlığa mahkûm etmesine rağmen kendisini küçük gören bir ülkeyi kurtarmak için kesmişti.

Yani, aynı zamanda umut olan şey de nefretti.

Gülerek beni şaşırttı. "Bu gece biraz acımasızım, değil mi? Sana bir numara göstereyim."

Ona şüpheyle baktım. Ama cebinden sadece bir çeyreklik çıkartıp parmağının ucunda çevirdi.

Homurdandım.

Bozuk parayı havaya atıp diğer eliyle yakaladı, sonra iki avucunu birden açtı. Para yok olmuştu.

"Nerede sence?" diye sordu.

"Büyüyle Periler Diyarı'na mı gitti?" diye tahmin yürüttüm ama gülümsüyordum.

Oak sırıtarak kulağımın arkasına uzandı ve teninin ısıttığı metali boynumda hissettim.

Böyle bir şeye sevinmek aptalcaydı ama yine de sevindim.

"Bunu bana Kakalak öğretti" dedi parayı kaldırırken. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Onu hatırlıyorum" dedim. "Gölgeler Sarayı'ndan."

Oak başıyla onayladı. "Ondan önce de Dişler Mahkemesi'nden. Orada da tek başına tutulmuyordu."

Bomba. Onu da hatırlıyordum. Leydi Nore ona Liliver diyordu. Dişler Sarayı'nın ne kadar yozlaştığını düşününce birbirlerine sadakatleri hayranlık uyandırıyordu. "Gerçekten acı çekmiş olmalılar."

Oak bana tuhaf bir bakış attı. "Senin gibi."

Kendimi zorlayıp "Uyumaya çalışmalıyız" dedim. Onunla konuşmaya devam edersem beni Leydi Nore'a vermeyi düşünüp düşünmediğini soracaktım. O zaman planlarım ortaya çıkar ve muhtemelen dizginlenirdim.

Oak başını iki yana salladı, daha çok kendine sallamıştı sanki. "Elbette. Haklısın."

Başımla onayladım. *Evet. Uyu artık Oak. Lütfen. Gitmekten vazgeçmeden önce uyu.*

Bana zarar vermek istese de onu özleyecektim. Dünyaya, hiçbir şey gülüp geçemeyeceği kadar korkunç olamazmış gibi bakışım özleyecektim.

Tiernan'ın huysuzluğunu bile özleyebilirdim.

Ben de battaniyenin altına girip tekrar bine kadar sayarak beklemeye başladım. Prensin uyuduğundan emin olduğumda kalkıp ağaçların arasına doğru yürüdüm. Hob'un baykuş gözlerinin üzerimde olup olmadığını görmek için dönüp bakmadım bile. Kayda değer veya yanlış bir şey yapmıyormuşum gibi hareket etmeliydim.

Kamptan uzaklaştığımda ve hob'dan bir uyarı gelmediğinde rahatlayıp ormanın içinden, sonra da kasabadan geçerek otobüs terminaline koştum.

Büyümün insan gibi görünmemi sağlayacak hale gelmesi tam üç dakikamı aldı. Emin olmak için yüzüme ve dişlerime dokundum.

Sonra derin bir nefes alıp aydınlık istasyona girdim. Benzin ve dezenfektan kokuyordu. İçlerinden birinin elinde içi giysilerle dolu bir çöp torbası olan birkaç insan metal banklarda oturmuştu. Aralarına koydukları tek bir bavulları olan genç çift fısıldaşıyordu. Bastonlu yaşlı bir beyefendi uyuyakalmıştı ve muhtemelen otobüsünü de kaçırmıştı.

Tarifeye göre bir sonraki otobüs kuzeye ve batıya, oradan Michigan'a doğru gidiyordu. Büyülü parayla bilet almak zordu çünkü insanlar fark etmese bile makineler, onlara yaprak verdiğinizi gözden kaçırmazlardı. Bunun yerine çöpten bir makbuz alıp ona büyü yaptım. Bu sadece bilete benzer bir şeydi ve geçmeme izin vermesi için sürücüye büyü yapmam gerekecekti ama elimde bir şey olursa daha inandırıcı olabilirdim. Sihrim, her türlü yardıma ihtiyaç duyacak kadar istikrarsızdı.

Başımı kaldırdığımda kirli pantolonlu, dağınık sakallı bir adamın beni izlediğini fark ettim. Kalbim hızlandı. Sadece çöpleri karıştırdığımı mı fark etmişti, yoksa Gerçek Görüş'e sahip insanlardan biriyle karşılaşacak kadar şanssız mıydım? Yoksa çok daha üstün başka bir şey miydi?

Ona gülümsedim ve dişlerimin keskinliğini görmüş gibi irkildi. Ondan sonra bana bakmayı kesti.

Gwen'in telefonunu duvara sabitlenmiş şarj cihazına takıp bekledim.

Bir kızın otomatı tekmelemesini izledim. Bir genç dışarıda sigara içerken volta atıp kendi kendine konuşuyordu. Yaşlı bir adam yerden bir peni aldı.

Aniden yan tarafımdan bir vızıltı geldi. Aşağı baktığımda ekranı gördüm ve telefon ekranının renklendiğini fark ettim. Kapalıyken on cevapsız arama gelmişti ama hiçbiri tanıdığım numaralar değildi.

Gwen'den üç mesaj vardı. İlkinde şöyle diyordu: Kendi telefonuma mesaj atmak berbat bir şey ve yaşadıklarımın gerçek olamayacak gibi görünmesi daha da berbat ama ailemin evine ulaştım. O seksi elf aşağılığın tekiydi ama bana eski sevgilisini ve prensi anlattı ve anladığım kadarıyla başın belada. Bana iyi olup olmadığını haber ver.

Onun altında Güveler Sarayı'ndaki kemancıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir arabanın ön koltuğunda birbirlerine sarılmış, gülümsüyorlardı. Bir sonraki mesaj şöyleydi: BEBEĞİME KAVUŞTUM. Bir tepenin yamacında uyanmış. En son şeytana benzeyen birinin diline tuz koyduğunu hatırlıyor. Ne yaptın bilmiyorum ama TEŞEKKÜRLER TEŞEKKÜRLER TEŞEKKÜRLER.

Ve sonrakinde: İyi misin? Lütfen bana yaz ki (a) iyi olduğunu bileyim ve (b) seni rüyamda görmeyeyim.

Telefona sırıtarak baktım. Lanetlerini bozduğum kişilerin çoğu benden glaistig'den korktukları kadar korkuyorlardı. Gwen'in beni sevdiğini düşünmek garipti. Evet, ona iyilik yapmıştım ama yine de arkadaşmışız gibi mesaj atıyordu.

Ona cevap yazdım: Periler Diyarı'nda telefon şarj etmek zor. Bir otobüs terminaline ulaştım ve tek başımayım. Prens de yok. Şövalye de. Senin ve sevgilinin iyi olmanıza sevindim.

Sonra yüzümdeki gülümseme kayboldu. Çünkü evi arayıp Bex'i uyarmalıydım.

Numaraları ezberden tuşladım.

Bir erkek sesi duydum. Üvey babamdı. "Kimsiniz?"

Oak'un içeri girip savaşa hazır halde beni kampa geri süreceği korkusuyla saate ve kapıya baktım. Kendime dizginin bende olduğunu ve beni arıyorsa bile buraya bakmak için bir sebep olmadığını hatırlattım.

"Bex'le konuşabilir miyim lütfen?" diye sordum sakin bir sesle.

Üvey babam uzun süre sessiz kalınca telefonu kapatacağını düşündüm. Sonra üvey ablama seslendiğini duydum.

Tırnaklarımı yiyip saatteki saniye ibresinin ilerlemesini ve terminaldeki diğer kişilerin büyük saatin etrafından gelip geçmesini izledim.

Ve Bex telefona geldi. "Alo?"

Terminaldeki herkese duyurmamak için sesimi alçaltıp "Beni dinlemelisin" dedim ona. "Başın belada."

Derin bir nefes aldı. "*Anne!*" diye bağırdı, sonra eliyle ahizeyi kapatmış gibi sesi boğuldu. "Yine. Hayır, bu o."

Telefonu kapatmasından korkarak paniğe kapıldım. "O canavar seni almaya gelmeden önce beni dinle."

Bu canavarı dinle, *onu* değil.

"Annem konuşmak istiyor."

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. "Sen. Sadece sen. En azından şimdilik. Lütfen."

Sesi başka biriyle konuşuyormuş gibi uzaklaştı. "Bekle. Evet, ona söyleyeceğim."

"O gece neden dışarı çıktın?" diye sordum.

Bir duraklama oldu, ayak sesleri duydum, sonra bir kapı kapandı. "Tamam, şimdi onlardan uzaklaştım."

Endişeden odak noktam yerdeki sakıza, egzoz kokusuna, parmaklarımdaki çamsakızma, onun iç geçirişlerine kayarken sorumu tekrarladım.

"İyi olduğundan emin olmak istedim" dedi Bex sonunda. "Beni hatırlıyor musun?" dedim sesim boğularak.

"Bizimle *yedi yıl* yaşadın" dedi suçlamayla karışık bir sesle. "Öz ailene döndükten sonra *bir şey* duymayı bekledik. Annem senin için düzenlediği o uydurma doğum gününde ağlardı."

"Bana gitmemi söyledi." Kelimeler boğazıma dizildi. Bunun onun hatası olmadığını, onun, babamın ve Bex'in büyünün etkisi altında olduklarını biliyordum. Ama onlara nasıl geri dönebilir, onları canavarlığımla yüzleştirebilir, beni tekrar reddetmelerine izin verebilirdim ki? *"Babam beni tekmeledi."*

Saate baktım. Otobüs gelmek üzereydi.

Bex'in sesinden kızdığı anlaşılıyordu. "Bu doğru değil."

Telefonu kapatmalıydım. Şarj kablosunu duvardan ve telefondan çekip topladım. Az sonra kuzeye doğru yola çıkacaktım. Yakında hem içim hem dışım üşüyecekti.

"Fırtına cadısıyla tanıştın" dedim. "Duyduklarının hikâyenin tamamı olamayacağını biliyorsun. Ve evlat edinildiğimi, üvey çocuk olmadığımı artık biliyorsun. Ne biyolojik aileme dönebilirdim ne de onlar gelip beni götürebilirdi. Bunu düşününce hikâye zaten eksik kalıyor. Çünkü bu, açıklanamaz bir şeyi açıklamak için büyülendiğiniz bir hikâye."

Hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı ama arka planda insanların sesini duydum. Kapı artık kapalı değildi büyük ihtimalle.

"Seni ilk gördüğümde hayalet olduğunu düşünmüştüm" dedi usulca.

Eve girip çıkarken kimsenin beni görmediğini düşünmekle aptallık etmiştim. Bir şeyi yeterince uzun süre yaptığınızda yakalanmanız kaçınılmaz oluyordu. "Ne zaman?"

"Yaklaşık altı ay önce. Geç saatte kitap okuyordum ve dışarıda hareket eden bir şey gördüm. Baktığımda dirilmişsin ve ruhunu görüyorum sandım. Ama sonra başının belada olduğunu düşündüm. Ve seni beklemeye başladım."

"Ve süt" dedim. "Süt bıraktın."

"Sen insan değilsin, değil mi?" Yüksek sesle söylemekten utanıyormuş gibi fısıldayarak konuşuyordu.

Aklıma üvey annemin sesimi duyduğunda yaşadığı şaşkınlığı hatırladım. "Söyledin mi..."

"Hayır!" diye sözümü kesti. "Nasıl bilebilirdim ki? *Ne* gördüğümden bile emin değildim. Ve şu an bana kızıyorlar."

Saate baktım. Otobüs gelmiş olmalıydı. Otobüsü kaçırdığımı düşündüğümde kalbim duracak gibi oldu; Bex'le konuşurken zamanın geçtiğini anlamamış olmalıydım. Ama etrafa hızlıca bir göz attığımda bekleyenlerin yerlerinden kıpırdamadığını gördüm.

Otobüs gecikti, dedim kendi kendime. *Gelecek. Ama geç gelecek.* Kalbim daha hızlı atarken yeterince hareketsiz kalırsam kaygının içimi kemirmeyi bırakacağını düşünerek iyice büzüldüm.

Ve böyle hissetmemin tek sebebi otobüs değilse bile, büyük kısmı oydu.

"Bak" dedim, gözlerimi yola çevirip dikkatimi farlara vererek. "Ne kadar zamanım var bilmiyorum ama Bogdana nerede olduğunu biliyorsa bu hiç güvenli değil. Ceplerine tuz doldur. Üvez meyvesi sana büyü yapmalarını engeller. Soğuk işlenmiş demirden nefret ederler. Ve yalan söyleyemezler." Kendimi düzelttim. "*Biz.* Biz yalan söyleyemeyiz."

"Ne..."

Kumaş hışırtıları duydum ve annemin sesi Bex'in sözünü kesti. "Wren, *ablanla* konuşmak istediğini biliyorum." İnkâr edecekmişim gibi o kelimeyi vurgulayarak söyledi. "Ama hemen bir şey söyleyeyim. Başın beladaysa, sana yardım edebiliriz. Sadece bize neler olduğunu anlat. Bex sokakta yaşıyormuşsun gibi konuştu."

Buna neredeyse gülecektim. "Başımın çaresine bakıyorum."

"Bu yetmez." Uzun, titrek bir iç geçirmesi duyuldu hattın ötesinden. "Ama öyle olsa bile seni görmek isterdim. Nasıl olduğunu, ne yaptığını, yeterli beslenip beslenmediğini, ısınıp ısınmadığını merak ediyorum."

Gözyaşlarım gözlerime batıyordu ama onların oturma odasında, gerçek yüzümle oturduğumu hayal bile edemiyordum. Onları dehşete düşürürdüm. Belki başta, büyünün etkisindeyken yaptıkları gibi çığlık atıp beni itip kakmazlardı ama çok geçmeden görüşme korkunç bir hal alırdı. Onların sevdiği çocuk olamazdım.

Başıma gelen onca şeyden sonra, çubuklardan ve kardan yapıldığımı öğrendikten sonra mümkün değildi.

Farlar görüş alanıma girdi. Frenlerin gıcırtısını duyduğumda çoktan harekete geçmiştim.

"Isınmaya hiçbir zaman ihtiyaç duymadım" dedim üvey anneme, yıllardır içimi kemiren öfkeyle dolu sert bir sesle.

"Wren" dedi canı yanmış gibi.

Ağlayacak gibi hissediyordum ama sebebini bile bilmiyordum. "Bex tuzu, üvezi ve demiri unutmasın" dedim ve telefonu kapatıp otobüse koştum.

Sadece bir kişi indi ve sonra ben bindim, sahte biletimi sürücüye uzatırken büyüye yoğunlaştım. Var olan tüm gücümle *Bana inan. Biletim olduğuna inan* diye yalvardım.

Sürücü dalgın bir şekilde başım sallarken ben elimde telefonla otobüsün arka tarafına kaçtım. Beni tuhaf tuhaf izleyen adam da dahil birkaç kişi daha bindi. Duygularım o kadar karışmıştı ki hiçbirine dikkatimi veremiyordum.

Leydi Nore öldüğünde ya da dizginleri taktığında belki Bex'le, annem ve babamla tekrar konuşabilirdim. Onları Bogdana'dan, hatta kendimden koruyabileceğimi bilsem konuşabilirdim.

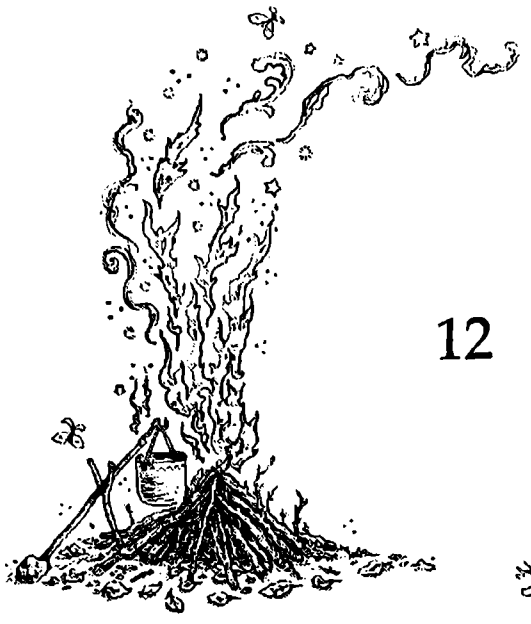
Yanağımı cama yasladım ve dizginimin deri kayışının güven vericiliğini hissedip bir planım olduğunu hatırlamak için elimi atkımın kıvrımlarına soktum. Parmaklarımı kumaşın içinden geçirdim, sonra yeni bir panik dalgası göğsüme dolarken parmaklarımı vücuduma götürüp karnımı taradım.

Dizgin orada değildi.

Pencereden dışarı baktığımda Titch otobüs terminalindeki oluğa oturmuş, altın rengi gözlerini bana doğru kırpıştırıyordu.

Otobüs yola çıktı. Kendime yine de kaçabileceğimi, otobüsün yaratıktan daha hızlı yol kat edebileceğini, Oak ve Tiernan'ın beni takip edemeyeceğini söylemeye çalıştım.

Tam o sırada lastiğin patladığını duydum. Otobüs yalpalayarak dururken gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim.

12

Tekrar ormanda yürümeye başladığımda tüm dünyaya ama özellikle de kendime kızgındım.

Oak'un Güveler Sarayı'ndaki herkesi kandırdığını, onları değersiz, işe yaramaz bir saray mensubu olduğuna inandırmak için suratına iki defa yumruk yediğini, böbürlendiğini ve kılıç ustalığını gizlemek için bir çanak şarap içtiğini bilmeme rağmen. Oak para hilesini Roach'tan öğrendiğini söylemiş olsa da goblinin ona çok daha işe yarar bir beceri olan *hırsızlığı* da öğretmiş olabileceği aklıma gelmemişti.

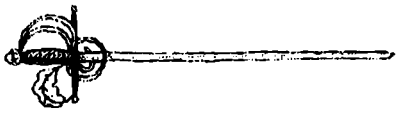
Prens, belimdeki dizgini alırken bile benimle çok rahat konuşmuştu. İşini öyle bir ustalıkla yapmıştı ki tek bir dokunuştan fazlasını hissetmemiştim. Konuşmasının etkisiyle uyuşmuş, aslında o beni kandırırken onu kandırdığıma kendimi inandırmıştım.

Ailesinin diğer üyeleri gibi o da yalancıydı. Hatta belki daha fazlası.

Bana karşı gardını hiç düşürmemişti, bir kez olsun.

Onun çekiciliğinin korkutucu yanını anlamakta çok geç kalmıştım. En anlaşılamaz zamanlarında bile sanki size çok açıkmış gibi görünüyordu. Her gülüşü boyalı, bir maskeden ibaretti.

Belki de bana en kötü halimi bulma fırsatı verdiğin için memnunumdur.

Kamp alanı bıraktığım zamanki kadar sessizdi. Tiernan ağacın üzerinde usul usul horluyordu. Titch parlayan gözleriyle beni izliyordu. Oak'a baktığımda hem dönüp benimle yüzleşmesini umuyor hem de bundan korkuyordum.

Uykusunun kedilerinki gibi hafif olduğunu bilsem de yanından geçerken düzenli nefes alıp verdiğini duydum. Çok yaklaştığım takdirde eminim kavgaya hazır bir şekilde ayağa fırlayacaktı.

Tabii gerçekten uyuyorsa.

Kendi battaniyemin olduğu tarafa gidip içine girdim. Umutsuzluk beni rüyaların içine sürüklüyor, kendimi yeniden karların içinde, daireler çizerken görüyordum.

Kasabadan gelen kahveyle tereyağlı ekmeğin kokusuna uyandım. Oak ve Tiernan sessizce konuşarak yiyordu. Tiernan'ın güldüğünü duyduğumda konuşmalarının ne kadarının benim kaçma girişimin hakkında olduğunu, başarısızlığımla eğlenip eğlenmediklerini merak ettim.

Oak ölümlü kıyafetlerinin altına parlak altın sarısı zırhını giymişti. Yakasından ve manşetlerinden görünüyordu. Tiernan ise zırhını gizlemeye gerek duymamıştı.

Prens bana baktığında yüz ifadesinde hiçbir değişiklik görmedim. Belki de ona göre hiçbir şey değişmediği içindi bu. Benim potansiyel bir düşman ya da potansiyel bir kurbandan başka bir şey olduğuma hiç inanmamıştı.

Dilimi kanayana kadar ısırdım.

Gülümsedi ve nihayet gözlerinde öfkenin parıltısını gördüm. O kadar çok şey saklayan birinin bunu saklayamaması yeterliydi. Gelip yanıma oturdu. "Benim bir düzenbaz olduğumu biliyordun."

Sonra, benim tepki vermeme fırsat kalmadan parmağını dudaklarına götürüp Tiernan'a yandan bir bakış attı. Dizgini çalmaya çalıştığımı şövalyeye söylemediğini o an anladım. İyi ama neden?

Tiernan ayağa kalkıp ateşe su atınca bir buhar bulutu yükseldi. Öğleden sonra hava aydınlıktı ve gökyüzü fırtınadan sonra ısrarcı bir maviye bürünmüştü.

Ağzıma küçük bir parça rulo atıp Oak'un bana ödünç verdiği bıçağı botuma sıkıştırdım ve kıyafetlerimi topladım.

Tiernan bir şeyler mırıldandıktan sonra ormana yöneldi. "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Tekne pazarlığı yapmak için önden Undry Pazarı'na gidiyor. Tiernan, goblinler kim olduğumu öğrenirlerse tuhaf şeyler isteyeceklerini düşünüyor. Biz başka bir yoldan gidip peşimize takılan olup olmadığına bakacağız?" Duraksadı. "Sakıncası yok, değil mi?"

Ayağa kalkıp bacaklarımı silkeledim. Biri onu soyma girişiminizi engelleyip tutsağı olduğunuzu açıkça belirttikten sonra size böyle bir soru soruyorsa bu gerçek bir soru değildir.

Bir süre sessizce yürüdük.

"Güvensizliği bir kenara atabilirsek müthiş bir çift olacağımızla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" dedi.

Gönülsüzce başımı salladım.

"Anlaşılan güvensizlikten vazgeçemiyoruz" diye bana hatırlattı. "Şimdi ne olacak Wren?"

Beni mat etmek için satranç tahtasında peşimde koşturuyormuş gibi kendimi çaresiz hissettim. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Bıkkınlığını gösterircesine oflayıp pufladı. "Peki, açık olacağım. Madem gitmek istiyordun neden başka bir gece gitmedin?"

Başka bir tuzaktı bu da. "Sen bu kadar sır saklarken neden sana bir şey söyleyeyim?"

"Herkesin sırları vardır" dedi Oak, sesinde umutsuzluğa benzer bir tınıyla.

"Benimle ilgili sırlar" diye açıklık getirdim.

"Bana ihanet ettin. Benden bir şey çaldın. Fırtına cadısıyla bu-

luştun ve saatler sonra güçlü büyülü bir nesneyi alıp kaçtın. Bu durumda cevap almayı hak etmiyor muyum?"

"Dizgini istedim" dedim. "Onu bana giydirmemen için."

Oak yapraklara vurup bir kasırga yarattı. "Beni böyle bir şeyle itham etmen için sana ne yaptım?"

Yüzümü asıp başka tarafa baktım.

Oak hiçbir şey söylemeyip cevabımı bekledi. Sessizlik uzarken bunu ilk bozup dolduranın ben olduğuma şaşırdım.

"Sana bir daha ihanet edersem Tiernan bana dizgin takacağını söyledi." Gözlerimi dikip ona baktım.

Oak şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıp bir süre sessiz kaldı. "Hyacinthe ve diğerlerini neden serbest bıraktığını anlamıyor" dedi sonunda. "Bunu sırf onlara yardım etmek için yaptığına inanamıyor. Bizim geldiğimiz yerde Halk böyle şeyler yapmaz."

Bir kayayı sertçe tekmeledim.

"Gitmek istiyorsan git" dedi prens bana, elini etrafımızdaki ağaçlardaki yapraklara doğru savurup onları hışırdatarak.

Ormana baktım ama teklifini öylece kabul edecek kadar aptal değildim. "O halde neden dün gece gitmeme izin vermedin?"

Oak bana hafiften suçlu bir bakış attı. "Çünkü aptal yerine konup kandırılmaktan hoşlanmıyorum. Oyunları severim ama kaybetmekten nefret ederim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

Sabırsızca omuz silkti. "Bu benim en iyi özelliğim değil" dedi. "Ayrıca, Bogdana'yla işbirliği yapıp yapmadığını *sormak* da faydalı görünüyor."

"Onunla işbirliği yapmıyorum" dedim ve gözlerini benden ayırmayınca daha detaylı açıkladım. "Leydi Nore'la da işbirliği yapmıyorum. Bogdana'yla müttefik değilim. Kuzeye gitmek ve Leydi Nore'un daha fazla canavar yaratmasını engellemek istiyorum. Hatta babanın serbest kaldığını da görmek istiyorum."

"O halde neden gittin?" Oak konusundaki zorluk da buydu. Ona güvenmenizi istiyor, şüphelendiğiniz için kendinizi aptal gibi hissetmenizi sağlıyor, sonra kendinizi bir otobüs terminalinde bu-

luyorsunuz ve nasıl etraflıca oyuna getirildiğinizi keşfediyorsunuz.

"Elfhame'e gönderilmektense kuzeye sensiz gidip annemle tek başıma yüzleşmeye karar verdim." Sadece bu kadarını söyleyerek kurtulabilir miyim, diye düşündüm.

Bana baktığında tilki gözleri parlıyordu. "Bu şu anki planımızdan bile daha aptalca."

Midem burkuldu.

"Anlamıyorum" dedi elini yüzünde gezdirerek. "Sana kızmam gerektiğini hissediyorum ama Güveler Sarayı'nda yaptıklarına hayran kaldım. Senin de dediğin gibi, yaptığın şey beni *rahatsız* etse bile."

Kendi sözlerimi duyunca yüzüm buruştu ama sonra söylediklerinin önemini kavradım. "*Sen... yaptıklarıma* hayran mı kaldın?"

"İtiraf edemeyeceğim kadar." Bana baktığında yüzünde Kraliçe Annet'in yanında durduğunda gördüğüm aynı yoğunluğu gördüm. "Ölümlüyü, merrow'u ve hatta Hyacinthe'i önemsedin. Hepimize meydan okudun ve bildiğim kadarıyla karşılığında hiçbir şey almadın."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. "Hyacinthe'i esir tutmak sana dert mi olmuştu?"

"Yüce Kral'ı öldürmeye çalıştı."

"Ne?" Tiernan'ın bir olaydan bahsettiğini hatırladım.

Şaşkınlığım Oak'u eğlendirmiş gibiydi. "Bir defasmda babam, çatışmaların inançlar ya da arzular arasında oluyor gibi göründüğünü söylemişti. Ancak çatışmalar daha çok yönetenler arasmda olur. Hükümdarların peşinden gidenler çok iyi olabilirler, birbirinin boğazma hançer dayayan iki son derece iyi insanla karşılaşmanın sebebi de budur. Hyacinthe ve ben arkadaş olabilirdik ama bir savaş meydanının karşı taraflarına yerleştirilmiş olmasaydık."

Uzun süre bunu düşünüp beni de mi böyle görüyor, diye merak ettim. Benim büyüyle yaratıldığımı, bir cadı tarafından can verilmiş bir manken olduğumu öğrense ne olurdu? Belki o zaman daha az suçlu hissederdi.

Sözüne güvenip gitmeye çalışabilirdim. Ama peşimden gelmeyeceğini ya da bana dizgin takmayacağını söylememişti.

Undry Pazarı'na kaçıp orada saklanacak bir yer bulabilirdim. Ama oradaki Halk'ın, prensleri yerine bana yardım edeceğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Büyük ihtimalle birkaç bozukluk karşılığında beni ele verirlerdi.

Ya da ondan gerçeği öğrenmeye çalışabilirdim. "Oyunları seviyorsun" dedim ona. "Bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Nesine?"

"Ben kazanırsam sorumu cevaplayacaksın. Kaytarmak yok."

Bakışlarından bunu çok da büyük bir bahis gibi görmediğini anladım. Yine de başını salladı. "Peki oyun nedir?"

"Sendeki şey. Çocukluğumuzda oynadığımız oyunu oynayalım, bakalım hangimiz daha iyi fırlatıyoruz."

Oak tekrar başını salladı ve onu cebinden çıkardı. Yeşile çalan sarı gözleri parlıyordu. "Peki ya ben kazanırsam?"

"Ne istersin?" diye sordum.

O beni süzdü, ben de onu süzdüm. Artık hiçbir gülümseme, altındaki sert çeliği gizleyemezdi. "Güveler Sarayı'ndaki çalışmamız boşa gitmesin diye benimle dans edeceğine söz ver."

"Bu çok saçma bir bahis" dedim ona, yanaklarım kızararak.

"Ama benim bahsim böyle" dedi.

Tüm tedirginliğimle başımı salladım. "Tamam. Önce sen at."

Durduk. Oak çömelip küçük bir çimenlikteki dalları ve düşen yaprakları temizledi. Çocukluğumuzu, oyun oynadığımız zamanları hatırladım. O ana kadar başıma korkunç şeyler geldiğini, onun başına o andan sonra korkunç şeyler geldiğini fark ettim.

Tilki yere yuvarlanıp yan yattı. Puan alamadı.

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

Onu aldım ve nefesimi tutup fırlattım. Yine yan yattı.

Oak tilkiye uzandı ve tekrar atmasını beklerken tilkiyi bacakları yukarı bakar halde sırtüstü yatırdı. "Sen kazandın."

Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım.

"Sen kazandın" dedi tekrar, şimdi daha kararlı bir sesle. "Sor."

Tamam. Madem oyunu bana veriyordu almamak aptallık olurdu. "Leydi Nore, Madoc'a karşılık beni istedi, değil mi?" Vereceği cevaba ya da cevap yerine yapacağı şeye karşı gardımı aldım. "Beni kuzeye götürmenin asıl sebebi bu."

Şaşırdığı çok açıktı. "Bogdana sana böyle mi söyledi?"

Başımla onayladım.

Oak iç geçirdi. "Neden kaçtığını şimdi anladım."

"Bu *doğru* mu?" diye sordum.

Oak kaşlarını çattı. "Tam olarak ne dedi? Kaçamak cevap vermiş olmamak için soruyorum."

"Leydi Nore'un Madoc'u, prensin *kuzeye getireceği şeyle, aptal bir kızla* takas edeceğini."

"Leydi Nore'un, fırtına cadısının kuzeye getirdiğimi düşündüğü şeyle bir takas teklifinde bulunduğu doğru" dedi Oak. "Ama o şey Mellith'in kalbi. İstediği şey buydu ve Bogdana'yı o şeyin bende olduğuna ikna etmeyi başardıysam, bu çok daha iyi. Belki Leydi Nore da buna inanır bu durumda. Ama fırtına cadısının sana söyledikleri; kelimeleri o şekilde bir araya getirerek seni kandırmaya çalışmış."

Bogdana'nın söylediği ve söylemediği şeylerin yarattığı karmaşayı düşündüm. *Leydi Nore Madoc'u seninle takas etmeyi teklif etti* dememişti. Bunu söyleyebilecek olsa söylerdi.

"Yani Mellith'in kalbi sende *değil* ve beni –ya da onu– Leydi Nore'a *vermeyeceksin*, öyle mi?" Bu kelimeleri ondan duymalıydım.

Oak sırıttı. "Seni kimseye karşılık kimseye teslim etmeyi planlamıyorum. Leydi Nore seni takas olarak istemedi. Mellith'in kalbine gelince, pazara vardığımızda sana niyetimin ne olduğunu göstereceğim. Güzel bir hile bence."

Onun o tilki gözlerine baktığımda hissettiğim güçlü rahatlama başımı döndürdü.

Başımı kaldırıp gökyüzüne, fırtınanın ardından gelen yoğun maviliğe baktım ve kendimi tehlikede olmadığıma inandırdım. Şu an tehlikede değildim, ondan bana zarar gelmeyecekti.

Oyun parçasını aldım ve bunu fark etmeyince ya da geri vermemi talep etmeyince cebime attım. Sonra yürümeye devam ettik.

Biraz sonra ağaçların arasından bir renk cümbüşü göründü. Bu Undry Pazarı olmalıydı. Rüzgârda bir şarkının melodisini duydum.

Gözlerinde muzip bir ifadeyle "Zamandan kazanmak için iki defa oynayıp birini benim kazandığımı varsayarsak o zaman sen de bana dans borçlu olursun. Ama ikinci defa da sen kazandığına göre bana sormak istediğin başka bir şey varsa sorabilirsin."

Bunlar alaycı sözlerdi ve ben de hemen o havaya girdim. "Peki. O halde bana kızlarından bahset."

Oak kaşlarını kaldırdı. "*Kızlar mı?*"

"Tiernan etkilemek istediğin özellikle iki kadın olduğunu söyledi. Violet'tı sanırım. Bir de Sibi. Ama çok fazla âşık olduğunu da söyledi."

Hiçbirini inkâr etmese de kahkahalarla güldü. "Sarayda bir prensten belli bazı beklentiler vardır."

"Ciddi olamazsın" dedim. "Âşık olmak *zorunda* mı hissediyorsun?"

"Saray mensubu olduğumu ve tüm saray sanatlarında usta olduğumu söylemiştim." Ama bunu söylerken gülümseyerek cümlesinin saçmalığını kabul ediyordu.

Ben de sırıtıp başımı iki yana salladım. Saçmalıyordu ama ne kadar saçmaladığından emin değildim.

"Kötü bir alışkanlığım var" dedi. "Âşık olmak gibi. Belli aralıklarla ve olağanüstü bir etkiyle. Tahmin ettiğin gibi iyi gitmiyor."

Bu konuşmanın ona öpüşmemizi hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim ama zaten onu öpen bendim. O sadece karşılık vermişti.

"Bu kadar çekici olduğun halde neden iyi gitmiyor?" dedim.

Yine güldü. "Ablam Taryn de hep böyle söylüyor. Ona ölen kocasını hatırlatıyormuşum. Üvey kardeşi olduğum için mantıklı. Ama aynı zamanda endişe verici çünkü onu öldüren Taryn."

Oak'un tıpkı Madoc'tan bahsettiği zamanlardaki ailesinden bi-

rinin yaptığı korkunç bir şeyi anlatırken bu kadar sevgi dolu olması garipti. "Kime âşık oldun?" diye sordum.

"Şey sana" dedi prens. "Biz çocukken."

"Bana mı?" diye sordum şaşırarak.

"Bilmiyor muydun?" Şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibiydi. "Evet. Benden bir yaş büyük olmana ve umutsuz bir aşk olmasma rağmen senin için yanıp tutuşuyordum. Sen saraydan gittiğinde bir ay boyunca çay ve tosttan başka bir şey yemedim."

Bu sözlerin saçmalığı karşısında elimde olmadan güldüm.

Elini kalbime götürdü. "Ve sen de bana gülüyorsun. Zalim kadınlara tapmak benim lanetim."

Gerçek hisleri olduğuna inanmamı bekleyemezdi. "Oyun oynamayı bırak."

"Tamam" dedi. "Diğerine geçelim. Adı Lara'ydı, en büyük ablam ve kız arkadaşıyla yaşarken gittiğim okuldaki ölümlü kızdı. Bazen Lara'yla birlikte bir akçaağaca tırmanır, sandviçlerimizi paylaşırdık. Ama Lara'nın kötü bir arkadaşı vardı ve adını çıkardı; sonuç olarak Lara beni kurşun kalemle bıçakladı ve ilişkimiz bitti."

"*Gerçekten* de zalim kadınları seviyorsun" dedim.

"Sonra Violet vardı, piksi. Ona nasıl taptığım hakkında korkunç şiirler yazdım. Ne yazık ki *o* düellolara bayılırdı ve onun onuru için savaşayım diye başını belaya sokardı. Daha da kötüsü, ne ablam ne de babam bana gösteri için kılıçla dövüşmeyi öğretmişti."

Aklıma ogre'yle dövüşmeden önce yüzünde beliren donuk ifade ve Tiernan'ın öfkeli sözleri geldi.

"Bunun sonucunda da benden daha çok sevdiği birini yanlışlıkla öldürdüm."

"Ah" dedim. "Bu *üçüncü düzey* talihsizlik."

"Sonra Sibi vardı, benimle Saray'dan kaçmak istedi ama hemen ardından benden nefret etti ve onu eve götürene kadar ağladı. Ve denizkızı Loana, kuyruğumun olmamasına dayanamıyordu ama başkasını sevmeme de eşit derecede dayanamadığı için yine de beni boğmaya çalıştı."

Bu hikâyeleri anlatma biçimi bana daha önce de acı şeyler anlattığını hatırlattı. Bazıları ölümün karşısında gülerlerdi. O umutsuzluğa gülüyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"Denizkızıyla beraberken on beş" dedi. "Ve şimdi, neredeyse üç yıl sonra, artık akıllandım."

"Elbette" dedim, gerçekten öyle olup olmadığını, akıllanmasını isteyip istemediğimi düşünerek.

Undry Pazarı'nın kapısı, dalları iç içe geçmiş birbirine bakan iki ağaçla vurgulanmıştı. Eğildiğimizde, daha önce bir şarkının melodisi ve renk olarak görülen şeyler şimdi tümüyle ortaya çıkmış, görkemli görüntü gözler önüne serilmişti. Dükkânlar ve tezgâhlar düzlüğü doldurmuştu. Parfüm, ballı şarap ve ızgarada pişirilmiş meyve kokusu havaya yayılmıştı. Ud ve arpların bulunduğu bir çadırın önünden geçerken satıcı enstrümanlarından biriyle bize seslenip enstrümanın nasıl yapıldığına dair korkunç bir hikâye anlattı.

Yürüdükçe, pazarın, dalgaların içine bir iskelenin kurulduğu kıyı şeridine yakın kayalık bir alana kadar uzandığını gördüm. İskelenin ucunda tek bir gemi sallanıp duruyordu. Tiernan'ın goblinlerden almaya çalıştığı şey bu muydu, diye düşündüm.

Demircilerin çekiç sesleri ve şarkıları dikkatimi dağıttı. Bulunduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir yerde, önünde kılıçların sergilendiği bir demirhane vardı. Onun yanında da bir mayıs direği göze çarpıyordu ve etrafında birkaç dansçı da ellerindeki kurdeleleri sararak etrafında dönüyordu. Şafağın ilk kızıllığından gece yarısı kadar derin ve yıldızlarla süslü gökyüzünün her renginde pelerinler satan bir tezgâh, parlak kabukları ot ve çiçeklerle süslenmiş örgü ekmekler satan bir fırın vardı.

"Altının yok mu?" diye seslendi boynuzlu bir dükkân sahibi. "Bir tutam saçla, hayatından bir yılla, bir daha asla istemeyeceğin bir hayalle öde."

"Gel!" diye seslendi bir diğeri. "Yüz fersah içindeki en kaliteli ceketler bizde. Zehir yeşili. Kan kırmızısı. Elfhame Kralı'nın kalbinin karası."

Oak durup mumlu kâğıda sarılmış peynir, yarım düzine elma ve iki somun ekmek aldı. Ayrıca şapka ve eldivenlerle birlikte bizi daha sıcak tutacak giysiler, halat, sırt çantası ve dişleri suda gezinen bir kalamarın dokunaçları gibi katlanan bir kanca aldı.

Uçlarına karga, serçe, hatta çalıkuşu gibi çeşit çeşit kuşun tüyü tutturulmuş fıçılar dolusu ok satan satıcının yanından geçtik. Böcek gibi parlak yeşil, safran ve nar kırmızısı elbiselerin sergilendiği bir vitrinin önünden, tohumlu meyvelerin yanında baş aşağı asılmış kuru ot demetlerinin olduğu bir tezgâhın yanından geçtik. Sonra eski ciltli kitaplar ve yazılmayı bekleyen boş krem rengi sayfalarıyla yeni ciltlenmiş kitapların raflarını doldurduğu bir kitapçının önünden geçtik. Bir tezgâh ötede bir simyacı, zehirli mürekkep de dahil, bir raf dolusu zehir sergilemişti. Mürekkebin yanında da bir sıra tuhaf şekilli kafatası duruyordu.

Oak bir miktar patlayıcı almak için durdu. "Her ihtimale karşı" diye beni rahatlattı.

"Sevgili leydi" dedi bir peri, mücevherci dükkânından bize doğru gelerek. Yılan gözlüydü ve konuştuğunda dışarı fırlayan çatallı bir dili vardı. "Şu saç tokası adeta senin için yapılmış."

Altın ve gümüşten örülmüş, ağzında tek yeşil bir boncuk olan çok güzel, kuş şeklinde bir tokaydı bu. Vitrinde sergilense ona satın alamayacağım diğer sayısız şeyle beraber şöyle bir bakış atıp geçerdim. Ama şimdi adam onu uzatmışken elimde olmadan benim olduğunu hayal ettim.

"Param yok ve takas edecek fazla bir şeyim yok" dedim üzülerek başıma iki yana sallarken.

Dükkân sahibinin bakışları Oak'a kaydı. Prensi sevgilim sanmıştı belli ki.

Oak rolüne soyunup tokaya uzandı. "Ne kadar bu? Gümüş mü alacaksın, yoksa yüreğimin son arzusu mu olmalı?"

"Gümüş mükemmel." Oak çantasında bozuk para ararken dükkân sahibi gülümsedi.

Bir yanım itiraz etmek istese de sonunda almasına ve onu saçı-

ma tutturmasına izin verdim. Boynumda parmaklarının sıcaklığını hissettim ve ancak elini çektiğinde ürperdim.

Oak bana sabit bir bakış attı. "Umarım tokayı hiç sevmediğini ve sadece kibarlık yaptığını söylemezsin."

"Sevdim" dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Ayrıca ben kibar değilim."

Oak buna güldü. "Ne harika bir özellik."

Önünden geçtiğimiz her yansıtıcı yüzeyde saç tokasma hayranlıkla bakıyordum.

Bir kukla gösterisinin yapıldığı geniş bir çimenlikten geçtik. Halk perdeli bir kutunun etrafında toplanmış, bir değirmenin üzerinde uçuyormuş gibi görünen kâğıttan bir kukla kargayı izliyordu. Birkaç insan çocuğu görünce dönüşen olup olmadıklarını merak ederek durdum.

Kukla karga boyalı kâğıt hamurundan ağaca doğru süzüldü. Kuklacı bir çubuğu hareket ettirince karganın gagası açılıp kapandı.

Kuş öttü:

Gak gak, gak gak,
Annem beni öldürdü,
Babam beni yedi,
Ablam kemiklerimi topladı,
Ve bir elma ağacının altına gömdü.
Ama bakın! Genç bir karga olarak yumurtadan çıktım.
Gak gak, gak gak, ne de güzel bir kuşum ben.

İzlemek için durdum. Değirmenci şarkıyı o kadar sevmişti ki tekrar dinleyebilmek için kargaya bir değirmen taşı verdi. Ve kuş evine uçtuğunda, taşı üvey annesinin kafasına düşürüp onu öldürdü.

Oak'un demirciye gittiğini fark ettiğimde kalabalık hâlâ alkışlıyordu. Tam oraya vardığımda gür kaşlı demirci, içindekileri sergi-

lemek için tasarlanmış metal ve camdan bir kutuyla arkadan geldi. Kutunun altından ayakları vardı ve boştu.

"Nedir bu?" diye sordum Oak onu dikkatlice çantasına yerleştirirken.

"Bir emanet kutusu" dedi. "İçindekileri sonsuza dek korumak için büyülenmiş. Mab'in kemiklerinin içinde olduğu kutuya çok benziyor. Titch'i gönderip yaptırmıştım."

"Peki ne..."

Oak bana dükkândan çıkmamı işaret etti. Birlikte iskeleye doğru yürüdük. "Bir geyiğin kalbi" dedi. "Çünkü Leydi Nore'a bunu vereceğim. Süslü bir emanet kutusunun içinde bir süre farkı anlamayacaktır ve tabii bu süre içinde amacımıza ulaşır, seni ona yaklaştırabiliriz umarım."

"Geyik kalbi mi?" diye tekrar ettim.

"Kuzeye bunu götürüyorum. Bir hile. Kurnazlık, madeni para gibi."

Bir kez olsun aynı tarafta olduğumuza inanarak ona gülümsedim.

Suyun kıyısına geldiğimizde Tiernan'ın hâlâ üç goblinle pazarlık ettiğini gördük. Birinin altın sarısı saçları ve sivri bir çenesi, diğerinin siyah saçları ve gür kaşları, üçüncüsünün ise kocaman kulakları vardı ve keldi. Saçsız olanı bir şarap tulumu tutuyordu ve bana çok sarhoş birinin ciddiyetiyle bakıyordu. İskelede oturup koca ayaklarını denize sarkıtan kızıl saçlı devle içkisini paylaşıyordu.

Siyah saçlı goblin gümüş saplı bir bıçak tutup ağırlığını test etti. "Elinde başka ne var?"

Topladıkları değerli şeyleri yakındaki bir kayanın üzerine yığmışlardı; büyük bir inci, en az on altı parça altın ve zümrüte benzer bir taş.

"Sattığın şeyin değerini abartıyorsun" dedi Tiernan.

Sarhoş goblin kahkahalarla güldü.

Suyun içinde karabatak şekli verilmiş bir tekne vardı. Ön tarafta, boynunun uzun kıvrımı ona şaha kalkmış gibi bir görüntü vermişti ve her iki taraftan yükselen kanatları gövdede oturanları

koruyordu. Çok güzel yapılmıştı ve gözlerimi kısarak baktığımda da doğaüstü görünüyordu.

Onlara yaklaşırken "Ahhhh" dedi altın saçlı goblin Oak'a. "Arkadaşına en değerli mallarımızdan birini bedavaya alamayacağını anlatmalısın."

Tiernan belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "Bir fiyatta anlaştık ama biraz eksik kaldı, hepsi bu. Sen geldiğine göre eksiği tamamlayıp gidebiliriz."

Tiernan neye dayanarak Oak'tan daha iyi pazarlık yapacağına inanıyordu bilmem ama yanıldığı kesindi. Gerçeği süslemek ya da etrafından dolanmak kişiliğinde yoktu.

Altın saçlı goblin beklentiyle bize baktı. "Ödemenin eksik kısmını şimdi istiyoruz."

Oak çantasından birkaç altın sikkeyle birlikte bir avuç gümüş sikke çıkardı. "Bu kadarı yeterli mi?"

"Yüzükleri istiyoruz" dedi altın saçlı goblin, Oak'un parmaklarındaki üç yüzüğü işaret ederek.

Bir önemi var mıydı bilmiyordum ama Oak iç geçirip onları çıkarmaya başladığına göre yoktu demek ki. Hatta bununla da yetinmeyip tacını da onların yanına koydu. Taç elbette ki yeterli bir ödemeydi.

Altın saçlı goblin başını iki yana salladı.

Prensin gülüşü değişmişti. Tatlı dilli. "Sanırım tekneniz bizim ihtiyacımız olandan büyük. Bize denize dayanıklı, belki biraz daha iyi bir şey yeter."

Goblinlerden ikisi bakıştı. "Bizim teknemiz denize dayanıklıdır" dedi siyah saçlı olan.

"Yine de bu kadar güzel bir geminin büyük gruplarla savaştığını görmek üzücü olur." Oak'un yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Belki bize bu kadar güzel olmayan bir şey satabilirsiniz."

Siyah saçlı goblin bu söze gücenmiş gibi burnunu çekti. "Biz çirkin şeyler yapmayız."

"Hayır, hayır" dedi Oak, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Elbette yapmazsınız."

Ben de oyununa dahil oldum. "Başka bir yerden mi baksak?" diye önerdim.

Tiernan bizi boğmak istiyordu sanki. Oak'un ne yapmaya çalıştığını mı yoksa bunun işe yarayıp yaramayacağını mı anlamaya çalışıyordu, bilmiyorum.

Altın saçlı goblin Oak'a baktı. "Gerçekten de elinde takas edilecek başka bir şey yok mu? Sizin gibi gösterişli gezginler görünce buna inanmak zor. Saçındaki şey de ne?"

Onu saç örgümden çıkartırken Oak kaşlarını çattı. Üzülerek onu diğer değerli eşyalarımızın olduğu yığına bıraktım. Kendime o kadar da önemli olmadığını söyledim. Gideceğimiz yerde zaten işe yaramazdı.

Gür kaşlı goblin homurdandı ve saç tokasını alıp ters çevirdi. "Pekâlâ. Bize bu değersiz eşyalardan başka bir şey veremiyorsanız size acıyıp takas yapmayı kabul edebiliriz. Yüzükler, bıçak, inci, sikke, ördek yumurtası kadar olmayan zümrüt, taç ve saç tokası. Bunlar karşılığında tekneyi size satacağız."

Oak goblinle tokalaşıp pazarlığı sonlandırmak için gülümseyerek ona doğru yürüdü.

Tiernan tekneye atlayıp çantamı atmamı işaret etti. Pazarlıklar bittiği ve artık yola çıkabileceğimiz için rahatlamış görünüyordu.

Sarhoş dev ayağa kalkıp prensi itham dolu bakışlarla inceledi. "Kıyafetinin altına ne giymiş bakın. Altın zırh" diye homurdandı. "Onu da alacağız. Söyleyin ona!"

"Fiyatta anlaştık" diye uyarıda bulundu Tiernan.

Oak'un eli kılıcının kabzasma giderken gözlerinde vahşi bir ifade gördüm. "Dövüşmek istemiyorum" dedi ve bir yanının bunu içten söylediğine inanıyordum.

"Bizi kandırmaya çalıştın" diye bağırdı dev.

Telaş içinde diz çöküp tekneyi rıhtıma bağlayan halatı çözmeye başladım. Islaktı ve sıkı bağlanmıştı, üstelik üzerinde büyü de vardı.

"Rangi" dedi goblinlerden biri dev'e. "Anlaşmayı yaptık."

Ama dev çok sarhoştu, yeni bir pazarlıkla uğraşamayacak kadar sarhoştu. Prensi yakalamaya yeltendiğinde prens onun ulaşa-

mayacağı bir noktaya sıçradı. Tiernan bağırarak bir uyarıda bulundu ama bunu hangisine söylemişti bilmiyorum. Prensin yüzünde soğuk ve boş bir ifade belirdi.

Sonunda düğümü çözdüm ve tekne demirlerden kurtulup ilerlemeye başladı.

Oak'u omzundan tuttuğumda bana boş gözlerle baktı. Bir an beni hiç tanımadığını düşündüm.

"Yüzebilir misin?" diye sordum.

Oak bir rüyadan uyanmış gibi bir defa başıyla onayladı ve hemen ardından bir hamle yaptı.

Sandığım gibi devi ya da beni bıçaklama girişimi değildi bu. Saç tokamı kaptı ve sonra dönüp suya doğru koştu.

"Hırsızlar!" diye bağırdı bir goblin, ikimiz birlikte iskelenin kenarından suya atlarken.

Teknenin altmış santim uzağına, etrafa bolca su sıçratarak indim. Ayaklarım kuma değene kadar battım ve sonra yüzeye doğru hamle yaptım.

Dalgaların arasından yükseldiğimde, prensin karabatak şeklindeki teknenin kanadına tutunduğunu gördüm. Elini uzattı.

Kumlu suları tükürerek ona doğru kulaç attım.

Goblinler arkamızdan bağırıyordu. Tiernan onları duymazdan gelerek beni güverteye çekti. Sonra Oak'a uzandı.

Dev öfkeyle suya atlayıp dalgaların arasında ilerlemeye başladı.

Prens direğe doğru gidip bez yelkeni açtı. Yelken açılır açılmaz -öğle sonrasında hava fazla rüzgârlı olmasa da- dalgalanıp kabardı. Bizi denizde hızlandıran her ne büyüsüyse goblinler onu geri alamıyor gibiydi. Birkaç dakika içinde devin ulaşamayacağı bir noktaya vardık.

Üstdudağımdaki tuzu yaladım. Tiernan dümeni ele alıp bizi kıyı şeridinden uzaklaştırdı. Bir ıslık sesiyle Titch pazardan uçarak geldi ve tepemizde bir tur attıktan sonra bir direğe yerleşti.

Çok geçmeden iskelenin görüş alanından çıktık.

Oak pelerinine sarınarak pruvaya doğru yürüdü. Denize baktı.

Çok daha büyük bir tekneyle Elfhame adalarına yaptığımız yolculuğu hatırladım. Yolculuğun büyük kısmında aşağıda tutulmuştum ama tuzlu deniz havasını soluyup martı seslerini dinlemek için bir-iki defa yukarı çıkartılmıştım.

O çocukla evlenirsen, demişti Leydi Nore, *kalbini hemen oyamazsın. Ne kadar kana susamış olduğunu biliyorum ama sabırlı olmalısın.* Sonra altta küçük bir kahkaha atmıştı.

Kana susamış ve sabırlı olabilirmişim gibi görünmeye çalışarak başımı sallamıştım. Güneşin altında biraz daha oturmamı sağlayacak her şeyi istiyordum.

Hiç tanımadığım bir çocuğu öldürmek için sabırsızlanmıyordum ama o zaman bunu da pek düşünmemiştim. Benden yapmamı istediği şey buysa ve beni acıdan kurtaracaksa, yapardım.

Kendimi tanıyamaz hale ne çabuk geldiğime inanmak zordu.

Dövüşmeden önce Oak kendini nasıl görüyordu acaba? Peki ya dövüştükten sonra nasıl görüyordu?

"Wren" dedi Tiernan, beni düşüncelerimden uyandırarak. "Nereye gittiğimiz hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Zihnimi o acı dolu belirsiz zamanda daha da ileriye götürdüm. "Kale'nin üç kulesi ve havadakini de sayarsan üç girişi vardı." Islak parmağımla tahta zemine onları çizdim.

Tiernan kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordum. "Burayı Hyacinthe kadar iyi biliyorum."

"Ben sadece hava girişini merak ediyorum" dedi Tiernan dikkatle. "Bunu daha önce duymamıştım."

Başımı salladım. "Aslında o gerçek bir *kapı* değil. Kulelerden birinde kemerli bir açıklık var ve uçan şeyler buradan girebiliyor."

"Kuşlar gibi" dedi. "Hyacinthe oradan girdiğini söylemiş olabilir."

"O kapı hariç bütün kapılarda muhafızlar vardı" dedim. "O zamanlar çoğu huldufólk'tu. Belki şimdi değnek yaratıkları vardır."

Tiernan teşvik edici bir ifadeyle başım sallayınca ben de devam ettim. "Kale'nin temeli ve birinci katı tamamen siyah kayadandı. Bunun ötesindeki duvarlar buzdandı, yer yer yarı saydam –genel-

likle şeffafa yakın– bazı yerlerde opak. Gölgenin seni ele vermeyeceği bir yerde saklanabilmek zor" dedim, bu gerçeği çok iyi bildiğim için. "Hapishaneler siyah kaya kısmında."

Tiernan cebinden bir kurşun parçası çıkardı. "Al, bununla ne çizebileceksin bakalım."

Garnizon kapısını ve Kale'nin ortasındaki avluyu ahşap güverte üzerine ruhsuzca çizdim.

Kale'yi, Leydi Nore'un nerede uyuduğunu, taht odasının ve ziyafet salonunun yerini biliyordum. Hyacinthe mevcut savunma noktalarını daha iyi bilebilirdi ama ben her kulenin tepesine çıkan basamak sayısını biliyordum. Bir çocuğun saklanabileceği her köşeyi, sürüklenerek çıkarılabileceği her noktayı biliyordum.

"Odasına girebilirsem ona komuta edebilirim" dedim. "Leydi Nore'un yanında fazla muhafız olmaz."

Ama Leydi Nore'un vahşet, hırs ve bolca kan dökmekten çekinmeyeceği de kesindi. O ve Lord Jarel, zayıflıktan hastalık gibi nefret ederlerdi.

Dizginin Leydi Nore'un derisine geçirildiğini hayal ettim. Yaşadığı dehşetten nasıl bir zevk alacağımı. Kibrini hâlâ bir zırh gibi taşıdığı, tuzağa düştüğünü fark etmeden önceki anı ve paniğe kapıldığında yüzünün alacağı şekli hayal ettim.

Bu görüntüyü beğendiğim için belki de inanmak isteyeceğimden daha çok onlara benziyordum.

Bu üzücü düşünceyle ayağa kalkıp Oak'un ıslak pelerinini sarınarak oturduğu teknenin pruvasına gittim.

Islak saç tutamları Oak'un yanaklarını öpüyor, boğazına ve boynuzlarının küçük sivri uçlarına yapışıyordu. Dudakları benimki kadar maviydi. "Kuru giysiler giymelisin" dedi bana.

"Kendine tavsiye ver prens."

Kendini yarı donmuş halde gördüğüne şaşırmış gibi gözlerini giysilerine dikti. Sonra bana baktı. "Sana bir şey vereceğim."

Saç tokamı vermesini bekleyerek elimi uzattığımda avucuma dizgini koydu.

"Neden?" diye sordum ona bakarak.

"Birimizde durması gerekiyor. Sende kalsın" dedi. "Kale'ye bizim yanımızda gir ve ne olursa olsun, ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam ya da yapmış olursam yapayım, hepimizin bu işten sağ salim kurtulmamızı, kazanmamızı istediğime inan."

Ona güvenmek istiyordum. Ona güvenmeyi çok istiyordum.

Elim deri kayışları kavradı. "Elbette Kale'ye geliyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Güzel."

Kendimi o ana, dostluğa bıraktım. "Peki ya saç tokam?"

Bunun üzerine sırıtıp tokayı bana uzattı. Başparmağımı gümüş kuşun üzerinde gezdirdim, sonra kendi saçım yerine onun saçına taktım. Parmaklarım ensesinde gezinip ipek saçlarına dokunurken, soğuk olduğunu düşünmediğim bir şeyden dolayı ürperdi. O an aniden onun fiziğinin, uzun bacaklarının, dudak kıvrımının, boğazındaki çukurun ve bir zamanlar küpelerin asılı olduğu kulak ucunun farkına vardım. Tokamdan sarkan saçlar, açık kahverengi bir boynuzun üzerinden elmacık kemiğine doğru düşüyordu.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, bir bıçak kadar keskin arzu aramızdaki havayı adeta bükmüştü. Zaman yavaşladı. Dudağını ısırmak istiyordum; teninin sıcaklığını hissetmek, ellerimi zırhının altından geçirip yara izlerinde gezdirmek.

Baykuş suratlı hob direkten havalanırken irkildik. Bir anda nerede olduğumun farkına varmışım gibi ayağa fırladım. Denize yuvarlanmamak için karabatağm tahta kanadına tutunmak zorunda kaldım.

Tiernan neredeyse altı metre ötedeydi, bakışlarını ufka dikmişti ama aklımdan geçenleri okuyormuş gibi yanaklarım kızardı.

"Wren?" Oak bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Serenin altından eğilerek geçip kabine gittim. Ama aramızdaki mesafeye rağmen ona dokunma arzum devam ediyordu.

Oak'un peşimden gelmeyip kuru giysiler giymek için aşağıya inmesine sevindim. Daha sonra teknenin kıçına gelip hiçbir şey söylemeden dümeni Tiernan'dan aldı.

Görünmez rüzgârlarla savrulan peri teknesi denizin üzerinde adeta uçuyordu. Ölümlü yelkenlileri ve tankerlerini, gezinti

teknelerini ve balıkçı kayıklarını gördük. Kuzeye giderken Doğu Sahili'nin kenarından ilerleyerek bir tarafta Maine'i, diğer tarafta Elfhame adalarını geçtik. Sonra St. Lawrence Körfezi'nden Labrador Denizi'ne doğru daha da kuzeye gittik.

Her şey eskisi gibi olmalıydı ama değildi. Ne zaman elim Oak'un eline değse, bana bir parça ekmek ya da bir su tulumu uzatsa onun farkına varıyordum. Birimiz yıldızlara bakarak yönümüzü bulmaya çalışarak nöbetleşe uyurken rüyaları sayesinde onun sırlarını öğrenecekmişim gibi yüzünü izliyordum.

Bana tuhaf bir şey oluyordu.

Üçüncü gün, yemek yerken denize bir elma göbeği atmak için döndüğümde teknenin etrafmda dönen köpekbalıklarını gördüm. Yüzgeçleri dalgaları pürüzsüzce kesiyordu. Su yüzeyine bu kadar yakınken uzun, solgun gövdeleri bile görünüyordu.

Nefesimi içime çektim.

Oak güneşe karşı elini gözlerine siper ederken bir denizkızı yüzeye çıktı. Saçları dalgaların üzerindeki ışıltı gibi gümüş renginde ydi.

"Loana" dedi Oak zoraki bir gülümsemeyle. Bu ismi hatırlıyordum. Âşık olduğu kızlardan biri, onu boğmak isteyen kızdı bu.

Tiernan'a baktığımda hâlâ kınında olan kılıcının kabzasını kavradığını gördüm. Kılıç şu an pek işe yaramazdı.

"Beni çağırdın ve ben de geldim Prens Oak. İyi ki gelmişim çünkü Kraliçe Orlagh zayıfladıkça Denizleraltı'nın dört bir yanında ona meydan okuyanlar çıkıyor ve hepsi üstünlük sağlamak için birbiriyle yarışıyor. Yakında dalgaların altındaki tek dostun ben olabilirim."

Oak ona "Kara ile yapılan anlaşma hâlâ geçerli" diye hatırlattı.

"Şimdilik güzel." Saçları gümüş bir hale gibi etrafında uçuşuyordu. Gözleri deniz camının parlak mavisiydi. Kuyruğu arkasından tembelce yüzeye çıkıp suya çarpıyor, sonra tekrar suyun altına kayıyordu. "Nicasia'nın bir yarışma düzenleyip kazanan yarışmacıyla evlenmeyi planladığı söyleniyor."

"Öyle mi?" dedi Oak temkinlice. "Eğlenceli mi?"

"Ya da belki anlaşma yapar." Bir köpekbalığı denizkızına doğru yüzdü ve denizkızı onu okşadı. Hayranlıkla bunu izliyordum. Köpekbalığının dişleri tekneyi ikiye ayırabilirmiş gibi görünüyordu. "Ve bütün yarışmacıları bir yere topladıktan sonra kararın onları yok edişini izleyecek."

"Yazık" dedi Oak. "Kara kendi sorunlarına çare bulmaya çalışıyor. Bu yüzden senden yardım istedim. Fark edilmeden karaya ulaşana kadar denizde görünmeden seyahat etmek istiyoruz."

"Denizin altında daha hızlı seyahat edebilirsiniz." Denizkızının ses tonu son derece baştan çıkartıcıydı.

"Olsun" dedi Oak.

Denizkızının yüzü düştü. "Pekâlâ, madem benden istediğin bu, bir öpücük karşılığında istediğini yapacağım."

"Oak..." diye söze başladı Tiernan, uyarıcı bir ses tonuyla.

Teknenin gövdesinde dizlerinin üzerine çöken prense bir adım daha yaklaştım.

"Çok kolay" dedi Oak ama yüzünde sözlerinin aksi bir ifade vardı. "Hiç zor değil."

Direğe bağlı bir halat gördüm. Prens konuşurken ayağımla ucunu Oak'a doğru ittim.

Halat bacaklarına değdiğinde ona bakmadı. Loana'ya doğru eğilirken halatı gizlice bir koluna doladı.

Denizkızı perdeli parmaklarıyla uzanıp Oak'u ensesinden kavradı. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Denizden, benim dudaklarımdan daha soğuk olmalıydılar. Oak'un gözleri neredeyse kapanıp kirpikleri aşağıya indi. Denizkızının dili ağzının içine girmişti. Onu sıkıca kavradı.

İzlemekten nefret ediyordum ama başka tarafa da bakamıyordum.

Sonra kuyruğunu savurarak Oak'u şiddetle kendine çekti. Halat gerildi, Oak'un denize çekilmesini tek engelleyen buydu.

Oak güçlükle nefes alarak tekneye doğru geri geri sendeledi. Denizden fışkıran su gömleğini ıslatmıştı. Dudakları denizkızının öpücüğüyle kızarmıştı.

"Benimle dalgaların altına gel" diye seslendi ona. "Benimle birlikte zevk içinde yaşa."

Oak titrekçe gülümsedi. "İlginç bir teklif ama görevimi sonuca ulaştırmalıyım."

"O zaman bunu yapmanı hızlandıracağım" dedi denizkızı ve suya dalıp uzaklaştı. Köpekbalıkları da onu takip ederek derinlerde kayboldular. Gözümün ucuyla bir sisin parıltısını gördüm.

"Umarım neredeyse denizin dibini boylamaya değmiştir" dedi Tiernan başını sallayarak.

"Bogdana ve Leydi Nore'dan gizleniyoruz" dedi Oak ama ikimizin de gözlerine bakamıyordu.

Akşam karanlığında yüzen buz kütlelerinin yanından geçerek Hudson Boğazı'nın hemen kıyısında rüzgârın süpürdüğü bir kumsala indik. Oak tekneyi siyah kayalarm üzerine çekti. Tiernan da gelgit başladığında sürüklenmemesi için onu halatla bağladı. Benden yardım istemediler, ben de yardım teklifinde bulunmadım.

Tepemizde, alçalan Ay bizi aydınlatıyordu.

Karganın kukla gösterisinde değirmen taşı için söylediği şarkı sözlerini hatırladım. *Gak gak, gak gak. Ne güzel bir kuşum ben.*

13

Rüzgâr dağların üzerinden geçerek ürkütücü bir ıslık sesiyle vadiye iniyordu. Öğleden sonra güneşi Oak'un altın sarısı saçlarında neredeyse kar gibi parlıyordu.

Kalın pelerinler tüm ağırlığıyla sırtımızdan sarkıyordu. Cüce, prensin pelerininin şapkasına girmiş, zaman zaman kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Kar pek hareketsiz sayılmazdı. Girdap gibi dönüyor, görüşü engelliyordu. Her şeye yapışıyor, parlayıp ışıldıyor, rüzgâr geldiğinde beyaz bir sise dönüşüyordu.

Ve batıyordu. Önce iğne, sonra jilet gibi. Küçük buz parçacıkları yanakları yakıyor ve yere düştüklerinde de tuzakları gizliyorlardı. Fazla ağır bir adım atsam da bir bacağım derinlere battı ve diğer bacağım da buz sahanlığında bükülerek canımın yanmasına sebep oldu.

Oak eğilip elini uzattı ve beni yukarı çekti. "Leydim," dedi, sanki beni bir arabaya bindiriyormuş gibi. Parmaklarının baskısını eldivenlerimizin arasından hissediyorum.

"İyiyim" dedim ona.

"Elbette iyisin" diye onayladı.

Hafiften topallamama aldırmadan yürümeye devam ettim.

Taş Orman önümüzde uzanıyordu, her iki yönde belki otuz kilometre kadar devam ettiği için etrafından nasıl geçebileceğimizi görmek zordu. Uzun çam ağaçlarının kabukları gümüşi gri renkteydi. Karla kaplı düzlükten geniş bir duvar gibi yükseliyorlardı.

Yolda, üzerine bir trol kafası oturtulmuş bir kazığa rastladık. Ahşap direği, muhtemelen rüzgârın şiddetiyle bir yana kaymış, tepesi ise kurumuş sıvıdan simsiyah olmuştu. Trolün gözleri açıktı ve bulanık ve buğulu irisleri boşluğa bakıyordu. Kirpikleri dondan bembeyaz olmuştu.

Kazığın üzerinde şöyle yazıyordu: *Kanım, yerin altından hükmeden Taş Kralları'nın ebediyeti için döküldü ama bedenim Karlar Kraliçesi'ne ait.*

Kafasına, kabaca kesilmiş boynuna ve hemen altından çıkıntı yapan kemik parçasına baktım. Sonra ileriye, ilginç biçimde benzer şekillerle beneklenmiş karla kaplı geniş araziye baktım. Artık onların düşmüş dallar ya da ufak ağaçlar olmadıklarını biliyordum; üçü bir noktada toplanmış, diğerleri ise yayılmış en az yarım düzineden oluştuklarını gördüm.

Ben bunların ne olduğunu anlamaya çalışırken o şey ağzını açıp konuştu.

"Kraliçemiz adına" dedi fısıltılı, korkunç bir sesle "hoş geldiniz."

Şaşkınlık içinde geri adım atınca kaydım ve kıç üstü oturdum. Ayağa kalkmaya çabalarken Tiernan kılıcını çekti ve kafayı ikiye ayırdı. Kafatasının yarısı karın içine düşerken kanlar da yakut kadar büyük, donmuş kümeler halinde etrafa saçıldı.

O şeyin dudakları hâlâ kıpırdıyor, bize tekrar tekrar hoş geldiniz diyordu.

Oak kaşlarını kaldırdı. "Sanırım varlığımız artık sır değil."

Tiernan birbirine benzeyen yarım düzine şekle baktı. Bir defa başını sallayıp kılıcını pantolonuna sildi ve tekrar kınına soktu. "Mağara yakında. Orada kürk ve ateş için odun var. Planımızı orada yapabiliriz."

"Bütün bunları ne zaman hallettin?" diye sordum.

"Hyacinthe için buraya geldiğimde" dedi Tiernan. "Aslında burayı ilk kullanan biz değildik. Dişler Sarayı ve Madoc'un şahinlerinin buralarda kamp kurduğu zamandan kalma bazı eski malzemeler zaten vardı."

Ağır adımlarla yola devam ederken Tiernan'ın cevabını düşündüm.

Hyacinthe'in alıkonmasının *zamanlaması* üzerine daha önce hiç düşünmemiştim. Elfhame'de Cardan'ı öldürmeye çalışıp dizgini takacak kadar uzun kaldığını biliyordum. Bu Madoc'un kaçırılmasından önce olmuş olmalıydı.

Ama general kaçırıldığında Hyacinthe'in Elfhame'de olması ilginç ve tesadüfi görünüyordu. Leydi Nore'a yardım mı etmişti? Bunun olacağını bile bile ağzını açmamış mıydı? Tiernan'ın ihanete uğramış hissetmesi için benim bildiğimden daha fazla sebebi mi vardı?

Yanından geçtiğimiz üçüncü kafa Seçkinlerden birine aitti. Kan kaybından derisi beyazlamış, gözleriyse siyah damlalara dönüşmüştü. Trolün kazığındaki Taş Kralları hakkındaki mesajın aynısı buraya da yazılmıştı.

Oak uzanıp perinin donmuş yanağına dokundu. Sonra gözlerini kapattı.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

Oak duraksadı. "O bir generaldi. Lihorn. Lanetli şahinlerden biri. Çocukluğumda babamın evine içmeye ve stratejiler hakkında konuşmaya gelirdi."

Neyse ki bu kafa konuşmuyordu.

Oak pelerininin altında titriyordu. Tiernan biraz daha iyiydi. Yün giysileri onları dondurucu soğuktan korusa da yeterli değildi.

Bir dağın yamacmdan yukarı doğru tırmandığımızda güneş buzu kızıl ve altın renklerine boyuyordu. Dik bir yamaçtı. Kayaların üzerinden kaymamaya çalışarak ilerliyorduk. Yola odaklanmak da dahil olmak üzere ben biraz zorlamyordum. Oak buzda kayganlaşan toynaklarıyla arkamdan tırmanıyordu. Tiernan eğitimli olduğundan hafif adımlarla ilerliyordu ama güçlükle nefes

alıp verişinden onun da çabaladığı anlaşılıyordu. Gökyüzü kararıkça hava daha da soğuyordu. Tiernan titriyor, Oak'un nefesi buharlaşıyordu. Eldivenlerini yakarak geçen soğukta, parmakları kaskatı kesilmiş, kullanılmaz hale gelmişti. Bense biraz daha canlı, biraz daha uyanık olmam dışında etkilenmemiştim.

Rüzgâr keskin buz iğnelerini yanaklarımıza savururken bodur ağaçlar, kayalık çıkıntılar ve buz sarkıtları arasında önümüzü zar zor görerek ilerliyorduk.

Yapıldığım şeye baktığım düşüncesi o an davetsizce aklıma geldi. Kar ve çubuklar. Çubuklar ve kar. Gerçek bir kız değildim ben. Oynanmak, sonra da yırtılıp atılmak için yapılmış kâğıttan bebektim.

Yüce Divan'a ihanet etmek için yaratılmışım. Ondan sonra hayatta kalmam mümkün değildi. Leydi Nore'un düşüşüne ben sebep olursam, bundan asla şüphelenmemiş olması bana daha büyük bir zevk verecekti.

Mağaranın girişi geniş ve alçaktı, tavanı çukurlarla dolu bir buz tabakasından ibaretti. İçeri girerken başımı eğdim. Baykuş suratlı hob, prensin pelerininden fırlayıp karanlığa doğru uçtu.

Oak çantasından bir mum koçanı çıkardı. Dördünü mağaranın belli noktalarına yerleştirip yaktı. Alevler her tarafı gölgelerle doldurdu.

Arka tarafa malzemeler yığılmıştı: Kaba tüylü ayı postları, kutular, küçük bir sandık ve üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplanacak kadar uzun süredir burada olan odun yığını.

"İlginç şeyler" dedi Oak, sandığa gidip toynağıyla yan tarafına hafifçe vurarak. "Buraya son geldiğinde herhangi birini açtın mı?"

Tiernan başını iki yana salladı. "Biraz acelem vardı."

Oak henüz laneti kaldırmadan önce, hâlâ kuş formunda olan Hyacinthe'le birlikteydi muhtemelen. Onu o zaman mı yakalayıp kafese kapatmışlardı? Kurtarıldığını düşünerek Tiernan'ın omzuna mı konmuştu? Yoksa Leydi Nore'un Madoc'u kaçırmasına yardım edeceğini bilerek mi gitmişti? Ne kadar sadık olduğunu söylediğini hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Oak sandığın kilidine baktı. "Bir defasında Bomba bana bir sandıkta saklanan zehirli örümceklerle ilgili bir hikâye anlatmıştı. Hırsız sandığı açtığında örümcekler onu her yerinden ısırmış. Feci şekilde ölmüş. Şeker çalmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu sanırım beni."

Tiernan karla kaplı çizmesiyle odun yığınına bir tekme attı. Kütükler yuvarlandı ve düzenleri bozuldu. "Ben ateş yakacağım."

Bir kürkü kaldırıp ters çevirerek küflenmiş ya da böceklenmiş olup olmadığını kontrol etmek için elimi üzerinde gezdirdim. Hiçbir şey yoktu. Zehirden kaynaklanabilecek bir renk değişikliği de yoktu. Deriyi tabaklamak için kullanılan hafif is kokusundan başka bir şey de kokmuyordu.

Uzun süre önce dağılmış ordudan kalma birkaç üniforma gri bir yün yığınının içinde duruyordu. Oak paslı sandığı açmaya çalışırken ben de onları silkeleyip inceledim. "*Muhtemelen* hiç örümcek yok" dedi ona doğru baktığımda.

İçinde mumlu bir peynir tekeri, eski ekmek ve bir tulum sulu şarap vardı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kendimi yine onun yüzünü incelerken buldum. Gülümseyen dudaklarının kıvrımı ve çenesinin sert duruşu. Ne görmemi, ne görmememi istiyordu? Bir süre sonra arkamı dönüp mağaranın önüne gittiğimde Tiernan'ın ateş yakma umuduyla eski bir çakmaktaşını kılıcının kenarına sürttüğünü gördüm.

Burada tek başına olmak onu ne kadar rahatsız ediyordu merak ediyorum.

"Ne zamandır Hyacinthe'le birlikteydin?" İki defa ıslanan kibrit kutumu işe yaramayacağını bile bile çıkarıp ona uzattım.

Tiernan iç geçirdi. "Kral Eldred tahttan çekilmeden önceki yaz, bir akşam ziyafetinde tanıştık; saray ziyafeti değil, gayri resmi bir ziyafetti. Şövalye seçilmeyi ümit ediyordum."

Ne demek istediğini anlamayıp kaşlarımı çattım. "Sen şövalye değil misin?"

Tiernan daha önce hiç görmediğim kadar neşeli bir ifadeyle sırıttı. "Ben mi? Hayır. Bunun için eğitildim ama o şansım olmadı."

Kafam her zamankinden daha da karışmış halde Oak'a baktım. Süreç hakkında pek bilgim yoktu ama kraliyet ailesinden bir üyenin omzunuza kılıçla dokunmasını içerdiğinden fazlasıyla emindim. Tabii bu görev bile tek başına buna yeterdi.

"Gölgeler Sarayı'na katıldım" dedi Tiernan, sormadığım soruyu cevaplayarak.

"Sen casus musun?" Ağzım açık kalmıştı sanırım.

"Ablam başka kimi muhafız olarak seçebilirdi ki?" diye araya girdi Oak. "Kendisi de bir zamanlar şövalye olduğu için şövalye olmak isteyen casuslara düşkündür."

"Ama o zamanlar değildim. Genç, umutlu ve biraz da sarhoştum." Tiernan bu anıya gülümsedi. "Hyacinthe yarı gölgede duruyordu ve bana kehanetlere dair ne bildiğimi sordu. Sanırım *çok* sarhoştu.

"Birlikte bir çit labirentinde kaybolduk ve eski şövalyeler gibi yapmayı planladığımız büyük işlerden konuştuk. İntikam arayışı son derece romantik göründü." O halini ya da henüz intikam almayı kendisine tercih etmemiş olan Hyacinthe'i hatırlamak canını yakmış gibi dudaklarını büyüktü.

Ateş yandı.

"Ve şimdi burada büyük işler yapıyorsun" dedim.

Tiernan'ın yüzünde yarım bir tebessüm belirdi. "Bazen hayat bize dileklerimizin gerçekleşmesi gibi korkunç bir hediye verir."

Oak sandığın içindeki peynirin mumunu soydu. Yanımıza oturup ağzına bir parça peynir attı ve yüzünü buruşturdu.

"*Yıllanmış* bu" dedi prens, tadına rağmen onu tavsiye etmesi için bir sebepmiş gibi.

Çantasını karıştırıp bir granola bar bulunca peynir yerine onu yedim.

"Devamını da anlat ona" dedi Oak.

Tiernan kaşlarını çatarken prens sırıttı. "Evet, ben bu hikâyeyi daha önce dinledim. *Birçok defalar*. Ama Wren bilmiyor."

"Oak'un sana anlatmamı istediği şey sanırım Hyacinthe, Madoc'un ordusuyla gidene kadar onunla iki yılın büyük bir kıs-

mını birlikte geçirmiş olmamız. Birbirimize âşıkların verdiği türden sözler verdik." Sesi sert çıkıyordu. Tiernan, bir şeyi ne kadar derinden hissediyorsa ondan bahsetmekte zorlanan tiplerdendi; tabii Oak'a çok şey anlatmıştı. "Ama Hyacinthe ihanete ortak olmamı istediğinde kabul etmedim."

"İntikamının alınmış olduğunu düşünüyordum. Prens Dain ölmüştü. Yüce Kral gösteriş düşkünü birine benziyordu ama Eldred'den daha kötü değildi. Hyacinthe ise aynı fikirde değildi. Büyük bir kavga ettik, Sin bana korkak dedi ve onu bir yıl daha görmedim."

Sin mi? Şimdiye kadar gizlemeyi başardığı bu lakaba sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Evet, seni öldürmek için dönene kadar" dedi Oak ve sonra bana döndü. "Hyacinthe, Madoc'un ordusundaki diğerleri gibi Dişler Sarayı'yla seyahat edecekti. Ve Yılan Savaşı'nda savaşacaktı. Tiernan'a *karşı*."

"Savaşmak şöyle dursun birbirimizi görmedik bile" diye açıkladı Tiernan. "Sonrasına kadar."

Oak'un yatağının altındaki halimi düşündüm. Acaba o da mı aynı şeyi düşünüyordu?

Tiernan devam etti. "Hapishanede. O dönemde Gölgeler Sarayı'nın parçası olmuştum ve onu ziyaret etmeme izin verdiler. Konuştuk ve düşündüm; ne olacağını ya da affedilip edilmeyeceğini bilmiyordum ama eğer idam kararı çıkarsa onu kurtaracağıma söz verdim. Bu Elfhame'e ihanet etmek anlamına gelse bile."

"Sonuç olarak tövbe etmesi istendi. Ama o bunu bile yapmadı." Tiernan başım ellerinin arasma aldı.

"Gururluydu" dedi Oak. "Ve kızgındı."

"Ben daha az mı gururluydum?" diye sordu Tiernan.

Oak bana döndü. "İşte bu noktada şahin Hyacinthe, onu besleyip bir yıl içinde tekrar kabul edebilecek olan Tiernan'a gitti ama..."

Tiernan onu reddetmişti.

"Pişman oldum" dedi Tiernan. "Bu yüzden Kale'ye gittiğini

duyunca buraya gelip onu aldım ve Elfhame'e getirdim. Oak'u lanetini bozmaya ikna ettim. Ve Yüce Kral'ı öldürme girişimiyle teşekkürümü aldım."

"Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, derler, değil mi?" Oak o berbat peynirden bir parça daha kopartıp ateşte eritmek için bir şeye geçirmeye çalıştı.

"Senin için endişeleniyordu" dedim Tiernan'a. "Hyacinthe'ten bahsediyorum."

Tiernan bana temkinle baktı. "Ne için?"

"Oak'un seni büyülediğine inanıyor."

Tiernan kızarak burnunu çekti.

Oak güldü ama keyiften çok zorlama bir gülüştü bu. Bir süre sonra tekrar konuştu. "Biliyor musun, bu yolculuğa kadar soğuğu sevdiğimi sanırdım. Terleme riski olmadığında abartılı giyinmek mümkün; brokarlar, altın süslemeler, şapkalar. Ama şimdi bunu tekrar düşünüyorum."

Tiernan ilgi üzerinden gittiği için minnettar görünüyordu. Oak'un saçma sözleri, gülüşü, beni ona eşlik etmeye yüreklendiriyordu.

Gözlerimi devirdim.

O da sırıttı. "Ölçülü bir zarafetin olduğu için hava konusunda endişelenmene gerek yok."

Uyku vakti geldiğinde Tiernan ve Oak ayı postuyla örtündüler. Oak birini benim omuzlarıma attı. Benim ihtiyacım olmadığım, neredeyse hiç üşümediğimi söylemedim. Ateşin yanına uzandığımızda beni izliyordu. Işık gözlerinde dans ediyordu.

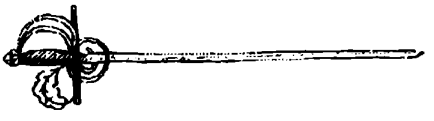
"Gel buraya" dedi eliyle işaret ederek.

Kımıldanıp yer değiştirerek başımı onun omzuna yaslayan beni tanıyor muydum bilmiyorum. Nefesini saçlarımda hisseden ve parmaklarının baskısını belimde hisseden beni. Ayakları ayaklarıma dolandı ve ayak parmaklarım toynaklarının yukarısındaki kürke sürtündü. Parmaklarımı karnına yasladım ve onun sert hatlarını, kaslarını ve yara izlerini hissettim. Elimi kıpırdattığımda nefesim kesildi.

İkimiz de hareket etmiyorduk. Ateşin yakınındaki Tiernan uykusunda döndü.

Ateş ışığında prensin kehribar rengi gözleri erimiş altın rengine bürünmüştü.

Tenimin, uzuvlarımın hafif hareketinin, göğsümün yükselip alçaldığmm daha önce hiç olmadığım kadar farkındaydım. Kalp atışlarını yanağımda hissediyordum. Bedenimin her huzursuz hareketinde *beni öp* diye bağırıyordum sanki. Ama öpmedi ve ben de nihayet gözlerim kapanana kadar onun özlemiyle uzanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkaktım.

Öğleden sonra uyandığımda, Tiernan'ın bir geyik leşini sürüklediğini gördüm. Geyiği çabucak kesti ve ikimiz kahvaltıda alazlanmış geyik eti yedik.

Oak kalbi kandan arındırıp henüz sıcakken onu sandığın içine koydu. Düzgünce yerleştirdikten sonra bu halini koruması için bir ayarlama yaparak kilidini çevirdi.

Sonra tekrar yola koyulduk. Prens ve Tiernan daha iyi ısınmak için pelerinlerinin üzerine ayı kürkünü sardılar. Taş Orman hemen önümüzde uzanıyordu, buzun dallarını kapladığı ağaçlar ışığı yansıtıyordu.

"Oraya giremeyiz" dedim. "Troller Leydi Nore'un tarafında olmalı."

"Dün gördüklerimizden sonra ormanın bu kısmının çevresinden dolaşmayı önermekte haklıymışsın" dedi Oak, ağaçlara bakıp kaşlarını çatarak.

Tiernan şöyle bir gülümsedi. "Bu akıllıca karar için seni tebrik ederim."

Ormanın kenarından dolanarak doğuya yöneldik. Bu mesafeden bile muhteşem görünüyordu. Buzdan ağaçlar donmuş kabukla kaplı şeftali büyüklüğünde mavi meyveler vermişti. Bir kısmı

dökülmüş, elma şekeri gibi yarılmıştı. Bal, baharat ve özsuyu karışımı bir koku yayıyorlardı. Ağaçların yapraklarından, dallara doğru bir esinti olduğunda rüzgâr çanlarının çıkardığına benzer ilginç bir ses yayılıyordu.

Yürüdükçe Taş Orman'dan uzaklaşamayacağımızı daha iyi anladık. Bazen ormanın kendisi hareket ediyordu sanki. İki defa başımı kaldırıp baktığımda kendimi ağaçlarla çevrili halde buldum. Büyünün sürükleyiciliği bana kumsaldaki dip akıntıyı hatırlatıyordu: Zararsız gibi görünen ama yakalandığınız an sizi karadan çok uzaklara sürükleyen sakin, karanlık sular.

Gün boyunca orman sınırını aşmamaya çalışarak yürümeye devam ettik. Yemek yemek için durmadık ve ormana yakalanma korkusuyla çantalarımızdaki yiyecekleri yiyerek yolumuza devam ettik. Gece karanlığında karların arasından bize doğru ilerleyen bir şey yürüyüşümüzü engelledi.

Böğürtlen çalılarından ve dallardan yapılmış koca koca örümcekler, değnek yaratıklar. Açık ağızları, yanmış ve kararmış ağaç kabuğundan gövdeleri, taş ve buzdan dişleriyle korkunç görünümlü canavarlar. Ölümlülerin vücut parçaları, biri insanları oyuncak bebekler gibi parçalara ayırmış da tuhaf bir biçimde yeniden birleştirmiş gibi gözle görülür biçimde ayrılıyordu.

"Ormana kaçın" dedi Tiernan, boyun eğdiğini gösteren bir sesle. Bakışları önce bana sonra da Oak'a yöneldi. "Şimdi."

"Ama..." diye başladı prens.

"Atımız yok" diye hatırlattı Tiernan ona. "Gizlenecek bir yer bulmadığımız sürece yaya olarak hiç şansımız yok. Bu çılgın planın en doğrusu olduğunu ümit edelim."

Ve sonra ormanla mücadeleyi bırakıp içine daldık.

Dev siyah bir kayanın yanından, sonra da buz sarkıtları her an düşebilirmiş gibi görünürken çınlayan bir ağacın altından koştuk. Omzumun üzerinden baktığımda, değnek yaratıkların beklediğimden daha büyük bir hızla bize doğru geldiğini görünce dehşete kapıldım.

"Buraya" dedi Oak, yarı yarıya karla kaplı devrik bir ağacın ya-

nından. "Saklanacağız. Wren, olabildiğince çök. Bizi görmezlerse belki yanımızdan öylece geçip giderler."

Tiernan diz çöküp kılıcını kara saplayarak bana gelmemi işaret etti. Ağacın altındaki oyuğa çömelip benekli gökyüzüne ve parlak Ay'a baktım.

Ve o gökyüzünde süzülen şahine.

"Havada da gözleri var" dedim.

Oak şaşkınlık içinde bakışlarımı takip etti, sonra anladı. "*Tiernan*" diye fısıldadı sert bir sesle.

Tiernan tam da kuş çığlık attığında ayağa fırlayıp koşmaya başladı. "Onu buradan uzaklaştır" diye seslendi prense.

Çok geçmeden ağaçlardan buz oku yağmuru yağmaya başladı.

Biri tam ayaklarımın dibine düştü ve ona takıldım. Aniden durunca da karın içine düştüm.

Oak beni kaldırdı. Bazıları ölümlülerin dilinde olan bazıları olmayan iğrenç kelime ve cümleleri arka arkaya sıralayarak küfrediyordu.

Canavar yaratıklar arayı kapatıyordu. Yaklaştıkça, vücutlarında kıvrılan kökleri, deri parçalarını ve hiç kırpılmayan gözleri, köpek dişine benzeyen taş dişleri daha net görebiliyordum.

"Devam et" dedi bana ve kılıcını çekerek arkasını döndü. "Kale'ye varmak üzereyiz. Onu durdurabilecek biri varsa, o da sensin."

"Yapamam..." diye söze başladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Git!"

Koştum ama fazla uzaklaşmayıp ödünç aldığım bıçağı çekerek bir ağacın arkasına gizlendim. Oak kadar becerikli olmasam da en azından vahşiydim. Bıçaklayabildiğim her şeyi bıçaklayacaktım ve bana fazla yaklaşan her şeyin boğaza en çok benzeyen yerini ısıracaktım.

Ama planım yarıda kaldı. Gizlendiğim yerden çıktığımda bir ok bacağımı sıyırıp derimi soydu. Elinde yay tutan bükümlü bir yaratık bana doğru yaklaşarak bir ok daha fırlattı. Bu defa başımı hedeflemişti.

Ama Oak yandan saldırıp silahını ikiye böldü ve yay değnek yaratığın karnına sapladı. Yaratığın ağzı açıldı ama Oak dönüp kafasını kesince sesi kesildi. Yaratık toprak, böğürtlen ve kan yağmuru eşliğinde yere yığılıp karın üzerinde savruldu.

Oak'un yüzü ifadesizdi ama savaşın çılgınlığı gözlerine geri dönmüştü. Kurtarmayı planladığı babası kızılkafayı ve prensin nasıl eğitilmiş olabileceğini düşündüm. Acaba birinin kanına şapkasını daldırmış mıydı hiç?

Pençeleri, dişleri ve çalınmış etleriyle, parlayan buz okları ve siyah lekeli kılıçlarıyla değnek yaratıklar ona yaklaşıyordu.

Oak kılıç kullanmakta usta olabilirdi ama bir kişinin hepsini alt etmesi pek mümkün görünmüyordu. Yine de deneyecekti.

Bakışları bana yöneldi. "Saklan" dedi ağız hareketiyle.

Siyah kayanın arkasına saklanıp nefesimi içime çektim. Taş Orman'ın bu kadar büyüyle dolu olması bile baş döndürücüydü. Büyünün nabzı ağaçlarda, dallarda, eğrelti otlarında ve kayalarda yankılanıyordu. Hikâyeleri duymuştum ama içinde olmak, beni çepeçevre sardığını hissetmek başka bir şeydi. *Bütün orman lanetli.*

Engel olamadan büyünün içine çekildim. Taşları, baskıyı ve bal gibi akan düşünceleri etrafımda hissediyordum.

Tekrar et olmama izin ver. Ben. Ben. Kelimeleri sadece zihnimde duymama rağmen kulaklarımı kapattıracak kadar yüksek iki ses patladı. Ham güçleri, çıplak bir tele dokunmak gibiydi. Bu kaya bir zamanlar güneşin kayaya dönüştürdüğü bir trol kralıydı ve ikizi ormanın derinliklerinde bir yerdeydi. Lanetleri büyüyüp Taş Orman'ı bütünüyle kapsayacak kadar genişlemişti. Çam ve yarılmış mavi meyvenin kokusunu alabiliyordum. Öyle güçlü bir kokuydu ki bu daha önce nasıl fark edememiştim bilmiyorum.

Beklenti, içinize çektiğiniz nefes gibi ağaçların arasından fısıldıyor, beni harekete geçiriyordu.

Etrafımdaki her şeye sıkıca düğümlenmiş olan büyünün kökünе ulaştım. Bütün trollerin ilk lanetiyle, güneş ışığında taşa dönüşmekle başlamıştı her şey. Büyü zayıfladıkça Elfhame'deki troller

gece karanlığında yeniden ete dönüşüyorlardı ama bu lanet büyünün daha güçlü olduğu, taşın sonsuz olduğu zamanlardan kalmaydı.

Bu lanet, trol krallarının büyüsüyle beslenerek dışa doğru büyüdü. Kapana kısılmanın verdiği öfkeyle beslenen lanetleri şimdi ırklarını ve ırklarının soyunu tümüyle hapsetmişti.

Büyünün beni içine çekmeye, ormanın bizi çepeçevre sarmaya çalışması gibi beni de kalbine çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Diri diri gömülüyordum sanki. Toprağı kazıp uzuvlarımı yılan gibi sarmaya çalışan tüylü kökleri kopartıyordum. Ama kendimi kurtarırken bile Taş Orman'ın üzerindeki lanet sapasağlam duruyordu.

Ve artık dikkatini çektiğime göre belki de büyüyü başka bir hedefe yönlendirebilirdim.

İstilacılar var, diye fısıldadım içimden ve değnek yaratıkları olabildiğince net gözümde canlandırdım. *Irkını senden alacaklar.*

Büyünün tellerinin bir iç çekişle benden uzaklaştığını hissetmeye başladım. Ardından toprak çatladı, gücü beni geriye fırlatmaya yetecek kadardı. Gözlerimi açtığımda yerde bir devin ağzından daha geniş olan yarığı gördüm.

Birkaç dakika sonra Oak iki ağacın arasından tökezleyerek çıktı ve buzlanmış eğrelti otları adımlarının altında çatırdadı. Sol tarafındaki dalların arasından esen rüzgâr, karların üzerine saçılmış buz parçalarını savuruyordu. Prensin omzundaki kesik kanıyordu ve hem ayı kürkü hem de pelerini gitmişti.

Ayağa kalktım. Ellerim çizilmiş, dizim morarmıştı. Okun bacağımı sıyırdığı yerdeki yara zonkluyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Ormandan bir kükreme geldi.

"Burası" dedi Oak yerdeki çatlaktan sakınmaya çalışarak. "Yarık oluşurken bazıları içine düştü. Birkaçını da ben kestim. Ama hâlâ var. İlerlemeye devam etmeliyiz."

Oak elime uzandı.

Ben de onun elini tuttum; birlikte ağaçların arasına daldık. "Tiernan'ı gördün mü?"

"Henüz görmedim." Başka hiçbir olasılığı düşünmekten kaçınmasına hayrandım.

Prens aniden durdu. İlerideki düzlükte değnek ve topraktan dev bir örümcek yaratığı bize doğru geliyordu.

"Hadi" dedim ama Oak o an elimi bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bir tane var" dedi bana, iğne kadar ince bıçağını kaldırarak.

Örümcek bir ağacın yarı boyunda devasa bir şeydi. Üzerimize üzerimize geliyordu. Bir tanesi yeter de artardı bile. "Oak!"

Oak örümceğe doğru koşarken, Tiernan'ın, Oak'un kayalara toslayan bir gemi olmak istediğine dair söylediklerini düşünmeden edemedim.

Örümcek kırık uyluk kemiğinden yapılmış gibi görünen dişleriyle atıldı. Prensin üzerine düşerken o da altında yuvarlanıp kılıcıyla örümceği kesti. Örümcek, içinden pislikler dökülürken dikenli bacağını savurarak onu tekmelemeye çalıştı.

Kalbim canımı acıtacak kadar hızlı atıyordu.

Oak yaratığın içine, bir oyun parkı ekipmanıymış gibi, dal ve kemik karışımının içine tırmandı.

Örümcek sırt üstü dönerken bacaklarındaki dikenler kendi göğsünü yırttı. Oak'u yakalamak için kendi iç organlarını parçalıyordu. Oak kılıcıyla saldırıp onu kesti. Parçalar koptu. Örümcek parçalara ayrılırken çırpınıyor ve fırsat yakalamaya çalışıyordu. Sonunda tümüyle hareketsiz kaldı.

Oak kabuğun içinden çıktığında kolları çizikler içindeydi. Sırıttı ama bir şey söylememe fırsat kalmadan arkamdan bir ses geldi. Ağaçların arasından üç uzun trol çıkarken o tarafa döndüm.

Açık yeşil tenli, gözleri altın sarısıydı ve bronz uçlu oklarını doğrudan göğsüme doğrultmuşlardı. "O canavarları Kale'den buraya sen getirdin" dedi biri.

"Bizi takip ettiler" diye mırıldandım.

Çit labirentinin haritası ya da parmak izi gibi desenli kalın kumaştan bir zırh giymişlerdi. "Bizimle gelin ve sözcümüzle tanışın" dedi içlerinden en uzun olanı. "Size ne yapacağımıza o karar verecek."

Oak, bize doğru yürürken "Birkaç yabancıyı köyünüze davet etmeniz nazik bir davranış" dedi yalan söylemeden niyetlerini farklı ifade ederek. "Ama ormanınızda bir arkadaşımızı kaybettik ve onsuz hiçbir yere gidemeyiz."

En uzun boylu trol, ricasını emre çevirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Sonra karanlığın içinden bir bıçak ay ışığını yakalayarak en kısa boylu trolün boynuna yaslandı.

"Şu silahları başka bir yere doğrultalım" dedi Tiernan.

En uzun boylu trol gözlerini kısarak elindeki yayı indirdi. Diğeri de aynısını yaptı. Boğazına bıçak dayanmış olan üçüncüsü kıpırdamadı.

"Arkadaşını buldun sanırım" dedi trol.

Oak ona yavaş, düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. "Dolayısıyla misafirperverliğinizin tadına varmamak için bir sebep kalmadı."

Trol kampı, devasa bir şenlik ateşinin etrafına taş ve kilden binaların inşa edildiği geniş bir düzlüğün üzerine kurulmuştu. Ateşten kıvılcımlar uçuşuyor, sonra da siyah bir yağmur gibi düşerek dokundukları her şeyi kirletiyorlardı.

Evler uygun ve sanatsal biçimde yapılmıştı. Sıvaya benzeyen kile şekil verilmişti ve hepsi aynı soluk çamur rengindeki spiraller, ağaçlar ve yüzler evleri süslüyordu. Duvarların üst kısımlarında, çoğunlukla yeşil ve kehribar rengi camlardan oluşan daireler vitray pencere etkisi yaratıyordu. Biraz daha yaklaşınca bunların, birkaçı parlak mavi ve koyu kırmızı renklerde şişe parçası olduğunu fark ettim.

Her şeyin boyutu göz korkutucuydu. Oak'un uzun boyuna

rağmen, troller ondan en az bir kafa boyu daha uzundu. Yeşil ya da dönüştükleri taşın grisi rengindeki vücutlarıyla çoğu iki buçuk metrenin üzerindeydi.

Bizi kendini köyün sözcüsü Gorga olarak tanıtan iri yarı, yapılı bir trol kadın karşıladı. Sırtına bir balta bağlamış, saçlarını gümüş tokalarla örmüştü. Rahat hareket edebilmesi için yanları yırtmaçlı deri bir etek giymişti.

"Yaralanmışsınız" dedi perişan halimize bakarak. "Ve üşümüşsünüz. Bugünü bizimle burada geçirin, size erzak verelim ve yarın akşam güvenli bir şekilde varış noktanıza ulaştıralım."

Bu gerçek olamayacak kadar iyi bir teklifti.

Oak içtenlikle onun gözlerine baktı. "Çok cömertsiniz. Ama burası ve hatta kendiniz hakkında bana biraz daha bilgi verebilirsiniz belki."

"Olabilir" dedi kadın memnun görünerek. "Benimle bir bardak demli çay için. Size siyah ekmekle bal vereceğim."

Tiernan'a baktığımda bana hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı ve beni Oak'un saray mensubu rolünü kendisiyle birlikte keyifle izlemeye davet etti. "Hadi sıcak bir şeyler yiyip ateşin yanına oturalım" dedi omzuma vurarak. "Bize ihtiyacı yok."

Birlikte yürürken ben biraz topallıyordum. Birkaç genç trol bize ağırlığını ellerimde fazlaca hissettiğim bardaklar getirdi. İçinde çay görünümlü olmasma rağmen tadı haşlanmış ağaç kabuğuna benzeyen ılık bir şey vardı. Ateş çukurunun yakınındaki bir kayanın üzerine oturdum. O kadar sıcaktı ki taşlar bile ısınmıştı.

Oak, her birimize birer parça vermek için böldüğü ballı sandviçiyle bize katıldığında ikinci çayımı içiyordum. "Gorga'nın dediğine göre trol kralı Hurclaw kur yapmaya gitmiş. Hurclaw'ın kiminle evlenmeye niyetli olduğunu söylemedi. Gitmek istersek ne olacağını da söylemedi."

"Yani mahkûm muyuz?" diye fısıldadım.

Oak iç geçirdi. "Öyle olmadığımızı varsayıyoruz."

Tatlandırılmış siyah ekmekten bir ısırık aldım. Sonra sandviçi yüzüme yapıştırırcasına iki ısırık daha aldım.

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu Tiernan.

Oak gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Olabildiğince kısa. Hepimiz gözümüzü dört açmalıyız. Bu arada Wren, belki ben de bacağına bakabilirim."

"Gerek yok" dedim ama o bana aldırmayıp pantolonumun paçalarını sıvadı. Kan vardı ama o kadar da kötü değildi. Yine de bu onu bandaj ve sıcak su istemekten alıkoymadı.

Ölümlü dünyadan ayrıldığımdan beri yaralarımla benden başka kimse ilgilenmemişti. Nazik dokunuşu iyi hissettirmişti ve memnuniyetimi görmesin diye yüzümü çevirdim.

Yaşlı bir trol adam su dolu tahta bir kovayla gelirken her hareketinde sular kovanın ağzından akıyordu. Tek gözü yamayla kapatılmıştı ve başının iki yanından iki uzun örgü halinde sarkan beyaz saçları vardı. Kulaklarında yarım düzine altın halka ışıldıyordu.

Oak ayağa kalkıp "Şunu alayım" dedi.

Trol adam homurdandı. "Sen mi? Sen bunun içinde yıkanacak kadar küçüksün, bebek gibi."

"Olsun" dedi prens.

Yaşlı trol omuz silkip kovayı yere bırakarak Oak'a denemesini işaret etti. Oak kovayı kaldırarak trolü şaşırttı.

"Isıtmak için ateşin üzerine koy" diye prensi yönlendirdi. "Bu Leydi için."

Oak onu alevlerin üzerindeki metal bir ayaklığın kancasına taktı.

Yaşlı adam oturup suyun kaynamasını izlerken çantasından bir rulo sargı bezi çıkarıp bana uzattı.

Oak ayaklarımın yanında diz çöktü. Sargı bezlerinden birini suya batırdı ve onu kanı silip kesiği temizlemek için kullandı. Sararken parmakları ısınıyordu ve ellerinin dokunuşundan başka her şeye odaklanmaya çalıştım. "Ormanda zehirlenmiş olmandan korktum."

Bir trol çocuk gelip Oak'un yanına oturdu ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Utangaç bir şekilde bir soru,

sonra bir soru daha sordu; ikinci çocuk daha fazla soruyla geldi. Çocuklar kulak uçlarını kendisininkiyle karşılaştırıp alnından çıkan küçük boynuzlara ve toynaklarının üzerindeki pürüzsüz keratin tabakasına dokununca Oak güldü.

"Büyükbaba" dedi içlerinden biri, cüssesiyle çelişen yüksek, çocuksu bir sesle. "Prense hikâye anlatacak mısın?"

Oak'un kim olduğunu bildiklerinden neredeyse emindim ama bu onay sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

"Zaman geçirmek için bir hikâye anlatmamı ister misiniz prensim?" diye sordu yaşlı trol adam.

"Hikâyeleri severim" dedi Oak.

"Taşa hapsolmuş kralların hikâyesi olabilir mi?" diye araya girdim. "Ve tabii lanetin."

Trol adam gözlerini kısarak bana bakıp sonra tekrar prense döndü. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Oak başıyla onayladı. Çocukların kıkırtısı kesildi ve öyle bir şey istemekle bir tabuyu yıktığımdan endişelendim.

Adam yine de hiç tereddüt etmeden başladı. "Bu hikâyenin iki versiyonu var. İlkinde krallar aptal. Gençliğimde söylediğimiz şarkılara ve sergilediğimiz oyunlara alarak herkesi güldürdüğümüz versiyon buydu. Ormandan birkaç günden fazla uzak kalmamn önemsiz göründüğü zamanlardı bunlar."

"Bu trol kralları muhtemelen kardeşti. Gücü ve zenginliği uzun yıllar barış içinde paylaşmışlar. Yerin derinliklerinden çıkartılan altınlarla süslenirlermiş ve istedikleri her şeye sahiplermiş. Ta ki esnek bacaklı ve yüzü mermerden oyulmuş ölümlü bir çocukla, bir çobanla tanışana kadar. Çocuk öyle sevimliymiş ki, her iki trol kralı da onu diğerlerinden daha çok istemiş."

"Çocuğun kafası pek çalışmıyormuş ama güzel çobanın bilge bir annesi varmış ve ona kardeşlerden birini seçtiği takdirde, diğerinin onu kardeşinin elde ettiğini görmektense ölmesini tercih edeceğini söylemiş. Çoban yaşamak istiyorsa asla seçim yapmamalıymış."

"Böylece çoban ve annesi zekice bir plan yapmışlar. En büyük kayayı fırlatan trol kralına aşkını vereceğini söylemiş. Krallar arka arkaya daha büyük ve daha büyük kayalar fırlatmaya başlamış ve sonunda ikisi de bitkin düşmüş ve kimin kazandığını kimse söyleyememiş."

"Bu defa da çoban onlara, güreşmelerini ve kazanana kalbini vereceğini söylemiş. Böylece kardeşler gece boyunca güreşmiş ve güneş doğduğunda ikisi de taşa dönmüş. Böylece çoban sevgisini istediği kişiye vermekte özgür olmuş."

Bunun ne kadar komik bir oyun olabileceğini ve bunu bilen lanetli kralları ne kadar kızdıracağını hayal edebiliyordum. "Ciddi versiyonu nasıl?"

Yaşlı trol hafifçe öksürürken yüzünde, gençliğinde ilk hikâyeye ne kadar gülmüş olursa olsun, aslmda bu hikâyeyi tercih ettiğini açıkça gösteren bir gurur vardı. "Pek çok açıdan diğerine benziyor. Yine iki trol kralıyla ilgili ama bu defa kardeş değiller. Birbirlerinin ezeli düşmanıdırlar ve on yıllara yayılan bir savaş içindedirler. Her iki taraf da çok fazla kayıp verdikten sonra, savaşı ikisi arasında bir karşılaştırmaya çevirmişler. Böylece, savaş meydanında buluşup birbirlerinin üzerine saldırmışlar. Tartışmaya başlamışlar ama birbirlerine o kadar denkmişler ki biri iyi bir darbe indirir indirmez, diğeri de aynısını yapıyormuş. Sabaha karşı her iki taraftan da yarışmayı bırakmaları yönünde çığlıklar yükselmiş. Ama iki trol de pes edenin ödülünün yenilgi olacağını biliyormuş. Böylece sonuna kadar dayanmışlar ve mücadelenin orta yerinde kilitlenip taşa dönmüşler."

"Aslında bir versiyon daha var. Savaş ilan etmeden önce birbirlerine duydukları tutku nefrete dönüşen iki âşık oldukları ve yenme ve sahip olma arzularının onları tükettiği söylenir." Yaşlı trol çarpık dişleriyle bana gülümsedi.

Tiernan'a baktığımda şimdi düşmanı olan kendi âşığını düşünüyormuş gibi ateşe baktığını gördüm.

"Sen iyi bir hikâye anlatıcısısın" dedi Oak.

"Hikâye anlatıcısı benim" dedi yaşlı trol, prensin övgüsü çok yetersiz kalmış gibi. Bunun üzerine ayağa kalktı ve çocukların büyük kısmını da yanına alarak gitti.

"Bu orman lanetli" diye fısıldadım Oak'a.

Taş Orman'dan bahsederken muhtemelen herkesin takındığı muğlak ifadeyi takındığımı düşünerek kaşlarını çattı.

Tiernan ayağa kalkıp uzaklaştı. Hikâye onu rahatsız etmişti belli ki.

Aceleyle konuşmaya devam derken kelimeler telaşmdan birbirine giriyordu. "Trol, *ormandan birkaç günden fazla uzak kalmanın önemsiz göründüğünü* söylerken bunu kastediyordu. Çünkü onları burada tutan bir şey var."

"Peki o zaman Hurclaw nerede?" diye sordu Oak.

Başımı iki yana salladım. "Tek bildiğim, ormanda değilse en azından bir süreliğine sonuçları savuşturmanın, kurtulmanın bir yolunu bulmuş olabileceği. Ama eski kralları sanırım bu yüzden uyandırmak istiyor. Deli olduğu için değil. Çünkü laneti sona erdirmenin tek yolu bu."

Tiernan ekmek, arpa ve soğan çorbasıyla döndü. Birkaç trolün ölmüş rengeyiklerinin derisini yüzdüğünü gördüm ve yeni kesilip pişirilen etin kokusunu aldım. Müzik gürültülü bir melodiyle başladı.

Havada daha önce duymadığım kulak tırmalayıcı bir ses vardı, şölenin vahşi tarafı. Bize doğru bakan trollerin gülümsemesinde dikkat çekici bir şey vardı.

Oak dikkatle "Bize konuşmacının evinde gecelememiz için bir ot yatak teklif edildi" dedi.

"Çok nazik bir teklif" dedim.

"Bunu ifade etmenin iyi bir yolu" dedi.

Tiernan rengeyiği etinin bir kısmını kemiğini de çiğneyerek yedi. "Gün doğar doğmaz buradan sıvışacağız" dedi alçak sesle. "O saatte bizi takip edemezler, yoksa taşa dönerler."

Prensin yanına gelip bu kadar küçük olmasma gülerek saçlarını

örmeyi teklif eden güzel bir trol kadın konuşmamızı böldü. Oak saçları çok uzun olmamasına rağmen bana gülümseyerek kadına izin verdi.

Ellerini saçlarımda gezdirdiğini, düğümleri açıp ördüğünü hatırlarken ensemde bir ürperti hissettim.

Sözcü gün doğmadan hemen önce geldi.

Oak "Sözcü Gorga" diyerek ayağa kalktı. Oak'un biri çözülmek üzere olan üç küçük örgüsü duruyordu.

"Sizi evime götüreyim, orada dinlenebilirsiniz" dedi sözcü. "Yarın gece karları güvenli bir şekilde aşıp hedefinize ulaşmanızı sağlayacağız."

"Çok cömertsiniz" dedi Oak.

Köyün içinde ilerlerken Tiernan olası fırsatlara gözünü dört açarak etrafına göz gezdiriyordu.

Evine vardığımızda kapıyı açıp bizi içeri aldı. Tavandaki toprak soba odaya rahatlatıcı bir sıcaklık veriyordu. Ateşin yanında bir odun yığını vardı Gorga birkaç odun daha ekleyerek sobanın közlerini alazladı.

Sonra bizi her türden kürkle kaplı bir yatağa götürdü. Yatağa çıkabilmek için zıplamam gerekecekti. "Bu gece benim yatağımda uyuyabilirsiniz."

"Bu *çok* cömertçe" dedi Oak ona.

"Önemsiz bir şey." Ardmdan tıpalı bir şişe indirip içindekileri dört küçük fincana doldurdu. "Şimdi siz dinlenmeye geçmeden önce birlikte bir içki içelim."

Kadın fincanını kaldırıp içti.

Ben de benimkini aldım. Meyankökü kokusunun tüm duyularımı canlandırdığı bitkisel bir şeydi. Dibindeki tortu hareket etti. Oak'un bana çay ikram ettiği o ilk gece hissettiğim korkuları düşündüm. Aynı şeyi içtiğimiz görüntüsünü vermek için zehri şişeye değil de bazı bardakların dibine koymanın ne kadar kolay olacağını aklımdan geçirdim.

Prense bakıp onu uyarmak istedim ama bunu Sözcü Gorga'ya fark ettirmeden yapmanın bir yolu yok gibiydi. Oak içkisini bir di-

kişte içti, ardından benim bardağıma uzanıp parmaklarımın arasından çekip aldı ve onu da içti.

"Hayır!" diye haykırdım ama çok geç kalmıştım.

"Çok lezzetli" dedi Tiernan'ınkini de kaparak. "Anne sütü gibi."

Sözcü Gorga bile telaşlanmış görünüyordu. Dozları özenle ölçtüyse prens hesapladığının üç katını içmiş oluyordu.

"Açgözlülüğümü bağışlayın" dedi Oak.

Tiernan, yüzünde dehşet ifadesiyle temkinlice "*Lordum*" dedi.

Sözcü Gorga yarısı dolu şişeyi kaldırarak "Bir tur daha içmek ister misiniz?" diye önerdi.

Prens "Olabilir, onlar henüz tadına bakmadı" dedi.

Kadın fincanlara biraz daha doldurdu. Bardağın dibine baktığımda yine tortu vardı ama çok daha azdı. Bu her ne zehriyse şişenin içindeydi. Biz odaya girmeden önce hazırlandığı belliydi.

Bardağımı dişlerime dayadım ama içmedim. Kendimi iki defa yutkunmaya zorladım. Masanın karşı tarafındaki Oak, Gorga'yı buzla kaplı meyvelerle ilgili bir soruyla oyalarken elimi masanın altına atıp içindekileri gizlice pelerinime dökebildim.

Aşağıya bakmadığım için ondan kurtulup kurtulmadığımı anlayamadım. O tarafa bakmaya cesaret edemediğim için Tiernan'ın da aynısını yapıp yapmadığını bilmiyordum.

"En iyisi şişeyi size bırakayım, değil mi?" dedi Sözcü Gorga şişeyi yere bırakırken. "İhtiyacınız olan başka bir şey olursa söylersiniz."

"Daha ne isteyebiliriz ki?" dedi Oak.

Kadın küçük, gergin bir gülümsemeyle ayağa kalkıp çıktı.

Bir süre öylece oturup kaldık. Sonra prens ayağa kalktı, sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra dizüstü çöktü. Gülmeye başladı.

Tiernan Oak'un sırtını sıvazlayarak "Kus şunu" dedi.

Prens taş bir kâseye iki kez öğürdükten sonra yanma yığıldı. "Merak etme" dedi ışıl ışıl parlayan kehribar rengi gözleriyle. Soğuğa rağmen alnı boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. "Bu benim zehrim."

"Ne yaptın sen?" diye sordum ona sert bir sesle. Sersem sersem gülümsemekten başka bir şey yapmayınca Tiernan'a döndüm. "Bunu neden yaptı?"

Şövalye de benim kadar dehşete düşmüştü. "Çünkü trol kraldan daha deli."

Bir panzehir bulma umuduyla çekmeceleri açıp kapattım. Biraz olsun işe yarayabilecek bir şey yoktu. "Neydi o? *Benim zehrim* derken ne kastediyor?"

Tiernan fincanlardan birini alıp kokladı, sonra başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ben damarlarımda allık mantarıyla doğdum" dedi prens, dili artık kendisine ait değilmiş gibi kelimeler ağzından ağır ağır çıkıyordu. "Uzun süre etkisinde kalmam için çok daha fazlasını içmem gerekir."

Ölüm şekeriyle zehirlendiği gece söylediklerini hatırladım. *Yazık ki allık mantarı değildi.*

"Ne olduğunu nasıl anladın?" diye sordum yanına diz çöküp en son ne zaman kanına zehir karıştığını düşünerek.

"Başka çarem yoktu" diyebildi güçlükle. "Korktum ki sizden biri... *sen...*" Konuşmayı keserken gözleri hiçliğe bakıyordu sanki. Dudakları biraz kımıldıyordu ama sesini çıkartacak kadar değil.

Göğsünün inip kalkışını izledim. Çok yavaştı, çok yavaş. Parmaklarımı ıslak alnına bastırırken umutsuzluk, zaman aynı anda hem hızla geçiyormuş hem de ağır ağır ilerliyormuş gibi hissettiriyordu.

Sadece düşünmek bile bir korku sisinin içinden geçmeyi gerektiriyordu. *Ne yaptığını biliyor,* dedim kendime. *Aptal değil. Ölmüyor. Ölmüyor.*

Tiernan yukarıda duran şişe camının üzerinde değişen gölgelere bakıyordu. Pembemsi, yumuşak bir ışık süzülerek yüzündeki acıyı gözler önüne seriyordu.

Şafak vakti.

Kapıyı denedi. Görünürde kilit yoktu ama açılmıyordu. Kapa-

tılmıştı. Ve tabii güneş ışığının içeri süzülüp Gorga'yı taşa çevirebileceği bir pencere de yoktu. Tiernan tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi ama kapı yerinden oynamadı.

"Burası onun evi, hapishane değil, dolayısıyla bizi içeride tutan her neyse bu amaçla buraya taşınmış olmalı" dedim ve ayağa kalkıp konuşurken bir yandan da sersemlemiş halde olasılıkları düşünüyordum. Kapının ağırlığını, ahşabın kalınlığım hatırladım. "Dışa doğru açılıyor. Muhtemelen önüne bir şey koydu."

"Fark eder mi?" diye atıldı Tiernan.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım etmez çünkü menteşeleri sökmemiz gerekiyor."

Tiernan bir an bana bakıp panik dolu, umutsuz bir kahkaha attı. "Bu fikri ortaya atan sen olduğun için asla unutmayacağım."

Bilmediğim çok şey vardı ama hapsedilme konusunda çok şey biliyordum.

Tiernan bıçakla menteşeleri hızlıca sökerken ben de Oak'u kocaman yün bir battaniyeye sardım. Cazibesine kapılıp bir gözünün üzerine düşen bronz saçlarını geriye taradım. Dokunuşumla ürperdi.

Gördün mü, dedim kendime. *Ölmemiş.*

Çok açık olsa da "Onu fazla uzağa taşıyamayız" diye uyardım.

Tiernan kapıyı söktüğünde devasa bir kaya parçasıyla karşı karşıya kaldık. Ama kare değil yuvarlaktı ve kenarlarında boşluklar vardı.

"Sen ufak tefeksin. Şu boşluktan çık ve onu yatırabileceğimiz bir şey bul; at arabası olur, kızak olur, ne bulursan. Ben onu kaldırmaya çalışacağım" dedi Tiernan.

"Hemen dönerim" diyerek kaya ile evin dış duvarı arasındaki boşluğa girdim. Biraz yukarı tırmanıp yavaşça hareket ederek çıkmayı başardım.

Trol köyünü, üzerine altın sarısı ışık düşerken bu kadar sessiz bulmak tuhaftı. Gorga sözcü olduğu için, diğerlerinden çok daha fazla eşyası olduğunu varsayarak araştırmaya onun evinden baş-

lamaya karar verdim. Evin arka tarafına geçtim. Düzlüğün sınırına yakın, taş ve kilden küçük bir ek bina gözüme ilişti. Kapıyı açtığımda içeride bir kızak ve ip gördüm.

Kızak. Oak için tam da buna ihtiyacımız vardı.

İyi olacak, kendine gelecek... babasını bulmak, Tiernan tarafından azarlanmak ve benim için...

Havadaki çürük kokusu, o uyandıktan sonra ne yapacağıma dair düşüncelerimi silip süpürdü. Soğuk hava kokuyu bastırıyordu ama yakınlardaki bir şeyden geldiği kesindi. Kızağın yanından geçip ek binanın derinliklerine doğru ilerledim. Çürüyen her neyse belli ki arka taraftaki bir sandığın içindeydi.

Sandığın kilidi açıktı ve kapağını ittiğimde kolayca kalktı.

İçinde giysiler, zırhlar ve diğer malzemeler vardı. Kılıçlar. Oklar. Hepsi kanla lekelenmiş, zamanla kararmıştı. Daha önce bu ormandan geçmiş kurbanların giysileriydi bunlar. Kendi kıyafetlerimi Oak'un parlak altın zırhıyla birlikte burada hayal ederken kalbim küt küt atıyordu. Sonra dişlerimi sıkarak elimi içine soktum ve içini karıştırmaya başladım. Sonunda Madoc'un askerlerinin taşıdıkları türden bir tabar buldum. Kafasını karlı düzlükte bulduğumuz Lihorn'a aitti muhtemelen. Eskiden Leydi Nore'a hizmet eden huldufólk'ların giydiklerine benzer, bazıları kan lekeli kıyafetler buldum.

Diğer yolcuların başına gelenlerin kanıtını görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Birkaçını kızağın üzerine yığarak onu eve doğru çektim. Tiernan karlarm içinde ayakta durmuş, Oak da çok şarap içtiği bir gecenin ardından sızmış gibi ona yaslanmıştı.

"Gitmeliyiz" diye fısıldadım.

Giysileri minder niyetine kullanarak onu kızağa bağladık. Tiernan onu arkamızdan sürüklerken trol kampından olabildiğince sessiz çıkmaya çalıştık.

Ormanın sınırına yaklaştıkça, lanetin beni yanlış yöne gitmeye, adımlarımı ormanın kalbine doğru çevirmeye çalıştığını hissediyordum. Ama artık farkında olduğum için büyü ayaklarımı yön-

lendirmekte zorlanıyordu. Beni takip edebilmesi için Tiernan'ın önüne geçtim. Ormanın sınırına varana kadar attığım her adımda sisle savaşıyordum sanki.

Arkama dönüp baktığımda Tiernan'ın tereddüt ettiğini, kafasının karıştığını gördüm. "Biz..."

Arkasından sürüklediği kızakta Oak vücudunu saran iplerin arasında kıvranıyordu.

"Bu taraftan." Tiernan'ın eldivenli eline uzanıp tutmaya çalıştım çünkü bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış olsa da onu yanımda götürmeye kararlıydım. Bir adım, sonra bir adım daha attım. Geniş karlı alana ulaştığımızda daha rahat nefes alıyordum. Tiernan'ın elini bıraktım ve çömelip havayı içime çektim.

Oak kızağın üzerinde yine hareketsiz kalmıştı. "Neydi o?" diye sordu titreyerek. Son birkaç dakikayı tam olarak hatırlayamıyormuş gibi önce ormana sonra bana baktı.

"Lanet" dedim. "Ormandan ne kadar uzak olursak o kadar iyi. Hadi."

Tekrar harekete geçtik. Sabah boyunca yürürken güneş de karın üzerinde parlıyordu.

Bir saat sonra Oak kendi kendine mırıldanmaya başladı. Ona bakmak için döndüm ama kafası iyice karışmış görünüyordu.

"Ablam zehri sadece kendisinin alabileceğini düşünüyor ama zehir benim" diye fısıldadı, gözleri yarı kapalı, kendi kendine konuşarak. *"Kanımda zehir var. Dokunduğum her şeyi zehirliyorum."*

Bunları söylediğini duymak çok tuhaftı. Herkes ona tapıyordu. Ama on üç yaşmdayken, birçok şeyin kendi hatası olduğu düşüncesiyle kaçtığını hatırlıyordum.

Saçlarıma ve dilime takılan buz parçalarına karşı kaşlarımı çatmış halde yola devam ettik.

"Sen güçlüsün, biliyorsun" dedi Tiernan, nefesi buluta dönüşürken. "Ve hızlı düşünüyorsun."

Belki de, onu ormandan çıkardığım için bana teşekkür etme şekli böyleydi.

"Tırnak işareti böyle bir görevde yol arkadaşlığına layık olmayan kuduz bir hayvan değil miyim?" Bileğimi moteldeki yatağa bağladığı için ona hâlâ kızgındım ne de olsa.

Savunmaya geçmedi. "İğrenç bile değil. Ne düşündüğümü merak ettiysen, ki etmediğine eminim."

"Bunları neden söylüyorsun?" diye sordum sesimi alçaltarak. Oak'a dönüp baktığımda gökyüzüne bakıp kendi kendine güldüğünü gördüm. "Nasıl biri olduğumu umursadığını sanmıyorum."

"Senden bahsetti" dedi Tiernan.

Kendimi ininde tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi hissediyordum. Konuşmasından hem korkuyordum hem de devam etmesini istiyordum. "Ne dedi?"

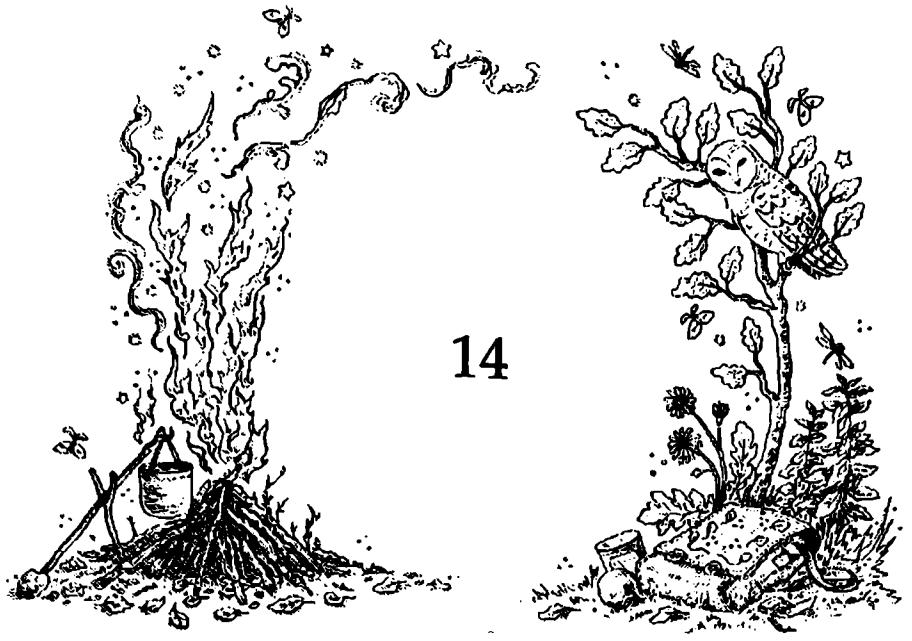
"Ondan hoşlanmadığını." Beni süzdü. "Gençken aranızın bozulmuş olabileceğini düşündüm. Ama bence ondan *hoşlanıyorsun.* Sadece onun bunu bilmesini istemiyorsun."

Bu gerçek canımı yakmıştı. Keskin dişlerimi sıktım.

"Prens yaltakçı. Baştan çıkartıcı. Ve her şeye sinsice yaklaşıyor" dedi Tiernan, tamamen gereksiz bir şekilde. "Bu da içten bir şey söyleyeceği zaman karşısındakinin kendisine inanmasını zorlaştırıyor. Ama kimse beni yaltakçılıkla suçlayamaz ve o..."

Sonra sustu çünkü orada, uzakta, karların arasından yükselen Buz İğnesi Kalesi gözler önüne serildi.

Kulelerden biri yıkılmıştı. Kocaman bir kuvars parçasına benzeyen bulutlu buzdan kale, bir zamanlar kulelerle doluydu ama şimdi çoğu çatlamış ve parçalanmıştı. Bir zamanlar süs olarak kullanılan pürüzlü buz sarkıtları, pencerelerin bir kısmını kaplayan ve yanlardan aşağıya doğru uzanan devasa yapılara dönüşmüştü. Nefesim kesildi. Burayı gece kâbuslarımda o kadar çok görmüştüm ki, yarısı yıkılmış olsa bile, yine korkunç bir rüyadaymışım gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

14

Güneş ışınları kara vuruyor, her gün donup yeniden şekil alan buz tabakasını eritiyordu. Bir adım attığım anda tabakanın kırıldığını, ayaklarımdan bir çatlak yayıldığını hissettim.

Bu defa düşmedim. Yine de o yansıtıcı, ışıltılı parlaklıkta saklanmak zordu.

Kale'ye doğru ilerlerken Oak bağlarını çözdü ve yeterince iyi olduğunu belirterek kızaktan sürünerek indi ama "yeterince iyi" tanımının "iyi" ile aynı anlamına gelmediğini kanıtlamış oldu.

Titch bizi tekrar bulup alçaldı ve Tiernan'ın omzuna yerleşti. Şövalye hob'u keşif yapması için önden gönderdi.

"Burada duralım" dedi Tiernan ve Oak minnettarlıkla kendini karın içine bıraktı. "Wren kıyafetlerimizi değiştirmemizi önerdi."

"En iyi halimizle görünmemiz konusundaki kararlılığını takdir ediyorum" dedi prens.

Artık Oak'a alışmıştım ve planı anlamamış olabileceği bir an bile aklıma gelmedi. Gorga'dan çaldığım üniformaları çıkardım. Maviye çalan tenimle kendim için kale hizmetkârlarından birinin üniformasını seçtim. Leydi Nore gibi Huldufólk da gri tenli ve kuyrukluydu. Benim tenim farklıydı ve kuyruğum da yoktu ama uzun etekler sayesinde yokluğu fark edilmiyordu.

Dizgini bir kumaş parçasıyla belime sarıp kuşak gibi elbisenin altından bağladım. Bıçağımı cebime koydum.

Hemen üstümü değiştirdim. Kaba yünlü donunun üzerine pürüzsüz keten donunu çekerken titreyen Oak da öyle. Donu o kadar aşağıya sarkmıştı ki yarısı karla kaplı toynakları çizme gibi görünüyordu. Tiernan da yeni üniformasını giyerken neredeyse sürekli titriyordu.

"Biri seni yakından görürse tanıyabilir" diye uyardım Oak'u.

Sonuçta toynakları eski Prens Dain'inkilerden çokta farklı olmayan bir prensti o da.

"O yüzden de içeri ben girmeliyim, sen değil" dedi Tiernan milyonuncu defa aynı şeyi söylüyormuş gibi bir sesle.

"Saçmalama; beni yakalarlarsa kafamı hemen kazığa oturtmazlar" diye cevapladı Oak.

Belki de haklıydı ama olsun. "Evet ama seni yakalama olasılıkları daha yüksek" dedim.

"Benim tarafımda olmalısın" dedi, kırılmış görünerek. "Ben zehirlendim."

"Senin yerine içeri girmem için bu da iyi bir sebep" diye araya girdi Tiernan.

"İşgüzar" dedi Oak, terbiyesiz bir şey söylemiş gibi.

Cesaret ettiğimiz kadar yaklaştık ve ardından karları oyup mağaraya dönüştürerek karanlığın çökmesini orada bekledik. Oak ve Tiernan elleriyle ayaklarını vücutlarına doğru sıkıca çekmişti ama prensin dudakları hâlâ mavimsi bir renkteydi.

Üzerimdeki pelerini çıkartıp ona uzattım.

Başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Donacaksın."

Pelerini ona ittim. "Ben hiç üşümem."

Oak o an bana garip bir bakış attı, belki de onunla ateşin yanına uzandığımı hatırlamıştı ama tartışamayacak kadar üşüyordu belli ki.

Onlar planımızı bir kez daha gözden geçirirken bunun mümkün olabileceğine inanmaya başladım. İçeri girip Mab'in kalıntılarını çalacak, sonra da generalle birlikte oradan ayrılacaktık. Bir ters-

lik olursa geyik kalbi emanet sandığında olacaktı ama Oak'un blöfü biraz riskli göründüğünden buna başvurmak zorunda kalmayacağımızı ümit ettim. Bunu düşünmek yerine, Leydi Nore üzerinde hâlâ komuta gücüne sahip olduğumu hatırlamaya odaklandım.

Yine de Kale'ye yaklaşırken bu karda kaybolduğumu, ağladıkça gözyaşlarımın yanaklarımda donduğunu hatırlamadan edemiyordum. Burada olmak bile bana kendimi yine o sevilmemiş ve sevimsiz canavar çocuk gibi hissettirmişti.

Karanlık çökerken Tiernan eğreti sığınağımızdan sürünerek çıktı. "Madem sen gireceksin hiç değilse aşağı inip her şeyin beklediğimiz gibi olup olmadığına bakmama izin ver."

"Gerek yok..." Oak söze başladı ama Tiernan bir bakışıyla onu susturdu.

"Wren kalple birlikte beklemeli" dedi Tiernan. " Leydi Nore'la yüzleşmeyi planlamıyorsan Wren'in ona komuta edip etmemesinin bir önemi kalmıyor. Üstelik Wren'in savaşta sana faydası da olmaz."

"Birinden sakınmak için faydalı olabilirim" diye hatırlattım ona.

Oak, Tiernan'ın çıkarımından etkilenmiş görünmüyordu. "Gelmek istiyorsa gelir."

Tiernan ellerini havaya kaldırdı ve öfkeyle karda yürümeye başladı. Belli ki ikimize de kızmıştı.

Oak bana " Kale'nin içinde ihtiyacım olabilir" dedi. "Ama keşke olmasaydı."

Şövalye ya da casus olmasam da içeri girmemi istemesine sevinmiştim. "Belki üçümüz de içeri girebiliriz" diye söyledim.

"Yakalanmamız halinde burada olması daha iyi" dedi Oak. "Kalbi yanından ayırmayacak ve bize karşılık onu verecek."

Biraz sonra Tiernan omzunda baykuş suratlı hob'la başını içeri uzattı. "Yan taraftaki kuş girişine tırmanabilirsiniz. Titch devriye gezenleri izledi ve çok özensizler. Bu da ne zaman ortaya çıkacaklarını tahmin etmemizi zorlaştırıyor ama ortaya çıktıklarında bir fırsat yakalama ihtimali var."

Oak başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Çok güzel" dedi. "O halde harekete geçmenin tam zamanı."

"Bir şey daha var" dedi Tiernan. "Siperlerde şu değnek yaratıklar ve birkaç şahin askerle birlikte troller de var."

"İyi ama troller tuzağa düşürülmemiş miydi..." diye söze başladım ama sonra sustum çünkü olasılıklar çok fazlaydı. Bunlar Taş Orman'dan olmayan, dolayısıyla lanete maruz kalmayan troller olabilirdi. Ama giysi yığınlarım ve kazıktaki kafaları düşündüğümde, tanık olduklarımızın kadim trol krallarını ormandan çıkış yolunu açmaya ikna etmek için kurban edilenlerin kalıntıları olup olmadığını merak etmeye başladım.

Kanım, yerin altından hükmeden Taş Kralları'nın ebediyeti için döküldü ama bedenim Karlar Kraliçesi'ne ait.

Bu tedirgin edici düşünceyle Tiernan ve Oak'un peşinden kar tünelinden dondurucu soğuğa çıktım.

Olabildiğince eğilerek ilerliyorduk. Karanlıkta, dikkatleri üzerimize çekmeden Kale'ye yaklaşmak daha kolaydı. En azından buz ve taştan, et ve daldan oluşan heybetli ve ürkütücü örümceye benzer bir şeyin gecenin karanlığında hantal hantal ilerlediğini görene kadar.

Şiddetli bir çığlık duyduk ve örümceğin kıskacında bir huldu kadın gördüm. Ona yardım edemeyeceğimiz kadar uzaktalardı. Bir süre sonra kadının çığlıkları kesildi ve değnek örümcek beslenmeye başladı.

"Bu şey yemek yiyebiliyorsa" dedi Oak "gerçekten *yaşıyor* demektir. Grimsen'in saat gibi hareket eden, kanat çırpan süs yaratıklarından biri gibi değil. Aynı mesajı tekrarlayıp duran kazığa oturtulmuş o kafa gibi de değil. Acıkıyor, susuyor, istiyor."

Benim gibi.

Ah, burada olmak istemiyordum. Bu yerden nefret ediyordum. Her şeyinden ve bana kendim hakkında söyleyebileceği her şeyden nefret ediyordum.

Kale kapısının iki yanında devasa mangallar yanıyordu. Siperlerde bir hareketlenme görene kadar karda bekledik.

Tiernan elindeki bıçağı çevirmeye başladı. "Sen ve prens duvara tırmanın, ben de garnizondakilerin dikkatini dağıtacağım."

Bana kâbuslar gördüren yere dönmemek için bu son şansımdı. Oak'a fikrimi değiştirdiğimi söylemem yeterliydi. Tiernan da çok sevinirdi.

Bogdana'nın ormanda söylediklerini hatırladım. *Prens senin düşmanın.*

Oak'un nefesinin ensemde bıraktığı hissi, tilki gözlerinin büyümüş ve kararmış gözbebekleriyle nasıl baktığını düşündüm. Kim bilir ne kadar çaresizdi ki babası için bunca yolu gelmiş, zehir içmiş, sonu belli olmayan bir plan uğruna hayatını tehlikeye atmıştı.

Belime sarılı, çalmaya çalıştığım, bende dursun diye verdiği dizgini düşündüm.

Ona güvenmek zorundaydım. Ben olmadan Leydi Nore'a hükmedemezdik.

"Doğruca hapishanelere gitmeliyiz" dedi Oak. "Madoc'u alıp oradan hemen ayrılmalıyız."

"Almasak daha iyi" dedim ona. "Ne kadar zarar görmüş olduğunu bilmiyoruz ve onsuz daha hızlı hareket edebiliriz. Emaneti alırsak onu serbest bırakabilir, doğrudan kızağa taşıyabiliriz."

Oak duraksadı. Asıl istediği şeyi almak ve her şeyi almak arasındaki çelişkiyi görebiliyordum. "Tamam" dedi sonunda.

"Gün doğana kadar dönmezseniz" dedi Tiernan, "emanetle birlikte nerede olacağımı biliyorsunuz." Bunu söyledikten sonra karda yürümeye devam etti.

"Tam olarak nasıl dikkat dağıtacak?" diye sordum, Kale'nin hizmetçilerinden biriymişim ve kargaüzümü toplamak veya benzeri sıkıcı bir işten dönüyormuşum gibi başımı öne eğerek. Oak da beni içeri alan bir askermiş gibi davranmaya çalıştı.

Prens hafif bir gülümsemeyle "Sormasan daha iyi" dedi.

Yaklaşınca Kale'nin önünün tek bulutlu bir buz parçasından değil, pürüzsüz bloklardan oluştuğunu gördüm. Oak elini çantasına soktu ve Undry Pazarı'ndan aldığı kanca ve halatı hatırladım.

Gözlerini kulelere dikip doğru olanı seçmeye çalıştı.

"Şurada" diye fısıldadım, yukarıyı işaret ederek.

Üç kat yukarımızdaki giriş, bizim gibi tam altında durunca görünmüyordu. Etrafındakilere ayna görevi gören bir kemer gibi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Değildim. Leydi Nore'u düşündüğümde zihnim lekeli ve döngüsel karalamalarla dolup diğer bütün düşüncelerimin üzerini çiziyordu sanki. Cevap olarak başımı sallamakla yetindim çünkü gerçek dışında bir şey söyleme yeteneğim olmadığı için konuşacak kadar kendime güvenmiyordum.

Oak kancayı fırlattı. Buz için yapılmış kancanın keskin ucu güçlü bir şekilde yapıştı. "Düşersem gülmeyeceğine söz ver. Zehrin etkisi hâlâ biraz kalmış olabilir."

Tiernan bu sözleri duysa nasıl kızardı, diye düşündüm. *Biraz*ın tam olarak ne anlama geldiğini merak ettim. "Belki de önden ben gitmeliyim."

"Saçmalama" dedi Oak. "Sen arkamda olmazsan düşüşümü kim engelleyecek?" Sonra ipi tutup ayaklarını Kale'nin kenarına yasladı ve duvara tırmanmaya başladı.

Gözlerimi devirip tutundum ve ondan daha ağır adımlarla peşinden gittim.

Kulenin kenarında durduk ve o ipi sarıp kancayı çıkartırken ben de delikten aşağıdaki odaya baktım. Uzaktan müzik sesi geliyordu. Tahtın bulunduğu ve telleri ölümlülerin kurumuş bağırsaklarından yapılmış ya da kemik parçalarıyla işlenmiş enstrümanların Dişler Sarayı'nın zevkine göre çalındığı büyük salondan geliyor olmalıydı. Ama bu ses, her zamanki gibi bir topluluktan değil, tek bir müzisyenden geliyordu sanki.

Aşağıya baktığımda, bir hizmetçi elinde birbirine çarpan boş kadehlerle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Neyse ki yukarı bakmıyordu.

Elimi kalbime bastırıp o an aşağı inmediğimize şükrettim.

Oak kancayı buza takarak "Bu defa sen önden git" dedi. "Ben seni korurum."

Sanırım hizmetçi olsun muhafız olsun, biri beni görürse onu öldüreceğini söylemek istiyordu.

"Ailen sana çok şey öğretmiş" dedim. El çabukluğunu, duvara tırmanmayı, kılıç ustalığını.

"Ölmemeyi öğrettiler" dedi Oak. "Bana asıl öğrettikleri buydu. Nasıl ölmeyeceğimi."

Kendini sık sık tehlikenin ortasma attığı düşünüldüğünde ona yeterince iyi bir eğitim vermemişlerdi aslında. "Kaç defa sana suikast girişiminde bulunuldu?"

Oak tek omzunu silkerken dikkatini aşağıdaki manzaraya vermişti. "Bilmiyorum ama ablam tahta oturduğundan beri birkaç düzine girişim olmuştur."

Bu, onunla tanıştığımdan beri yılda iki kereden fazla girişimde bulunulduğunu gösteriyordu. Boynundaki yara izi de birinin onu öldürmeye çok yaklaştığını gösteriyordu.

Onu on üç yaşında ormanda kaçmaya çalıştığı haliyle düşündüm. Kızgın ve korkmuştu. Bu sabah kızağın üzerinde yattığı halini düşündüm.

Dokunduğum her şeyi zehirliyorum.

Ne zaman onu tanıdığımı düşünsem altında başka bir Oak varmış gibi hissediyordum.

İpten aşağı kaydım ve yaralanmamak için yere yeterince yaklaşınca atladım. Ayaklarım yere çarptığında yumuşak, yankılı bir ses çıkardı ve buranın mide bulandırıcı aşinalığı bir anda suratıma çarptı. Burada iki yıl bile geçirmemiştim ama yine de havanın kokusu midemi bulandırmıştı.

Odanın ortasında devasa bir kemik avize asılıydı ve mum damlaları yerdeki çukurları eritecek kadar sıcaktı.

Kale'nin dışı berrak, parlak buzdan dev levhalardan oluşmuştu ve bazı iç duvarlar buzun içindeki donmuş şeylerle zenginleştirilmiş, böylece ortaya duvar kâğıdına benzer bir şey çıkmıştı. Taşlar düşüşlerinin orta yerinde kalmış gibi asılı duruyordu. Kemikler temizlenmiş, ara sıra heykel yapımmda kullanılmıştı. Güller, taç yaprakları çiçeklenmiş hallerini korumuştu. Bu odanın duvarla-

rında, Halk'ın geri kalanı gibi çürüyüp yosun ve taş haline gelmesinler diye korunmuş, iki donmuş peri kadını vardı. Süslü püslü giyinmiş, başlarında taçları olan iki peri kadını.

Kraliçeler Salonu.

Ben olmasam Leydi Nore'un da aralarına katılabileceğini hiç bilmiyordum. Diğerlerine eklenen yeni bir korku.

Zaman etrafımda genişliyormuşçasına kendimi yine çocuk gibi hissettim. Her saat, her gün sonsuz, iç içe geçmiş gibiydi. Hafızamda mekânların şekli değişmişti, koridorlar daha kısa, tavanlar daha alçaktı.

Bileklerimde hâlâ Lord Jarel'in beni zapt eden ince gümüş zincirleri geçirmek için deldiği düğümler duruyordu. Yanaklarıma dokunduğumda, kemiğin hemen altındaki yara izlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Oak benim yumuşak derili ayaklarımdan daha yüksek toynaklarının takırtısıyla yanıma inene kadar kaç dakika oraya baktığımı bilmiyorum. Oak odaya ve bana baktı.

"Yolu biliyor musun?" diye sordu.

Hızlıca başımı sallayıp tekrar harekete geçtim.

Kale'nin tehlikelerinden biri de buzun yarı saydamlığının değişkenlik göstermesiydi, dolayısıyla hareketin odalar arasında, hatta zemin ve tavanlar arasmda görülebildiği yerler vardı. Her an yarı görünür olabilirdik. Bu nedenle çömelmemeli ya da saklanmaya çalışmamalıydık. Hatlarımızın bizi ele vermeyeceği şekilde hareket etmeliydik.

Bir salona, sonra bir diğerine geçtik. İç avluya bakan buzdan ince bir pencerenin önünden geçerken pencereden baktım. Oak beni tekrar gölgeye çekti ve o an sebebini anladım.

Leydi Nore dışarıda, çubuk ve kardan heykellerin önünde duruyordu. Bazıları insan, bazıları canavar, bazıları da bambaşka yaratıklar görünümünde onlu bir sıra oluşturmuşlardı. Her birinin ağzı keskin, sivri buzdan dişlerle doluydu. Gözlerinin yerinde taş vardı; birkaçının gözü etten yuvalara yerleştirilmişti. Ayak, parmaklar, saç tutacakları gibi başka korkunç şeyler de gördüm.

Leydi Nore bir çantadan, yarım ay şeklinde küçük bir bıçak çıkarıp onunla avucunu kesti. Sonra belindeki çantadan bir tutam kemikli çakıl alıp kanlı, açık eline sürdü. Kardan heykellerin önünden teker teker geçip kandan parlayan kemik parçalarını her birinin ağzına sıkıştırdı.

Ve teker teker uyandılar.

Benim gibiydiler. Ne olurlarsa olsunlar, *benim gibilerdi.*

Yine de bu değnek yaratıklar canlı kuklalar gibi görünüyorlardı, başka bir şeye benzemiyorlardı.

Düzgün bir sıra halinde duruyorlardı ve Leydi Nore onlara içeri girmelerini emrettiğinde, başka düşünceleri yokmuş gibi itaatkâr bir şekilde girmişlerdi. Ama madem Mab'in kemiklerinin büyüsü bu yaratıkları canlandırıyordu neden benim gibi bilinçli değillerdi, bilmiyorum.

Ben her ne kadar kar, çubuk ve kandan yapılmış olsam da bu yaratıklar herhangi bir seçim yapmıyormuş gibi görünürken benim itaatsiz bir peri kızı gibi davranmama sebep olan bazı farklar vardı.

Ama sonra hizmetçiyi avlayan örümceği hatırladım ve kafam daha da karıştı.

İki muhafız köşeyi dönmeden önce gelen tek uyarı ayak sesleriydi.

Oak ellerini omuzlarıma koyup sırtımı duvara yasladı.

"Rol yap" diye fısıldadı. Ardından dudaklarını benimkilere bastırdı.

Bir asker hizmetçi kızlardan birini öpüyordu. Canı sıkılmış eski bir şahin kendince eğleniyordu. Oak yüzümüzü saklayarak fark edilmememiz için bir sebep sunuyordu. Oyunu anlamıştım.

Bu hareket arzunun dışarı vurumu değildi. Buna rağmen ağzının şok edici sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı, ellerinden birinin destek almak için buz duvarına, diğerinin belime ve muhafızlar yaklaşırken bıçağımın kabzasına gitmesi beni olduğum yere sabitlemişti.

Beni istemiyor. Bu beni istediği anlamına gelmiyor. Diliyle dudaklarımı ayırmasına izin verirken bunu kendime tekrar tekrar söy-

ledim. Ellerimi gömleğinin altından sırtına kaydırıp tırnaklarımı teninde gezdirdim.

Bir saray mensubunun bildiği tüm sanatların eğitimini aldım. Dans ve düello, öpüşme ve aldatma.

Yine de ürperdiğini hissettiğimde, destek aldığı eli saçlarımın arasında gezinip başımı kavradığında sevindim. Ağzım çenesinden boynuna, oradan da dişlerimin ucunu bastırdığım omzuna doğru kaydı. Vücudu kasıldı, parmakları daha sıkı kavrayıp beni kendine iyice yaklaştırdı. Onu ısırdığımda nefesi kesildi.

"Hey sen" dedi trol askerlerden biri. "Görev yerine git. Leydi bunu duyarsa..."

Oak geri çekildiğinde dudakları kızarmıştı. Altın sarısı kirpiklerinin altındaki gözleri simsiyahtı. Omzunda dişlerimin izlerini gördüm. Döndü ve trolün karnına bir bıçak sapladı. Trol düşerken Oak diğerinin boğazını kesmek için döndü.

Sıcak kan buza sıçradı. Kanın düştüğü yerden buhar yükseliyor, kabarcıklar oluşuyordu.

"Yakınlarda bir oda var mı?" diye sordu prens, hafiften titreyen bir sesle. "Cesetler için."

Bir an aptal aptal ona baktım. Öpüşmekten, şiddetin seriliğinden sersemlemiş haldeydim. Oak'un tereddüt etmeden öldürüp sonra da nadir bir şarabı dökmüş, pantolonuyla uyumsuz bir gömlek giymiş gibi tatsız bir şey yapmışçasına üzgün görünme yeteneğine henüz alışamamıştım.

Yine de onları hemen ve sessizce öldürdüğüne sevinmiştim.

Onu koridordan geçirip Kale'nin bu bölümünde malzemelerin temizlenip parlatıldığı ve Seçkinlerin ihtiyaçlarının giderildiği küçük bir odaya götürdüm.

İçeride bir geyiğin iç organları çıkartılıp dondurulmuş gövdesi bir köşede asılı duruyordu. Karşı duvarda ahşap raflar çarşaf, fincan, bardak ve tepsilerin yanı sıra demet demet kurutulmuş otlarla doluydu. Yerde, biri açılmış ve ağız kısmına bir kepçe dayanmış iki şarap fıçısı duruyordu.

Oak iki muhafızı içeri sürükledi. Birinin pelerinini ve raftan da bir masa örtüsünü alıp döndüm ve kanı temizledim.

Bunu yaparken bir yandan da olanları birinin görebileceği yarı saydam buz parçaları olup olmadığına bakıyordum. Gören olduysa vahşi bir gölge oyunu gibi görünecekti ki bu tarz şeyler Kale'de olağandışı değildi. Yine de bizi arayan varsa o zaman sorun olabilirdi.

Bizi ele verecek bir şey kalmaymca kirli kumaşı tekrar odaya götürdüm. Oak cesetleri bir köşeye itmiş, üzerlerini de bir kumaşla örtmüştü.

"Üzerimde kan var mı?" diye sordu, yün gömleğinin önünü düzelterek.

Çok fazla kan sıçramıştı ve kıyafetine bulaşmış olsa da koyu renkli kumaşta neredeyse görünmüyordu. Saçına sıçrayanları sildim. Yanağını ve dudaklarının hemen üstünü ovdum.

Öpücük ya da cinayetler yüzünden ona kızmamı bekliyormuş gibi bir ifadeyle gülümsedi. Ama hangisini düşünmüştü bilmiyorum.

"Merdivenlere yaklaştık" dedim ona.

Sahanlıkta, uzun bir koridorun karşı ucunda iki muhafız daha vardı. Yüzlerimizi seçemeyecek kadar uzaktaydılar ve kostümlerimizde de olağandışı bir şey fark etmemelerini ümit ettim. Gözlerimi tam karşıya diktim. Oak birini başıyla selamladı ve muhafız da karşılığında başını salladı.

"Küstah" diye mırıldandım nefesimin altından ve prens sırıttı.

Ellerim titriyordu.

Kütüphanenin ve komuta odasının önünden geçtikten sonra birkaç merdiven daha çıktık. Spiral şeklindeki iki kat merdiveni çıktıktan sonra en soldaki kulenin tepesinde yer alan Leydi Nore'un yatak odasına vardık.

Odasının kapısı uzundu ve tepesi sivriydi. Soğuktan buz tutmuş siyah metaldendi. Kolu geyik toynağındandı.

Parmaklarımı uzatıp çevirdim ve kapı açıldı.

Leydi Nore'un yatak odası tamamen yeniydi ve kıpkırmızıydı. Rengin nereden geldiğini ancak bir an sonra anladım. İç organlar. Leydi Nore'un derisi yüzülmüş kurbanlarının bedenleri duvarların içinde donmuş, böylece ışık aralarmdan süzülüp odaya tuhaf, kırmızı bir renk vermişti.

Oak da ardına kadar açılmış gözlerle korkunç mekânı incelerken bunu görmüştü. "Kemiklerle dolu bir emanet sandığı bu grotesk sanatın içinde yersiz görünmez."

Ona minnettar bir bakış attım. Evet, doğru. Tek yapmamız gereken Mab'in kalıntılarını bulmaktı. Sonra babasını da alıp kaçabilirdik. Belki de artık Kale tarafından kapana kısılmış gibi de hissetmeyecek, duvardaki cesetlerden biriymişim gibi geçmişimde donup kalmayacaktım.

Yerin ortasında yatak başı ve ayakucu keskin, mızrağa benzer şekillerde oyulmuş oniksten büyük bir yatak duruyordu. Minderlerin üzerine erminden bir örtü serilmişti. Odanın bir köşesinde odayı ısıtan bir mangal vardı.

Karşısında iç içe geçmiş yılan şeklinde siyah çerçeveli bir ayna asılıydı. Onun altında, mücevherlerle saç tokalarının üzerine saçıldığı bir tuvalet masası vardı. Çekmecede bir hokka ve altın bir tarak buldum.

Her şeyin tıpkı çocukluğumdaki gibi kusursuzca düzenlenmiş olmasını bekliyordum ama Leydi Nore'un abanoz ağacından yapılmış ve birçok hayvan ve yaratığın dişleriyle süslenmiş devasa gardırobuna döndüğümde, birkaç elbisesinin yerde durduğunu gördüm. Kırmızı ve parlak gümüş renginde, donmuş gözyaşları gibi görünen damlacıklarıyla büyük, görkemli şeylerdi bunlar. Siyah kuğu tüyünden yapılmış elbiseler de vardı. Ama yakından bakınca lekeleri, yırtıkları daha çok fark ediliyordu. Kalenin kırık kuleleri kadar eskiydiler.

Bu dağınıklığı görünce Leydi Nore'un hizmetçilerinin yardımı olmadan hızlıca hazırlandığını düşündüm. Büyük bir gücün zirvesinde oturmakla çelişen bir çaresizlik vardı bu işte.

Oak elini koluma koyunca irkildim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Beni ölümlüler dünyasından Saray'a ilk götürdüklerinde Dişler Sarayı, Lord Jarel ve Leydi Nore bana iyi davranmaya çalıştılar. Bana güzel şeyler yedirip süslü elbiseler giydirdiler ve onların prensesi olduğumu, güzel ve sevilen bir kraliçe olacağımı söylediler" dedim ona. Kendime engel olana kadar kelimeler dudaklarımdan döküldü. Konuşurken yüzünü görmemek için dolabın derinliklerini iyice araştırmaya koyuldum. "Sürekli ağladım, hiç durmadan. Bir hafta boyunca ağladım, ağladım, onlar daha fazla dayanamayıncaya kadar."

Oak sessizdi. Beni çocukluğumdan beri tanıyor olsa da dünyanın iyi olabileceğine inanan *o* çocuk halimle hiç tanımamıştı.

Ama onun ablaları da çalınmışlardı. Belki onlar için de geçerliydi bu.

"Lord Jarel ve Leydi Nore hizmetçilerine beni büyü ile uyutmalarını söylediler ve hizmetçiler de öyle yaptı. Ama hiç uzun sürmedi. Ağlamaya devam ettim."

Hareket ederse konuşmamın büyüsünü bozabilirmiş gibi hafifçe başını salladı.

"Lord Jarel içinde aromalı buz olan güzel bir cam tabakla geldi" dedim ona. "Bir ısırık aldığımda, tadı inanılmaz lezzetliydi. Rüya yiyordum sanki."

"'*Ağlamayı kesersen bunu her gün yersin*'" dedi.

"Ama engel olamadım."

"Sonra elinde buz kadar soğuk ve güzel elmas bir kolyeyle yanıma geldi. Onu taktığımda gözlerim parladı, saçlarım ışık saçtı ve tenim üzerine sim dökülmüş gibi ışıl ışıl oldu. Muhteşem görünüyordum. Ama bana ağlamayı kesmemi söylediğinde kesemedim."

"Sonra sinirlendi ve ağlamayı kesmezsem gözyaşlarımı cama çevireceğini ve yanaklarımı keseceğini söyledi. Ve öyle de yaptı."

"Bense gözyaşlarım kandan ayırt edilemez hale gelene kadar

ağladım. Ondan sonra kendi kendime onların lanetini nasıl bozacağımı öğrenmeye başladım. Bundan hoşlanmadılar."

"Böylece bana insanları tekrar görebileceğimi söylediler –onlara *insanlar* diyorlardı– bir yıl içinde, onları ziyaret edebilecektim ama iyi olduğum takdirde."

"*Denedim*. Gözyaşlarımı tuttum. Yatağımın yanındaki duvarda, buza günleri işaretledim."

"Bir gece odama döndüğümde işaretlerin hatırladığım gibi olmadığını gördüm. Beş ay geçtiğinden emindim ama işaretler üç aydan biraz daha fazla geçmiş gibi gösteriyordu."

"İşte o zaman asla eve dönemeyeceğimi anladım ama artık ne kadar istesem de gözyaşlarım akmadı. Ve bir daha hiç ağlamadım."

Oak'un gözleri dehşetle parladı. "Senden buraya dönmeni asla istememeliydim."

"Beni burada bırakma yeter" dedim, kendimi son derece savunmasız hissederek. "Yıllar önce kazandığım oyun için tek istediğim bu."

"Sana söz veriyorum" dedi Oak. "Gücüm yeterse birlikte gideriz."

Başımla onayladım. "Emaneti bulacağız ve onu mahvedeceğiz" dedim ona. "Ve sonra asla geri dönmeyeceğim."

Ama çekmeceleri açıp Leydi Nore'un eşyalarını karıştırırken ne kemik ne de büyü bulduk.

"Burada olduğunu sanmıyorum" dedi Oak, başını kutudan kaldırarak.

"Taht odasmda saklıyor olabilir" dedim. Tekrar merdivenleri inip muhafızları atlatmamız gerekse de bu korkunç odadan çıktığıma memnun olacaktım.

"Babam nerede saklandığını biliyordur belki" dedi. "Senin öyle..."

"Hapishaneye gidebiliriz" dedim isteksizce.

Odaya son bir defa bakmak için döndüğümde, yatağında garip

bir şey fark ettim. Tabanı buzdandı ve *içinde* de donmuş bir şey olduğundan eminim. Kırmızı değildi, fildişi ve kahverengi.

"Oak?" dedim.

Oak dönüp benim olduğum yöne baktı. "Bir şey mi buldun?"

"Emin değilim." O tarafa yürüdüm. Örtüleri kaldırınca, orada donmuş üç kurban gördüm. Duvardakiler gibi parçalara ayrılmamışlardı. Nasıl öldükleri bile anlaşılmıyordu.

Ben bakarken, biri, nasıl olduysa gözlerini açtı.

İrkilip uzaklaştım ve ben uzaklaşırken ağzından yarı inilti yarı şarkı gibi bir ses çıktı. Diğer ikisi de uyanıp aynı sesi çıkarmaya başladılar ve sonunda hayalete benzer bir koro halinde sesleri yükseldi.

Alarm çaldı.

Oak omzumdan tutup beni kapıdan dışarı itti. "Tuzak bu" dedi. "Git!"

Merdivenlerden aşağı yarı kayarak, ellerimi duvara dayayarak olabildiğince hızlı koştum. Oak'un toynaklarının takırtısı hemen arkamdan geliyordu.

İkinci sahanlığa vardığımızda eski şahinler, huldufólk, nisseler ve trollerden oluşan on muhafız ortaya çıktı. Silahlarını çekmiş halde etrafımızı sardılar. Oak'un sırtı benimkine dayandı ve ince kılıcının kınından çıkarken çıkardığı takırtıyı duydum.

15

Oak iki trol ve bir nisse öldürdükten sonra başka bir trol bıçağını boğazıma dayadı.

"Dur" dedi ve bıçağı canımı yakacak kadar sert bastırdı. "Yoksa kız ölür."

Bir an prensin gözleri öyle donuk baktı ki kelimeleri duyduğundan emin olamadım. Ama sonra kılıcını indirdi. Kendine gelmek için mücadele veriyordu sanki.

O zaman bile hiçbiri fazla yaklaşamadı. İğne kadar ince kılıcından hâlâ kan damlıyordu. Arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden geçmek zorundaydılar.

"Kılıcını at" diye emretti diğer askerlerden biri.

"Ona zarar gelmeyeceğine yemin et" dedi Oak, güçlükle nefes alarak. "Bana da. Ben de zarar görmek istemiyorum."

"O kılıcı bırakmazsan önce onun sonra da senin boğazını keserim" diye bir tehdit savurdu trol. "Bu nasıl bir söz?" Bana o kadar yakındı ki zırhının derisinin, bıçağındaki yağın ve kurumuş kanın kokusunu alabiliyordum. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Boğazımdaki kolu taş gibi sertti.

İçimdeki paniği bir kenara atıp düşünmeye çalıştım. Kendi bıçağım hâlâ elimdeydi ama trol onu tutan bileğimi kavramıştı.

Yine de kolunu ısırabilirdim. Keskin dişlerim bir trolün etini bile parçalayabilirdi. Acının şokuyla ya boğazımı keser ya da elini gevşetirdi. Ama şansım yolunda gitse bile, o anı elinden kurtulup Oak'a koşmak için kullanabilsem bile, sonra ne olacaktı? Kale'den asla çıkamazdık. Büyük ihtimalle bu salondan bile çıkamayacaktık.

Prensin kılıcı parmaklarının arasından sarkıyordu ama onu bırakmıyordu. "Ben buraya davet edildim ve Mellith'in canlı kalbini leydinize getirmem emredildi. Onu ödülünden mahrum bıraktığınızı görse büyük hayal kırıklığına uğrardı eminim. Öldükten sonra bunu ona vermem çok zor."

Leydi Nore'un istediğini elde edeceğini düşününce içim ürperdi, her ne kadar bunun bir oyun, bir kandırmaca, bir üçkâğıt olduğunu bilsem de. Aslında Mellith'in kalbi Oak'un elinde değildi. Tehlike, leydinin bu aldatmacasını görmesinde yatıyordu.

Ve böylece beni odaya sokup sokmaması da önemli değildi. Tek ihtiyacım olan konuşabilmekti.

Oak devam etti. "Bizi yakaladın sayılır. Sadece küçük bir taviz vermelisin, kuzu gibi uysal halimle ben de seninle geleceğim."

Eski şahinlerden biri "Kılıcını at, prens" dedi. "Sizi taht odasına götürürken zarar görmeyeceksiniz. Leydi Nore'un merhameti için yalvarabilir ve Kale'ye davet edildiğiniz halde sizi neden yatak odasından kaçarken bulduğumuzu açıklayabilirsiniz."

Oak kılıcı yere bırakınca bir takırtı yükseldi.

Muhafızlardan biri bıçağı elimden çekip alırken diğeri bir ip yumağını alıp dudaklarımın arasına doladı ve başımın arkasında bağladı. Beni iterlerken ipi çiğnemeye çalıştım ama dişlerim keskin olmasma rağmen ipi taht odasına varmadan kopartamayacağım kadar iyi bağlamışlardı.

Prensi bağlamamışlardı ama kılıçlarını çekmiş halde etrafını çevrelemişlerdi. Bu onun şahsına bir saygı mıydı yoksa çok yakınında durup ona bir şans vermek istememeleriyle mi ilgiliydi bilmiyordum.

Tek bildiğim *konuşmanın* bir yolunu bulmam gerektiğiydi. Sadece birkaç kelimeyle ona sahip olacaktım.

Trol beni Leydi Nore'un önüne itince ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Leydi Nore uzun, yiyeceklerle dolu bir masadaki sandalyesinden kalktı. Ziyafetini bölmüştük.

Leydi Nore'un yüzüne düşen birkaç tel dışında beyaz saçları karmaşık bir örgüyle başında toplanmıştı. Siyah tüy ve gümüş kumaştan oluşan ve zeminle buluşunca siyaha çalan gösterişli bir elbise giymişti. Eskiden Elfhame'in Büyük Generali'nin sadık askerleriyken şimdi onun emrinde olan eski şahinler etrafını sarmıştı.

Ona baktığımda içim çocukluğum boyunca beni felç eden aynı nefret ve korkuyla doldu.

Yine de sarı gözlerinde taze bir kızgınlık okunuyordu. Onu son gördüğüm zamanki gibi değildi. Ve rahatsız edici bir şekilde onda kendimi gördüm. Kızgın, kapana kısılmış ve engellenmiş arzularla dolu. En kötü yanlarımı ve en kötü potansiyelimi görüyordum.

Kolye olarak taktığı iki gri el de yeniydi. Dehşet verici bir şekilde, parmakların canlı gibi hareket ettiğini, boğazının çukurunu okşadığını gördüm. Daha da korkuncu, bu eller bir zamanlar Lord Jarel'e ait olabilirdi.

Arkasında, buzdan bir sütunun üzerinde, Mab'in kemikleriyle diğer kalıntılarının olması gereken çatlak bir emanet sandığı duruyordu. Tuhaf bir şekilde, sandıktan kök gibi dallar çıkıyordu, hatta biri çiçek açıyormuş gibi tomurcuklanmıştı.

Leydi Nore'un solunda, yaldızlı bir taç takıp gümüş pullarla dikilmiş mavi kadifeden bir pelerin giymiş bir trol oturuyordu. Kıyafeti, Taş Orman'da gördüklerimizi hatırlatan desenleriyle zengin işlemeli deridendi.

Bir yolunu bulup Taş Orman'ın lanetinden kurtulan Hurclaw'dı bu. Halkını Kale'yi korumak için yardıma getiren kişi. Peki neden Leydi Nore'un tarafındaydı? Oak'un Gorga'dan duydukları doğruysa Hurclaw ona *kur* yapmaya gelmişti. Eğer öyleyse, belki de Leydi Nore'un gücü ikna edici bir çeyiz olabilirdi.

Hurclaw ve trolleri, iki huldufólk Leydi'si ve Bogdana ile birlikte oturanların çoğunluğunu oluşturuyordu. Bogdana her za-

manki yırtık pırtık siyah cübbesini giymiş, saçlarıysa her zamanki gibi vahşiydi. Beni gördüğünde gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi.

Önlerindeki masada gümüş tabaklar ve duergar'ın gece çiçek açan meyvesinden elde edilen siyah şarapla dolu buz kadehler vardı. Sirkeye batırılmış ve ince ince dilimlenerek beyaz kısmı ortaya çıkartılmış siyah turplar. Balın donup kraker gibi yenebilmesi için üzerine bal sürülmüş kar tepsileri. İçindeki donmuş şeylerle Kale duvarlarına rahatsız edici bir benzerlik gösteren jöleli et.

Bir müzisyen tek başına bir arpın tellerini tıngırdatıyordu.

Ziyafete, muhafızlara ve bir duvarın dibinde hazır olda bekleyen değnek askerlere rağmen salon, Lord Jarel'in hayatta olduğu zamanlardaki haline kıyasla boş görünüyordu. Salonu dolduran masalarda kadeh kaldıran konuklar olmalıydı. Sakiler. Göstericiler. Tümüyle Leydi Nore'un hevesine göre şekillenmiş bir saray. Hepsi kaçmış mıydı yoksa?

Leydi Nore'un bakışları benden Oak'a kaydı. "Elfhame vârisi, tatsızlıkları giderelim. Bana Mellith'in kalbini getirdiniz mi?"

Şiddet olasılığına karşı muhafızları hâlâ tetikteydi.

"Babamın hayatı söz konusuyken buraya elim boş gelemezdim" dedi Oak. Bakışları Leydi Nore'un boğazındaki kesik ellerden trol kralına kaydı.

Ağzımdaki ipi kemirirken çaresizliğim de büyüyordu. Leydi Nore birazdan ona cevaplayamayacağı bir soru soracaktı. Konuşmalıydım. Konuşabilirsem, bu durumdan kurtulabilirdik.

Ama Hurclaw'm askerleri etrafımızı sarmışken yeni bir tehlike daha vardı. Onu kontrol edebileceğimi anlarsa vurulmamı emrederdi.

"Yani görevinizde başarısız olmadıysanız o sizde, öyle mi küçük prens? dedi Leydi Nore.

Kalp atışlarım hızlanırken keskin dişlerim ipi kemirmeye devam ediyordu ama Oak cevap vermek zorunda kalmadan ipi zamanında kopartamayacağım belliydi. Bu plan zaten riskliydi ama şimdi sonuçsuz kalacağa benziyordu.

"Kandırıldığınız endişesine kapılmanıza hiç gerek olmadığını açıkça söyleyebilirim" dedi Oak. *"Mellith'in kalbini getirdim."*

Çiğnemeyi bırakacak kadar şaşırmıştım. Prens bunu söyleyemezdi. Ağzından bu kelimeler dökülemezdi. O Halk'tan biriydi. Bizim gibi o da yalan söyleyemezdi.

Ama geyik leşinin kesilip açıldığını görmüş, demirciden bir emanet sandığı aldığına tanık olmuştum. Kale'ye getirdiği şeyin eski bir kalp olmadığını biliyordum.

Ne olursa olsun, ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam ya da yapmış olursam yapayım, hepimizin bu işten sağ salim kurtulmamızı istediğime inan. Teknede bana böyle söylemişti. Kastettiği bu muydu? Hepimizin yaşaması için Mellith'in kalbini vermeye razı mıydı?

Hazırsa ve geyik kalbi *beni* kandırmak içinse, bu durumda Leydi Nore'a büyük, korkunç bir güç vermek üzere demekti. Elfhame'i tehdit edebileceği türden bir güçtü bu. Bu güçle zaten küçümsediği ölümlüler dünyasına büyük zararlar verebilirdi.

Ve onu durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Nerede o zaman?" diye sordu Leydi Nore, homurdanarak.

Oak irkilmedi. "Bende olabilir ama onu üzerimde tutacak kadar aptal değilim."

Leydi Nore ona kaşlarını çattı. "Sakladınız mı? Babanızı alabilmek için onu bana vermeniz gerekirken hangi amaçla böyle bir şey yaptınız?"

Oak başını iki yana salladı. "Size bir şey vermeden önce onun Wren'le birlikte gittiğini görmeliyim."

Leydi Nore kaşlarını çatarak onu inceledi. Ardından bakışları bana kaydı. "İtiraz da edebilirim, bağışlayıcı da olabilirim. Madoc'u hemen şimdi hapishaneden çıkarıp karın içine bırakmama ne dersiniz? Umarım soğukla baş edebiliyordur çünkü giydiği kıyafetler çok ince. Ve ne yazık ki bazı yaratıklarım da Kale'nin çevresindeki arazide avlanıyor."

"Böylesi hepimiz açısından büyük talihsizlik olur" dedi Oak. Ne kadar sert konuşmaya çalışırsa çalışsın Leydi Nore'un ve Hurclaw'ın karşısında çok genç görünüyordu. Bunun kazanama-

yacağı bir oyun olmasından endişe ediyordum. "Ama başka bir teklifim var. Yarın gece vekilim buradan üç fersah ötede, kayaların yanında bekleyecek. Madoc'u, beni ve Wren'i oraya götürürseniz takası orada gerçekleştirebiliriz."

"Bunun bir parçası olmayacağınızı anladıysanız tabii, Greenbriar çocuğu. Sizinle işim bitene kadar burada, Kale'de kalacaksınız."

"Peki tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz? Ablamdan imtiyaz kopartmak için beni rehin mi tutacaksınız?"

"Neden Yüce Kral'dan olmasın?" diye sordu Leydi Nore. Masanın etrafından dolanıp bize doğru geldi.

Oak kafası karışmış halde kaşlarını çattı. "Nasıl isterseniz. İkisi de olur."

"Ablanızın bir pazarlıkla Yüce Kralı tuzağa düşürdüğü söyleniyor." Leydi Nore ağır konuşmuyordu ama o sözlerin altında hiçbir şeyin onu bir ölümlüye yenilmek kadar üzmemiş olabileceğini görebiliyordum. Lord Jarel'in ölümü dışında onu çılgına çeviren bir şey varsa o da buydu. "Yoksa neden onunla evlensin? Neden her istediğini yapsın?"

"Kafatasınızı şapka niyetine takmak *istiyor*" diye uyardı Oak. Eski şahinler rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmaya başlamışlardı. Belki de leydiyi ihbar etme konusundaki kendi tercihlerini, kendi cezalarını hatırlamışlardı. "Ve o bunu yaptığında Cardan kahkahalarla gülecek."

Leydi Nore dudaklarını büktü. "İhtiyacım olan üç şey var. Mab'in kemikleri, Mellith'in kalbi ve Greenbriar kanı. İkisine sahibim, üçüncüsü ise tadına bakabileceğim kadar yakınımda. Beni yüzüstü bırakmayın Elfhame Prensi, aksi halde babanız ölür ve ben yine de istediğimi alırım."

Oak iki kaşını birden kaldırdı. Gerçekte ne hissediyor olursa olsun etkilenmemiş gibi görünme yeteneği son derece tatmin ediciydi.

Leydi Nore, bu konuşmayı yapabileceği birini bulduğuna sevinmiş gibi devam etti. "Babanız bu kadar zayıf olmasaydı,

Elfhame'e karşı savaşı kazanabilirdik. Ama artık daha gerçek bir müttefikim ve muazzam bir gücüm var. İntikam için hazırım."

"Kral Hurclaw" dedi Oak, bakışlarını Trol Kralı'na kaydırarak. "Umarım Leydi Nore size verebileceğinden fazlasını vaat etmemiştir."

Kralın ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirirken "Bence de" dedi derin bir sesle.

Leydi Nore kaşlarını çatarak ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Oak'un çenesi gerildi. Yumruğunu sıktı.

"Sanırım prens beni *durdurabileceğini* düşündü." Dişlerimin arasma gem gibi takılmış ipe dokunurken dudakları korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin sümüklünün teki olduğunu bilmiyordu tabii."

Boğazımdan gelen alçak sesle tısladım.

Çiğnediğim ipleri gevşetmeye başlayarak beni şaşırttı. İp çözülür çözülmez konuşmak için çaresizce dudaklarımı araladım. *Teslim olmanı emrediyorum* gibi aptalca bir cümle kuruyordum neredeyse. Ama buna daha fırsat bulamadan o ağzıma bir taç yaprağı bastırdı. Dilimde solucan gibi bir kıvrılıp bükülme hissettim. O şey her neyse kendi kendine hareket ediyordu sanki. Bunun üzerine çenemi sıktım. O şey bir süre daha yılan gibi kıvrıldı, sonra durdu.

Leydi Nore kötücül bir gülümsemeyle ipi bıraktı.

Ürperdim ama sonunda konuşabilecektim. Bir şey söylemeye çalıştım ama dilim iradem dışında hareket ediyordu. "Vazgeçiyorum..." diye söze başlamışken dişlerimi birbirine çarptım ve dilim acı verecek şiddette aralarında sıkıştı.

Leydi Nore'un korkunç gülüşü yüzüne yayıldı. "Evet, tatlım?"

Emanet sandığındaki kuru kemiklerden oluşup filizlerinden kopardığını düşündüğüm taç yaprağına bir kontrol büyüsü işlemiş olmalıydı. Konuşmaya çalışırsam, onun üzerindeki hâkimiyetimden vazgeçmiş olacaktım.

Dilimi sabitlemek için daha sert ısırdım. Ağzımın içinde bir hayvan gibi kıpırdanıyordu.

"Bogdana bana nasıl yaşadığını anlattı" dedi. "Ölümlü dünyanın kıyısındaki pespaye kulübende fare gibi artık topluyormuşsun."

Cevap veremezdim ve vermedim.

Leydi Nore'un gözleri tedirginlikle titreşti. Bogdana'ya baktı ama fırtına cadısı masanın başından, ifadesizce beni izliyordu.

"Seni aptal küçük şey, aç ağzını. Sana en çok arzuladığın şeyi verebilirim" diye tersledi beni Leydi Nore.

Neymiş o? Rahatça konuşabilsem bunu sorardım. Ama şimdi dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Seni insan yapamam" diye devam etti. "Ama çok yaklaşabilirim."

Doğrusu bir yanım bunun doğru olmasını isterdi. Telefon konuşmasını, saklanmak ya da yalan söylemek zorunda kalmadan, beni gördüklerinde çığlık atmalarından endişe duymadan o eski hayata geçmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyordum.

Leydi Nore gülümsemeye devam ederek yanıma geldi ve parmağını çeneme koydu. "Sana Elfhame Kralı'nın bile fark edemeyeceği kadar güçlü bir büyü yapabilirim. Artık bunu yapabilecek araçlara, güce sahibim. Sana son dokuz yılı unutturabilirim. Ölümlüler dünyasına boş bir fıçı olarak dönecek, insan özelliklerini yansıtabileceksin. Onlar da kaçırıldığına ve sana yapılanların hafızanı kapatacak kadar korkunç olduğuna inanacaklar. Baskı yapmayacaklar. Yapsalar bile, ne fark eder ki? Onlara söylediğin her kelimeyi inanarak söyleyeceksin."

İrkilerek Leydi Nore'un elinden kaçtım.

En büyük dileğim, kalbimin en derin arzusuydu bu. Beni bu kadar iyi tanımasına rağmen, ihtiyacım olan rahatlığı tümüyle benden esirgemesine çok kızıyordum.

Sarı gözleri yüzümü inceliyor, onun olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Prensi mi düşünüyorsun? Yılan Savaşı'nda kendi ırkın ölürken nerede olduğunu bilmediğimi sanma. O çocuğun yatağının altında saklanıyordun."

Bakışlarım ifadesizdi. Ben çocuktum ve ondan kaçmıştım. Bundan sadece memnuniyet duyuyordum, başka bir şey değil. Konuşabilseydim, *orada olmamı istedi,* derdim. *Biz arkadaştık. Arkadaşız.*

Ama Mellith'in kalbini, Oak'un teknede bana söylediklerini hatırladım.

...ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam ya da yapmış olursam olayım...

"Şimdi seni koruyacağını mı sanıyorsun? İşe yaramazın tekisin. Elfhame vârisinin eğitimsiz bir vahşi kızla daha fazla zaman geçirmesi için bir sebep yok. Ama onu hatırlamayacaksın zaten. Hatta kendini bile hatırlamayacaksın."

"Sandığınız kadar işini bilen biri değilim" dedi Oak. "İşe yaramaz birçok şeyi severim. Bana da zaman zaman işe yaramaz olduğum söylenmiştir."

Leydi Nore gözlerini benden ayırmıyordu, hatta dişlerimin neredeyse dilimi ısırmasına sebep olacak küçük, beklenmedik bir kahkaha attığımda bile. Lord Jarel'in elleri de onun ruh haline uyum sağlarcasına omuzlarını daha sıkı sarmıştı. "İhtiyacın olduğu an nezaketi buharlaşıp gidecek. Evet çocuğum, pazarlığı kabul edip beni daha fazla sıkıntıya sokmaktan vazgeçecek misin? Yoksa beni sana karşı daha sert olmaya mı zorlayacaksın?"

Vazgeçtiğimi hayal ettim. Artık pencerelerden yiyecek gözetlemeyecek, asla benim olamayacak bir hayatın yasını tutmayacaktım. Artık umutsuz arzular, belirsiz bir gelecek, dehşet olmayacaktı. Bırak Melith'in kalbi ve Mab'in kemikleri onun olsun. Elfhame Prensi de onunla birlikte çürüsün. Bırak ölümlüler dünyasını istediği gibi yerle bir etsin. Hiçbirini hatırlamadıktan sonra neden umurumda olacaktı ki?

Thistlewitch'in sözlerini düşündüm. Nix. Sıfır. Hiç. Olacağım şey buydu. Olduğum, öğrendiğim ve yaptığım her şeyi anlamsızlığa terk edecek, önemsiz olduğumu kabul etmiş olacaktım.

Leydi Nore'un yüzüne tükürdüm. Tükürüğüm kanımla beraber onun gri teninde parladı.

Dudağını kıvırıp elini kaldırdı ama bana vurmadı. Orada öylece durup öfkeyle titredi. "Bana kininden mi dilini ısırıyorsun? Sana dersini vereceğim. Muhafız, kes şunun dilini."

Huldufólk'lardan biri öne çıkıp kollarımı tuttu. Tekmeleyip pençemi savurdum, daha önce hiç yapmadığım gibi karşı koydum.

"*Hayır!*" Oak mücadele etse de iki eski şahin onu yakaladı. "Ona zarar verirseniz bunu görmezden..."

Leydi Nore parmağını uzatarak ona döndü. "Bana *şimdi* Mellith'in kalbinin nerede olduğunu söyleyin, ben de kızın dilini kesmeyeyim."

Üç muhafız daha beni kontrol etmeye geldi. Tutuşlarına direndim.

Oak en yakınındaki trolün üzerine atladı ve kılıcını kınından çekti. Prensin etrafı hâlâ sarılmış durumdaydı ama artık şimdi silahı elindeydi. Birkaç huldufólk ve nisser yaylarını çekti.

Hurclaw elini salladı. "Ona direnmenin faydasız olduğunu gösterin" dedi.

"Hadi gelin yaratıklarım" dedi Leydi Nore ve değnek, çamur ve etten askerler büyük salonunda öne adım attılar. Muhafızlar geri çekilerek yerlerini yaratıklara bıraktılar.

"Yakalayın onu" dedi Leydi Nore.

Değnek askerler tereddüt etmeden Oak'a saldırdı. Oak birini kılıcıyla yaraladıktan sonra diğerine döndü. Kılıcı yaratığın gövdesindeki dallara derinlemesine soktu. Gövde ilerlemeye devam etti, sonra yana döndü ve bu paramparça olması anlamına gelse bile kendi hareketinin gücüyle Oak'un elinden kılıcını almaya çalıştı.

Oak kılıcı çekip kurtardı ama üç kişi daha bıçağın üzerine atıldı, dördüncüsü de onu boğazından yakaladı.

Bu defa muhafızlar Oak'un ellerini gümüş bir iple arkadan bağladı.

Gözlerime baktığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Bana yardım edemiyordu.

Beni yere bastırdıklarında mücadele ettim. Ağzımı açmaya çalıştıklarında ısırdım.

Ama nafile. İki asker bileklerimi tutup üçüncüsü dilimin ucuna dikenli bir alet taktı ve onu iyice gerdi.

Sonra dördüncüsü kavisli bir hançerle kesmeye başladı.

Keskin, yakıcı acıyla bağırmak istedim ama dilim oraya çakılmışken bunu yapamadım. Ağzım açık kalmaktan kuruyup kanla doldu. Tamamen kan dolmuştu. Öğürdüm. Beni bıraktıklarında çığlığım boğazıma takıldı.

Çenemden kanlar akıyordu. Hareket ettiğimde kırmızı parçacıklar uçuşuyordu.

Acı beni tümüyle etkisine alırken odaklanmakta zorlandım ama çok kan kaybettiğimi de biliyordum. Kan dudaklarımın arasından akıp boynuma bulaşıyor, elbisemin yakasım lekeliyordu. Bu beni öldürecekti. Burada, Kale'nin buz zemininde ölecektim.

Leydi Nore iki büklüm olmuş bedenimin etrafında yavaşça yürüdü. Çantasından küçük bir kemik parçası çıkarıp dudaklarıma bastırdı, sonra onu dişlerimin arasından geçirdi. Yaranın kapandığını hissedebiliyordum. "Sen öyle düşünmeyebilirsin ama bu en iyisi. Annen ve yeminli vâsin olarak, doğrudan emir olmadığında kendi bilgeliğime güvenmeliyim."

Kan kaybı ve şok başımı döndürmüştü. Sersemlemiştim. Sendeleyerek ayağa kalktığım an ciddi ciddi tekrar oturmayı düşündüm. Yere yığılmayı ciddi ciddi düşündüm.

Yalan söyleyemediğine göre Leydi Nore kendi istediği şeyi benim istemem gerektiğine gerçekten inanıyor olmalıydı.

Yine de, gözlerimdeki öfkeyi okuması için dilimin olmasına gerek yoktu.

Dudak kenarları yukarı kıvrılırken eskisinden çok da farklı olmadığını fark ettim. Ölmemi istemiyordu çünkü öldüğümde artık acı çekemezdim.

"Prens senin ne olduğunu bile bilmiyor" dedi Oak'a doğru bir bakış atarak. "Halk'tan biri bile sayılmazsın. Mankenden başka bir şey değilsin, bir Dönüşen alındığında geriye kalan stoktan biraz

fazlası, çürüyüp ölmesi gereken bir şeysin."

Her şeye rağmen bakışlarım Oak'a kaydı. Anlayıp anlamadığını görmek istiyordum. Ama yüzünde acımadan başka ifade yoktu.

Sadece çubuk, kar ve cadı büyüsünden ibarettim belki ama en azından ondan gelmiyordum.

Ben kimsenin çocuğu değildim.

Bu da kırmızı dişlerimi göstererek gülmeme sebep oldu.

"Leydim" dedi Kral Hurclaw. "Prens Oak babasının serbest kaldığını ne kadar çabuk görürse istediğimizi o kadar çabuk elde ederiz."

Leydi Nore gözlerini kısarak ona baktı. Trol kralı onun ne kadar korkunç olabileceği ve dikkatli olmazsa kendisine de korkunç şeyler yapabileceğinin farkında değil miydi?

Ama şimdilik Leydi Nore itaatkâr bir şekilde muhafızlara işaret etti. "İçinizden biri onu zindana kilitlesin. Bu kadar kötü bir çocuk olarak seçimlerini düşünsün. Prens Oak ve benim konuşacak çok şeyimiz var. Belki masada bize katılır."

Eski şahinlerden biri gelip arkamda durdu. "Hadi."

Dengesiz adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. Ağzımın içinde dilim korkunç derecede zonkluyordu ama kanama durmuştu. Tükürüğümün tadı hâlâ metale benziyordu ama artık içinde boğulacak gibi hissetmiyordum.

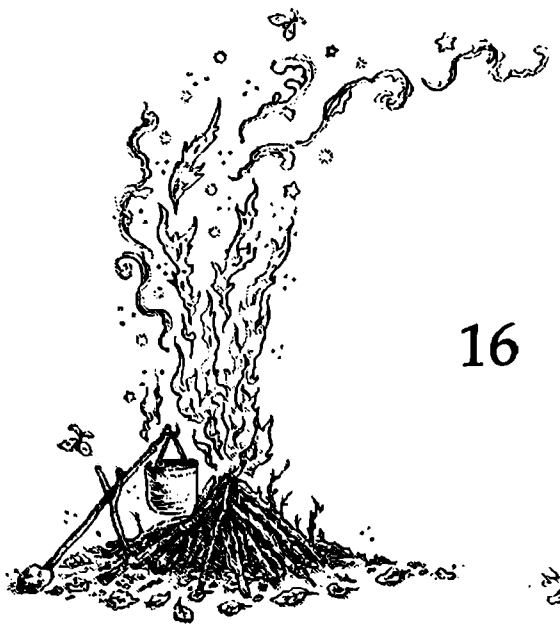
"Yolda kendini kaybetmişsin belli ki ama sen kendini bundan çok önce kaybetmiştin" dedi fırtına cadısı yanından geçtiğimde. "Uyan, küçük kuş."

Dilimi ve hatta umudumu kaybettiğimi ona hatırlatmak için ağzıma açtım.

Fırtına cadısı yüzünü buruşturdu ve o an içim yeni bir korku ve sersemlik haliyle doldu. Bogdana bile irkildiyse çok kötü bir görüntü olmalıydı.

"*Hadi*" diye tekrarladı muhafız, kürek kemiklerimi dürterek.

Koridora varana kadar arkama, Hyacinthe'in mor gözlerine dönüp bakmadım.

16

Bir an bakıştık.

Hyacinthe sadece benim duyabileceğim alçak bir sesle "Beni buraya göndermenin akıllıca olacağını söylemiştim ve bana bunun aksi bir emir vermediğin için geldim" dedi.

Konuşamadım. Biraz sendeleyerek duvara yaslandım. Acım geçmişi düşünemeyecek kadar şiddetliydi ve onun benim tarafımda olup olmadığından emin değildim.

"İyi ki gelmişim" diyerek ımzrağını bana doğru savurup ucunu boğazımın birkaç santim ötesine doğrulttu. "Halk izliyor. Hadi."

Ona sırtımı dönüp yürüdüm. Beni daha hızlı gitmem için itince tökezlemiş gibi yapmama gerek kalmadı.

Niyetini anlamak için birkaç defa dönüp gözlerine bakmaya çalıştım ama her defasında beni ittiği için yürümeye devam etmek zorunda kaldım. Hapishane kapısına vardığımızda "Tiernan sizinle miydi?" diye sordu.

Sadık, Hyacinthe kendini böyle tanımlıyordu. Oak'un babasına sadıktı. Umarım bana da sadıktır. Belki bir bakıma Tiernan'a da sadıktı. Hyacinthe, Oak'un tatlı dilli cazibesine güvenmiyordu. Belki de Tiernan'ı bundan kurtarmak istiyordu.

Başımla onayladım.

Beraber buzlu geçitlerden hapishanelere doğru yürüdük. Donmuş toprağa kazılmış hapishaneler, demir ve ıslak taş kokuyordu. "Mellith'in kalbi onda mı?"

Tehlikeli bir soruydu bu. Hyacinthe'nin Oak'tan hoşlanmadığı göz önüne alındığında Leydi Nore'un istediğini elde ettiğini görmek ister miydi, bilemiyorum. Tiernan'ın elinde tam olarak *ne* olduğundan da emin değildim. Ayrıca ağzım bu kadar ağırlaşmışken odaklanmakta zorlanıyordum.

Bunları ona anlatamadığım için omuz silkip dudaklarımı işaret ettim.

Hyacinthe sinirlenerek kaşlarını çattı.

Hücrelerin çoğu boştu. Kale'de yaşadığım zamanlarda burası Lord Jarel ve Leydi Nore'u kızdıranlarla dolup taşardı; rencide edici halk türküleri okuyan ozanlar, küstah saray mensupları, ufak tefek hatalar yapan hizmetçiler. Ama şimdi, şatodaki personel sayısı azaldığından sadece bir mahkûm daha vardı.

Madoc, demir kokan parmaklıklardan uzakta, tahta bir banka oturmuş, sırtını taş duvara yaslamıştı. Bacağı iki yerden aceleyle ve yetersizce sarılmıştı, bunu yapan kendisiymiş gibi. Bir gözünün üzerinde bir bez vardı ve arasından hafifçe kan sızıyordu. Yeşil teni titrek lamba ışığında çok solgun görünüyordu ve titriyordu. Haftalardır çok üşüyordu belli ki.

Hyacinthe generalin hücresinin yanındaki hücrenin kilidini açtı ve beni içeri aldı. Demir parmaklıkların derime dokunmamasına özen göstererek girdim.

Yanından geçtiğimde bana "Seni buradan çıkartacağım" diye fısıldadı. "Her şey hazır olduğunda sana bir anahtar verilecek. Benimle büyük salonun karşısındaki oyukta buluş. Atım var."

Ona soru sorar gibi baktım.

Hyacinthe iç geçirdi. "Evet, o yaratık. Damsel Fly. Güzel ismine rağmen hızlı ve ayağını sıkı basar."

Ve sonra kapıyı kapattı. Üzerimi arama zahmetine girmeyip

hizmetçi üniformamın altında, belime sarılı dizgini fark etmediği için minnettardım. Onu ne yapardı bilmiyordum.

Bir banka doğru ilerlerken aniden başım dönmeye başlayınca banka ulaşmadan düşeceğimi sandım. Kanama durmuş olsa da çok fazla kan kaybetmiştim.

Hyacinthe'in bakışları Madoc'a kaydığında yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "İyi misiniz efendim?"

"Yeterince iyiyim" dedi kızılkafalı. "Burada ne oldu? Birinden büyük bir darbe almış görünüyor."

Buna güldüğümü fark edince şaşırdım. Çok tuhaf bir ses çıkardım.

"Dili" dedi Hyacinthe ve Madoc böyle bir şeyi daha önce görmüş gibi başını salladı.

Hyacinthe'in Madoc'un ordusunda olduğunu bilsem de bunun birbirlerini tanıyor olabilecekleri anlamına geldiğini unutmuştum. Arkadaş gibi konuştuklarını duymak ilginçti, özellikle de biri muhafız, diğeri hücredeyken.

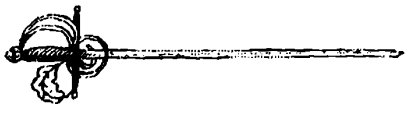
Hyacinthe giderken kızılkafa bana doğru baktı.

"Küçük kraliçe" dedi Madoc çarpık bir gülümsemeyle. Oak'la kan bağı olmamasına rağmen muzip ifadesi çok tanıdık gelmişti. "Büyüdün ve seni yaratanı yok etmeye geldin. Seni suçladığımı söyleyemem."

Bir gözünün olmadığından neredeyse emindim. Eski generali, yere oturduğum ya da tasmamın çekiştirildiği bitmek bilmeyen toplantılardan ve partilerden hatırlıyordum. Sakin tavrını, bana verdiği sıcak şarabı ve ne zaman kan aksa dişlerinin parladığını hatırlıyordum.

Tıpkı şimdi ağzımdaki kanı yutmak yerine yere tükürdüğümde olduğu gibi.

Hyacinthe, Madoc'a başka bir şey söylerken ben başımı kollarıma yaslayarak bankın üzerine yayıldım. Başım yeniden dönmeye başlayınca gözlerimi kapatıp geçmesini bekledim. Oturabilecek duruma gelmeyi bekledim. Ama tam tersine karanlığın içine doğru çekilmeye başladım.

Kendime geldiğimde Oak'un sesini duydum. "Düzenli nefes alıyor."

Ama odaklanabildiğimde derin bir gümbürtüye benzeyen sesiyle konuşanın Madoc olduğunu anladım. "Uyanmasa sizin için daha iyi olurdu. Onu nasıl kandırdığını, planında nasıl bir rol oynadığını anladığında ne olacak?"

Hareket etmemeye çalışıyor, bir kas seğirmesi ya da vücudumun kasılmasıyla bilincimin yerine geldiğini ve onları dinlediğimi fark etmelerini istemiyordum.

Oak'un sesi teslim olduğunu gösteriyordu. "Benden ne kadar nefret ettiğine karar vermek zorunda kalacak."

"Fırsatın varken öldür onu" dedi yaşlı general usulca. Sesi üzgün ama aynı zamanda boyun eğmiş gibiydi.

"Her şeye çözümün bu" dedi Oak.

"Seninki de kendini aslanın ağzına atıp tadını beğenmemesini ümit etmek."

Oak uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ok ona isabet ettiğinde nasıl rahat sırıttığını, zehri nasıl yuttuğunu düşündüm. Elfhame'e döndüğümüzde, kendini mükemmel bir hedef gibi göstererek suikastçıları nasıl cezbettiğini. Madoc, Oak'un kendini tehlikeye attığı konusunda haksız değildi. Aslında, Madoc'un haklılığının ne ölçüde farkında olduğundan da emin değildim.

"Senden umudumu kestim" dedi sonunda kızılkafalı. "Kendi isteğiyle sana gelse bile gücü ele geçirme içgüdüsü yok senin içinde."

"Yeter" dedi Oak, bu tartışmayı ilk defa yaşamıyorlarmış gibi. "*Hepsi* senin suçun. Neden sabredip sürgünde kalmadım? Kaderine boyun eğmek için mi?"

"Benim doğamda yok bu" dedi kızılkafalı yumuşak bir sesle, Oak daha iyisini bilirmiş gibi. "Ayrıca senin geleceğini bilmiyordum."

Prens ürpertici bir sesle iç geçirdi. Hışırtılar duyuldu. "Şu bandaja bir bakayım."

"Telaşlanma" dedi Madoc. "Acı beni rahatsız ediyorsa, yanlış işe girmişim demektir."

Uzun bir sessizlik oldu ve uyandığımı belli etmek için esniyormuş gibi mi yapsam yoksa başka bir şey mi yapsam diye düşündüm.

"Onu asla öldürmeyeceğim" dedi Oak alçak sesle, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse duymuyordum.

"O halde onun seni öldürmemesini ümit edebilirsin" diye cevap verdi general.

Bunun üzerine bir süre hareketsiz yattım. Sonunda bir hizmetçinin ayak seslerini ve tabak takırtısını duydum ve bunu tuhaf bir inilti çıkartıp yan dönmek için fırsat olarak kullandım.

Oak'un toynakları yere çarptı ve sonra altın sarısı saçları, tilki gözleri ve endişe dolu bakışlarla önümde diz çöktü.

"Wren" diye nefes aldı, bileklerini yakmış olmalarına rağmen demir parmaklıkların arasından uzandı. Parmakları saçlarımda gezindi.

Onu nasıl kandırdığını, planında nasıl bir rol oynadığını anladığında ne olacak?

Babasına söylediklerini duymamış olsam, ondan nefret edeceğime inanacağı kadar korkunç bir sırrı olduğu asla aklıma gelmezdi.

Hizmetçi kız kapları hücrelerin önünde, yere koydu. Kaplar parmaklıkların arasından geçmeyecek kadar geniş olduğu ve bu da her lokmada bileğini demire dayamak anlamına geldiği için zalimce bir uygulamaydı. Akşam yemeğimiz, içinde arpa ve muhtemelen deniz kuşu eti olan keskin kokulu, yağlı bir çorbaya benziyordu.

Doğrulup oturma pozisyonuna geçtim.

"Bundan kurtulacağız" dedi Oak bana. "Bana saç tokanı ödünç verirsen kilidi açmaya çalışırım."

Anladığımı göstermek için başımı sallayıp tokayı saçımdan çıkardım.

Oak'un yüz ifadesi ciddileşti. "Wren..."

"Onunla uğraşmayı bırak artık. Bundan şikâyet bile edemez." Kızılkafalı adam beni oğluna gülmeye davet eder gibi bana dönüp gülümsedi.

Beni öldürmesini söylediği oğluna.

Prens elini parmaklıkların arasından çekip arkasını döndü. Ayağa kalkarken kolundaki yanığı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bu kadar korkunç ne yapmış olabilirdi ki? Mellith'in kalbinin gerçekten onda olduğu ve onu gerçekten Leydi Nore'a vermeyi planladığından başka bir şey düşünemiyordum.

"Hurclaw sorun" dedi Madoc, Oak'un tokamın sivri ucunu büküp kilide sokmasını izlerken. "Onun adamları olmasa buradan kaçabilirdim, hatta belki Kale'yi bile ele geçirebilirdim. Ama Leydi Nore yakında Taş Orman'ın üzerindeki laneti kaldırabileceğine söz verdi."

"Kale'yi almak mı? O kadar böbürlenme" dedi Oak, tokayı büküp kaşlarını çatarak.

Madoc homurdanarak bana döndü. "Eminim Wren, Leydi Nore'un kalesini ve topraklarını kendine alır."

İfadenin saçmalığı karşısında başımı iki yana salladım.

Madoc kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Masada oturup yemeğe başlamak için izin mi bekleyeceksin?"

Bu, hayatımı nasıl yaşadığımın rahatsız edici derecede doğru bir tanımıydı.

"Eskiden ben de öyleydim" dedi bana, konuşurken alttaki sivri kesici dişleri görünüyordu. Bu konuşmanın düşmanını değerlendirme ve dengemi kaybettirme çabası olduğunu biliyordum. Yine de birinin iznini bekleme düşüncesi çok saçmaydı. O Elfhame'in eski Büyük Generaliydi ve kan dökmekten zevk alan bir kızılkafalıydı. Muhtemelen insan da yemişti. Hayır, kesinlikle insan yemişti.

Başımı tekrar iki yana salladım. Oak bize bakıp babasının benimle konuşması onu tedirgin etmiş gibi kaşlarını çattı.

Madoc sırıttı. "Hayır mı? Doğrusu buna ben bile inanmakta güçlük çekiyorum. Ama hayatımın büyük kısmını seferlerde, Eldred adına savaşarak geçirdim. İşimi sevdim mi? Elbette, ama aynı zamanda itaat de ettim. Bana verilen ödülleri aldım ve bunlar için minnet duydum. Peki bu sıkıntıların karşılığında ne aldım? Karım başka birine âşık oldu, ben yokken orada olan birine."

Öldürdüğü eski karısı. Üç kızının annesi. Nedense hep onu yalnız olduğu için değil de, korktuğu için terk ettiğini düşünmüştüm.

Madoc dikkatini bana vermeden önce tekrar Oak'a baktı. "Bu stratejiyi kendi çıkarlarım için kullanacağıma yemin ettim. Kendim ve ailem için istediklerimi almanın bir yolunu bulacaktım. Bir şeyi elde etmek için onu hak etmem gerektiğine inanmamak nasıl da özgürleştirici bir düşünceydi."

Haklıydı; bu son derece özgürleştirici bir düşünce olurdu.

"Beklemekten vazgeç" dedi Madoc. "O güzel dişlerinle bir şeyleri ısır."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için ona sert bir bakış attım. Eğilip toprağa ve kendi kurumuş kanımın üzerine bir şeyler yazdım: *Canavarların da benimkiler gibi dişleri var.*

Ne demek istediğini nihayet anlamışım gibi sırıttı. "Öyle."

Oak hayal kırıklığı içinde kilitten uzaklaştı. "Baba, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sadece *konuşuyorduk,* o ve ben" dedi Madoc.

"Onu dinleme." Oak babasma bıkkın bir bakış atarak başını salladı. "Yaşlı adamlara özgü *bir sürü* kötü tavsiye verir."

"Ben kötüyüm diye" dedi Madoc homurdanarak "tavsiyelerim de kötü olacak diye bir şey yok."

Oak gözlerini devirdi. Ağzının köşesinde yeni bir morluk, alnındaysa bir yara olduğunu, kurumuş kanın saçlarına yapıştığını fark ettim. Onun taht odasında dövüştüğünü, dilim kesilirken çektiğim acıyı, o sırada beni izlediğini düşündüm.

Ağzıma bir şey koyamasam da çorba kâsesine gittim. Yine de tabağı hücreye sokabilirsem yemeğin yarısını döksem bile, kalanı Oak ve Madoc'a verebilirdim.

Ama kâseyi eğdiğimde çorbanın içinde metal bir şey gördüm. Kâseyi tekrar yere bırakıp parmaklarımı yağlı sıvının içine soktum ve içini yokladım. Parmağım bir anahtarın katı ağırlığına değdi ve Hyacinthe'nin beni Kale'den çıkarmakla ilgili sözlerini hatırladım.

Oak ya da Madoc'a bakmamaya çalışarak anahtarı avucuma aldım. Sonra onu elbisemin içine sokup hücremin arka tarafındaki banka geçtim. Oak kilidi açamamıştı ve ikisinin de yemek yemeye niyeti yok gibiydi.

Hurclaw hakkında biraz daha konuştuklarını, Madoc'un tam olarak anlayamadığı bazı fedakârlıklar ve cesetlere ne yapılacağı konusunda Leydi Nore'la nasıl tartıştıklarını anlatmasını dinledim. Oak benimle konuşmak istiyormuş gibi birkaç defa bana baktı ama konuşmadı.

Madoc sonunda dinlenmeyi önerdi çünkü yarın "geliştirilmiş planlara uyum sağlama becerimizin denemesi" olacaktı ki beni şaşırtmıştı. Tiernan'ın, o emanet sandığındaki şeyle önceden kararlaştırdığımız öngörülen buluşma yerine geleceğini biliyordum.

Yaşlı general banka uzanırken Oak da soğuk zemine uzandı.

Onlar uyuyana kadar bekledim. Beni ormanda nasıl yakaladığını hatırlayarak çok uzun bir süre bekledim. Ama prens o kadar yorgundu ki anahtarı kilide soktuğumda uyanmadı.

Ağır kapıyı ittiğimde demir elime batarak kolayca açıldı. Dışarı çıktıktan sonra dönmediğim takdirde anahtarı bulabilsinler diye onu hücrelerinin bir köşesine sıkıştırdım.

Koridorda koca çizmelerimi çıkardım. Ve çıplak ayaklarımla soğuk taşa basarak sessizce yürümeye devam ettim. Hapishane kapısındaki muhafız bir sandalyenin üzerine yığılmış uyuyordu. Sadece Madoc'tan sorumlu olmaya alışmıştı belli ki.

Merdivenlerden yukarı çıkarken sabahın ilk ışıkları kaleyi prizmaya çevirdiği için gölgeler her değiştiğinde birinin beni görmesinden endişelendim.

Ama kimse gelmedi. Kimse beni durdurmadı. Ve bunun en başından beri kaderim olduğunu fark ettim. Leydi Nore'u durduran Oak olmayacaktı. Başından beri ben olmalıydım.

Hyacinthe'le karşılaşmadım. Taht odasına doğru gittim. Büyük salonun çift kapısına bakan bir koridora girdiğimde, kapıların kapalı ve parmaklıklı olduğunu, iki değnekli askerin hazır olda beklediğini gördüm. Yanlarından geçmenin bir yolunu bulamıyordum. Ne uyuyorlar ne de kandırılabilecek kadar canlı görünüyorlardı.

Ama Kale'yi benim kadar iyi bilen yoktu.

Büyük salona giden başka bir yol, mutfaktan, hizmetçilerin boş bardak, tabak, her tür ıvır zıvırı sakladığı küçük bir geçit vardı. Aşçılar ve mutfak personeli bunları daha sonra temizlemek için çıkarıyordu. Bir çocuğun saklanabileceği genişlikteydi ve ben de sık sık oraya saklanırdım.

Mutfaklara doğru yürüdüm. Muhafızların geçtiğini gördüğümde karanlığa saklanıp dikkat çekmemeye çalıştım. Uzun zaman geçmesine rağmen, bulunmama konusunda yeterince tecrübeliydim, özellikle de burada.

Yürürken garip hafızam bir fikir ayrılığı yaşıyordu. Bu koridorlarda bir çocuk olarak yürüyordum. Gece vakti üvey annemle babamın evinden hayalet gibi geçiyordum. Yıllardır böyleydim. Üvey kardeş. Üvey evlat. İnsan olmayan biri. Hayatı eksiklerle dolu bir kız.

Sessizlik benim sığınağım ve kafesimken dilimin kesilmesi ne kadar da uygun olmuştu.

Kale'nin birinci katındaki mutfaklara indim. Mutfakların sıcaklığı hapishanede hayatta kalmayı sağlıyordu. Orada sürekli yanan ateşlerin bütün kaleyi eriteceğini düşünürdüm ama eritmiyordu. Kalenin tabanı taştandı ve erittikleri şey daha sert bir buz tabakası halinde yeniden donuyordu.

Ateşin karşısındaki küllerin içinde, yamalı deriden bir battaniyeye sarınmış uyuyan bir nisse çocuğu gördüm. Onu geçtikten sonra şarap fıçılarının, kargaüzümü sepetlerinin ve kurutulmuş balık yığınlarının yanından, tuzlanıp salamura edilmiş kavanozların ve mayası kabarmaya devam eden ıslak havlularla örtülmüş hamur kaplarının yanından geçtim.

Geçiş tünelinin içine girip sürünmeye başladım. Oraya son girdiğim zamankinden daha iri olmama rağmen yine de sığmıştım. Devrilmiş şarap kadehlerinin, içinde kurumuş tortuların ve muhtemelen bir tabaktan düşmüş olan birkaç kemiğin yanından geçtim. Diğer uçta, boş taht odasına çıktım.

Ama ayağa kalktığımda yine başarısız olduğumu fark ettim çünkü emanet kutusu orada değildi.

Kalbim küt küt atıp panikten nefesim kesilirken sandığın olması gereken yere yürüdüm. Leydi Nore'un taht odasına tek başıma gelmekle aptallık etmiştim; Kale'ye gelmekle aptallık etmiştim.

Yerde kuru bir yaprak, yanında da çakıl taşma benzer bir şey vardı. Onu parmaklarımın arasma alıp keskin kenarını hissettim. Olmasını beklediğim şeydi bu, bir kemik parçası.

Thistlewitch, Mab'in kemikleriyle etkili büyüler yapılabileceğini, içinde yaratma gücü olduğunu söylemişti. Büyü konusunda hiçbir zaman yeterince hünerli olmasam da Leydi Nore, Mab'in gücünü çubuk ve taştan canlı varlıklar yaratmak için kullanabildiyse, dilimi duymak istediği kelimeleri bana söyletmek için kontrol etmekte kullanabildiyse, o zaman içinde dilimi tekrar büyütmemi sağlayacak kadar büyü de var demekti.

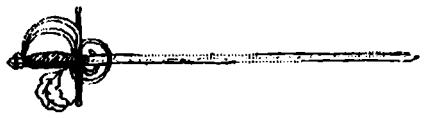
Önce kuru yaprağı ağzıma koydum. Ardından kemiği eskiden dilimin olduğu kesiğin üzerine yerleştirdim, gözlerimi kapatıp odaklandım. Göğsümün sıkıştığını, kaburgalarımın çatladığını hissettim.

Bir terslik vardı. Bende bir sorun vardı.

Dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımı yerdeki buza bastırdım. Göğsümün içinde bir şey bükülüp sonra bir buzuldaki bir çatlak misali yarıldı. Büyümün sert düğümü, kendimi çok zorladığımda çözülmeye başladığını hissettiğim parçam tamamen ayrıldı.

Nefesim kesildi çünkü *acımıştı*.

Öyle şiddetli bir acıydı ki ağzım çıkaramadığım bir çığlıkla açıldı. Acıdan bayıldım.

Bir günden kısa bir süre içinde ikinci defa soğuk bir zeminde uyandım. O kadar uzun süredir buradaydım ki derimin üzerinde bir buz tabakası oluşmuştu. Kollarım buzun etkisi ile parlıyordu ve elbisem kaskatı kesilmişti.

Ellerimle dizlerimin üzerinde kalkmaya çalıştım. Değnek askerlerinin kalıntıları, bir zamanlar göğüslerinde taşımış olabilecekleri meyve, dal ve kar parçaları arasmda etrafıma saçılmıştı.

Burada ne olmuştu? Anılarım, Mab'in kemiklerinden büyüyen saplar gibi karmakarışıktı.

Soğuk dışında bir şeyin etkisiyle diz çöküp titreyerek elimi altımdaki buza götürdüğümde kırılmış ama henüz parçalanmamış cama benzeyen örümcek ağı desenlerini fark ettim. Taht odasında sendeleyerek tünele doğru süründüm.

Orada gözlerimi tekrar kapattım. Bir süre sonra açtığımda dakikalar mı yoksa saatler mi geçmişti bilmiyordum. Kurşun gibi ağırlaşmış, halsiz hissediyordum.

Şaşkınlık içinde *dilimin ağzımın içinde olduğunu* fark ettim. Orada olması şimdi tuhaf hissettiriyordu. Kalın ve ağırdı. Şişmiş miydi yoksa sadece ben onun sürekli bilincinde miydim karar veremiyordum.

"Korkuyorum" diye fısıldadım kendi kendime. Çünkü doğruydu. Çünkü dilimin bana ait olup olmadığını ve söylemek istediğim şeyleri söyleyip söylemeyeceğini anlamak istiyordum. "Çok yoruldum. Korkmaktan çok yoruldum."

Madoc'u ve dişlerimle bir şeyi ısırma tavsiyesini hatırladım. Bu kaleyi ve Leydi Nore'un bütün topraklarını ele geçirmek, izin beklemekten kurtulmak, başkalarının ne düşündüğünü, hissettiğini ya da ne istediğini umursamaktan vazgeçmek için.

Amaçsızca kendimi Buz Kalesi'ne hükmederken hayal ettim. Leydi Nore bozguna uğramakla kalmamış, *gitmişti*. Elfhame benim yönetimimden memnundu: Öyle ki beni bu toprakların kra-

liçesi yapmak istiyorlardı. Peki Leydi Nore'un gücünü kullanarak Mab'in kalıntılarını kontrol edebilir miydim? Belki böyle bir çeyizle ablaları da Oak'a uygun bir gelin olacağımı düşünebilirlerdi.

Ablalarının kabul edeceği biri olmak için böyle bir bedel ödeme fantezisi aslında beni kızdırmalıydı ama aksine içimi bir tatmin duygusu sardı. Benim o çok değerli kardeşine bağlandığım fikrinden ürperen en büyük ablası Vivienne bile kendi masalarına oturmamı isteyebilirdi. Sivri dişlerimi gösterdiğim gülümsememe karşılık verebilirdi.

Ve Oak...

Onun düşüncesi...

Tatlı bir fanteziye dalmadan önce kendimi tuttum.

Bir kez daha izin istediğim bir fanteziydi bu. Ayrıca Kale'yi ben kontrol etmiyordum, Leydi Nore'u da.

Henüz değil.

Taht odasının kapılarından çıkıp üst katlara doğru dolambaçlı buz basamakları tırmandım. Tam döndüğümde sesler duydum.

İki eski şahin ve bir trolden oluşan bir grup beni fark etti. Uzun süre bakıştık.

"Zindandan nasıl kaçtın?" diye sordu içlerinden biri, konuşamadığımı unutarak.

Kaçtım ama beni yakaladılar. Kovalamaca çabucak bitti. Gerçekten kaçmaya çalışmıyordum zaten.

Leydi Nore huzuruna çıkartıldığımda yatak odasındaydı. Üç şahin –gerçek kuşlar, lanetleri henüz bozulmamış– tuvalet masasının üzerindeki yılan aynasına ve sandalyesinin arkasına konmuşlardı.

Bakışlarım kanca gagalarına ve siyah gözlerine kaydı. Leydi Nore'un onlar için tek yapabildiği onları besleyip beklemekti.. Ama Hyacinthe'nin bağını kopartabildiğime göre onlarınkini de

kopartabilir miydim? Bunu yapabilirsem ona oldukları gibi bana da sadık olurlar mıydı?

Asla yalnız kalmamak nasıl olurdu acaba?

"Seni sinsi küçük kız" dedi Leydi Nore anlayışla. Uzanıp saçlarımı parmağına doladı. "Seni tam da böyle hatırlıyorum, hırsız gibi şatomun içinde dolanırken."

Zavallı Wren, umarım yüz ifadem bunu yansıtıyordu. *Çok üzgün. Ve ağzı acıyor.*

Leydi Nore sadece kardan yontulmuş o basit kızını görüyordu. Birçok defa onu hüsrana uğratan kızım.

Dilim Mab'in kemiklerinin ilginç büyüsüyle yeniden büyüdüğüne göre, ağzımı açıp onu kuklam yapabilir, iplerini çekip dans etmesini sağlayabilirdim.

Ama onun yerine hoşlanacağını bildiğim şekilde başımı eğdim. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Bir kez başladığımda her şeyi doğru yapmam gerekecekti.

"Ve sessiz" dedi, kendi şakasına gülümseyerek. "Bunu da hatırlıyorum."

Bense korkumun derinliğini, beni kendinden uzaklaştıran dalgaları hatırlıyordum. Umarım bu ifadeyi taklit edebilirdim ve ona gerçek hislerimi fark ettirmezdim; bal kadar yoğun, yapışkan ve tatlı bir öfke.

Korkmaktan yoruldum.

"Ben izin verene kadar hiçbir şey söyleme" dedim ona. Sesim Oak'la ilk konuştuğum zamanki gibi tuhaf, boğuk çıkmıştı.

Leydi Nore'un gözleri açıldı. Dudakları aralandı ama ölümlü Yüce Kraliçe'nin önünde ettiği yeminden sonra bana itaatsizlik edemezdi.

"Ben aksini söylemedikçe, benim iznim olmadıkça kimseye emir vermeyeceksin" dedim. "Sana bir soru sorduğumda, ilginç ya da faydalı bulabileceğim hiçbir şeyi gizlemeden ve bu ilginç ya da faydalı kısımları örtbas edebileceğin her türlü katkıyı atarak, tam cevap vereceksin."

Leydi Nore'un gözleri öfkeyle parladı ama hiçbir şey söyleyemedi. Onun bu acizliği bana zalimce bir haz veriyordu.

"Bana vurmayacaksın, bana zarar vermeye çalışmayacaksın. Kendin de dahil kimseye zarar vermeyeceksin."

Daha önce hiç sözlerini yutmak zorunda kalmış mıydı acaba? Boğazına dizilen sözlerden boğulacakmış gibi görünüyordu.

"Şimdi konuşabilirsin" dedim.

"Bütün çocuklar büyüyor. Kar ve buzdan yapılmış olanlar bile" dedi, onu kontrol etmem fazla endişelenecek bir şey değilmiş gibi. Ama paniğini gizlemeye çalıştığının farkındaydım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüm hâlâ acıyordu. Dilimi hâlâ yadırgıyordum ama vücudumun her yerini böyle yadırgıyordum. Tek panikleyen o değildi.

"Kapının önündeki iki muhafızı çağır. Oak'u buraya getirmelerini söyle." Sesim biraz titremişti. Sesim biraz kararsız çıkmıştı ki bu da ölümcül olabilirdi. "Onlara başka bir şey söyleme ve endişelendiğini belli etme."

İfadesi tuhaflaşıp uzaklaşıyordu. "Peki. Nöbetçi!"

Kapının önündeki iki kişi eski şahinlerdi. İkisini de tanımıyordum.

"Hapishaneye gidin ve bana prensi getirin."

Muhafızlar onu eğilerek selamlayıp çıktılar.

Bu dünyadan çok uzun zamandır uzaktaydım. Şimdi içinde olmak zor geliyordu ama aynı zamanda mükemmel bir gözlemci olmamı da sağlamıştı.

Bir an Leydi Nore'a bakıp bir sonraki hamlemi düşündüm.

"İstersen konuşabilirsin" dedim ona. "Ama sesini yükseltme ve odaya biri girerse sus."

İnadına bir şey söylememeyi düşündüğünü fark ettim ama sonra vazgeçti. "Peki, şimdi benimle ne yapmak istiyorsun?" Lord Jarel'in parmakları boynunda geziniyordu.

"Henüz karar vermedim" dedim.

Leydi Nore zoraki de olsa güldü. "Tahmin edebiliyorum. Plan-

lara göre hareket etmiyorsun, değil mi? Daha çok içgüdüsel bir yaratıksın. Bilinçsiz. Dikkatsiz. Belki biraz kurnazsın, hayvanların bazen zekâlarıyla karşılarındakini şaşırtması gibi."

"Benden nasıl bu kadar nefret edebiliyorsun?" diye sordum, geri almaya fırsatım olmadan dudaklarımdan dökülmüştü.

"Sen de bizim gibi olmalıydın" dedi Leydi Nore, kaskatı duruşuyla. Kelimeler, onları uzun süredir düşünüyormuş gibi kolayca çıkıyordu. "Ama sen *onlar* gibi oldun. Sana bakınca acısına son verilmesi gereken kusurlu bir şey görüyorum. Senin gibi yaşamaktansa ölmek daha iyidir çocuğum. Seni ailenin en küçük çocuğu gibi boğmak daha iyi."

Genzimde biriken gözyaşlarının tadım aldım. Beni sevmesini istediğim için değil, sözleri yüreğimdeki en kötü düşünceleri yansıttığı için.

Aynaları kırmak, parçalarını derisine yapıştırmak istiyordum. Öyle korkunç bir şey yapmak istiyordum ki, onun gibi olmamı istediğine pişman olsun.

"Madem ben bu kadar alçağım" dedim hırıltılı bir sesle "o zaman sen nesin, benim tebaam olup daha da mı alçalacaksın?"

Kapı açıldığında o tarafa döndüm. Muhtemelen öfkeli görünüyordum.

Oak'un yüzündeki şaşkınlık çok belirgindi. Dağılmış bir haldeydi ve onu aldıklarında muhtemelen uyuyordu. Eski şahinlerden biri onu bilekleri bağlı halde odaya getirmişti.

"Wren?" dedi.

O an kötü bir hata yaptığımı fark ettim. Muhafız orada durmuş, emir bekliyordu ama Leydi Nore ona emir veremezdi. Ona ne söylemesi gerektiğini söylersem üzerindeki gücüm ortaya çıkacak –dilimin geri gelmiş olmasından bahsetmiyorum bile– ve asker diğerlerini uyaracaktı. Ama hiçbir şey yapmazsam ve Leydi Nore ona emir vermezse bir terslik olduğunu anlaması da uzun sürmeyecekti.

Ben bir cevap ararken zaman uzayıp gitti. "Gidebilirsin" dedi Oak ona. "Ben iyiyim."

Eski şahin küçük bir selam verip kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Leydi Nore nefessiz kalırken aynı ölçüde öfkeli ve şaşkındı.

Benim şaşkınlığım da o kadar büyüktü.

Prens suçlulukla bana baktı. "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum" dedi gümüş bağı çıkarmak için bileğini oynatırken. "Ama babamın planı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir planı olduğunu bile bilmiyordum. Ve kazanmak için yeterli bir plan olmadığı da ortada."

Oak'un hapishanedeki sözlerini hatırladım. *Hepsi senin suçun. Neden sabredip sürgünde kalmadın? Kaderine boyun eğmek için mi?*

Demek Madoc kaçırılacağını biliyordu –belki Tiernan bunu Hyacinthe'ten öğrenip ona söylemişti belki de doğrudan Hyacinthe'ten öğrenmişti– ve bunun olmasma izin vermişti. Sırf kendi askerlerini tekrar kendi tarafına çekebilmek, Leydi Nore'un Kale'sini ele geçirebilmek ve Elfhame'i onu tekrar kabul edecek kadar etkileyebilmek için.

Şahinler eskiden ona sadıktı ve bu yüzden Madoc'un Kale'nin merkezinde geçireceği haftaların, onları kendine bağlamak için zaman kazandıracağını düşünmesi mantıklıydı; kibirli bir düşünceydi ama yine de mantıklıydı.

Hurclaw sorun. Onun adamları olmasa buradan kaçabilirdim, hatta belki Kale'yi bile ele geçirebilirdim.

Madoc, Hurclaw'ın trollerini hesaba katmadığı için eski şahinler sayıca üstündü. Huldufólk ve Nisser'den bahsetmeye gerek bile yok.

Ve değnek ve taş yaratıklardan da.

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

Sesimi duyunca Oak'un gözleri memnun olmuş gibi açıldı. "Nasıl oldu da konuşabiliyorsun?"

"Mab'in kemiklerinden bir parça kullandım" dedim ve hatırladıkça biraz ürpersem de sebebini tahmin edememişti.

"Yani babam ve ben uyurken emaneti tek başına buldun ve sonra da Leydi Nore'u tek başına mı alt ettin?" Güldü. "Beni uyan-

dırabilirdin. Elimden bir şey gelirdi muhakkak. Doğru bir şey yaptığında alkışlayabilir, çantanı taşıyabilirdim belki."

Gururlanarak hafifçe gülümsedim.

"Peki artık kontrolü ele geçirdiğine göre muhafızlara ne emir vermeliyim?"

Leydi Nore kaskatı bir halde oturmuş, dinliyordu. Belki de akılsız bir hayvanın kurnazlığından fazlasına ihtiyacım olmadığını anlamıştı. Biraz hırslı biraz da nazik bir müttefikin bana yeteceğini.

Belki de beni sandığımın yarısı kadar bile tanımadığını şimdi fark ediyordu.

"Tiernan bizimle buluşmayı planlıyor hâlâ, doğru mu?" diye sordum.

Oak başıyla onayladı. "Hurclaw'ın adamlarını bir yere toplayıp etraflarını sarabiliriz. Onları şaşırtmış oluruz ve değnek yaratıkları da bizim tarafımızda olur."

Başımla onayladım. "Bir de Bogdana var."

Madoc'la konuştukları konularla ilgili hislerimi bir kenara itip olası planlar üzerine konuştum. Tekrar tekrar üzerinden geçtik. Leydi Nore'a muhafızlara Oak'un eşyalarını getirmelerini, Hyacinthe'e bir mesaj göndermesini, hizmetçilere Lord Jarel'in bana verdiği tatlı buzu getirmelerini, Madoc'a şarap ve etli börek göndermelerini emretmesini söyledim.

Daha sonra hazırlanmama yardım etmeleri için Leydi Nore'un hizmetçilerini çağırdım.

Kapılar kısa süre sonra Doe ve Fernwaif adında iki huldufólk kadını için açıldı. Kuyrukları sallanıyordu. Onları burada bulunduğum zamanlardan hatırlıyordum, ailelerinin yaptığı bir işin telafisi olarak Leydi Nore için çalışmaya gelen kız kardeşlerdi.

Kendince naziklerdi. Bazılarının yaptığı gibi sırf kanayayım diye bana iğne batırmamışlardı. Gözlerinin çökük görünmesine şaşırdım. Elbiselerinin etek ve kol kısımları yıpranmıştı. Kar yığınlarının arasında avlanan çalı-çırpı örümceklerini düşündüm ve şimdi Kale'de olmanın o zamankinden ne kadar kötü olduğunu fark ettim.

Leydi Nore'un dolabından bir elbise seçtim ve Doe onu başıma geçirirken kürkle kaplı bir tabureye oturdum. Fernwaif kemik ve oniks taraklarla saçıma şekil verdi. Sonra Doe dudaklarımı kırmızıya boyamak için çilek suyuyla fırçalayıp aynısını yanaklarıma da yaptı. Her şey bir bulanıklık içinde oluyordu.

Fırsatın varken öldür onu.

Oak ve ben uzun zamandır oyunlar oynuyorduk. Bu oyunu kazanmak zorundaydım.

Dışarıda daha fazla muhafız ve hapishaneden getirilen Madoc'la karşılaştık. Gözlerim Hyacinthe'i aradı ama orada değildi. Notumu aldığını ümit ettim. Eski bir şahin, bir daldan aceleyle yapılmış bir kolluk uzatınca Madoc onu minnetle koltuk altına aldı.

Leydi Nore'u, elinde emanet sandığıyla bir rengeyiğinin üstünde gördüm. Kirlenmiş kar rengindeki saçları rüzgârda savruluyordu. Sarı gözlerinde açgözlülüğün ışıltısını ve Lord Jarel'in acımasız gri ellerinin boğazını sıktığını gördüm.

Çocukken buraya gelmekten hep korkardım. Şimdi o korkuya teslim olmayacaktım.

Kar yığınlarının arasında ilerlemeye başladık. Oak bana yaklaşmak için manevra yaptı. "Bu iş bittiğinde sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Bazı açıklamalar yapmam gerekiyor" dedi.

"Ne gibi?" diye sordum alçak bir sesle.

Gözleri uzaklara, çam ormanının kenarına kaydı. "Doğru olmayan bir şeye inanmana izin verdim."

Oak'un nefesinin boynumda bıraktığı hissi, tilki gözlerindeki gözbebeklerinin genişleyip kararmış halini, omzunu neredeyse derisini kopartacak kadar sert ısırmanın verdiği hissi düşündüm. "Anlat o zaman."

Başını iki yana sallarken acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama yüzündeki ifadelerin çoğu maske olduğundan artık neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum. "Söylersem, vicdanımı rahatlatmaktan ve seni tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz."

"Yine de söyle" dedim.

Ama Oak yine başını sallamakla yetindi.

"O zaman ben *sana* bir şey söyleyeyim" dedim. " İhtiyacınız olmadığında bile neden gülümsediğini, espri yapıp övgüler yağdırdığını biliyorum. İlk başta kendini onlara sevdirmek için yaptığını sanıyordum ama sonra dengelerini bozmak için yaptığını anladım. Ama bundan daha fazlası da var. Senden korkmalarından endişeleniyorsun."

Oak'un tedirginliği yüzüne yansıdı. "Neden korksunlar ki?"

"Çünkü sen kendini *korkutuyorsun*" dedim. "Bir defa öldürmeye başladın mı, durmak istemiyorsun. Bunu seviyorsun. Ablan babanın strateji yeteneğini miras almış olabilir ama onun kana susamışlığını alan sensin."

Oak'un çene kası hareket etti. "Peki benden korkuyor musun?"

"Bu yüzden değil."

Bakışlarının yoğunluğu yakıcıydı şimdi.

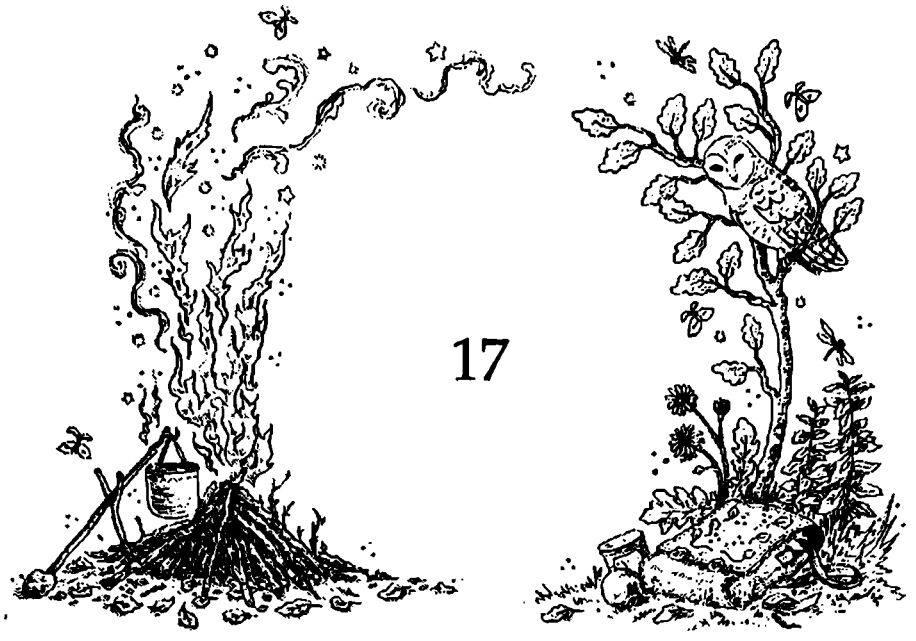
Önemli değildi. Zırhını delmek iyi hissettirmişti ama hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Benim en büyük zayıflığım aşka duyduğum arzu olmuştu hep. Bu içimde büyüyen bir uçurumdu ve ona ulaştıkça aynı ölçüde kolay kandırılıyordum. Ben yürüyen bir çürük, açık bir yaraydım. Oak maskeliyse ben tüm derisi soyulmuş bir yüzdüm. Kendime defalarca kendimi özlemlerimden korumam gerektiğini söylemiştim ama işe yaramamıştı.

Yeni bir şey denemeliydim.

Karda yürürken buzlu kabuğun üstünde kalabilmek için hafif adımlarla ilerlemeye özen gösteriyordum. Ama buna rağmen her adımımda örümcek ağlarına rastlıyordum. Soğuk rüzgâra kapılan elbisem etrafımda dalgalanırken hâlâ yalınayak olduğumu fark ettim.

Başka bir kız olsa donardı, bense sadece üşüyordum.

17

Leydi Nore tüylü bir rengeyiğinin üzerinde önümüzden gidiyordu. Kırmızı elbisesinin üzerine geyiğin sırtını örtecek uzunlukta daha koyu kırmızı bir pelerin giymişti. Emanet sandığı kucağında duruyordu.

Trol kralı, boynuzları başının üzerinde dallı budaklı koca bir taç şeklinde yükselen bir geyiğe binmişti. Dizginleri yeşil ve altın rengindeydi. Kendisi de her parçası bir labirente benzeyen aynı ilginç desenli bakır rengi zırhını giymişti.

Tiernan'ın şu son iki günü nasıl geçirmiş olabileceğini düşündüm. Başta döneceğimizi ümit etmiş, gece karanlığı çökerken paniğe kapılmış olmalıydı. Gün doğduğunda, kalple birlikte gelip Oak'un planına göre rol yapması gerektiğini anlamış olmalıydı. Prense kızgın, aynı zamanda da onun için endişelenerek soğukta oturup planı zihninde düzenlemiş olmalıydı. Bize bildirmesinin hiçbir yolu yoktu.

Bizim de ona Madoc'un eski şahinlerin büyük kısmını kendi tarafına çektiğini söylememizin bir yolu yoktu.

Leydi Nore rengeyiğinden inerken uzun kırmızı pelerini karda bir kan dalgası gibi peşinden sürükleniyordu.

"Fırtına cadısını alın" diye emretti, tıpkı planladığımız gibi. Tıpkı kendisine emredildiği gibi.

Değnek askerleri Bogdana'yı yakaladı. Yaşlı peri tırnaklarını onlardan birine geçirdi. Uzakta bir şimşek çaktı ama onu daha yakına çağıracak zamanı olmadı. Diğer değnek yaratıkları da onu ellerinden kavradı. Fırtına cadısı bir değnek adamı parçaladı ama çok kalabalıklardı ve hepsi de demirle silahlanmıştı. Çok geçmeden cadı karın üzerine yığıldı ve demir kelepçeler bileklerini kavradı.

"Bu ihanetin sebebi nedir?" diye haykırdı Bogdana, Leydi Nore'a.

Leydi Nore bana baktı ama cevap vermedi.

Fırtına cadısı hırıldadı. "Benden istediğinizi yapmadım mı? Size yoktan bir kız yaratmadım mı? Kendinizi geliştirmenize yardım etmedim mi?"

Leydi Nore küçümseyici bir sesle "Ne de güzel bir kız yarattın" dedi.

Bogdana, gözlerinde yeni bir parıltıyla bana baktı. Sanırım bir şey görmüştü ama ne gördüğünden henüz emin değildi.

"Evet prens" dedi Leydi Nore, plana geri dönerek. "Mellith'in kalbi nerede?"

Oak silahlı değildi ama yanındaki eski şahin prensin kılıcını kolayca ulaşabileceği bir noktada taşıyordu. Bilekleri bağlı gibi görünse de ipler o kadar gevşekti ki istediği zaman kendini serbest bırakabiliyordu. Prens Ay'a baktı. "Refakatçim birazdan burada olur."

Toplanan Halk'a şöyle bir göz gezdirdim. Bir yanım Leydi Nore'un değnek yaratıklarının komutasını ele geçirip trolleri teslim olmaya zorlamak için şimdi işaret vermemi söylüyordu. Ama yanlış bir zamanda gelip dostu düşmandan ayıramadan çatışmaya girmesini önlemek için Tiernan'ın gelmesini beklemek daha iyiydi.

Leydi Nore'u izlerken gergin gergin kıpırdanıyordum. Lord Jarel'in ellerini boynunda görünce böyle bir şeyden zevk alıyorsa diğer eylemlerini tahmin etmemin imkânsız olabileceğini fark et-

tim. Bakışlarım uzun boylu ve vahşi görünümlü Kral Hurclaw'a kaydı. Deliliğiyle ilgili tüm söylentilere rağmen, onun hareketleri Leydi Nore'unkilerden çok daha anlaşılırdı. Yine de arkasındaki otuz trol fazlasıyla zorlayıcıydı.

"Tebaanızın sizin keyfinize göre hareket etmesine alışkın olabilirsiniz, Elfhame vârisi" dedi Hurclaw "ancak bizim sabrımız taşmak üzere."

"Ben de sizin gibi bekliyorum" diye hatırlattı Oak ona.

Tiernan sadece yirmi dakika sonra omzunda Titch'le birlikte karların üzerinden yürüyerek geldi. Leydi Nore'un ters bakışlarına ve Hurclaw homurdanmalarına maruz kalınca bu süre çok daha uzun gelmişti. Madoc bastonuna yaslanmış, hiç şikâyet etmeden beklese de ben onun her an yere yığılmasından endişe ediyordum. Yaklaşık yarım fersah ötede, Titch geniş kanatlarını çırparak havalandı.

Baykuş suratlı hob bir tur attıktan sonra Oak'un koluna kondu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Evet?" dedi Hurclaw.

Oak, asıl yetkili oymuş gibi Leydi Nore'a döndü. "Tiernan, iyi niyet göstergesi olarak Madoc'un bir askerle birlikte ona doğru yürümesini istiyor. Tiernan onları karşılayacak."

Leydi Nore "Peki ya kalp?" diye sorunca sinirlendim. Hurclaw'ın önünde emirlerimin daha açık uçlu olması gerekiyordu ama Leydi zeki biriydi ve kuşkusuz bir açık arayacaktı. Ondan kendisi gibi davranmasını, öte yandan kontrolün bende olduğunu belli edecek bir şey söylememesini ya da yapmamasını istemiştim. Bu bilmece ve karşı hamleler oyununda yeterince dikkatli olamadığımdan korkuyordum.

"Onu çantada taşıyor" dedi Oak. "Sizin askerinize verecek. Sonra Suren ve ben de onun yanına gideceğiz."

Leydi Nore başıyla onayladı. "O zaman acele edin. Takas başlasın."

Daha önce Oak'u yanında tutmak istediğini söylemişti. Şimdi ise onu serbest bırakmayı planlıyordu sanki. Hurclaw bunu garip-

seyecek miydi? Fark edecek miydi? Ona bir bakış attım ama ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi.

Hob tekrar kanatlanıp karların üzerinden Tiernan'a doğru ilerledi. "Planı kabul ettiğinizi ona bildirdim" dedi Oak.

Titch'e bunu söylediğinden şüpheliydim.

"Bu kalple trol krallarım tekrar yaşatabilir misin?" diye sordu Hurclaw gözlerini kısıp Tiernan'a ve elindeki çantaya bakarak. "Halkımın üzerindeki laneti sona erdirebilir misin?"

"Bogdana uzun zaman önce bana öyle demişti" dedi Leydi Nore, değnek askerlerin ayağa kaldırdığı fırtına cadısına doğru bir bakış atarak. "Bunu kendi çıkarına isteyip istemediğini düşündüğüm zamanlar da oluyor. Ama kemikler ve kalp hakkındaki hikâyesini, Elfhame Kalesi'nin altında gömülü olduklarını hatırladım. Ve kalp orada değilse sadece kraliyet ailesinden birinin onu bulmak ya da bilinçli olarak taşmıp taşınmadığını anlamak için tünelleri kapsamlıca araştırmasına izin verileceğini biliyordum. Bu yüzden Madoc'u aldım ve onlara araştırma yapmaları için bir sebep verdim."

Leydi Nore eski bir şahine başıyla işaret verince şahin Madoc'un yürümesine yardım etmeye başladı. Generalin ona doğru eğilip bir şeyler söylediğini gördüm. Adımları yavaşladı. Rüzgâr etrafımızda ıslık çalıp saat ilerlerken biz beklemeye devam ediyorduk. Tiernan, Madoc'un yanına ulaştığında durdu ve içinde bir geyik kalbi olan çantayı askere uzattı.

Asker bize doğru yürümeye başladı. Madoc ve Tiernan ise Oak ve benim de birazdan onlara katılmamızı bekliyorlarmış gibi orada kaldılar.

Bogdana, prangalarına rağmen dudağını memnuniyetle bükmüş, izliyordu.

"Bütün gücü elde etmek ve onu bana verenin Madoc'un oğlu olduğunu bilmek ne keyifli olurdu" dedi Leydi Nore, zar zor gizleyebildiği kötücül bir ses tonuyla.

Trol kralı ona baktığında ben de hatamı anladım. Onun üzerindeki gücümü *ele verecek* hiçbir şey söylememesini tembihlemiştim

ama çok şey ima edebilecek havai, pasif-agresif ifadeler kullanabileceğini hesaba katmamıştım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hurclaw.

"Kızıma sormalısın" dedi çürük tadı gidermeye yarayabilecek bir tatlılıkla.

Hurclaw bakışlarını bana çevirdi. "Onun dili yok sanıyordum."

Leydi Nore sadece gülümsedi ve Hurclaw'ın Halk'ından birine işaret verdi.

Trol asker yayını kaldırdı. Ben kendimi korumak için daha elimi bile kaldıramadan asker atışını yaptı.

Ok başparmağımı delip geçti ve yan tarafıma isabet edip etimi kesti. Darbenin etkisiyle dengem bozuldu. Ellerimle dizlerimin üstünde karlara yığıldım. Nefes almaya çalışırken canım çok yanıyordu. Sanırım ciğerime isabet etmişti.

Kırmızı lekeler belirdi. Kar da kırmızıya boyandı.

Trol okçuları yaylarını gerdiğinde prense çevirirken Oak bana doğru koşmaya başladı ve Hurclaw ona durmasını söyledi. Prens durdu. Kılıcı yanındaydı, ellerini bağlayan iplerse çözülmüştü.

Eski şahinler dağılırken Hyacinthe'nin aralarından bana doğru geldiğini gördüm.

Bu işte bir terslik vardı.

"Prens" diye gürledi Hurclaw. "O kalbi bana getir, yoksa ikinizi de ok yağmuruna tutarım."

Bağırmak, Leydi Nore'a birliklerine beni savunmalarını emretmesini söylemek istiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Can *yakıcıydı* bu.

Sanki...

Ağzımdaki kemik parçası...

Göğsüm...

Hareket ettikçe ayak parmaklarımın altında hissettiğim buz örümcek ağı...

Oak bana o dalavereci gözleriyle bakarken yaşadığı paniği gördüm. Sonra başım Trol Kral'a doğru eğdi. Prens eski şahine doğru yürüyüp içinde kalp olan sandığı ondan aldı.

Bir şeyler fısıldadı.

Hurclaw atından indi.

Oak onun yanına gitti. Çok yakınlardı, prense doğrultulan oklar krallığı vurmasın diye yaylarını indirecek kadar yakın.

Hurclaw pençeli tırnağının bir hareketiyle mandalı kaldırdı. Hemen ardından trol tökezleyerek geri çekildi ve derisinden incecik bir iğnenin çıktığı boğazını tuttu. Koyu renkli ve büzüşmüş kalp karın üzerine düştü. Bir geyik kalbiydi bu, başka bir şey değil.

Asıl önemli olan kılıftı, Oak'un Undry Pazarı'ndaki demirciye yaptırdığı kılıf.

Bir defasında Bomba bana bir sandıkta saklanan zehirli örümceklerle ilgili bir hikâye anlatmıştı. Hırsız sandığı açtığında örümcekler onu her yerinden ısırmış.

Kılıf tuzaktı.

Mağaradayken Oak'un kilidi nasıl özenle yerleştirdiğini hatırladım. Diğer planlarımız başarısız olursa Leydi Nore'u öldürecek zehirli bir ok yerleştiriyordu muhtemelen.

Prensin fısıltılı emirlerini yerine getiren asker "Şimdi!" diye bağırdı.

Şahinler trollerin arkasında dikkatle bir çember oluşturdu. İşaretle birlikte silahlarını çekip saldırıya geçtiler.

Dört bir yanda mücadele vardı. Oklar ve bıçaklar. Çığlıklar.

Dizlerimin üstünde doğruldum. Kendimi zorlayarak "*Anne*" dedim.

Sahte kontrol gösterisine son verecek kelime buydu.

Leydi Nore, talimatlarımı olması gerektiği gibi yerine getirerek "Bana itaat eden herkes şu andan itibaren Suren'in emirlerine uyacak. Şu andan sonsuza dek" diye bağırdı, en azından sesini alçaltana kadar. "Tabii başarabilirse."

Ayağa kalkıp "Trolleri durdurun" diye bağırdım. Öksürdüğümde parmaklarıma kan sıçradı.

"Yakalanmam için sen mi emir vereceksin çocuk?" diye seslendi Bogdana. "Sen mi?"

Acıya karşı dişlerimi sıkarak okun ucunu kopardım. Diğer elimi serbest bıraktım.

Hurclaw'ın bütün vücudu titriyordu. Bu her ne zehri ise etkisini çabuk göstermişti.

"Bizi kandırdın" dedi Trol Kralı. "Mellith'in kalbine hiç sahip olmadın, değil mi?"

"O yalan söyleyemez" dedi Leydi Nore, katliamın ortasında durmuş, her şey kendisine uzakmış gibi olanları izliyordu. "Bize onu kuzeye getirdiğini söyledi. Onun elinde."

Onu nasıl kandırdığını, planında nasıl bir rol oynadığını anladığında ne olacak?

Oak, Hurclaw'a "Halkınızı geri çekin" dedi. "Onları geri çekin, ben de panzehiri vereyim."

Trol kralı "Hayır!" diye bağırarak Oak'a saldırdı. Birlikte karın üzerine devrildiler. Oak yetenekliydi ama Hurclaw kadar güçlü değildi.

Benden ne kadar nefret ettiğine karar vermek zorunda kalacak.

Thistlewitch'e gittikten sonra kalbi aramaktan vazgeçen Oak. Beni göndermeye çalışan, bana ihtiyaç duymak istemeyen Oak.

Kalbini çalacak. Bogdana ormanda böyle dememiş miydi?

Zihnim yine baş döndürücü bir şekilde içimde bir şeylerin çözüldüğü hissine kaydı.

Taht odasının soğuk buz zemininde uzandığım hissine. Anılar beni dört bir yandan sarıp aynı anda iki yerdeymişim gibi hissettirdi.

İstenmeyen ve korkan küçük kızdım.

Cadı çocuk, dedi bir kadın sesi. *Bu gece Clovis'in yatağında sen yatacaksın.*

Geyik ve orman betimlemeleriyle işlenmiş battaniyeleri hissettim. Sıcak ve yumuşaklardı. Ve sonra acıya, nefessiz kalmaya uyanmak. Elindeki kanlı bıçakla üzerime doğru gelen anneme. Beni tüketecek kadar büyük ihanet duygusundan önce hissettiğim sevince, rahatlamaya.

Benim gerçek annem. Benim güzel annem. Bogdana.

Onun sesini duydum. Ama şimdi benimle konuşmuyordu; başka biriyle konuşuyordu, uzun zaman önce. *Kalbinin yeni bir göğüste atmasını sağlayacağım.*

Dehşete kapıldım. Göğsüme uzanan tırnaklarının acısını hissediyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım, sanki çift görüyordum, yarısı hâlâ o anının içinde, yarısı gecenin karanlığındaki karda.

Mellith'in kalbi benim kalbimdi.

Bunu taht odasının soğuk zemininde uyandığımdan beri anlamış olmalıydım. Çok gerçekçi gelen o rüyalardan beri. Güç damarlarımda dolaşmaya başladığından beri, sadece ona ulaşmamı bekliyordu.

Leydi Nore ve Lord Jarel ölümlü dünyada yatak odama adım attıkları andan itibaren büyüden korkuyordum. Ve kendimden korkmaktan da vazgeçemiyordum. Durgun sulardaki, pencerelerdeki yansımamda gördüğüm canavardan korktum.

Ama ben sadece büyüydüm. Büyü olmayan.

Ben hiçlik değildim. Ben hiçliğin ötesinde olandım. Yok oluş.

Ben düğüm çözücüydüm. Bir düşünceyle büyüyü parçalara ayırabilirdim.

Yakınlardan bir şey uçarak geçti. Patlamadan önce bir ucunda mantar olan bronzdan yapılmış bir şey olduğunu görebilmiştim.

Alevler yeri yakıyordu. Sazdan askerler yanıyordu. Leydi Nore çığlık attı.

Tekrar düştüm. Yüzümdeki sıcaklık kavurucuydu. Eteklerim alev alev yanıyordu.

Tiernan karın içinde Oak'a doğru koşuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Ve ben kalkarken değnek yaratıklarından bazıları yansa da alevlerin onları yavaşlatmadığını gördüm. Savaşmaya devam ediyorlardı. Tıpkı bir çocuğun oyuncağını parçalara ayırması gibi, çok bacaklı korkunç bir yaratık da bir trolün uzuvlarını teker teker parçaladı.

Hurclaw'm cesedi karda yatıyordu. Tümüyle hareketsizdi.

Oak bir eliyle ağzının kirini sildi ve ayağa kalkarken bana bak-

ti. Ona çok uzaktan bakıyordum sanki. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Artık büyü içimde serbest kaldığına göre onu geri çağırabileceğimi sanmıyordum.

Ve o biliyordu. *Biliyordu.* Başından beri biliyordu.

Beni bozuk para gibi kullanmıştı. Mellith'in kalbini kuzeye getirdiğini söyleyebilmek için beni kullanmıştı çünkü bu yalan değildi.

Derin bir nefes alıp gücü kendime çektim. Elbisemin alt kısmındaki ateş söndü.

Gözlerimi kapatıp düşüncelerime odaklandım. Gözlerimi tekrar açtığımda, gücümün büyüleri delip geçmesine izin verdim. Değnek şeyler kararmış dal ve budaklardan dağınık bir alana dönüşerek etrafımda bir çember oluşturdu. Havada hâlâ yoğun bir duman kokusu vardı.

"Ne yaptın sen?" dedi Leydi Nore yüksek bir sesle.

Şahinler ve troller duraksadı. İkisi krallarına koşup onu yattığı yerden kaldırmaya çalıştı.

Bogdana kıkırdamaya başladı.

"Oak" dedi Tiernan, arkadaşının yanına vardığında. "Wren'e ne oluyor?"

Şimdi hepsi beni izliyordu.

Nix. Sıfır. Hiç. Sen busun işte. Nix Sıfır Hiç.

"Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordum prense.

"Sen ne zaman..." diye söze başladı ama sorusunu tamamlayamadan araya girdim.

"Leydi Nore ve Lord Jarel planlarına yardımcı olacak bir çocuk istediklerinde Bogdana onları kandırdı." Peri masalı anlatma sırası bendeydi şimdi. "Onlara söylediği gibi kardan, çubuklardan ve kan damlacıklarından bir çocuk yaptı. Ama ona kadim bir kalple can verdi."

Thistlewitch'in hikâyesinin yeterli kısmını hatırlıyordum. Bogdana'ya baktım. "Mab seni lanetledi. Bu doğru mu?"

Fırtına cadısı başıyla onayladı. "Kızımın kanı üzerine, Mab'in soyundan birine asla zarar vermemem için yaptı bunu. Sadece

Mellith lanetimi kaldırabilirdi ancak benden istenmeden ona yeni bir hayat veremezdim ve sorgulanmadan bunu yapmaktan da söz edemezdim."

"Olamaz... bu olamaz..." Leydi Nore nasıl kandırıldığını itiraf edemiyordu.

"Evet" dedim ona. "Mellith'ten geriye kalan benim. Eziyet ettiğin ve küçümsediğin kişi. Ben, senin asla sahip olmadığın gücün sahibi. Her şey gözünün önündeydi. Ama sen hiç bakma zahmetine girmedin."

"Mellith. Annemin laneti." Leydi Nore kelimeleri bana tüküre-rek söylemişti. "Yaratıldığın günden beri adın bu olmalıydı."

"Evet" dedim. "Haklısın."

Tiernan Oak'u omzundan dürterek hareket etmeye zorladı. Madoc karın ötesinden seslendi. Ama prens hiç hareket etmeden beni izliyordu.

Artık oynadığı oyunu ve kimin piyon olduğunu biliyordum. Ve içimdeki hiçliğin, inkârın sonsuz gücünü hissediyordum.

"Greenbriar kanını kendi kanınla mı takas edeceksin?" dedi Leydi Nore. "Elfhame'i dize getirebilirdin. Ama öyle anlıyorum ki dize getirmek istediğin benim."

"Senin *ölmeni* istiyorum" diye kükredim ve sırf bu arzunun gücüyle karların üstünde paramparça oldu. Ayrıldı. Bir değnek adam kadar kesin ve kolayca parçalandı.

Kırmızı lekeye, sonra da kapkara gözleri memnuniyetle ışıldayan fırtına cadısına baktım.

Korkudan boğuluyordum. Amacım bu değildi... Böyle olacağını düşünmemiştim... Sırf ben istediğim için öleceğini bilmiyordum. *Bunu* yapabileceğimi bilmiyordum.

İçime çekilme, yaptığım şeyden gizlenme dürtüsü üzerime çökmüştü. Omuzlarım kamburlaşıyor, bedenim kendi içine dönüyordu. Eskiden beni korkutan öfkem şimdi ölçüsüz korkunç bir şeye dönüşmüştü. Şimdiye kadar hissettiğim bütün acıları başkalarına da hissettirebilirken artık nasıl duracağımı bilmiyordum.

Hurclaw kıpırdandı. Ya zehrin öldürücü olması amaçlanmamıştı ya da dozu Leydi Nore'a göre ayarlanmıştı ve bu kadar iri birini öldürmeye yetmemişti.

"Bogdana'yı serbest bırak" dedim Hyacinthe'e. Hyacinthe dediğimi yapıp cadının bileklerindeki demir prangaları çıkardı. Yine de yüzünde temkinli bir ifade vardı. Yemin ettiğine pişman olup olmadığını merak ediyordum. Pişman olacağını söylemiştim.

"Şimdi Oak'tan panzehiri al ve trol kralına ver."

Hyacinthe karın üzerinde adım adım ilerledi. Prens hiç itiraz etmeden cebinden bir şişe çıkartırken bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Hyacinthe'in sıvıyı vermesi birkaç dakika, Hurclaw'ın ayağa kalkması ise birkaç dakika daha sürdü.

Tebaasından birinin desteğiyle ayağa kalkmaya çalışan trol kralına döndüm. "Onun veremediği şeyi ben sana verebilirim. Laneti bozabilirim."

Hurclaw homurdanarak onayladı.

"Karşılığında sen de beni destekleyeceksin."

Etrafındaki yıkımı gören Hurclaw başıyla onayladı. "Emirlerinizi bekliyorum leydim."

"Siz üçünüze gelince" dedim, Tiernan, Madoc ve Oak'a dönerek.

Kaçmaları için artık çok geçti ve hepimiz bunu biliyorduk. Artık kimse benden kaçamazdı.

Ona *Git,* diyebilirdim ve o da büyüleyici ve sevilen biri olmaya devam edeceği Elfhame adalarına dönebilirdi. Babasını ve Leydi Nore'un ölüm haberini getiren bir kahraman bile olabilirdi. Bir macera yaşadığını söyleyebilirdi.

Ya da Elfhame'i buradan uzak tutmak için onu burada rehin tutabilirdim.

Ve bana ait olurdu.

Güvenebileceğim, emin olabileceğim tek şekilde.

"Elfhame vârisi" dedim. "Dizlerinin üzerine çök."

Prens Oak, uzun bacaklarını karda bükerek yavaşça diz çöktü.

Oyun oynadığıma inansa da boynuzlu başını bile eğdi. Korkmuyordu. Onu bir parça aşağılamak için ondan böyle intikam aldığımı düşünüyordu. Birazdan her şeyin eskisi gibi olacağını düşünüyordu.

"Diğerleri gidebilir" dedim. "General, Tiernan ve onlarla birlikte gitmek isteyen bütün şahinler. Yüce Kral ve Kraliçe'ye Kale'yi benim ele geçirdiğini söyleyin. Oak burada kalacak."

"Onu alıkoyamazsın" diye uyardı Madoc.

O güzel dişlerinle bir şeyi ısır.

Elimin altında olsun diye giyinirken belimden çıkardığım dizgine uzandım. Derinin pürüzsüzlüğünü parmaklarımda hissettim.

"Wren" dedi Oak, sesinde yakıcı bir korkuyla.

"Artık ihanet olmayacak prens" dedim ona. Önce karşı çıktı ama ona bir emir verince durdu. Kayışlar derisine yerleşti.

Madoc beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi gözünü üzerime dikmişti. Ama yapamazdı.

"Bunu yapmana gerek yok" dedi Oak yumuşak bir sesle. Bir âşığın sesiyle.

Bogdana, Leydi Nore'dan kalan kırmızı lekenin yanında durduğu yerden sırıtıyordu. "Peki neden? Sen Greenbriar'ın vârisi, onun mirasının hırsızı değil misin?"

"Saçmalama" dedi Tiernan, fırtına cadısını görmezden gelerek. Toplanan askerlere, trollere, beni durdurmaya çalıştığı takdirde savaşmak zorunda kalacağı her şeye bakıp gözlerini kıstı. "Jude babası için gelmemiş olabilir ama kardeşi için toplayabildiği tüm ordularla seninle savaşmaya gelecektir. İstediğin bu olamaz."

Uzun bir süre ona baktım. "Git" dedim. "Fikrimi değiştirmeden önce git."

"En iyisi onun dediğini yapmak." Oak'un seçeneklerini gözden geçirip geriye kalan tek gerçekçi seçimi yaptığını görebiliyordum. "Babamı Elfhame'e geri götür. Jude sürgünü geri almazsa iyileşebileceği başka bir yere götür. Wren'e onsuz buradan gitmeyeceğimi söyledim."

Tiernan'ın bakışları önce prense, sonra bana, sonra da Hyacinthe'e kaydı. Asık bir suratla başını salladı ve döndü.

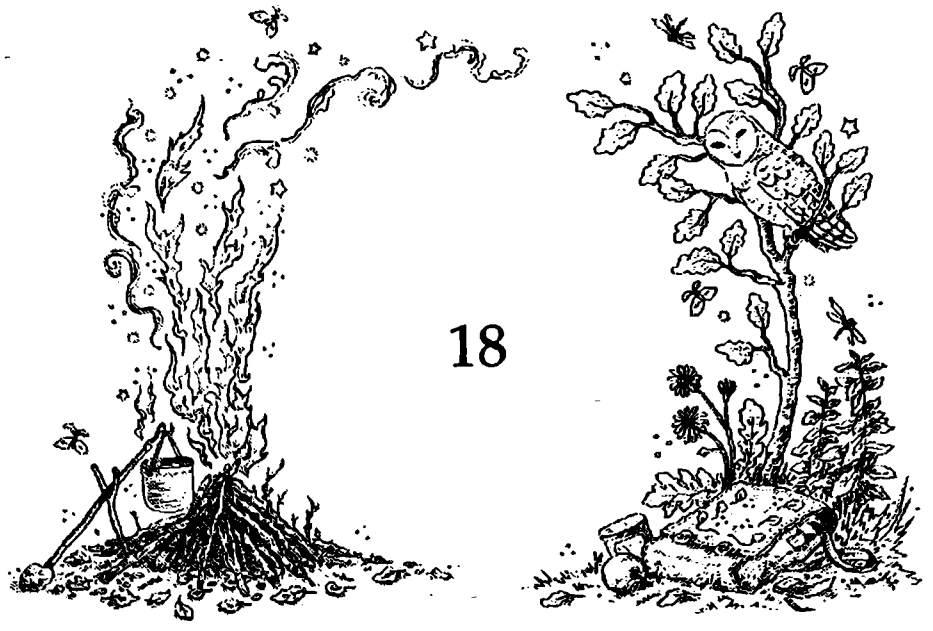
Birkaç şövalye ve asker de onun peşinden gitti. Hyacinthe karın üzerinde ağır adımlarla yanıma geldi.

"İstersen sen de onlarla gidebilirsin" dedim ona. "Madoc ve Tiernan'la birlikte."

Hyacinthe eski sevgilisinin, eski generaline karda yürürken yardım etmesini izledi. "Sana borcum ödenene kadar benim yerim burası."

Oak "Wren" deyince sesine döndüm. "Ben senin düşmanın değilim."

Ağzımın kenarında bir gülücük belirdi. Dişlerimin keskinliğini hissederken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Bu his ilk defa hoşuma gitmişti.

18

Bogdana Kale'nin yolunu gösterdi. Hyacinthe yanımdan yürüyordu. Hizmetçilerin beni selamlaması sadece nezaketten dolayı değildi. Leydi Nore ve Lord Jarel'e saygı göstermelerini sağlayan aynı korkuya dayanıyordu.

Korku sevgi değildi ama aynı şekilde görünebilirdi.

Güç de öyle.

"Yüce Divan'a yaz" dedi Bogdana ısrarla. "Sadık hizmetkârı olarak Mab'in kalıntılarını aldın, Leydi Nore'un temsil ettiği tehdidi sona erdirdin ve eski Büyük General'i serbest bıraktın. Sonra da sana bir lütufta bulunmalarını isteyip Leydi Nore'un eski kalesinde kendi sarayını kurman için izin iste. Bu bizim ilk adımımız olacak. Mesajın Tiernan'dan önce oraya ulaşırsa Yüce Divan daha ne olduğunu anlayamadan her şeyi kabul edebilir."

Bogdana devam etti. "Onlara prensin seninle birlikte olduğunu ancak yaralandığını, iyileşip hazır olduğunda onu Elfhame'e geri göndereceğini de ekle."

Hyacinthe, serbest kalmasına yardım edecek kadar esaretten nefret eden aynı kişi olup olmadığımı kontrol edercesine bana bir bakış attı.

Aynı kişi olduğumdan emin değildim.

"Bana emir vermeye kalkışma" dedim fırtına cadısma. "Sana hayatımı borçlu olabilirim ama ölümümü de borçluyum."

Cadı azarlanmış olarak geri çekildi.

Mellith'in hatasını tekrarlamayacaktım.

"Tiernan ve Madoc Elfhame'e varır varmaz Oak'u esir tuttuğumuzu Yüce Divan'a bildirecek" dedi Hyacinthe. "Yüce Kral ve Kraliçe size her ne lütufta bulunurlarsa bulunsunlar, karşılığında Oak'un serbest bırakılmasını talep edeceklerdir."

"Belki bir fırtına ilerlemelerini geciktirir" diye önerdim Bogdana'ya dönerek. "Belki Madoc'un yaralarının iyileşmesi gerekir. Pek çok şey olabilir."

Salonun dört bir yanında kuşlar hâlâ tünemiş durumdaydı. İyilikle beslenmeye mahkûm askerler. Hiçbir şey öldürmemeye ya da sonsuza dek kanatlı kalmaya mahkûm. Gözlerimi kapattım. Onları bağlayan büyüyü görebiliyordum. Sıkıca sarılmış, küçük tüylü formlarını kavrayarak minik kalplerine yapışıyordu. Düğümleri bulmam biraz zaman alsa da bulduğumda lanetler örümcek ağları gibi dağıldı.

Şahinler coşkulu iç geçirişler ve rahat bir nefes almayla bir kez daha kendi peri bedenlerinde olduklarını fark ettiler.

"Kraliçem" diyordu biri, tekrar tekrar. "Kraliçem."

Elbette bana destek vermek Leydi Nore'yi desteklemekten daha kolaydı.

Başımı salladım ama gülümseyemiyordum. Yaptığım şeyden her ne kadar memnun olsam da bundan çokta fazla etkilenmemiştim. Kalbim hâlâ bir kutunun içinde kilitli, hâlâ yerin altında gömülüydü sanki.

*

Kaçınılmaz biçimde hapishanelere çekildiğimi hissediyordum. Orada, Oak' demir kafesinde, oraya gönderdiğim kürklerin üzerinde yatıyordu. Tavana bakıyor, pelerinini yastık niyetine başının altına koyup ıslık çalıyordu.

Kraliçe Annet'in sarayında dans ettiğimiz melodilerden birini çalıyordu.

Gölgelerin içinden çıkmamıştım ama belki de küçük bir hareket orada olduğumu ele vermişti çünkü prens bulunduğum yere doğru döndü.

Siluetimi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak "Wren?" dedi. "Konuş benimle."

Cevap vermedim. Ne anlamı vardı ki? Beni kelimelerle parmağında oynatacağını biliyordum. Ona biraz şans verirsem, aşka aç bir yaratık olarak yine onun büyüsüne kapılacaktım. Onunlayken sonsuza dek gece açan, güneşin sıcaklığının cazibesine kapılıp itilen bir çiçektim.

"Açıklamama izin ver" diye seslendi. "*Telafi* etmeme izin ver."

Ona çıkışmamak için dilimin ucunu ısırdım. Bana bilerek bilgi vermemişti. Beni kandırmış, her gülüşünde, her öpücüğünde, gözlerinde asla yapmacık görünmeyen bir sıcaklıkla yalan söylemişti.

Neler yapabileceğini biliyordum. Bana bunu defalarca göstermişti. Ve her defasında başka hile, başka sır olmayacağma inanmıştım.

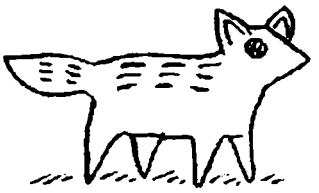
Ama buraya kadardı.

"Öfkelenmekte haklısın. Ama gerçeği bilseydin yalan söyleyemezdin. Yalan söylemek zorunda kalmandan korkuyordum." Oak bekledi ve ben bir şey söylemeyince oturur pozisyona geçti. "Wren?"

Yanaklarını saran deri kayışları görebiliyordum. Dizgini yeterince uzun süre takarsa yara izleri olacaktı.

"Konuş benimle!" diye bağırdı ve ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı. Saçlarının altın sarısını, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını, tilki gözlerinin parıltısını görüyordum. "Wren! *Wren!*"

Korkak olduğum için kaçtım. Kalbim küt küt atıyor, ellerim titriyordu. Ama adımı haykırması hoşuma gitmemiş gibi davranamazdım.

TEŞEKKÜR

Bu kitapla ilgili çok fazla teşvik ve tavsiye aldığım için şanslıyım.

Elinizde tuttuğunuz romanın ortaya çıkış yolculuğunda bana yardımcı olan herkese, özellikle de sonbaharda bir havuzda yüzerken bu kitabın ana hatlarını oluşturmama yardımcı olan Dhonielle Clayton, Zoraida Córdova, Marie Rutkoski ve Kiersten White'a minnettarım. Ayrıca kışın (ve birkaç defa daha) taslağı ayırıp tekrar birleştirmeme yardımcı olan Kelly Link, Cassandra Clare, Joshua Lewis ve Steve Berman'a minnettarım. Ve yazın yeniden ayırmama yardımcı olan Leigh Bardugo, Sarah Rees Brennan, Robin Wasserman ve Roshani Chokshi'ye.

Ayrıca bana moral veren ya da gerekli tavsiyelerde bulunan ve burada yer vermediğim için kendime kızacağım birçok kişiye de teşekkür ederim.

Benimle birlikte Elfhame'e döndükleri için Little, Brown Books for Young Readers'daki herkese çok teşekkür ederim. Özellikle olağanüstü editörüm Alvina Ling'e ve çok değerli bilgiler veren Ruqayyah Daud'a, bana farklı bir bakış açısı kazandıran Nina Montoya'ya teşekkür ederim. Ayrıca Marisa Finkelstein, Virginia Lawther, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Bill Grace, Karina

Granda, Cassie Malmo, Megan Tingley, Jackie Engel, Shawn Foster, Danielle Cantarella ve Victoria Stapleton'a da teşekkür ederim. Birleşik Krallık'ta ise Hot Key Books'a, özellikle de Jane Harris ve Emma Matthewson'a teşekkür ederim.

Joanna Volpe, Jordan Hill, Emily Berge-Thielmann, Pouya Shahbazian, Hilary Pecheone ve New Leaf Literary'deki herkese tüm zorlukları kolaylaştırdıkları için teşekkür ederim. Ve Joanna, Jordan ve Emily'ye, bu kitabı okuyup bana sayısız eleştirel (kelimenin her iki anlamıyla) notlar verdikleri için teşekkür ederim.

Kathleen Jennings'e muhteşem ve çağrıştırıcı çizimleri için teşekkür ederim.

Ve verdikleri destek için Theo ve Sebastian Black'e her zaman ve sonsuza dek teşekkür ederim.